

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

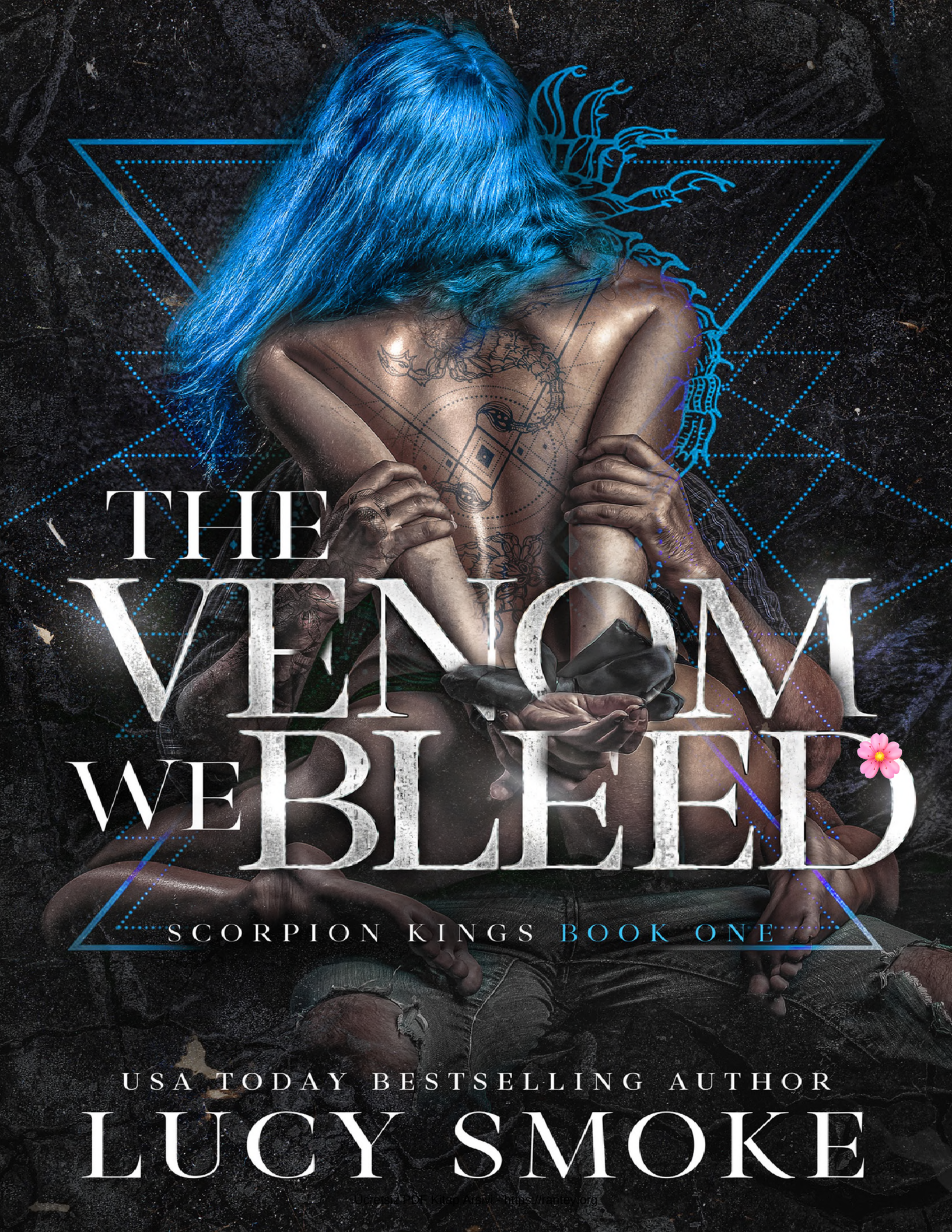
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE VENOM WE BLEED

SCORPION KINGS BOOK ONE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LUCY SMOKE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

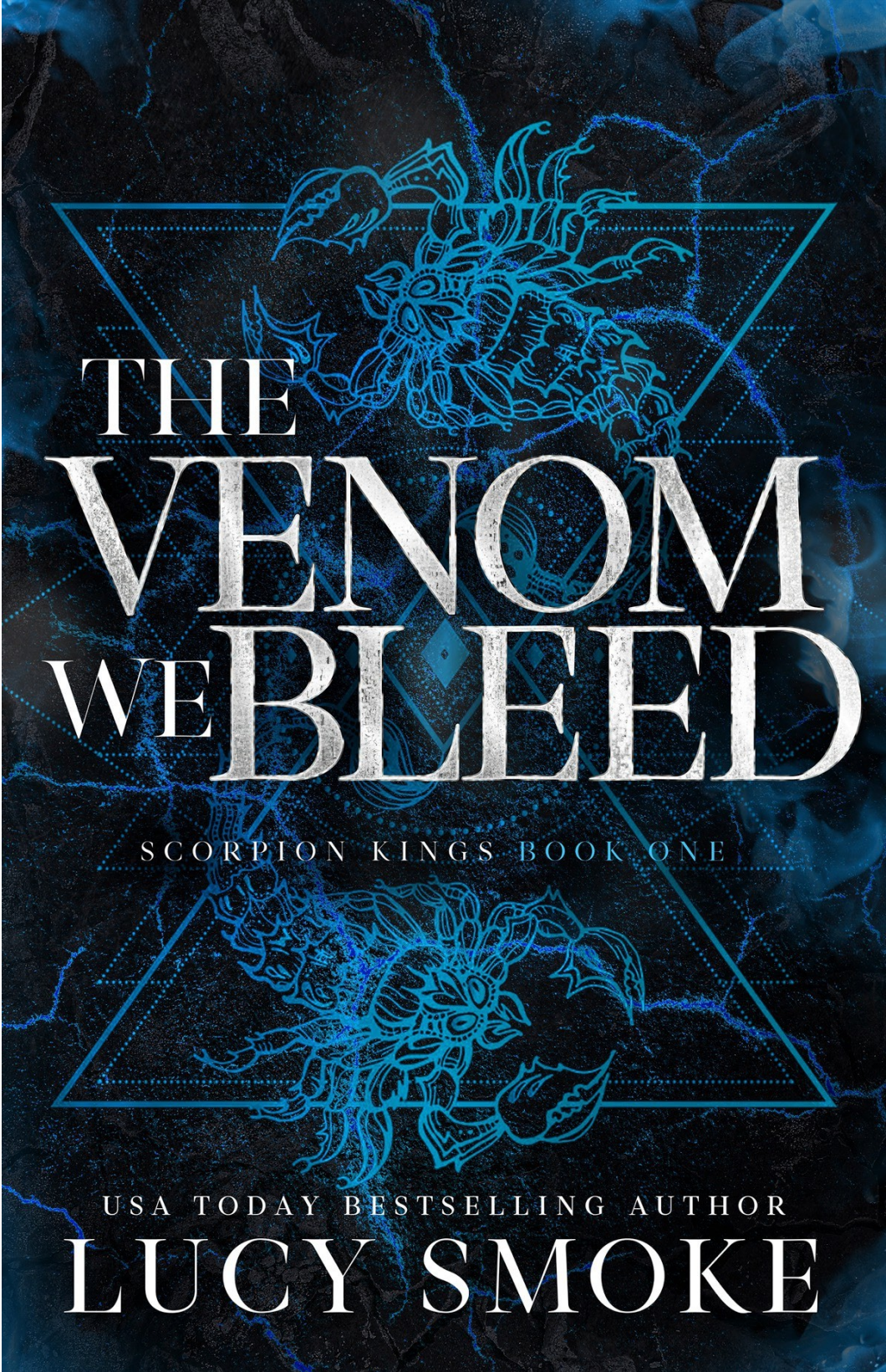
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

THE VENOM WE BLEED

SCORPION KINGS BOOK ONE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LUCY SMOKE

KANIMIZDA AKAN ZEHİR

AKREP KRALLARI

BİRİNCİ KİTAP

LUCY SMOKE

Telif hakkı © 2025 Lucy Smoke LLC Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Düzenleme: Heather Long, Kristen Breanne ve Alexa Proofreads Kapak

Tasarımı: Quirah Casey

Bıçımlendirme: Smoking Hot Covers

*Bu seriyi bitirdikten sonra kesinlikle ödeyeceğim terapi faturasına.
Şerefe.*

Herkes ölecek ve kimse seni hatırlamayacak, o yüzden... siktir et.

— BILLIE EILISH

İÇİNDEKİLER

1. [Nolan](#)
2. [Juliet](#)
3. [Juliet](#)
4. [Juliet](#)
5. [Juliet](#)
6. [Juliet](#)
7. [Nolan](#)
8. [Lex](#)
9. [Juliet](#)
10. [Juliet](#)
11. [Juliet](#)
12. [Lex](#)
13. [Juliet](#)
14. [Juliet](#)
15. [Juliet](#)
16. [Juliet](#)
17. [Gio](#)
18. [Juliet](#)
19. [Lex](#)
20. [Juliet](#)
21. [Juliet](#)
22. [Juliet](#)
23. [Juliet](#)
24. [Juliet](#)
25. [Nolan](#)
26. [Gio](#)
27. [Juliet](#)
28. [Juliet](#)
29. [Lex](#)
30. [Juliet](#)
31. [Juliet](#)

32. [Juliet](#)
33. [Nolan](#)
34. [Juliet](#)
35. [Lex](#)
36. [Juliet](#)
37. [Juliet](#)
38. [Juliet](#)
39. [Juliet](#)
40. [Gio](#)
41. [Juliet](#)
42. [Juliet](#)
43. [Gio](#)
44. [Juliet](#)
45. [Nolan](#)
46. [Juliet](#)

[Yazar Hakkında](#)

[leriLucy Smoke'un](#)

[Diğer Eser](#)

1

NOLAN

15 yaşımda...

Çoğu insan ölümden korkar. Ölüm kaçınılmaz olarak geldiğinde ağlar, tekmeler, çığlık atar ve bazen başka bir dünyadan *varlıklara* yardım etmeleri için dua ederler.

Onlara biraz daha zaman ver. Nedenini anlamıyorum. Açıkça kimse dinlemiyor. Kimse *asla* dinlemez.

"Bağırmayı kes!" Lex, kendi kanı, idrarı ve kusmuğuyla kaplı, altımızda yatan adama bağırıyor. "Başımı ağrıtıyorsun."

Xavier Pierce'a pek sempati duymuyorum, ama Lex'in daha da az. Babam, bacağındaki fışkıran yaradan sızan kan için ağlamayı kesmeyince Lex deliğin üzerine eğilip kafasına yumruk atıyor. Ben bir kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyorum.

Güm. Güm. Güm. Babamın çenesini kapatması için üç darbe gerekiyor. Top gibi kıvrılıp saklanmaya çalışıyor, kafasını örtüp Lex'in öfkesinden korunmaya çalışıyor. Şimdiye kadar bayılmadığına şaşıyorum.

Onun sayesinde, kırık kemiklerin çok acıttığını çok iyi biliyorum. Kemiklerinden birinin ikiye kırılıp lanet olası derinden dışarı çıkmasının acısı zihnini parçalıyor ve odaklanmanı zorlaştırır. Yapabileceğin hiçbir şey yoktur, tabii baban annenin sana yardım etmesine izin vermezse, seni hastaneye götürmesine izin vermezse, ama o izin vermez çünkü o pislik kapısına polislerin ya da sosyal hizmetlerin gelmesini istemez. Annem gece yarısı beni gizlice dışarı çıkarmaya cesaret edene kadar üç gün bekledim.

Şimdi sıra bende. Onu bitirmek için sabırsızlanıyorum.

"G nerede lan?" diye mırıldanarak kanlı ve ağlayan adama sırtımı dönüyorum.

Bu soruyu sorar sormaz, tek bir donuk far görünür ve ucuz bir motosikletin bozuk motoru, arkadaşımızın geldiğini haber veriyor. Farlar, tepeleri geçerken yukarı aşağı sallanıyor ve Lex'in ölmüş ebeveynlerinden miras kalan eski, harap kulübeye yaklaşıırken yavaşlıyor. Buraya kimse gelmez. Kimse burayı hatırlamaz bile. Yeni "vasisi"nin, çoğu zaman onun varlığını unutan teyzesi olduğunu düşünürsek, bu hiç de şaşırtıcı değil.

Aferin, adalet sistemi; gerçekten tekrar tekrar başardın — önce babamla, sonra Lex'in ailesiyle ve G'nin ailesiyle. Eh, onun babasıyla da eninde sonunda hallederiz. Annem, sümüklü çocuklar bile sabırlı olmayı öğrenmeli derdi.

Bu gece bu bok çukuruna minnettarım. Silverwood kasabamızdan yeterince uzakta, insanlar burada bir dağ ve bir sürü av kulübesi olduğunu bile hatırlamıyor. Zaten avlanmak için iyi bir bölge değil, birkaç yıl önce bir kurt sürüsü buraya taşındığından beri, ve bu ıssız yerde avlanmaktan para da kazanılmaz. Silverwood'un tüm zenginleri country kulüplerini ve iş konferanslarını tercih ediyor.

Blackstone Dağı ise bizim amaçlarımız için mükemmel bir yer, özellikle de bu gece.

Gio'nun kirli motosikleti, tepenin üzerinde ürkütücü bir görüntü oluşturan harap eski kulübenin birkaç metre uzağında duruyor ve ancak o anda babamın sessiz olduğunu fark ediyorum. Çömelip, onu içine itmeden önce kazmaya zorladığımız çukura bakıyorum. Sonuç, kırık bacağı.

"Bayıldı," diyor Lex ve babamın hareketsiz bedeninde onun sözlerinin doğruluğunu görüyorum. "Ne korkak." El fenerim, babamın yanından hala kanın sızdığını gösteriyor. Başımızın üzerindeki ay, önümüzdeki korkunç manzarayı görmek için yeterli ışık sağlamıyor.

"Siktir! Lanet olsun!" G yüksek sesle küfür ediyor ve elinde iki kürek ve bir sırt çantasıyla bize doğru sendeleyerek geliyor. Duyulmasını umursamıyor gibi görünüyor. Neden umursasın ki? Burada kimse yok. "Bu lanet şeyi bisikletle buraya getirmek ne kadar zordu biliyor musun?" diye soruyor ve bir küreği Lex'e uzatıp diğerini bana veriyor.

Ona başımı salladım ve o da inleyerek sırt çantasını yere bırakıp babamın bir saat önce kazdığı toprak yığınına doğru yürüdü. Onu kullanmaya zorladığımız kürek, birkaç parçaya ayrılmış halde yerde yatıyordu.

En yakın arkadaşlarımın, çukura toprak atmaya başladıklarında çıkardıkları homurtular, çevremizdeki ağaçlarda yankılanıyor. Ses kulaklarıma işliyor. Gözlerimi kapatıyorum, ses kaslarıma ve kemiklerime yerleşirken, onu saf, katıksız bir güç hissine dönüştürmesine izin veriyorum. Daha önce hiç kullanmadığım, babamın üzerinde kullanmak bir yana, başımı döndüren, bağımlılık yapan bir güç.

Silverwood'daki pek çok serseri gibi, Xavier Pierce de ortadan kaybolacak. Kimse onu aramayacak ya da nereye gittiğini merak etmeyecek. Herkes, onun için ve benim için fazla iyi olan anneme ve onun öfkesini hak etmeyen çocuğuna karşı sorumluluklarından kaçmak için kaçtığını düşünecek. İçten içe, herkes onun yokluğunun bizim için daha iyi olduğunu bilecek.

Diğer ikisini durdurmak için elimi kaldırdım. Lex ve Gio hızlıca küreklemeye devam ediyorlardı.

Ben kot pantolonumun arka bel kısmına uzanırken, hareketlerim durur. Dün G'nin babası Darrio Vargas'ın, onun için çalışmayı kabul ettiğimde bana verdiği silahın ağırlığı beklediğimden daha hafiftir.

Silahı kaldırıyorum. Babamın gözleri açılıyor. Bir parçam, bu an için onun bilinçsiz kalmasını ummuştum. Uyanık ya da değil, kararımı çoktan vermiştim. Benimkine çok benzeyen düz kahverengi gözleri acıdan buğulanmış, ama Glock'u ona doğrulttuğumda bana odaklanıyor.

Tetiği çekerken elim titremez, ama onunki titrer. Silah, bizi çevreleyen dev meşe ağaçlarında ve Lex'in kulübesinin arkasındaki açık alana yankılanırken, elimde sarsılır ve geri tepme kolumu titretir. Darrio bunun olacağını söylemişti, ama yine de biraz sarsıcı bir his. Kurşun kafasına çarptığında, kafatasının arkasından kırmızı bir sıvı fişkırlarak toprağa karışıyor. El fenerinin ve ay ışığının yardımıyla, kafatasının parçalarıyla karışmış beyin parçalarını, kafasının etrafında bir hale gibi toprağa gömülü olarak tarıyorum.

Lex, kürek ucunu toprağa saplayarak, kollarını kürek sapına dayayarak kendini destekledi. Silahı indirdim. Birkaç dakika geçti. ateşlemenin ısısı dağılırken sessizlik. Elimde bir iz kalmadığını hissedince, onu belime sokup tişörtümü biraz çekerek örtüyorum.

"Hepsi bu mu?" diye sorar Lex, başını bana doğru eğerek.

Cevap vermediğimde G konuşur. "Gerçekten o piç için çalışacak mısın?"

Bakışlarım ona yönelir. "Sonsuza kadar değil," diye onu temin ederim. Hayatta babamın kontrolü altında yaşadığım gibi başka bir adamın kontrolü altında yaşamaya devam edemem.

Gio, cesedin bulunduğu karanlık deliğe bakıyor. Onun bakışını takip ettiğimde bir şey hissetmeyi bekliyorum. Pişmanlık belki? Vicdan azabı ya da suçluluk. Ama içimi sadece kemiklerime kadar işleyen bir rahatlama dolduruyor. Hiçbir zaman hüzünlü şiirleri ya da İngilizce öğretmenlerimizin "eğitim" için bize okuttuğu saçmalıkları seven biri olmadım, ama şu anda, bazı sıska, aç sanatçı tiplerinin tüm o süslü sözleri nasıl uydurduğunu gerçekten anlıyorum.

Yazmak, sadece onların görebildiği bir hapishaneden kurtuluşlarıydı. Benimki ise, meğer, öldürmekmiş.

"O silahı senin ateşlediğini öğrenecek," diye fısıldadı Gio. "Silahlar geri verildiğinde kontrol ediyor."

"Umurumda değil." Darrio Vargas'tan korkmuyorum. Bu gecedен sonra, bir daha korkmayı hayal bile edemiyorum. Az önce şeytanımın kafasına bir kurşun sıktım. Başka ne önemli olabilir ki?

Gio hemen cevap vermez, ama kaşları çatılır ve gözlerinin arasında ikiz çizgiler oluşur. Bakışlarımı deliğe ve yarı cesedi oraya gömmüş. Eğer yapabilseydi, G de babasına aynısını yapardı. Darrio Vargas'ın kalbini atan sadece iki şey var:

Birincisi, Gio'nun annesi hala o piçi seviyor ve ikisine yaptığı tüm çalgınlıklarını affediyor. İkincisi, Gio'nun bana olan saygısı.

G'ye doğru bir adım atarak elimi uzattım. "Onun zamanı gelecek," diye onu teselli ettim.

Gio uzattığım koluma bakıyor, sonra yavaşça gözlerini bana çeviriyor. "Çalışanlarının hepsini elinde tutuyor, Nolan," diyor Gio, sesi her zamankinden daha derin. "Onları böyle kontrol altında tutuyor. Sana verdiği silahı ne için kullandığını öğrenecek ve bunu sana karşı kullanacak."

Kaslarım yanmaya başlasa bile kolumu indirmiyorum. Gio'nun sözleri uyarı değil, gerçek. Artık çok geç. Herhangi bir zayıflık veya pişmanlık belirtisi göstermek, bu gece burada yaptığımız her şeyi mahveder.

"Baban ve benim bir anlaşmamız var," diyorum. Baba değil, çünkü o adam öyle biri değil. "Sana inandırmaya çalıştığına rağmen, o da hatasız değil." Gio'nun bal kahverengi gözleri buğulanıyor, gözlerindeki minik ışık gözyaşlarının parlaklığında kırılıyor. "Güven bana," diye ısrar ediyorum, eliyle onu dürterek. O da elini kaldırıyor ve kollarımızı birbirine kenetliyoruz. Cildimin sıcaklığını onun cildinde hissediyorum. "Mezun olana kadar onu kullanacağız, kirli kazançlarıyla bize

onun kirli kazançlarının bize sağlayabileceği kadar para kazanacağız, sonra da bu boktan kasabadan gideceğiz."

"Silverwood'dan ayrılmamızı mı istiyorsun?" Lex aniden dönerek bize bakarak sorar.

"Evet." G beni bırakmak için hareket edince kolunu daha sıkı tutuyorum. Bakışlarımız kesişiyor ve ben konuşuyorum — ikisine birden, ama G'nin sözlerimi duymasını ve samimiyetimi anlamasını istiyorum. "Üçümüz Silverwood'dan defolup gidiyoruz. Para kazanıp başka bir yere gideceğiz. Uzak bir yere." Kimsenin bizi canavar ya da kurban olarak tanımadığı, acıma ya da korkuyla bakmadığı bir yere. "Ama o zamana kadar" Gio'nun bakışlarına dikip, onu bırakmamayı reddederek, "bu lanet kasabayı ve içindeki herkesi biz yöneteceğiz."

Gio'nun kaşları gevşedi ve beni tutan eli daha da güçlendi, kavrayışı bir kez daha sıkılaştı. Sertçe sıktım, sonra onu bıraktım ve o geri adım attı.

"Siktir et onları," diye sonunda söyler, gözlerinde kötü bir şey parıldıyor—benim karanlık gururumla aynı şey. "Xavier'i siktir et, Darrio'yu siktir et, ve bizi çöp sanan herkesi siktir et. Biz Silverwood'un lanet kralları olacağız."

Ben de başımı salladım. "O zaman her şeyi geride bırakacağız," dedim. "Ama o gün gelene kadar, kimse bir daha bize basmayacak."

Lex bir süre sessiz kalır. Gözleri kapkara, bana bakarken etrafımızdaki gölgelere gömülür.

İç çekiyorum. "Silverwood'u umursamıyorsun," diye hatırlatıyorum ona. "G ve benden başka burayla hiçbir bağın yok."

"Peki ya *o*?" diye tükürüyor, sözleri öfkeyle kaplı.

Üst dudağım kıvrılır. *O mu? O kız için mi endişeleniyor?* "O hiçbir şey," diye terslerim. "Senin varlığından bile haberi yok. Bırak onu."

Boğazından düşük, hayvani bir hırıltı çıkar ve Lex'in küreği yere düşer, bana doğru yaklaşır. Gio küfür eder ve aramıza girer. Ben dik ve düzgün durur, beklerim. Şimdi onun şiddetinden kaçarsam lanet olsun bana.

"Lex, dostum, dur!" G, bir elini Lex'in göğsüne bastırır ve diğer adam hafifçe tutunmaya devam etse de durur.

"O bir hiç değil," diye bağırır Lex. "O *benim*."

"O bir dikkat dağıtıcı," diyorum, kollarımı kavuşturarak. "Gerçekten sana zaman ayıracağını mı sanıyorsun?"

Bu lanet kızın hayaleti aramızdaki havayı dolduruyor, Lex'in asla sahip olamayacağı birine olan takıntısını acı bir şekilde hatırlatıyor.

Juliet Donovan.

Yüzü aklıma geliyor, koyu renk kökleri olan güzel altın sarısı saçları ve en berrak gökyüzü rengine gözleri. Onun gibi biri için fazla mükemmel—bizim gibiler için. Zengin. Güzel. Ulaşılmaz. Lex'in ona olan tek taraflı aşkını suçlayamam, ama on yıl oldu. On yıl anaokulundan ve bizim gibi fakir, kirli ve zarar görmüş—Silverwood Prep tamamlanmadan önce, diğer sınıflardaki çocuklarla aynı sınıfa girmeye izin verilmişti.

"Sana bir kez iyi davrandı, pislik," diye söyleniyorum. "Sana acıdı." Nedense piç kurusu ona takılmış ve o zamandan beri konuşmamış olsalar da onu bırakmıyor.

"Onu tanımıyorsun!" Lex, Gio'ya daha sert bir şekilde yaslanarak, daha mantıklı olan arkadaşımızdan bir homurtu kopardı.

Ben alaycı bir şekilde güldüm. "Sen tanıyor musun?"

"Onun hakkında *her şeyi* biliyorum!" Lex ters bir şekilde cevaplar. "En sevdiği rengi, en sevdiği yemeği biliyorum. Arkadaşlarını biliyorum ve kabuslarını biliyorum."

"Çünkü onu *takip ediyorsun*." Sözleri dişlerimin arasından sıkarak söylerim ve kollarımı açarak yanlarıma indiririm. "Söylesene Lex, madem o kadar önemli, neden ona çıkma teklif etmedin? Madem o kadar önemli, neden Silverwood Prep'teki o kendini beğenmiş pisliklerle çıkmasına izin veriyorsun?"

Lex bir an hareketsiz kalır, sonra sanki sözlerim balonu delen bir iğne etkisi yaratmış gibi, sönüp Gio'nun tutuşundan geri çekilir. Bana hemen cevap vermez, ama cevap verdiğinde, duymak için kulak kabartmam gereken alçak bir sesle konuşur. "Onu benim gibi tanımıyorsun," diye fısıldadı. "O farklı... Onlar gibi değil."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Juliet Donovan'ın tek farkı, onu gerçek bir psikopatın sevmesi. Ya da en azından bizim sevdiğimiz kadar. Sanırım buna şaşırمامam gerekir. Üçümüz her zaman günlerimizi geçirmek için tutunacak bir şeye ihtiyaç duymuşuzdur. Lex'in G ve benim gibi ebeveynleri yok. Dolayısıyla, Juliet Donovan'ın hayaline tutunmak onu akıl sağlığını koruyacaksa, ona izin vermeliyim.

Üç yıl. Zaten geçirmemiz gereken tek süre bu. yıl sonra bu hayattan, Silverwood'dan ve geçmişimizden kurtulacağız.

İç çekip mezara geri bakıyorum. "Onu uzaktan izleyebilirsin," diyorum sessizce. Onun takıntısı G ve benim için de birtakım değişiklikler getirmedi değil. Kıza bu kadar yakın ve aynı zamanda bu kadar uzak olmak, Lex'e onu takip edebileceği yöntemler üzerinde çalışması için fırsat verdi. Hurda metalden kendi bilgisayarını

bilgisayarlarını hurda metalden yapıyor. Sosyal medyasını takip ediyor. Yatak odasındaki, sınıfındaki, her yerdeki video görüntülerini hackliyor. Bu beceriler başka amaçlarla kullanıldığında bizim de işimize yarayabilir.

"Ya gidip onu da yanımıza almak istersem?" diye soruyor Lex.

Dişlerimi sıkıyorum. "Onu kaçırmayacağız," diyorum. Başkasının özgürlüğünü çalmak konusunda hiçbir vicdan azabı duymuyorum, ama Juliet Donovan çok tanınmış birisi ve sırf bir kadın için hepimizi tehlikeye atmasına izin veremem.

"Ya o gelmek isterse?" Lex neredeyse çaresizce ısrar ediyor.

Siktir. Bu asla olmayacak. Bu sözleri duyunca çenemdeki gerginlik gevşiyor. Asla olmayacak, endişelenmene gerek yok.

Düzgün durup Lex'e bakıyorum. "Juliet Donovan, Silverwood'dan ayrıldığımızda Silverwood'dan ayrıldığımızda seni takip etmek istiyorsa," diyorum onlara, "o zaman izin verilir."

Lex'in ruh hali tamamen değişmesi için bu kadarı yeter. Bir anda, somurtkan, öfkeli bir piçten neşeli ve keyifli birine dönüşüyor. Bana parlak bir gülümseme atıp küreğine geri dönüyor. Gio tereddütlü bir ifadeyle ikimiz arasında bakışlarını gezdiriyor, ama Lex'in çukura daha fazla toprak atmasını birkaç saniye izledikten sonra, krizin atlatıldığını anlıyor ve kendi işine geri dönüyor.

Burnumun köprüsünü sıkıştırıp, başımın üstündeki gölgeli ağaçların tepesine bakıyorum. Ölmüş şairlerin uğraşmak zorunda kalmadıkları tek şey kardeşlerdi. Belki de bu yüzden öldüler. Onların, karanlıktan çıkarmak için bu ikisi gibi pislikler yoktu. Benim var.

Onlar sayesinde artık hiçbir şeyden korkmuyorum. Ölümünden bile.

2

JULIET

3 yıl sonra...

O kıcı tanıyorum. Yani, sayılır. Genelde o kıcın tam karşısında, onun aleti içimde 12 santim derinlikteyimdir. Eskiden 12 santim oldukça iyi olduğunu düşünürdüm, ama şimdi onu en iyi arkadaşımın üzerinde kullanırken izlerken... Hayır, bunu sil, bundan sonra o kesinlikle eski en iyi arkadaşım olacak... Sanırım bunun sadece... sıradan bir şey olduğunu anlıyorum. Sanırım, on sekizinci doğum gününde erkek arkadaşınla eski en iyi arkadaşının sevişirken yakalanmak, olayları bu şekilde görmeni sağlıyor.

Bran'ın kıcı birkaç kez daha yukarı aşağı sallanıyor ve onun arkasında Avery'nin inlemelerini duyuyorum. Sesinin tamamen zorlanmış gibi çıkması beni daha da sinirlendiriyor. Onu yeterince iyi tanıyorum, numara yaptığında sesinin nasıl olduğunu biliyorum. Takımdaki neredeyse tüm futbolcularla bir şekilde yatmış ve yıllarca bana ayrıntılarını anlatmış, yatakta nasıl harika ya da berbat olduklarını ve bir kızın bazen orgazm numarası yapması gerektiğini, böylece bitirip gitmelerini sağlamak için ne yapması gerektiğini anlatmıştı.

Geriye kalan tek oyuncu Brandon... ya da daha doğrusu Brandon'dı. *Erkek* arkadaşım. eski erkek arkadaşım.

Bran, onun yüksek sesli inlemelerinin farkında bile değil gibi görünüyor. Kalçalarını daha sert pompalıyor, doruğa yaklaşırken küfrediyor. İkisi de benim burada olduğumu fark etmiyor, on sekizinci doğum günü partim hala arkamda devam ederken, *onlar* düzenledikleri parti.

Işıklar yanıp sönüyor. Müzik gümbürdüyor. İnsanlar salonda geçip gidiyor. Bu bir sürpriz partiydi ve sanırım şimdi çifte sürpriz oldu. *Kelimenin tam anlamıyla.*

Grayson Rowe arkamda durur, elindeki içki kristal bardağın kenarından taşar — Silverwood Prep'in seçkin son sınıf öğrencileri için kırmızı plastik bardaklar yok. Az önce girdiğim odaya bakakaldı. Düşünmeden, bardağı elinden kapıp geriye doğru eğerek,

rum ve karbonatlı bir şeyin karışımını hızlıca içiyorum, yeterince sarhoş olursam tüm bu sahnenin değişeceğini umarak.

Değişmez.

"Lanet olsun!" Grayson bağıyor. "Bu..."

"Çekil." Onu keserek, boş kristal bardağı göğsüne dayadım, çünkü daha fazla insan bu dramayı görmek için durmaya başlamıştı.

"Aman Tanrım!" Avery'nin çılgılığı kulaklarımı doldurur, ama ben çoktan koridorun yarısını geçmiştim.

Öfke içimi yakıyor, boğazımda safra birikirken içimde dönüp duruyor. Avery'nin ailesinin göl evinin oturma odasına hızla giriyorum. Silverwood Prep'in yarısı, surround hoparlörlerden çalan müziğe eşlik ederek dans ediyor.

"Hey, doğum günü kızı!"

"Doğum günün kutlu
olsun, Jules!" "Selam,
Juliet!"

Sanki başka bir kabusumun içindeymiş gibi hissederek beni çağırانları görmezden gelip mutfak ile dört arabalık garaj arasındaki koridora doğru koşar adımlarla ilerliyorum. Oradaki tuvaleti neredeyse kimse bilmiyor oradaki banyoyu ve bu bana sakinleşip mantıklı düşünme şansı verecekti.

Yarı gizli banyoya dalıyorum ve arkamdan kapıyı hızla kapatıp kilitliyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor, Göğüs kafesim, kapının diğer tarafındaki müziğin neredeyse aynı ritmik vuruşlarıyla aynı ritimde atıyor. Başım, müzik ve nabzımın ritmine uyarak, sürekli çıldırtıcı bir vuruşla zonkluyor. Ellerim yanlarımda yumruk haline geliyor, tırnaklarım avuç içlerime batıyor, acı beni deliye çevirene kadar ve onları zorla gevşetene kadar.

Kalçam, duvar boyunca uzanan banyo tezgahına çarparak beni durdurur. Avuç içlerimi porselenin kenarına vururum.

Yüzeye uzanıp parmaklarımla tutunuyorum, başımı kaldırırken lavabonun iki yanına sıkıca tutunuyorum. Koyu kanatlı göz kalemi. En güzel özelliklerimi vurgulamak ve kusurlarımı gizlemek için mükemmel bir kontur. Başımı bir yandan diğer yana çevirip yansımanın hareketini izliyorum, bunun bir rüya olduğuna dair bir ipucu yakalamayı umuyorum. Ama şansım yok. Her hareketim tam olarak aynı. Yine de aynadaki kadın ben gibi geliyor.

Akşamın erken saatlerinde sütyenimle göğsümün arasına sıkıştırdığım telefon yanıyor ve yansımadaki cildimin bir kısmını aydınlatıyor. Telefonu çıkarıyorum ve

ekranın ortasında beliren ismin üzerindeki yüzü görüyorum. lanet şeyi fırlatmak istiyorum. Bir kabus içinde yaşıyorum, ama bu kabus gerçek ve ne kadar ilaç ya da terapi alırsam alayım sona ermeyecek. Telefonu tezgahın üzerine sertçe bırakıp, telefonun çalmayı kesene kadar Avery'nin gülen, kısık gözlü yüzüne ve ismine bakıyorum. Sanki sonsuzluk gibi geliyor.

Bir an geçer ve sonra tekrar çalmaya başlar. Sürpriz bir şekilde, arayan Avery değil. Bu sefer annem. Onun aramasına cevap vermem mümkün değil. Telefonun ekranı kararır ve üçüncü kez çalar. Ekrana babamın adı ve yüzü belirir. Aptal değilim.

Babam asla aramaz. Annemdir.

Çarpıntılı kalp atışlarım, duvarın diğer tarafında çalan müziğin sesi, terli ellerim, ciğerlerimdeki havayı sıkıştıran öfke... Hepsi birleşip boğazımı tıkayan dev bir yumru haline geliyor ve beni boğuyor.

Hiç düşünmeden telefonu alıp tezgaha vuruyorum — bir, iki, üç kez. "Kırılmaya dayanıklı" camda uzun bir dikey çatlak oluşur. Kırılmaya dayanıklı, ama sinirli Juliet'e dayanıklı değil. Ekran tekrar karardığında, dönüp telefonu banyo tezgahının yanındaki tuvalete atarım. Sonra, sanki bir daha kimsenin beni arayamayacağından emin olmak istercesine, uzanıp tuvaletin koluna basar ve telefonu sifonu çekerek
Telefon

Aşağı gitmiyor. Muhtemelen ağız kısmında sıkışacak ve tüm pis su benim oluşturduğum çatlaklardan sızacak, ama amaç bu değil. Sıkışması umurunda değil. Sadece daha aptalca bir şey yapmadığımdan emin olmak istiyorum... mesela telefonu açmaya çalışmak gibi.

Tuvaletten gelen su sesi yavaşça azalırken orada duruyorum sessizliği beni sarmalıyor. Duvarlar birbirine yaklaşıyor, sanki üst kısımları bana bakıyormuş gibi, bir sonraki hamlemi merakla bekliyorlar.

İzlendiğimi
hissediyorum.

Yargılanıyoru
m.

Nefes alamıyorum.

Sonunda biri kapıyı çalmaya geldiğinde, Lindsey Crawford'un burnundan gelen sesi kapıdan süzülürken, yüksek sesli vurma sesi beni tekrar kendime getirir.

"Hey!" diye bağırır ve kapıya tekrar vurur. "Orada işin bittiyse, bizim de tuvalete gitmemiz lazım, biliyorsun."

Gözlerimi kapatıp kollarımı kendime doluyorum ve zarif çiçek desenli duvar kağıdına yaslanıyorum. Oda üzerime çöküyor, düz duvarlar beni hapsetmek için eğiliyor. Gitmeliyim. Burada kalamam. Ama nereye gidebilirim ki

? Eve mi? Eve, annemin muhtemelen sarhoş ve sinirli olduğu eve çünkü babam yok? Her zamanki gibi telefonunu bırakmış, annem de beni takip edemediği için sinirlenmiştir.

Lindsey kapının dışına tekrar vuruyor. "Çabuk ol!" diye bağılıyor.

İnleyerek tezgahtan uzaklaşıyorum. Topuğum siyah beyaz fayanslardan birine takılınca ayak bileğim burkuluyor ve son anda tezgaha tutunarak düşmekten kurtuluyorum. İçimi hayal kırıklığı kaplıyor.

"Siktir et," diye mırıldanarak eğilip topuklu ayakkabılarımı çıkarırım. Hiç düşünmeden dönüp onları duş kabinine fırlatıyorum. Topuklar karşıdaki cam duvara çarpıyor ve bir çatlak oluşuyor, ama umursamıyorum. Bu benim evim değil, en iyi arkadaşım değil, erkek arkadaşım değil, artık benim sorunum değil.

Kapı koluna uzanmak için döndüğümde gözlerimin yanmaya başladığını hissediyorum ve keskin bir nefes alıyorum. Ağlamak bir işe yaramaz. Son bir saati geri getirmez. Erkek arkadaşım onu sikerken en iyi arkadaşımın orgazm numarası yaptığı görüntüsünü silmez. Ugh. Onun için bile iyi olmadıysa ne anlamı vardı? Neden zahmet etti ki?

Ne kadar hareket edersem, o kadar az hissediyorum. Topuklar yok ama Olumsuz duygular. İçimde patlamak üzere olan dev bir dalga gibi dönüyorlar. Kapıyı açıp Lindsey'nin bekleyen somurtkan yüzüne doğru açıyorum.

"Sonunda," der sertçe, sanki beni itip geçmek istercesine kapı eşiğine adım atarak. Sonra yüzüme iyice bakar. "Ah, sensin." Avery'nin onu neden davet ettiğini anlamıyorum; Lindsey beni hiç sevmez. Belki de sözde arkadaşlarımın hiçbiri sevmez. "*Ne oldu*, doğum günü kızı?" Sesi neredeyse eğleniyor gibi.

Ona bakıyorum ve neden bilmiyorum ama Silverwood Prep'te kendime zorla göstermeye çalıştığım tüm sahte nezaket bir anda yok oluyor. Silverwood Prep'te kendime zorla takındığım tüm sahte nezaket bir anda yok oldu. Her zaman mükemmel olmak ve soğukkanlılığımı korumak zorunda olma ihtiyacı ortadan kalktı. Artık umurumda değil.

"Neyim var benim?" diye tekrar ediyorum, banyo kapısının çerçevesine tutunarak ona doğru eğiliyorum.

banyo kapısının çerçevesine yaslanarak tekrarlıyorum. Lindsey, hiç kimsenin, hatta benim bile görmediği öfkemin yükseldiğini hissediyor gibi. Ne kadar zamandır

içimde saklıyorum? Bran ve Avery'nin ilişkisini zaten biliyor ve sadece rol mü yapıyordum? Bunun beni şok etmesi imkansız. İşaretleri görmeliydim ... değil mi? Kafamı kurcalayan soruları bir kenara itip önümdeki Barbie taklidi kıza odaklanıyorum. "Sorun, son üç lanet yılı son üç yılı, arkamdan hakkımda pislik gibi konuşmana izin vererek geçirdim, *Lindsey*." Sesim alçak ama tonum keskin. "Sorun, babanın Joseph Meyer'den ayrılman için sana aldığı o acınası burun estetiği."

Onun için Joseph, ebeveynlerine karşı bir isyandan başka bir şey değildi. Belki iyi bir penisi vardı. Belki de bizim dünyamızda, ona ve güven fonu olan ebeveynlerine yalakalık yapmak yerine, iki saniye bile olsa ona karşı samimi olan birkaç kişiden biriydi. Silverwood Public'teki o zavallı çocuğun ona neden bu kadar aşık olduğunu asla bilemeyeceğim, ama babası, Silverwood'dan çıkmanın tek yolunun "ordu ya da mezar" olduğunu söylediğinde, ona verdiği babası, Silverwood'dan çıkmasının tek yolunun "ordu ya da mezar" olduğunu söyleyen Bay Crawford'un sözleriyle, bir erkekle çıkmayı bırakmasını istediğinde ona verdiği değeri hak etmemiştir.

Lindsey'nin yapay olarak şişirilmiş dudakları şokla aralandı. "Sen ne halt ediyorsun..."

"Çekil önümden!" diye bağırarak onu kesip kenara iterek arka koridora giriyorum. "Sahte Chanel ve çaresizlik kokuyorsun."

Yüzünün kızardığını görmek için arkama bakmama gerek yok. "Sen lanet bir orospusun, Juliet!" diye hakaretlerini kekeleyerek söylüyor.

"Evet," monoton bir sesle onaylıyorum. "Öyleyim."

Lindsey'nin cevabını duymadan uzaklaşıyorum ve yarım saat önce içtiğim boş shot bardaklarının yanındaki tezgahta anahtarlarımı buluyorum. Midem bulanmasına rağmen hepsini bitirmemişim. Çeşitli pahalı içkilerle süslenmiş dağınık mutfaktan uzaklaşıp ve lavaboda kırık bir bardakla süslenmiş dağınık mutfaktan uzaklaşıp, girişe doğru yürürken, çıkmadan önce görmemeyi umduğum iki kişiye rastladım.

Avery ve Bran bu sefer giyinmişler, Avery daracık kokteyl elbisesi içinde, Bran ise polo tişört ve soluk kot pantolon giymiş, kumaşın eski ve yıpranmış görünmesi için özenle yerleştirilmiş yama yapmıştı, böylece kumaş eski ve yıpranmış gibi görünüyordu, oysa neredeyse katalogdan çıkmış gibiydi. On saniye önce üşüdüğüm her yerim bir anda ısındı.

"Jules!" Avery'nin sesi ortalamadan daha yüksek, Bran ona uzanırken neredeyse ondan uzaklaşıyor. "Seni arıyorduk."

Ona kaşlarını kaldırıp göğsümün üzerinde kollarımı kavuşturuyorum. Çıplak ayak parmaklarım ön koridorun karo zeminine kıvrılırken ona dik dik bakıyorum. Hiç de uzun boylu değilim, ama Avery'nin 1,50 boyuna kıyasla herkes

ona yukarıdan bakıyor. Acaba bu yüzden mi tanıştığı her erkekle yatma ihtiyacı duyuyor? Bu ona güç hissettiriyor mu?

Avery'nin yüzü buruşur ve gülerek elini uzatıp koluma dokunur. "Duydun mu? Bir odada sevişenler yakalanmış, herkes Bran ve benim olduğumuzu sanmış." Gözlerini alıştırılmış bir hareketle devirir. "Eğer temizlik yapmamışlarsa annemler çok kızacak..."

"Dur." Bran arkasına yaklaşırken gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve gözlerimi tekrar açıyorum. "Sadece dur lan." Avery aptal kızı oynamakta çok başarılı olabilir, ama bu benim için bile çok acınası bir durum. Beni aptal mı sanıyor?

Senin doğum günü partinde senin erkek arkadaşınla yatıyordun, alaycı bir iç ses hatırlatıyor. Ellerim içe doğru kıvrılıyor ve anahtarlarımın metal dişleri avucuma batıyor.

"Ne?" Avery bana bakarak gözlerini kırıştırıyor, sahte kirpikleri hızla titriyor—endişesinin açık bir işareti. "Gerçek olmadığını düşünmüyorsun, değil mi?" Alaycı bir şekilde güldü. "Jules, ben asla..."

"Bana yalan mı?" Onu kesip, gözlerimi onun omzunun üzerinden Bran'a çeviriyorum. En azından o, yarattıkları bu karmaşadan kurtulabileceğinden pek emin görünmüyor. Kaşları çatık ve dişlerini sıkıp gevşetirken, kare şeklinde çenesi sinirli bir şekilde titriyor.

"Juliet..." diye başlar, ama ben Avery'nin ulaşamayacağı bir yere çekilip etraflarında daire çizerek onu bitirmesine izin vermiyorum.

"Siktir git, Avery." Omuzlarımın üzerinden bu sözleri fırlatarak evin önüne doğru yürüdüm. "Bran'ı alabilirsin, umurumda değil. Zaten gelmedin ki. Tanrı biliyor ki ben hiç gelmedim."

"Juliet!" Bran'ın şok olmuş sesi, öfke ve hafif bir sinirlilikle dolu, cildimi zımpara kağıdı gibi okşuyor ama ben dönmüyorum. Bunun yerine, kapıya ulaşır ulaşmaz koşmaya başlıyorum.

Topuklu ayakkabılarımı çıkardığım için Tanrı'ya şükrederek, geniş çimlerin üzerinden koşarak, gece arabamı park ettiğim garaj yolunun kenarına ulaştım. Ayaklarım ıslak çimlere çarptı, hemen ardından asfalt garaj yolundaki küçük taşlar ayak tabanlarımı deldi. Ancak BMW'nin kapısını açıp hızla içeri atladığımda onları neredeyse hissetmedim.

Kafam çıkmam için çılglık atarken emniyet kemeri takmaya bile zahmet etmiyorum! Motor çalışıyor ve geri geri çıkarken önümdeki Porsche'nin farları yanıyor, arkamdaki SUV'ye çarpmamak için hızla dönüyorum. Son anda direksiyonu kırdı. Araba sarsıldı ve vitesler birbirine sürtündü, tekerlekler patinaj yaparken arka tekerlekler çimlere ve toprağa kayar. Yarı tanıdık bulanık gri gözlerle bakışlarım birleşince donakalırım, sonra bakışlarımı yolcu koltuğunda oturan adama çeviririm.

Siktir. Sanki *onlar olmasa* utançım tam olmazmış gibi. Silverwood Public'ten gelen lanet gangsterler. Akrep Kralları, ya da en azından ikisi. Üst dudağım kıvrılırken gaza hafifçe basıp sonra tekrar basarım. Araba yol tutar ve arabayı tekrar asfalta çıkarmayı başarırım.

Onları görmezden gel, diyorum kendime, bakışlarından dikkatimi uzaklaştırarak. Hiç şüphesiz buraya sadece iş için gelmişlerdir — uyuşturucu satmak, fakir erkeklerin daha büyük penisleri olduğunu düşünen zengin kızlarla yatmak ve genel olarak yargılayıcı bakışlarıyla kendilerini rahatsız etmek için.

. Artık benim sorunum değil. Artık benim partim değil.

Belki bu geceden sonra onları bir daha hiç görmeyeceğim. Bir daha Silverwood Prep'in partilerine gitmeyeceğim. Hatta eve varır varmaz ailemi okulumu değiştirmeme ikna etmeyi planlıyorum. İsviçre Alpleri'nde güzel bir yatılı okul şu anda kulağıma çok cazip geliyor.

Ana yola çıktığımda, Alexio Medici'nin eski SUV'sinin paslı tavanına bakıyorum. O ve yanındaki diğer Akrep Kral, pencereden beni izliyorlar, ama ben Avery'nin ailesinin

Avery ve Bran verandada durmuş, peşimden bakıyorlardı. Okuldan birkaç kişi daha, muhtemelen beni izlerken dramayı fark edip çağrılmışlar, gecenin karanlığına doğru hızla uzaklaşan arabamın peşinden evden çıkıyorlardı.

Gözlerimden taze gözyaşları akmaya başladı ve onları elimden tersiyle sildim. "Kes şunu," diye kendime emrettim, ama gözyaşları yine de akmaya başladı.

Göğsüm ağrıyor, içimdeki her şey sıkışıp daralıyor. parçalara ayrılmak üzere. Silverwood gölden çok uzak değil ve geri dönerken siyah asfalt tekerleklerimin altında kayboluyor. Arabanın içi sessiz ve neredeyse nedenini unutuyorum — ta ki telefonumla ne yaptığımı hatırlayana kadar.

Bu benim için sorun değil. Kafamın içindeki gürültüden başka gürültüye ihtiyacım yok.

Eve yarı yolda, camı açtım. Sıcak yaz havası arabaya doldu ve kafamın içinde zonklayan baş ağrısını kısmen dindirdi. Midem bulanıyor ve ağrıyordu.

Kırk beş dakika sonra, ailemin evinin bulunduğu güvenli siteye giriyorum ve sokağında yavaşlayıp dururken, yukarı bakıp üç katlı evin önünde birkaç polis arabası görüyorum.

Hatırlayabildiğim kadarıyla. BMW, ben önümdeki manzaraya bakarken dur işaretinde rölantide çalışıyor.

Evimin kapısı açılır ve babam arkasında iki polis memuru ile birlikte dışarı çıkar. Elleri kelepçelidir ve tam da çarpıcı bir rüyaya ya da alternatif bir gerçekliğe düştüğümü düşünürken, yan tarafında haber logosu olan beyaz bir minibüs hızla yanımdan geçer ve kaldırıma çarparak durur. Bu olay, her şeyden çok, ayağımı frenden çekip park edebilecek kadar yaklaşıp kadar yavaşça ilerlememe neden olur.

Arabayı durdurup dışarı çıkıyorum, annem babamın ve polislerin peşinden evden koşarak çıkıyor. "Hata yapıyorsunuz!" diye polislerle bağırıyor.

Minibüsten birkaç kişi iner. Bazıları ellerinde kameralar, bazıları mikrofon ve üstlerine aceleyle giymiş takım elbiselerle, sanki son anda buraya getirilmiş gibiler. Telefonuma uzanırım ama yine tuvalete attığımı hatırlarım. Yine de bakmadan bile saatin gece yarısını çok geçtiğini biliyorum.

"Ne oluyor..." Yaklaşırken, evimin tertemiz çimlerinde tökezleyerek ilerliyorum.

"Oh, şükürler olsun!" Beni görür görmez annem dönüp bana doğru koşar. Beni gördüğüne sevindiğini söylemek yetersiz kalır. Ancak bir saniye sonra beni geçip başka birine doğru koşar.

Dönüp baktığımda, babamın en yakın arkadaşı ve iş ortağı Morpheus Calloway'i kaldırımda dururken görüyorum. O da yataktan yeni kalkmış gibi görünüyor, yumuşak gri bir eşofman altı ve beyaz bir tişört giymiş. Yüzü zayıf, neredeyse bitkin ve her zamanki kusursuz halinden çok uzak.

Etrafımdaki kaosu baskısıyla, dönüp onlara doğru yürümeye başladım.

"Morpheus!" diye bağırıyor annem. "Bir şey yap! Onu götürüyorlar. Korkunç bir şey yaptığını söylüyorlar!"

Annem neredeyse Morpheus'un kollarına yığılıyor. Yüksek sesle, açıkça ağlamaya başlıyor. Göğsümü soğuk bir şey kaplıyor. *O bir şey mi yaptı? Ne yaptı?*

Sanki beni duyabiliyormuş gibi, Morpheus'un yüzü kalkar ve bana baktığı bakışlar hüznün ve acıma doludur. Bunu anlamıyorum. benim neden eve döndüğümü bilemezlerdi. Neden bana acıyarak bakıyor?

"Üzgünüm, Denise," diyor Morpheus, sesi alçak ve boğuk. "Bu doğru."
"Hayır!" diye haykırır annem. "Hayır, olamaz!"

Onların önünde duruyorum ve Morpheus'un bakışları annemden ayrılıp bana yöneliyor. Dikkatini üzerime yoğunlaştırıyor, bakışları ne kadar uzun sürerse o kadar canlı hissediyorum. İçim bulanıyor ve gece içtiğim tüm alkol kusmak üzere. Anneme sert bakarken, bana neredeyse nazik davranıyor. Bu nezaket bir yalan. *"Juliet."*

İçimdeki son akıl sağlığı kırıntısını parçalayan, polis sirenlerinin sesi ya da haber ekibinin heyecanlı konuşmaları değil. Annemin hıçkırıkları ya da babamın arka koltuğa eğilirken polis arabasının kapısının tıklaması da değil. arka koltuğa bükülürken duyduğum ses. Bu, o sessiz, kırık fısıltıyla söylenen benim adım.

Bu gece daha kötü olamaz diye düşünmüştüm.

Yanılmışım.

Morpheus tekrar ağzını açtığı anda, hissettiğim tüm duygular bir anda üzerime çöküyor. Acı. Pişmanlık. Keder. Kaybın acısı. Kafamın karışıklığı. Öfke. Hepsi bir anda üzerime çöküyor. Ondan ve annemden uzaklaşıyorum. Kalp atışlarım yavaşlıyor, damarlarımdan sanki bir sümüklü böcek geçiyormuş gibi. Uzak bir çınlama kulak zarımda yankılanıyor, giderek yükseliyor ve alçalıyor... yükseliyor ve alçalıyor. Kollarımda ve bacaklarımda karıncalanma hissediyorum, tüylerim diken diken oluyor. Her şey gitti. Hepsi. Para. Koruma. Morpheus'a ve anneme bakıyorum, sonra bakışlarım ailemin evinin önündeki polis arabalarının mavi ve kırmızı yanıp sönen ışıklarına kayıyor.

Mayıs sonu. Hava sıcak olmalı. Ama dilimin arkasında sadece buzun yakıcı tadını alıyorum.

Aniden, hiçbir şey hissetmiyorum. Hissetmek de istemiyorum. Lanet olası lanet olasıca

3

JULIET

2 ay sonra...

"Kahretsin, kızım, yine mi buradasın?" Cory'nin derin sesi beni durdurur. Ter yüzümün yanlarından damlar, at kuyruğumdan kaçan soluk mavi saç telleri yanaklarıma ve boynuma yapışır. "Neden bu kadar erken geldin? Okulda değil misin?"

"Okul bugün başlıyor," diye cevap veriyorum huysuz yaşlı adama, nefesimi toparlamak için eğilirken ona bakmadan. Yüzümdeki ifadeye bir bakış, Cory'nin pazartesi sabahı saat beşte yataktan kalkıp okula gitmeden önce spor yapmaya karar vermemin nedenini tahmin edeceğinden hiç şüphem yok. Muhtemelen yüzüme bakmasına bile gerek yok, ama yine de yüzümü ondan çeviriyorum.

"Ah, tamam." Cory'nin sesi kaybolur ve yanıt olarak gelen sessizlikte duyulan tek ses, bol miktarda solmuş mavi minderlerden birine damlayan terim ya da on beş yıllık klimanın hırıltılı öksürüğüdür.

Cory tekrar konuşmaya başladığında, dikkatlice bantladığım yumruklarımı bir kez daha kum torbasına vuruyorum. "Artık devlet okuluna gidiyorsun, duydum."

Hemen uzanıp, geriye doğru savrulan çantayı yakaladım. İki elimle tutarken, Cory'nin spor salonunda sabahın erken saatlerinde kimsenin olmamasına hiç bu kadar şükretmemiştim.

Ancak sözlerine bakılırsa, bana istediğim stres atma fırsatını vermek niyetinde değil. Cevaplar istiyor ve Silverwood'da , ona en azından saygı ve düşünceli davranmam gerekiyor.

Başımı kaldırıp spor salonu sahibine kayıtsız bir bakış attım. "Evet," dedim. "Yazın transfer oldum." Bunu zaten biliyordu, ama ben belirtmedim. Sanki içimden geçenleri hissetmiş gibi, Cory başını salladı. Sırtına sarkan siyah sırtına sarkan siyah dreadlockları neredeyse hiç kıpırdamıyor.

Cory'nin karanlık ve keskin bakışlarından kaçarak, spor salonunda insanların kullandıkları aletleri silmeleri için yerleştirilmiş havlular ve sprey şişelerinden birine uzanıyorum. Nozulu kum torbasının dışına tutarak, üzerine su sıkıyorum.

"Okula hazırlanmak yerine buraya geldiğin için seni suçlayamam," diyor Cory, sesini biraz yükselterek, "ama artık buraya sık sık gelemeyeceğini biliyorsun, değil mi? Okul işlerini ihmal etme."

"Tembellik yapmayacağım," diye söz vererek ekipmanı silip eşyaları yerlerine koyuyorum. "Bu lanet kasabadan gitmek istiyorum."

Başka bir yetişkin olsaydı küfür ettiğim için beni azarlardı. Ama Silverwood'daki yetişkinlerin çoğu, soyadım yüzünden, üye olsam da olmasam da kapıdan geri çevirirdi. Üç ay önce, Silverwood'da Donovan soyadına sahip olmak iyi ve güçlü bir şeydi. Şimdi ise bir suçlunun soyadı. Bir parya.

Silverwood Public'e adımımı attığım anda ne olacağını bilen biri varsa, o da Cory'dir. On yıldan fazla bir süre önce mezun olmuş olabilir, ama bu kasabayı ve sakinlerini herkesten iyi bilir.

Ekonomik sınıfları müstehcen derecede zenginlerden sefil yoksullara ayıran çizgileri biliyor ve benim bu kadar kısa sürede yaşadığım ani düşüşün tüm nüanslarını anlayamasa da, Cory benim gibi birinin Silverwood Public'te kabul edilmeyeceğini biliyor.

Düşmüş bir elit ve bu kasabanın yarısını, çoğunun bir şekilde istihdamını sağlayan fabrikalardan ve işletmelerden milyonlarca dolar zimmetine geçirerek mahveden adamın kızı. Silverwood'un kuzey tarafında yaşayanlar — diğer zengin iş adamları ve onların özel okullara giden çocukları — bu durumdan zarar görmeden kurtulmayı başardılar. Ancak, benim şu anda yaşayabildiğim tek yer olan Silverwood'un bu bölgesinde, onlar kurtulamadı. Evler kaybedildi. Birikimler yok oldu. En yoksul olanlardan bazıları, babamın işlerine ne kadar batmış olduklarını ve ne kadar dolandırıldıklarını fark edince hayatlarına son verdiler.

Son üç ayda Silverwood'da cinayetlerden daha fazla intihar oldu. Güneyde hüküm süren suç örgütlerinin şiddetini düşünürsek, bu, Silverwood Devlet Okulu'na gittiğimde durumun ne kadar kötü olacağını anlamamı sağlayan en önemli uyarı oldu.

"Başka seçeneğim yok," diyorum, yarı kendime yarı Cory'ye. "Silverwood'u geride bırakmak istiyorsam, burs almam lazım." Spreyi koydum.

Şişeyi ve kağıt havlu rulosunu geri koyarak spor salonunun sahibine kısa bir bakış attım. O da bana kaşlarını kaldırarak baktı. "Bu yıl, şimdiye kadarki en iyi akademik yılın olacak galiba."

Çünkü başka bir sonucu kabul etmeyeceğim. Başarısızlık bir seçenek değil.

Cory iç çekip omuzlarını düşürdü ve spor salonunun ön tarafına doğru başını salladı. "Eve git," dedi. "Otobüs gelmeden önce iyice temizlen."

Tam da bunu yapmak üzereydim ama yine de girişin üzerindeki duvarda asılı eski dijital saate baktım. "Otobüs en az bir saat sonra gelir," dedim.

"Sen kız değil misin?" diye sorar Cory.

Ona şaşkın bir bakış attım. "Bunu şimdi mi fark ettin?"

O burun kıvrarak, "Hayır, tabii ki hayır. Sadece kızlar hazırlanmak için daha fazla zamana ihtiyaç duyarlar. Kadınlar hep böyledir."

Kafamı sallayıp cevap vermedim. Eskiden? Eskiden haklı olurdu. Eskiden, ailemin on yedinci doğum günüm için aldıkları kiraz kırmızısı BMW ile bu küçük, köhne spor salonunun önünden geçerken bakmaya bile tenezzül etmezdim.

convertible arabayı çarptıktan sonra.

On iki haftada çok şey değişebilir. *Ben* değiştim ve geri dönüş yok.

"Ben iyiyim," diyorum Cory'ye, üyelerin yanlarında getirdikleri fazlalıkları bırakmak için kullandıkları küçük dolaplara doğru ilerlerken. kapüşonlu sweatshirtümü en üstteki delikten çekip giydim ve kumaşı başımın üzerine geçirdim.

Saçlarım yüzümün etrafında, farklı tonlarda masmavi dalgalar halinde sarkıyor. Rengi düzensiz, ucuz bir kutu boya çünkü bir kızın bildiği bir şey varsa, hangi sınıftan olursa olsun, kontrol saçla başlar. Saçını boyamak, kesmek ya da kendine kakül yapmak, fark etmez.

Dünya kontrolünüzden çıktığında, tutunacak bir şey bulur ve onu kendinize ait kılarırsınız.

Uzun zamandır annemin beni sarışının mükemmel renk olduğuna ikna etmesine izin vermişim. Farklı bir şey denemek için tek girişimim, güzel bir gün doğumu kırmızısıydı, ama o, ben onun stilistine geri dönmeyi kabul edene kadar kendini yatak odasına kilitledi.

Değiştir. O zaman bile şikayetleri bitmemiştir, ama şimdi o burada değil. Annem de babam da yok. Saçlarım bana ait.

Cory, dolabımda kalan tek şey olan eski bir spor çantasıyla spor salonunun önüne doğru yürürken bana el salladı. Spor salonunun önünü çevreleyen cam pencerelerden gökyüzü aydınlanmaya başlıyordu açılmaya başlıyor. Cory'nin spor salonundan, yetkililer ailemin mal varlıklarına el koyduktan ve babamın en iyi arkadaşı Morpheus Calloway ile yaşamayı reddettikten sonra taşındığım apartman kompleksine yürüyerek genellikle otuz dakika sürüyor. Ancak ben kestirme yoldan gidiyorum, terk edilmiş bir marketin arkasında bulunan eski bir hurdalıkta koşarak. Yine de, biri beni görür diye, Ağustos'un sıcak havasına rağmen kapüşonumu takılı tutuyorum.

Umarım çoğu kişi saçımın değiştiğini henüz fark etmemiştir, ama eninde sonunda ortaya çıkacaktır. İş başvurusunda bulunmam gerektiğinde. Okula gittiğimde. Kim olduğumu uzun süre saklamanın bir anlamı yok, ama kısa bir süreliğine, sadece bir maske olsa bile, kimliğimi gizlemek istiyorum.

Duşu aceleyle bitiriyorum, sıcak su çabuk bitiyor, bu yüzden saçımdaki teri çıkarmak için buz gibi su altında uzun süre kalıyorum.

Duşun dışına çıktığımda, kirli ve çatlamış aynayı elime alıp yansımanı izliyorum. Gözlerimin altında koyu halkalar var ve bir an için eski ben geri geliyor ve bunu makyajla kapatmaya çalışmalı mıyım diye düşünüyorum. . Ancak bu düşünce aklımdan geçer geçmez, onu kafamdan atıyorum. Kalan az paramı görünüşüm için harcamamın bir anlamı yok.

Duşumu bitirince, bir kot pantolon ve bol bir tişört giyiyorum. Silverwood Prep'ten Silverwood Public'e geçmenin tek iyi yanı, üniforma olmaması. Mikrodalga'nın saatine bakıp, bir çift spor ayakkabı giymeye çalışıyorum, sırt çantamı kapıp kapıdan koşarak çıkıyorum.

İki katlı apartmanın üst katındaki pencereden, caddede gürültüyle ilerleyen büyük sarı otobüsü görüyorum ve merdivenlere koşuyorum. Diğer öğrenciler de otobüsün gelmesini bekliyorlar. Kapüşonumu takıp, son birkaç haftadır alıştığım ritüeli tekrarlıyorum: kapüşonu başıma geçirip yüzümü gizliyorum.

Otobüs yavaşça duruyor, kırmızı ışıklar yanarken frenler gıcırıyor ve karşı taraftan dur işaret levhası açılıyor. Kaldırıma koşarak çıkıyorum ve diğerlerinin otobüse binmesini bekliyorum. Ortaokula başlamadan önce otobüse binmemiştim ve o zamanlar da nadiren binerdim.

Otobüse atlayıp, şoför merakla bana baktığında başımı eğiyorum. Ya kapüşonum işini yapıyor ya da herkes aylardır ilk kez erken kalktığı için çok yorgun, ama kimse Otobüsün arkasına doğru ilerleyip pencere kenarında bir koltuğa otururken bana bir bakış bile atmaz.

Arkanıza yaslanıp, otobüs hızlanıp yavaşlayarak sık sık dururken geçen manzarayı izliyorum. Yıkık tuğla binalar, çatıları büyük yamalarla kaplı değirmenler ve karavan parkları geçiyoruz. Araç dolup taşmaya başlıyor. Otobüs bir motelin önünde duruyor ve bir öğrenci yüzünü aşağıya çevirerek otobüse biniyor. Arkada yer kalmadığı için ön taraftaki bir koltuğa kayıyor. Koltuğuma daha da gömülüyorum ve benimle aynı sırada oturan iki kişiden yüzümü çeviriyorum.

belki sabahın erken saatleri olduğu içindir, ama okula giderken kimse sohbet etmeye zahmet etmiyor.

Belki sabahın erken saatleri olduğu içindir, ama okula giderken kimse sohbet etmeye zahmet etmiyor. Bunun yerine, otobüsün motor sesi ve birinin yumuşak horlamaları havada yankılanıyor. Silverwood Public'e vardığımızda, bu günü mümkün olduğunca görünmeden geçirebileceğimi umuyorum. Kapüşonumu takılı tutarak otobüsten iniyorum ve kalabalığın okulun kafeteryasına açılan cam çift kapıya doğru ilerlediğini gördüm. Silverwood Public'e hiç rakip bir ponpon kızdan başka bir sıfatla girmedim ve o günler çoktan geride kaldı. Çift kapı açıldı ve öğrenciler sıraya girip yorgun görünen öğretmenlerin yönlendirdiği metal dedektörlerden tek sıra halinde geçmeye başladığında kendimi olduğum yerde donmuş buldum. Bu benim için yeni bir şeydi. Kalp atışlarım hızlansa da hiçbir şey söylemeden sessizce diğerlerinin peşinden gidiyorum. Diğer tarafta, birkaç öğrencinin oturduğu kafeterya var.

Başını eğ ve tetikte ol. Cory'nin tavsiyesi aklımdan geçer ve onu bir mantra gibi tekrarlarım. *Başını eğ. Tetikte ol.*

Kafeteryaya girerken, bayat esrar ve vücut kokusu yüzüme çarptı. Öğrenciler birbirlerini selamlarken içerisi daha gürültülüydü. Saatin erken olmasına rağmen, birkaç gürültücü çocuk masaların birinde futbol topu oynuyordu. Öğretmenler

etrafta dolaşıyor, birbirleriyle dedikodu yapmakla meşguller. Odayı gözden geçirip uzak köşedeki boş bir masaya yöneliyorum, ancak bir ses beni durduruyor.

"Hey, kapüşon takmak yok!" Durup arkama bakıyorum ve gri sakallı, uzun boylu bir adamın bana öfkeyle baktığını görüyorum. "Kuralları bilirsin," diye bağıyor.

Bilmiyorum, ama o bunu bilmiyor. Beni tanımadığı belli, ama kapüşonu çıkarır çıkarmaz beni tanıyacağını biliyorum, tıpkı diğer herkes gibi. Seçimlerim arasında tereddüt ediyorum. Kavga etmeden kapüşonu çıkar ve umut et

yeterince değiştiğimi ve kim olduğumu anlamayacağını ummak... ya da onu görmezden gelmek.

İkinci seçeneği tercih edip, öncekinden daha hızlı yürümeye başladım.

Bir saniye sonra, arkamdan gelen ayak seslerinden yanlış karar verdiğimi anlıyorum. "Hey, beni duymadın mı? Dediğim..." Sert bir el kolumu yakaladı ve beni durdurdu, kapüşonum kafamdan uçtu. Öğretmen aniden konuşmayı kesti ve kolumu ısırmaaya hazır bir yılanmışım gibi bıraktı. Kim bilir? Belki öyleyimdir.

Birkaç bakış üzerime düşer ve kafeteryada bir sessizlik hakim olur. *Lanet olsun.* Tam da kaçmak istediğim şey. Kapüşonumu tekrar çekmek isterim, ama artık bir anlamı yok. "Anladım," derim. "Kapüşonumu indirmeyeceğim."

Öğretmen, profesyonel bir ifade takınmak ona çok zor geliyormuşçasına, zar zor bastırdığı tiksintiyle bana bakıyor. Masalara doğru başını sallıyor. "Otur."

İki kez söylemesine gerek yok. Ondan uzaklaşıp köşedeki masaya doğru ilerliyorum, kalabalığa sırtımı dönüp duvara bakarak sırt çantamı yanımdaki sandalyeye koyuyorum. Arkamda birkaç saniye sessizlik oluyor ve insanların bakışlarının kafamın arkasına saplandığını hissedebiliyorum. Birkaç dakika sonra insanlar tekrar konuşmaya başlıyor ve sözleri içime işliyor.

"—geldiğine inanamıyorum." "Ne cesaret!"

"Babası hapiste dayak yemiş ve tecritteymiş."

"Neden buraya geldi? Şimdiye kadar intihar etmiş olmalıydı. Ben onun yerinde olsam intihar ederdim."

"Calloway'in yanında kalmayacak mıydı?"

"O çok iyi biri. Babasının ona yaptıklarından sonra, onun elinde kalan her şeyi alıp kaçmayacağına güvenemem."

Kendime *sakin ol, tepki verme diye* uyarıyorum. *Bu sadece onlara daha fazla malzeme verir.*

Sırt çantamı açıp, yıpranmış bir kütüphane kitabını çıkarıp açtım. Arkamdaki konuşmaların sesi giderek yükselirken, sayfadaki kelimeler gözlerimin önünde bulanıklaşıyor. Artık fısıldamaya bile zahmet etmiyorlar. Bunun yerine, açıkça spekülasyon yapıyorlar.

O da bu işin içinde miydi?

Babasının kasabadan para çaldığını biliyor muydu?

İnsanlar evlerini kaybettiğinde gülüyor muydu?

Bir parçam ayağa kalkıp hepsine bağırarak istiyor. Tabii ki ben bu işe karışmadım. Karışmış olsaydım, şimdi burada olur muydum? Hayır, insanların evlerini kaybetmesi komik değil, benim için bile.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum, birden oturduğum masanın ucuna bir el çarptı. Yavaşça başımı kaldırdım. Masanın ucunda duran kız, annemin nefret edeceği her şeye benziyordu. Bakımsızlıktan kökleri koyulaşmış sarı saçları ve koyu renk gözleri siyah kalemle çizilmiş. Arkasında kollarını kavuşturmuş iki arkadaşı dururken bana öfkeyle bakıyor. nefret dolu bakışlarla izliyor.

İç çekiyorum. "Dinle," diyorum, "bir şey yapmadan önce şunu bil ki, kavga etmeye gelmedim."

"O zaman neden buradasın?" diye soruyor. "Sen buraya ait değilsin."

Çünkü okulu bırakmak bir seçenek değil ve Silverwood Prep'e artık param yetmiyor. Ama bunu pek söylemiyorum ve sadece ellerimi kaldırarak "sorun istemiyorum" anlamına gelen evrensel bir hareket yapıyorum.

"Ben de herkes gibi mezun olmak için buradayım."

"Burada olma hakkın olduğunu mu sanıyorsun?" Alaycı bir şekilde gülerek elini masadan çekip bana doğru uzattı.

Sinir bozukluğu damarlarımdan akıyor. Bu günü başımı eğerek atlatma umutlarım ve hayallerim burada yok oluyor gibi... ve ilk ders daha başlamadı bile. *Aferin bana.*

O önümde durduğunda koltuğumdan kalkarım. Onun üzerimde durmasına ve beni savunmasız bir duruma sokmasına izin vermem mümkün değil.

—tüm vücudunu titreten, zar zor bastırılmış öfkeyi görebildiğim halde. Benden daha zayıf, ama Silverwood Public'te yıllar geçirdi, bu yüzden hiçbir şeyi hafife alamam. Ona uzaklaşması gerektiğini söylemek için ağzımı açtığımda, geri çekilip yüzüme tükürdü. Bir tükürük damlası yanağıma düştü ve çenemden aşağı aktı.

Bir an donup kalıyorum. Elimi yanağıma götürüp ıslaklığı hissediyorum. Elimin tersiyle silip cildimdeki parlaklığa bakıyorum. *İğrenç.*

İç çekerek başımı sallıyorum. "Keşke bunu yapmasaydın."

"Evet?" Arkadaşları aceleyle onun arkasına toplanır. "Ne yapacaksın?"

Gözümün ucuyla, az önce gördüğüm öğretmenleri görüyorum, kafeteryadaki herkes gibi bu dramatik sahneye kilitlenmişler. Ama olabilecek bilmelerine rağmen, bunu engellemeye çalışmıyorlar.

Neden?

Çünkü onlar da benden nefret ediyorlar.

Herkes Juliet Donovan'dan nefret ediyor — babası milyonlarca dolar zimmetine geçirip

ve binlerce hayatı mahvetti. Peki, okul kafeteryasında küçük bir kavga ne işe yarayacak? Onlara bir tür kontrol hissi verecek, sanki Donovan'lara zalim davranmak, kendi sefil hayatları hakkında kendilerini daha iyi hissettirecekmiş gibi.

Bunu olabildiğince önlemek istedim, ama şimdi hazırlıklı olduğum için haklı olduğumu biliyorum. Güzel, küçük, hazırlıklı prensesin kavga edemeyeceğini düşünüyorlar ve böyle düşünmeye devam ederlerse, tüm yıl boyunca peşimden gelecekler.

Kimseye güvenilmez. Ona bile. Artık değil.

"Dinle," diyorum, sesimi alçaltarak, "sadece çek git. Git ve unut gitsin."

İçimde titriyorum. Öfkeliyim. İğreniyorum. Cildimdeki tükürüğünü temizlemek istiyorum. Bu kaltağı yere itip, boyun eğene kadar tekmelemek istiyorum. Kendimi tutuyorum. Her şeyi içimde tutuyorum — öfkeyi, adaletsizliği, bedenimin altında kaynayan zulmü.

"Yap. Yap," diyor kız, yumruğunu geri çekip yüzüme vurmadan hemen önce.

Okulun ilk günü ve ben şimdiden bir profesyonel gibi yumruklar yiyorum. Kafam geriye doğru savruluyor ama sendelemiyorum. Cory'nin tüm eğitimi ve tavsiyeleri şimdi işe yarayacak, fark ediyorum. Nedense, omurgamdan küçük bir sevinç dalgası yükseliyor ve kan dolaşımımı adrenalinle dolduruyor.

Bunu gerçekten istememiştim. Bundan eminim. Ama aynı zamanda, üç ay boyunca saklanıp kasabanın paryası gibi davranıldıktan sonra, tüm öfkemi boşaltacak bir şey istediğimi de biliyorum.

Beni sevmeyen bir kum torbası ya da antrenman partneri olmayan bir şey. Bu kaltak için çok yazık, o olacak.

Elimi uzatıp burnumun yanından parmağımı geçirdim ve parmağım kanla ıslandı.

"Şuna bir bakın. Silverwood'un gümüş kanlıları da bizim gibi köylüler gibi kırmızı kan akıtıyor," diye alay eder kız, arkasında ise yardakçıları kıkırdar. "Neden herkese bir iyilik yapıp gitmiyorsun? git? Kimse seni burada istemiyor. Ailenin bu kasabaya yaptıklarından sonra bizimle aynı havayı solumaya bile layık değilsin."

Beklendiği gibi, öğretmenler hiçbir şey yapmıyor ya da söylemiyor. Sadece izliyorlar. İşe yaramaz bir grup pislik. Kız göğsüme o kadar sert itti ki masaya geri düştüm. Baldırlarımın arkası masaya bağlı taburelere çarptı ama ayakta kalmayı başardım. Elimin tersiyle kanı silip derin bir nefes aldım, yumruklarımı sıkarak yanlara indirdim.

"Awww, züppe sürtük ağlayacak mı?"

Yukarı bakıyorum. Ağlayacak mıyım? Bunun beni ağlatacağını mı sanıyor? "Üzgünüm," diyorum, hiç de üzgün hissetmeden yumruğumu sıkarak. "Beklediğin o şık sürtük gelemedi. Ben sadece bir sürtüğüm."

4

JULIET

Yumruğum sürtük kızın yüzüne doğru uçtuğu anda öğretmenler harekete geçer. *Benim* dayak yemem normal ama karşılık verdiğim anda işler çığırından çıkıyor. Bunu bekliyordum. Bu yüzden, bize doğru koştuklarını ve bağırıışlarını duyduğumda bile durmuyorum. Kızın boğazını sıkarak yere yatırıyorum.

"Nazik olmaya çalıştım," diye yüzüne tısladım. "Sana defol git dedim, ama dinlemedin."

Yumruğumu burnuna vurunca, kıkırdayan kıkırdak sesi kulaklarıma ulaşır. Cory'den ders almaya başladığımdan beri kimseyi kanatmadım bu yüzden bu benim için yepyeni bir deneyim.

Sırtıma ağır bir yük düşer ve kadınsı parmaklar yanlarıma ve kollarıma yapışır, biri bile boynuma dolanır, arkadaşları beni çekmeye çalışırken. Birisi saçımı tutup sertçe çekerken tırnakları kafa derimin arkasına batar. Her şeyi görmezden gelirim, acının üzerime çökmesine izin veririm ve sonra kayıp gider. O kaltağın boğazını sıkmaya devam ederim, ta ki o ellerini ellerime geçirip ellerimi tırmalayıp altımda tekmelemeye başlayana kadar boğazını sıkıyorum.

"Ama teşekkür ederim," diyorum yüzüne, "buradaki herkese buradaki herkese gösterme fırsatı verdiğin için teşekkür ederim. Sizi pisliklerin ucuz numaralarına izin vermeyeceğim."

"*Orospu*." Siyah maskara lekeli gözyaşları yüzünden süzülürken bu kelimeyi sıkarak söyler.

Gözlerimi devirip hala saçımı tutan elini savuruyorum, çekip bırakmam için uğraşıyor. Kız birkaç tel saçımı çekiyor. Umurumda değil. Bu kadına açık bir uyarı vermeden kaçmasına izin vermeyeceğim.

İyice emin olmak için bir kez daha yumruk atarım ve burnundan kan akarken çığlık atar. "Bu sana son uyarıdır," derim sertçe. Öğretmenlerin ayak sesleri yaklaşıyor. "Bir daha peşimden gel, bacaklarını kırarım. Uzak dur, ben de sana bulaşmam. Başımı eğip kimseye sorun çıkarmayacağım."

Bana tükürüyor ve bu sefer uçan tükürüğü kaçırıyorum, sonra başımı sallayıp boğazını daha sıkı sıkıyorum. Ağzından hırıltılı bir ses çıkıyor. Nabızı avucumun altında hızla atıyor. Biraz daha sıkarsam nefes almasını tamamen engelleyebilirim. Biraz daha, bayılacak. Bayılırsa, bana tüküremez. Ölürsa, bana hiçbir şey yapamaz.

Kafamdaki sessizlik, çığlıklar ve küfürlerin kakofonisiyle boğuluyor. Yaklaşıyorum, dudaklarım kulak memesine değecek kadar yaklaştırıp sesimi alçaltıyorum. "Herkes söyle," diyorum ona. "Bana bulaşmazsan, ben de sana bulaşmam."

Sert parmaklar kolumu kavrayıp çekiyor, ama ben söyleyeceklerimi söyledim. Kavgaya etmeden o kaltağı bırakıyorum ve beni tutan adamın beni yerden koparmasına izin veriyorum. Kafamı çevirip yanımdaki iri yarısı figürü inceliyorum. Öfkeli kahverengi gözler bana dik dik bakıyor, her şeyin mahvolduğu gece Alexio Medicci'nin SUV'sinin yolcu koltuğunda gördüğüm gözler.

Nolan Pierce.

Bir adım geri çekilip kolumu onun elinden çekiyorum. Beni bırakıyor ama ikimiz de tek kelime edemedi, kafeteryada adımları haykıran bir ses duyuluyor.

"Bayan Donovan!" Daha önce gördüğüm öğretmen, gri favorili, kızgın ve kızarmış yüzüyle orada duruyor. "Müdürün odasına. *Hemen!*"

"Tabii," diyorum, burnumdan akan kanı silerek arkamı dönüp yere düşen kitabımı alıyorum. Kitabı çantama tikiştirip çantama tikiştirip omzuma atıyorum. Nolan Pierce, giderken sırtıma bakıyor ama umurunda bile değil.

Onun kim olduğunu biliyorum ve neden kavgaya karışıp durdurabileceğini düşündüğünü çok iyi biliyorum. Cheerleaderlar ve sporcuların lider olduğu Silverwood Prep'in aksine, Silverwood Public'te farklı bir sınıf sistemi var. Burada şiddet uygulayan pislikler ve uyuşturucu satıcıları kraldır ve Nolan Pierce onların lideridir.

Ön büroya doğru ilerlerken, birkaç öğrenci gözleri fal taşı gibi açılmış ve şok olmuş bir şekilde yolumdan çekiliyor. *İyi.* İlk günler için, son sınıfıma başlamak için en kötü yol değildi. Artık en azından hepsi benim ayağıma basmadan önce iki kez düşünecekler. Kafeteryadan ön koridora doğru ilerlerken, yürürken aynı öğretmenin öfkeli nefesini sırtımda hissediyorum.

Beni ön büroya kadar takip ediyor ve kapıya vardığımızda bile yönümü belirliyor. , kapıyı açıp içeri girebilmem için bana yol gösteriyor, sanki kendi yolunu bulamıyormuşum gibi. Gözlerimi devirip içeri giriyorum.

Resepsiyonda, kısa kıvrıkcık beyaz saçlı, yetmişli yıllarda bile çirkin sayılabilecek bir elbise giymiş yaşlı bir kadın oturuyor. Kapı açıldığında gözlüklü yüzü yukarı kalkıyor.

"Koç Danley? Bu ne hakkında..." Gözleri bana takılır takılmaz sözünü keser.

"Müdür Long burada mı?" diye sorar cevap vermeden.

Kadın hızla başını sallar, omzunun üzerinden bakarken tekerlekli sandalyesini geriye çevirir. "Hala ofisinde olmalı. Henüz gezintiye çıkmadı..."

"İyi." Koç Danley'in eli koluma düşer ve kendimi onun elinden kurtarmak için tüm kendimi onun elinden kurtarmak için tüm irademi kullanmam gerekiyordu. Beni arka koridora, "Müdürün Ofisi" yazan kapıya doğru sürükledi.

Kapıyı çalmaya tenezzül bile etmez. Bunun yerine, kapı kolunu tutup çevirir ve beni içeri iter. Burası Silverwood Prep olsaydı, başını döndürecek kadar hızlı bir şekilde dava açılırdı. Ama burası Silverwood Prep değil. Burası devlet okulu ve bu insanlar benim hiçbir gücüm olmadığını biliyorlar.

Kadın, burnunun ucuna takılı gözlükleriyle masasından başını kaldırıyor. Müdür Long, zamansız bir yüze sahip kadınlardan biri; otuzlarında da olabilir, ellilerinde de. Tek ipucu, ağzının etrafındaki hafif çizgiler ve gözlerinin köşelerindeki kaz ayakları. Koç Danley ofisine fırtına gibi girerken, önündeki evrak yığınının başını kaldırıp bu saygısız tavra kaşlarını çatarak bakar.

"Koç Danley." Adamın adını söylerken sesi sakindir. "Bu saatte ofisime böyle dalmanın bir sebebi var mı?"

masasının üzerinde duran saate bakar—"sabahın yedi buçukta kapıyı çalmadan?"

"*Bu çocuk* kavga çıkardı bile," Koç Danley bana işaret ederek, sanki benim adım kadar iğrenmiş gibi "bu çocuk" kelimesini tükürürcesine söyledi.

Müdür Long gözlerini bana çeviriyor, gözlerinin derinliklerinde karışık renkler uçuşuyor. Kahverengiler, yeşiller ve bir parça altın rengi. Koyu kahverengi saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış, bu da yüzünü normalde yuvarlak çene hattının verdiği izlenimden daha sert gösteriyor.

Koç Danley'in aksine, onda herhangi bir düşmanlık belirtisi yok —en azından bana karşı değil. Sınırları tamamen Koç Danley'e yönelik.

Müdür bir nefes verip, ben kabaca odasına sokulduğumda okuduğu dosyayı masasına bıraktı.

Bir anlığına burnunun köprüsünü sıkıştırdıktan sonra masasının önündeki ikiz sandalyelerden birini işaret etti. "Otur."

Koç Danley öne doğru ilerler ama müdür elini kaldırarak onu durdurur. "*Sen değil.*" Ona sert bir bakış atar. "*Öğrenciyi* kastettim."

Sandalyelerin etrafından dolaşp birine oturdum. Koltuklar, kafeteryada gördüğüm tabureler kadar rahatsız olsa da, kışımın altında solmuş minder en azından sert ahşaba karşı bir bariyer oluşturunuyordu.

"Kafeteryada kavga çıkardı," diyor Koç Danley. "Bunu kanıtlayacak güvenlik kamerası görüntüleri mutlaka vardır. Okuldan atılmasını öneriyorum."

Müdür Long ona baktı, ağzı somurtarak aşağı doğru kıvrıldı. "Öğrencileri ilk gün kovmayız, Danley," diye tersledi, koç unvanını kullanmadan. "Ve kavga tek sebep olsaydı, öğrenci nüfusumuzun yarısının okulda olmayacağını çok iyi biliyorsun."

"Ama o..."

"Diğeri nerede?" Müdür Long sert bir bakışla sözünü kesti.

Koç Danley şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Diğeri mi?"

Bir kaşını kaldırır. "Bana Bayan Donovan'ın tek başına kavga ettiğini söylemeyeceksin, değil mi? Önümde iki öğrenci olmalı, Koç Danley."

"Ben... Megan White'ı hemşireye gönderdim," diye kekeledi. "*Bu buradaki*" —parmağını bana doğrultarak, öncekiyle aynı tonda— "ona saldırdı ve burnunu kanattı."

Long bana uzun uzun bakar ve sonra kaşlarını çatarak, "Görünüşe göre tek sorunlu kişi o değilmiş tek kişi değil gibi." Elini uzatıp mendil kutusunu bana yaklaştırdıktan sonra burnunun altını işaret etti. "Burada hala kan var," dedi.

Bir mendil alıp burnuma hafifçe bastırdıktan sonra, yüzü hızla morarmaya başlayan koça baktım. "Bir kızı burnu kanadığı için hemşireye gönderip diğerini göndermediğiniz ilginç," diyor müdür Long.

"Megan White'ın yaraları daha ciddiydi," diye savunur.

Yüzüme yayılan gururlu gülümsemeyi saklamaya bile zahmet etmiyorum. Müdür iç çekip kapıya doğru eliyle işaret ediyor. "Sabah işlerine dön. Ben hallederim," diyor sert bir sesle. "Bir dahaki sefere, diğer öğrenci baygın ya da acil tıbbi müdahaleye ihtiyaç duymuyorsa, ikisini *de* benim odama gönder."

En azından birinin tarafsız olmaya çalıştığı gerçeği bana umut vermemeli. bana umut vermemeli. Vermiyor da. Tek hissettiğim, boğazıma tırmanan kötü niyetli bir güvensizlik. Ellerimi yumruk yapıp dikkatimi öne veriyorum, Koç Danley dönüp müdürün odasından fırlayarak çıkarken bile kıpırdamıyorum. Kapı arkasından çarptığında ve duvardaki resimler ve sertifikalar onun çıkışıyla sallandığında yüzümü gerginleştiriyorum. Babamın Koç Danley'in ailesinden kimi becerdiğini bilmiyorum, ama son paramı bile bahse girerim ki, onun için önemli biriydir.

Müdür Long bir an bekledi. Nedenini bilmiyorum, belki Koç Danley'nin geri gelip gürültü yapmayacağından emin olmak için ya da odadaki gerginliğin biraz azalması için. Ancak o anın ardından dikkatini bana yöneltti.

"Silverwood Public'teki ilk gününde kavga ettin mi?" Başını sallar ve elini uzatarak gözlüklerini çıkarır ve masasının çizik yüzeyine koyar. "Kumar oynayan bir kadın olsaydım, en az bir hafta sürerdi diye bahse girerdim."

Omuz silkiyorum. "Sanırım insanların düşmanlığı birkaç ayda değişmez."

O burun kıvrıyor. "Aslında senin zekânı daha çok güveniyordum."

Üst dudağım kıvrılır. "Sen beni tanıyorsun," derim sertçe.

Uzun kaşlarından biri bana doğru kalkar ve bu hareket, Koç Danley'nin bunu yaptığında neden sessiz kaldığını tam olarak anlamamı sağlar.

Ona. Bu tuhaf bir ifade—başka birinde tehditkar değil, ama onun gibi bir kadında? Biraz rahatsız edici.

Long başını çevirir, at kuyruğundan bir bukle sarkar.

"Ne bildiğim ya da bilmediğim önemli değil," der, ana sohbete kolaylıkla girerek, "söyleyecek bir şeyin var mı?"

Kollarımı kavuşturuyorum. "Söylemem önemli mi?"

"Tabii ki önemli," diye cevapladı. "Megan White'ı bulmadan önce senin tarafını da dinlemek istiyorum."

"Koçu duydun," diyorum, sırtımı sandalyenin sert sırtına dayayarak. "Kafeteryada güvenlik kameraları var. Eminim

kendi sonuçlarını çıkarabilirsin."

Müdür Long bir an daha bana baktı. "İlginç," diye mırıldandı.

Çenemi sıkı sıkıya kapatıyorum. "Ne ilginç?"

Birbirimizi incelerken uzun bir süre cevap vermez.

Sonra dirseklerini masanın kenarına dayadı ve parmaklarını parmaklarını birleştirip çenesini oraya dayadı. "Neden bana kendi tarafını anlatmakta bu kadar tereddüt ediyorsun, Juliet?" diye sordu.

"Tereddüt etmiyorum." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, bunların yalan olduğunu biliyorum. Ona gerçeği söylemek ve hikayemin her parçasını parçalara ayırmasını dinlemek istemiyorum. Son üç aydır herkes bunu yaptı, hepsi babamın suçları ve planları hakkında gerçekten hiçbir fikrim olup olmadığını merak etti.

Bir an boğazında uzun bir uğultu duyulduktan sonra sandalyesini geriye çekip ayağa kalktı. Gözlerim yukarıya doğru kaydı. Onun bu kadar uzun olduğunu fark etmemiştim.

"Söylemek istemiyorsan, sorun değil," dedi ve beni şok etti, ama sonra söylediği sözler beni tedirgin etti. "Ben bir tahminde bulunsam, yanlış olursa beni durdurursun, ne dersin?" Uzun bacaklarıyla masanın etrafından dolaştı ve geniş göğsünü masaya yaslayarak kollarını kavuşturdu.

"Sanırım saldırdığın öğrenci sana yaklaştı ve Bay Donovan'ın hapiste olduğunu ve Bayan

Donovan'ın kasabadan kaçmış gibi görüldüğünü söyledi."

Ailemden bahsedilmesi, tüm vücudumu sandalyede kaskatı keser. Beni baştan aşağı süzer, ama yanlış varsayımına rağmen tek kelime etmem. İşleri ne kadar ileri götüreceğini merak ediyorum.

"Seni ofisime girerken görmeden önce, burada bir sorun olacağını biliyordum." Son birkaç ayı düşünürsek, biraz sorunlu bir dönem geçirdim. Şimdi, seni gördüm de..." "Ben, değerimden daha fazla sorun mu yaratıyorum?" diye sözünü keserek sordum.

O sırtıttı ve başını salladı. Gözlerinde bir hüznün ve neredeyse ... sempati var. Bundan nefret ediyorum. Sempati istemiyorum. Lanet olasıca yalnız kalmak istiyorum.

Ancak soruma cevap vermek yerine, mavi "Görünüşünü değiştirmek için saçını boyadın, ha?"

Omuz silkiyorum. "Sadece değişiklik istedim."

Tamamen yalan sayılmaz. Bana uzun uzun gülümsüyor. "Tabii, evlat."

Somurtuyorum. "Bana öyle deme," diyorum sertçe. "On sekiz yaşımdayım. Kendime bakabilecek, vergi ödeyebilecek, iş bulabilecek ve sistemi atlatabilecek yaştaysam, çocuk değilim."

"Ayrıca, darp suçundan tutuklanacak yaştasın." Long'un sözleri kaşlarını hafifçe kaldırarak söylüyor ve ben buna cevap veremiyorum. Bir süre sonra iç çekip başını çeviriyor. Uzun, boyasız tırnağı masanın üzerindeki sabit telefonun düğmesine bastı. "Bayan Rogers, sabahki toplantımı iptal edebilir misiniz?"

Başımızın üstündeki hoparlör, birinci dersin başlangıcını haber veren zil sesiyle birlikte cızırdamaya başlar. Zil sesi kesilince Long önceki pozisyonuna geri döner ve Bayan Rogers'ın cevabı duyulur. "Evet, efendim. Not alıp e-posta ile gönderirim."

"Hadi." Müdür Long masasından kalkar ve iki parmağıyla bana ayağa kalkmamı işaret eder. Elimde hala tuttuğum mendili buruşturup ayağa kalkarım. Kapıya doğru büyük adımlarla yürür ve beni arkasında bırakır. Çıkarken kanlı mendili çöp kutusuna atarım ve Bayan Rogers'ın meraklı bakışlarını görmezden gelerek ofisten çıkıp artık boşalmış olan ön salona girerim.

"Nereye gidiyoruz?"

Long arkasını dönmeden cevap verir. "Göreceksin."

Bu cevabı beğenmedim, ama ondan gerçek bir cevap almadan, daha fazlasını elde edemeyeceğimi düşünüyorum. Bugün zaten bir kişiyi yumrukladım ve okulda adımlarımı duyurdum. Müdürün saldırması da bir işe yaramaz. Bu yüzden, arkanı dönüp binanın önündeki metal dedektörleri ve beni bekleyen kapıları geçip gitmek yerine, onu takip etmeye devam ediyorum.

5

JULIET

Önümde duran kıza bakıyorum. O kadar kısa kot şort giymiş ki, kışının çoğunu hala örtüyor olmasına şaşıyorum. Müdür Long, kızın yırtık siyah tişörtünün altından görünen çıplak karnına bile bakmıyor. Tişörtün üzerinde "suck on this" (em şunu) yazıyor. Sanki Silverwood Public'teki öğrencilere kıyafet kuralları uygulamak gibi bir fikri çoktan aşmış gibi.

"Juliet Donovan, Roquel Lee ile tanış."

Kız, Roquel, çiğnediği sakızı dudaklarında bir balon yapıp patlatıyor. Dilini çıkarıp yapışkan pembe maddeyi topluyor ve nihayet bir adım öne çıkıp elini bana uzatmadan önce ağzına geri sokuyor. "Memnun oldum."

Yüzümü buruşturdum ama yine de elini tuttum ve selamlaşma biter bitmez hemen bıraktım.

"Bu sabahki kavga nedeniyle cezanız, salıdan cumaya kadar okulda uzaklaştırma olacak," diyor Long. "Bugün başlamayı tercih etmiyorum, çünkü sizi izleyecek kimse yok ve başka kimse de orada olmayacak. Bu sabah olanlar hakkında Megan ile konuşacağım. İkinizin bir odada yalnız kalabileceğine güvenebilseydim, onu da ISS'ye alırdım. Ama şu anda güvenemiyorum. Bu yüzden, onun cezası ya gelecek hafta ya da başka bir şey olacak."

Yorum yapmıyorum.

"Roquel," diye devam etti Long, "bugünlük senin koruma köpeğin olacak."

"Koruma köpeği mi?" diye patladım. Müdürler böyle şeyler söyleyebilir mi?

Long beni çok iyi anlıyor, çünkü yüzüme bakar bakmaz kahkahayı patlatıyor. "Evet, evlat," diye cevap veriyor, benim önceki isteğimi görmezden gelerek gözlerinin altını parmağıyla siliyor. "Cory, sana bir tane lazım olacağını söylemişti. Teşekkürler, küçük bahsimizi kaybettim."

"Cory mi?" Cory'yi tanıyor mu? Spor salonunun sahibi ile Müdür Long'un ne alakası var?

Sırtarak eğildi. Ben çok kısa değilim, ama onun gibi 1,78 boyunda bir manken de değilim. "Antrenmanlarına devam et," dedi, sesini alçaltarak. "Burada son sınıfı bitirmek istiyorsan, buna ihtiyacın olacak." Bunun üzerine doğruldu, Roquel'e başını salladı ve arkasını dönüp uzaklaştı.

Ne. Oluyor. Lan.

Saniyeler geçiyor ve sonra Roquel yanıma gelip eğiliyor. "Gitmeye hazır mısın?" diye soruyor.

Şehri terk edip kimliğimi değiştirmeye hazırım, ama piyangoda büyük ikramiyeyi kazanmadıkça, param yok ve Silverwood'dan ayrılmamın bir yolu yok. Mümkün olsa arabamda uyurdum, ama kirayı ödeyebilmek için onu sattım.

Yeni dairemdeki faturaları ödemek ve part-time bir iş bulana kadar ihtiyacım olan parayı biriktirmek için.

"Evet." Derin bir nefes veriyorum. "Hazırım."

"Harika!" diye sevinçle cevapladı. "Müdür Long'un da söylediği gibi, ben Roquel ve sanırım artık senin okul rehberinim. Programını aldın mı?"

Tek kelime etmeden çantama uzanıp, bir hafta önce yerel kütüphanede yazdırdığım buruşuk ders programını çıkardım. Elinden kapıp yüzüne yaklaştırdı ve zaten ince olan gözlerini kısarak okudu.

"Tamam, görünüşe göre benimle aynı sınıftasın," der, az önce çağrıldığı sınıfı göstererek. "Bu yeri unutma, çünkü her sabah buraya gelmen gerekiyor."

"Anladım." Ayağım yer yerinde duramıyor.

"Bakalım başka ne var burada..." Roquel dalıp gider ve sonra yavaşça ısıklık çalar. "Vay canına, her şeyin hazır. Çalışma salonu yok mu?" "Ne var?" diye sordu.

"Erken mezun olmak istiyorum," diyorum. Ne kadar erken mezun olursam, o kadar erken üniversiteye başvurabilir ve erken dönem veya yaz programına kabul edilme şansım o kadar artar.

Dişleriyle daha küçük bir sakız balonu patlatarak dilini şaklatıyor. "Evet, tabii, bu derslere ayak uydurabilirsen muhtemelen kabul edilirsin." Gözleri kağıdı biraz daha tarıyor ve daha sessiz bir sesle

"Ya da en azından ikinci dönem sadece bir iki saat burada kalırsın."

Omuzlarını silktiler. "Akıllı olanların çoğu öyle yapıyor ve tamamen kendi ayakları üzerinde durana kadar fazla mesai yapıp para kazanıyor."

O dönüp benim programımı alıp yürümeye başladığında cevap verme ihtiyacı hissetmedim. "Hadi, sana Silverwood Public'i gezdireyim, sonra da tüm derslerini göstereyim. İlk ders otuz dakika daha sürecek, ikinci derse sorunsuz yetişebilirsin."

Şaşırtıcı bir şekilde, sesinde hiçbir düşmanlık yok. Koridorun sonuna gelene kadar benimle birlikte olmadığını fark etmiyor ve fark edince durup geriye dönerek beni bekliyor. "Geliyor musun?"

Ona bir kez daha baktım, ama o soru sormayacaktı, ben de onu cesaretlendirmek istemedim. Çantamı sırtıma attım ve ona doğru yürüdüm. "Önden git."

Roquel öyle yaptı. Benden biraz daha kısa olmasına rağmen, Roquel yürürken hızını artırdı. "Orası birinci sınıf koridoru, ikinci sınıf koridoru—junior hall—kütüphane merdivenlerin yukarısında." Roquel hareket ederken eliyle işaret ediyor, okulda ilerlerken programımdan başını kaldırıyor. "Kimya laboratuvarları bu tarafta—beşinci dersin orada," diyor, köşeyi dönüp koridor duvarlarına sabitlenmiş boş pano sırasını geçerken.

Silverwood Prep'in aksine, Silverwood Public o kadar bakımlı değil. Temiz olmasına rağmen, duvarların bazı kısımlarında boya dökülüyor, ucuz fayanslı zeminde çizikler var ve tavanlarda düşünmek istemediğim gizemli lekeler var.

Turun yaklaşık on beş dakikası geçmişti ki, bu kızın, bu süre boyunca tek kelime bile etmediğimi nihayet fark ettiğini anladım. Koridorun girişinde yavaşlayarak durdu ve bana döndü. Gözleri bir zamanlar temiz olan spor ayakkabılarımdan kot pantolonuma, oradan da yüzüme kayarken ben de durdum.

Başını yana eğdi. "Benden hoşlanmıyorsun, değil mi?" "Seni hoşlanmayacak kadar iyi tanımıyorum."

Roquel içini çekerek, "Daha kibirli olacağını sanmıştım, tesislerin yetersizliğinden falan şikayet edeceğini, ama olan onca şeyden sonra bu tavrına pek şaşırmadım," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

Koridora doğru dönüp tekrar yürümeye başlar. Ama bu sefer elini indirip programımı katlayarak arka cebine koyar. Onu geri almayı unutmamam lazım. Mümkünse kütüphaneye bir daha otobüse binmek istemiyorum ve öğretmenlerle olanlar yüzünden, okulda tekrar yazdırabileceğimden de pek emin değilim.

"Biliyorsun," diyor Roquel, sorumu tamamen görmezden gelerek. "Burada olduğun sürece en azından nazik olmaya çalışsan iyi olur. Bal ile sinekleri sirke ile yakalamaktan daha iyi yakalarsın derler."

"Kimseyi yakalamaya çalışmıyorum," diye sertçe cevap veriyorum. Bu kız da kim lan? kız?

Roquel sözlerimi duymazdan gelip devam ediyor. "Arkadaşın yoksa kamuya açık yerler sert olabilir."

Arkadaşım olmak mı istiyor? Yüzüm sararır. "Arkadaş edinmek istediğimi de nereden çıkardın?" Okula gitmemin tek nedeni, Silverwood'dan kurtulmak için son çarem olması. Mezun olmazsam, iyi bir üniversiteye gitme umudum da yok.

Omzunun üzerinden bana bakarken kısa siyah saçları sallanıyor ve dudakları seğiriyor. "Silverwood Prep'ten bir prenses devlet okulunda mı?" Kendi kendine burnunu çekiyor. "Evet, seni destekleyecek kimse yoksa seni canlı canlı yerler. Farkında olsan da olmasan da, kızım, sana destek olacak arkadaşlara ihtiyacın var. arkada olacak arkadaşlara ihtiyacın var."

"Artık prenses sayılmam" diye hatırlatıyorum ona.

Roquel'i takip etmeye devam ediyorum, ta ki durana kadar. Etrafa bakındığımda, okulun tamamını geçip ana salona bağlı kafeteryaya geri döndüğümüzü fark ediyorum. Öğle yemeği görevlileri kahvaltı kalıntılarını temizlemek ve okul öğle yemeğinin ilk turunu hazırlamak için acele ederken, metalin metale çarpma sesleri sinirlerimi bozuyor. Roquel Bana dönene kadar daireler çizerek dönüyor. Ellerini arkasında birleştirip, ayakları üzerinde ileri geri sallanıyor. Hoş birine benziyor, hatta kibar ve beklediğim kadar düşmanca değil, ama bu bir şey ifade etmez. Hoş insanların bile karanlık tarafları vardır.

"Bu sabah olanlar bundan sonra da olmaya devam edecek." Bana bu uyarıyı rahat bir tonla yapıyor.

Başımı ona doğru eğiyorum. "Ben de öyle düşünmüştüm," diyorum, sonra yavaşça gülümsüyor ve geriye yaslanıyorum. "Hadi bakalım."

Kafasını salladı. "Senin yerinde olsam bu kadar kendini beğenmiş olmazdım," diye cevapladı. "Megan'ı hazırlıksız yakaladın, hepsi bu. Kimse senin karşılık vereceğini beklemiyordu."

"Ya da kazanacağını." Onu iterek ön salona doğru ilerlerken ciddi bir ifadeyle söylüyorum.

Yarı yolda durup geri dönerek elimi uzattım. "Bundan sonrasını ben hallederim," dedim. "Programımı geri alayım."

Koyu renkli kaşlarından biri yukarı kalkar ve Roquel gülümser. "Tabii, ama önce sana bir tavsiye vereyim."

İnanamadan başımı sallarım. "Tavsiyelerini kendine sakla," derim.

Boğazından bir mırıldanma çıkar ve bir kez daha topukları üzerinde ileri geri sallanır. "O zaman yok, tatlım. Programını geri mi istiyorsun? O zaman dinlemelisin."

Ona dönerek soruyorum. "Neden uğraşıyorsun?" "Burada uzun süre kalmayacağım. Son sınıf biter bitmez bu lanet olası kasabadan defolup gideceğim ve hepiniz arka aynamda uzak birer anı olacaksınız."

O sırtıyor. "Bir yılda çok şey değişebilir."

Boğazımdan bir hırıltı yükseldi. "Peki," dedim sertçe. Lanet olası programımı geri almanın bedeli buysa, öyle olsun. "Çıkar ağzından."

Roquel'in ayakları yere düz bir şekilde iner ve gülümsemesi kaybolur. "Senin önceki okulunda liderlerden biri olduğunu biliyorum, Juliet. "Donovan," diyor. "Halkın da bir hiyerarşisi var ve ne yazık ki sen şu anda en alt basamaktasın."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Ve neden umursamalıyım?" Keskin sorum ve ses tonuma rağmen, Nolan Pierce'in bu odada kolumu sımsıkı tuttuğunu hatırlayarak konuşmanın gidişatını anlıyorum. Parmaklarım şimdi aynı yeri kavırıyor.

"Çok umursamalısın," diyor Roquel. "Çünkü eski okulunuzdan farklı olarak, burada zorbalık biraz farklıdır. Bizim senin davet edilmeyeceğin zengin partiler yok. Kamu daha sert davranır." Omuzlarını silkiyor. "Bildiğimiz tek yol bu."

"Tamam mı?" Bu kelime dişlerimin arasından zorlukla çıkar.

"Buradaki insanlar boğazına yapışır ve bir santim bile fırsat vermezsen seni parçalarlar," diyor Roquel. "Bu sabahki kız mı? O Megan White. Giovanni Vargas'ın kız arkadaşlarından biri."

Adı iç çekerek dudaklarından dökülüyor. Vücudumdaki her kas geriliyor. Nolan Pierce veya Alexio Medici kadar kötü biri varsa, o da onların en iyi arkadaşı Giovanni Vargas'tır.

"Megan, Gio'yu senin dikkatini hak ettiğine ikna ederse, hayatın çok daha zor hale geleceğini garanti ederim. Akrep Kralları seni canlı canlı yerler."

Akrep Kralları. Silverwood Prep'te bile kötü şöhretleri var. Silverwood'un üç piçi, kan bağıyla değil, tavırlarıyla. En kötünün de kötüsü. Uyuşturucu. Silah. Şantaj. İntikam.

hepsi hala lisede okusalarda, Akrep Kralları olarak bilinen bu üç adam, Silverwood'un karanlık dünyasının gerçek suç lordu Darrio Vargas'ın şantajcıları ve adamlarıdır.

Onlarla ilişki kurmak, istediğim şeyin tam tersi olurdu: özgürlük.

Belki bir yıl önce, Roquel'in bariz ihtiyatı veya onların oluşturduğu tehdit umurumda olurdu. Belki de ben kazık atılıp tüm suçu üstüme yıkılmadan önce, bana yeni durumumla ilgili biraz olsun makul tavsiyeler ve bilgiler vermeye çalışan kızı dinlerdim.

Ne yazık ki onun için, ben artık eskisi değilim ve artık umursamıyorum. Ne onu ne de Silverwood Public'in halkını kontrol etmek için kendilerini güçlü sanan bir grup pisliği umursamıyorum.

"Dinle, Roquel," dedim, tekrar konuşmaya başlamak için dudaklarını araladığında onu durdurarak. "Buradaki hiyerarşi ne olursa olsun, benimle hiçbir ilgisi yok. Eğer totem direğindeysem, o zaman haklısın, en altta ben varım. Bununla bir sorunum yok. Yükselmek gibi bir niyetim yok. Bu sabah söylediklerimde ciddiydim. Herkes beni rahat bıraksın, ben de kendi işime bakayım."

Roquel iç çekip bana hüzünlü bir gülümseme sunar. "Başka biri olsaydın, bununla uğraşmazdım," itiraf eder. "Ama sen değilsin, sen Juliet Donovan'sın. Sen bir numaralı halk düşmanısın." Hüzünlü gülümsemesi kaybolur ve gözleri donuklaşır. "Seni korkutmak için bunları söylemiyorum. Lanet olası hayatını kurtarmaya çalışıyorum."

Yaklaşarak göğüslerimizi neredeyse birbirine değecek kadar yaklaşır. "O zaman lanet olası tavsiyemi dinle ve bir ya da iki arkadaş bul, bunu başarmak için ne yapman gerekiyorsa yap" diyor. "Ne kadar iyi olduğun önemli değil, tüm okulu tek başına idare edemezsin. Scorpion Kings'e karşı gelersen başın belaya girer."

Gözlerinin içine bakıyorum. "O zaman çizgiden çıkmayacağım." Bu kadar basit. Başımı eğip hiçbir şey yapmayacağım. Zaten onların yasadışı işlerine bulaşmak istemiyorum. Ailemde bir suçluya katlanabiliyorum, daha fazlasına katlanamam.

"Zaten yakalandın," diye cevapladı Roquel. "Megan'ın babası senin yüzünden çok şey kaybetti. Annesi, babasının neredeyse tüm birikimlerini senin Donovan-Calloway şirketlerine yatırdığını öğrendiği için boşanıyorlar. Neredeyse her şeylerini kaybettiler ve şu anda annesiyle alkolik dedesinin yanında yaşıyorlar. Babanı *nefret ediyor*, dolayısıyla seni de nefret ediyor ve hayatını cehenneme çevirmek için her şeyi yapmaya hazır.

Zaten oradayım. "Tamam," diyorum. "Bırak denesin. Ben engelleyemem ki. Kolay lokma olmadığımı öğrenir."

Roquel'den yumuşak bir hırıltı çıkar. "Beni dinlemiyorsun," der sertçe. "O Gio ile yatıyor ve onu senden kurtarmaya ikna ederse, Gio bunu yapacaktır. Hatta bunu kendisi yapmasına bile gerek kalmayabilir. Nolan Pierce ve Alexio Medici, oğulları için her şeyi yaparlar. Zaten herkes Alexio Medici'nin mafya için adam öldürdüğünden emin."

Mafya mı? Gözlerimi devirme isteğine direniyorum. O da arkadaşları gibi uyuşturucu satıyor. Onu çeşitli hazırlık partilerinde sık sık küçük poşetler içinde esrar veya beyaz toz satarken gördüğüm için bu gerçeği inkar edemem. Ama üçünün de o kadar tehlikeli olmaları imkansız.

"Gio, Megan yüzünden sana savaş açarsa, sen bittin demektir." Roquel, sözlerinin etkisini beklercesine bir an duraksadı. "Yani, sana arkadaş bul dediğimde, demek istediğim, onlar senin peşine düştüğünde, ve şüphelen olmasın, peşine düşecekler, kendini korumak için iyi reflekslerden çok daha fazlasına ihtiyacın olacak."

"Buraya kimseyle uğraşmaya gelmedim," diyorum ona. "Onlara ödeşmek için de özel bir çaba göstermeyeceğim. Sadece diplomamı alıp buradan gitmek istiyorum."

Ben cümlemi bitirmeden o çoktan başını sallamış. Kağıdı almaya uzandığımda elini daha da sıkı tutuyor. "Anlamıyorsun," diyor sertçe, kağıdı neredeyse elimden kapacak gibi. Ben de parmaklarımı kağıdın kenarına geçiriyorum. "Niyetin ne olduğu önemli değil. Birçok insan işini kaybetti, iyi insanlar, zaten maaş maaş, eline geçeni yiyerek yaşayan insanlar... Bay Calloway bazılarını kurtarmayı başarsa bile, herkes umursamıyor. Herkes senin gibi affedici değil. Senin babana ulaşamıyorlar, annene ulaşamıyorlar. Tek sahip oldukları sensin."

Söylediği hiçbir şey yeni değil, ama yeni olan şey, sonunda birinin cesaretini toplayıp bariz olanı söylemesi. Babam hapiste, annem kasabayı terk etti, Silverwood'un suçlayacak başka kimsesi yok. Ben ulaşılabilirim. Akrabayım. Suç ortaklığıyla suçluyum.

Omzumdaki çantamın askısını düzelterek ondan uzaklaşıyorum ve programımı temiz bir hareketle ondan alıyorum. "Teşekkürler."

"Tavsiye," diyorum omzumun üzerinden yürürken. "Ama kendim hallederim."

"Akrep Kralları Megan'dan daha kötüdür," diye ısrar ediyor Roquel, sesi duvarlardan yankılanıyor.

Ögle yemeği görevlilerinden biri başını kaldırıp ikimize sert bir bakış attı. Onu görmezden gelip başımı salladım. "O zaman ben de onlardan daha kötü olmalıyım," dedim omzumun üzerinden.

"*Kimse* onlardan daha kötü olamaz," diye cevap veriyor.

Roquel cevap veremedi, bir sonraki dersin zili çalar ve ben ders programımı elime alıp elimi kaldırırdım. "Her şeyin bir ilki vardır." Akrep Krallardan daha kötü biri varsa, o da benim.

6

JULIET

Sözlerime rağmen, Roquel'in uyarısı gün boyu zihnimin bir köşesinde tedirgin edici bir tik gibi duruyor. Onu birkaç dersimde görüyorum, ama o açıkça benimle konuşmaya çalışsa bile çoğunlukla ondan kaçındım. Ondan hoşlanmadığımdan değil, bana gösterdiği nezaketi takdir ediyorum, ama en azından bir konuda haklı: Benim sırtımda bir hedef var. Arkadaşlarım yardımcı olabilir... ya da onları ateş hattına sokabilir.

Gün sonunda zil çaldığında, son dersimin en ön sırasına oturmuş olmama rağmen, zil sesi kafamın arkasına kadar işliyor. Zil sesi çalmadan önce, eşyalarımı toplamaya başlıyorum, kitapları ve kağıtları çantama tıktırıp koltuğumdan kalkıp koridora doğru yöneliyorum.

Arkamda ayak sesleri duyulur ve kapıya ulaştığım anda birisi yanımdan iterek geçer. Uzun siyah saçlı bir kız, omzunun üzerinden bana bakarak kapı çerçevesine çarparak beni itekler. Homurdanarak onu iteklerim, ama aynı şey sağ tarafımda da olur ve bu sefer neredeyse dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Orospu..." Kapıdan uzaklaşırken sözümü kesiyorum, öğretmenin bir şey yapıp yapmayacağını bile umursamadan.

bariz taciz. Onlar da öğrenciler kadar benim müttefikim değiller. Birisi arkamdan bana çarparak beni yüzüstü koridorun karşısındaki dolaba itiyor.

"Nereye durduğunu gör, *sürtük*," diye bir kadın sesi kulağıma fısıldadıktan sonra geri çekildi.

Dolaptan uzaklaşıp, düşük at kuyruklu saçları ve çoğu erkekten daha geniş omuzları olan uzun boylu bir kız uzaklaşırken sırtına öfke dolu bir bakış atıyorum. Omuzlarımı silkiyorum ve koridordan sağa dönüp park yerine doğru sert adımlarla ilerlerken birkaç öğrenci bana öfkeyle bakıyor.

Otobüs durağına giden en hızlı yol okulun içinden geçiyor, ama başka bir pislik beni iterse ne yapacağımdan sorumlu olamam. Ne yazık ki

şans benim tarafımda değil. Ana binanın etrafından dolanmaya başlar başlamaz, biri beni çağırarak durduruyor.

"Hey, Donovan!" Dişlerimi sıkarak, kim olursa olsun ona kuş işareti yapmak için elimi kaldırarak geri döndüm. Ama fırsatım olmadı.

Islak, soğuk ve yapışkan bir şey önüme çarptı ve kıyafetlerimi ekşi süt ve kusmuk kokusuyla kapladı. Ağzım açık kalmış, gömleğimin önünü ve üzerimi kaplayan beyaz ve kahverengi parçaları izledim. Bu maddenin ne olduğunu bilmiyordum, ama kokusu *yıllardır* temizlenmemiş bir çöp tenekesinin içi gibi kokuyor.

Yakınımdan alçak bir erkek ıslığı duyulur ve bakışlarımı kaldırıp koyu kırmızı-kahverengi bir çift göze takarım. Islık çalan, omuzlarının genişliğinden futbolcularından biri olduğu belli olan iri bir adamdır. Saçları yanları kazınmış, elmacık kemikleri yüksek, kalın kare çenesi ile bana sırtarak yarı gangster, yarı podyum mankeni gibi görünüyor.

"Ne oldu, hazırlık sınıfı kızı?" diye soruyor, kasıtlı olarak tıraşlanmış kaşını kaldırarak. "Silverwood Public'in selamlaşma tarzını sevmedin mi?"

"Ha!" diye gülüyorum, sesim yüksek ve kuru. Önce Nolan Pierce. Şimdi de Giovanni Vargas. Bu günü tamamlamak için tek eksikim Alexio Medicci. *Akrep Kralları*.

Öfke içimi kaplıyor. Öfke o kadar sıcak ki ciğerlerimi yakıyor, bir insanın gerçekten ateş püskürmesinin fiziksel olarak mümkün olup olmadığını merak ediyorum.

Elimi avuçlayıp önüme yapışan pisliği silerek ona doğru yürümeye başladım. Gio Vargas, Silverwood Prep kurulduğundan beri kullanılmadığını bildiğim, dış amfiteyatroyu çevreleyen piknik masalarından birinde oturuyordu. Her adımda ona biraz daha yaklaşıyordum.

Hareket etmiyor, rahat pozisyonundan çıkmıyor — sırtı masaya yaslanmış, bacakları açık — etrafında iki kız ve bir erkek olmak üzere üç kişi toplanmış. Hepsi beni, zar zor bastırdıkları nefret dolu bakışlarla izliyor. O hariç.

Gio, ben hareket ederken bakışlarını benden ayırmıyor, ama bakışlarında hiçbir küçümseme yok. Kaşları yavaşça alçalıyor ve tek duyduğu şey temkinli bir merak. Silverwood Prep'te ponpon kız kaptanı olduğum günleri hatırlayarak gülümsüyorum. Parlak. Tüm dişlerim görünüyor. Zoraki bir coşku. Ancak o zaman Gio'nun ifadesi değişiyor, ilgiden şüpheye dönüşüyor.

"Silverwood Public'in selamlarına bayılıyorum," diyorum neşeyle, ondan birkaç adım uzaklıkta durarak. Elimi karnımın üzerinde tutuyorum, bana atılan iğrenç pisliğin büyük bir kısmını tutuyorum. "Özellikle de karşılık vermek."

Avuç içimi açıp kolumu geriye doğru salladıktan sonra ileriye doğru savurdum. "Oh, lanet olsun!" Gio'nun yanındaki adam, diğer iki kız kanlı bir cinayet çılgılığı atarken, Gio'nun yanındaki adam geriye atlar. Onların tiz çılgınlıkları kulağıma müzik gibi gelir. En azından, o iğrenç, yapışkan şey Gio'nun göğsüne çarparak, onun giydiği beyaz tişörtü benimkiyle aynı şekilde lekelemeden önce.

giydiği beyaz tişörtünü benimkiyle aynı pislikle lekeledi.

Gio'nun gözleri kararır ve masadan kalkarak üzerime dikilir. Başımı geriye eğiyorum ama geri çekilmiyorum.

"Büyük hata, Prep Girl," diye homurdanır.

İki elimi kaldırıp orta parmaklarımı onun yüzüne doğru uzatıyorum. "Öyle mi?" Kollarımı indirip onun bakışlarına karşılık veriyorum. "Sen başlattın."

Bakışları omzumun üzerinden bir şeye kayıyor. Gözlerindeki öfke biraz azalıyor ve dikleşiyor, yanlarında duran yumrukları gevşiyor. Omurgamda bir karıncalanma hissediyorum. *Siktir*. Gio'nun bana attığı kendini beğenmiş bakıştan, kimin geldiğini tam olarak anlıyorum.

Gio'nun gözleri bir kez daha benimkilerle buluşur. "Başın belada, Prep Kız." Sırıtarak gülümser. "Artık saklanamazsın."

Çenemi kaldırıyorum. "Hiç saklanmadım," diyorum sertçe. "Benimle bir sorunun varsa, burada ve şimdi halledelim." Duraklıyorum. "Yoksa diğerleri gibi itip kaçacak mısın?"

Burnunu çeker. "Ben itip kakacak biri değilim." Gio'nun sesi artık rahat ve sakin, iki gölge kaldırımda yanımda belirir. "Tabii benim sikim değilse," diye devam eder, "o zaman sikimi senin güzel..."

"G." Soğuk. Bu tek heceli, tek harfli kelime, çok derin bir anlam taşıyor. Ancak ses tonu, sanki tüm vücuduma buz dökülmüş gibi.

Konuşanın yönüne yavaşça dönerim ve bir sonraki fiziksel darbeyi bekler gibi kaskatı kesilirim. Nolan Pierce, Alexio Medici'nin yanında kollarını kavuşturmuş, ikimizin arasında bakışlarını sabitlemiş duruyor. Nolan'ın kan ve çikolata gibi uzun bir nehre dökülen bakır rengi gözleri bana odaklanınca, omurgamdan bir ürperti geçer.

"O başlattı lan," diye bağırır Gio, huysuz bir çocuk gibi.

Alaycı bir şekilde güler ve ona karanlık bir bakış atarım. "Ben başlatmadım, *Playboy*," diye homurdanır ve ona tekrar dişlerimi gösteririm. "Ama bitirebilirim."

Gio tehditkar bir şekilde bana doğru ilerledi, ama Nolan'ın keskin sesi onu durdurdu. "Sakin deneme, G."

Diğer Akrep Kralları ortaya çıkmadan önce Gio'nun çetesinde olan üç kişi, grubun kenarında durmuş, gözlerini kocaman açarak izliyorlardı. Uzun boylu, sıksa, sarı saçlı ve yırtık kot pantolonlu adam ilk müdahale etmeye kalktı.

"O haklı, Nolan," dedi adam. "O..."

"Senin fikrini sormadım, Decker," diye sözünü keser Nolan.

Korkak herif hemen çenesini kapattı ve iki kızın arkasına çekildi. Gözlerimi devirdim, ama Nolan'ın tüm dikkati üzerimdeydi ve tehlikeli bir durumda olduğumu biliyordum.

Kendimi tutamayıp, bakışlarımı Nolan'dan ayırıp yanındaki adama çevirdim. Alexio uzun boylu bir adamdı, arkadaşlarından bile daha uzundu ve en az onlar kadar kaslıydı. Üçünü bir arada görmek, neden bu kadar çok kişinin onlardan korktuğunu anlamak için yeterliydi. Silverwood'un kuzeyinde para dünyayı döndürürken, güneyde ise güç hüküm sürüyordu ve bu üçü de gücün temsilcileriydi.

Sırtımı düzelterek, Scorpion Kings'in liderine kendi bakışımla karşılık verdim ve kaşlarımı kaldırdım. "Söyleyecek bir şeyin varsa," dedim sertçe, "söyle."

"Aptal..." Gio'nun arkasındaki kızlardan biri mırıldanır ve Nolan kollarını açıp öne doğru ilerlerken onun haklı olup olmadığını merak etmeden edemem. Sanki benim meydan okumamla çağrılmış gibi, her adımını dikkatlice atar, avını takip eden bir yırtıcı hayvan gibi.

Geçen her saniye sırtımda sıcak ve kötü bir his uyandırıyor. Kafamda alarm zilleri çalıyor. Nefesim hızlanıyor, göğsümde sıkışıyor. Ama kıpırdamıyorum. Olduğum yerde sabit duruyorum, bekliyorum.

Nolan, tam karşımda durana kadar durmuyor, iri vücudu güneş ışığını engelliyor ve ben onun bakışlarına karşılık vermek için başımı geriye eğmek zorunda kalıyorum. Parmaklarım kasılır, otomatik olarak yumruk yapar, saldırıya hazırlanır. Ama Nolan böyle davranmaz. Tüm sert tavırlarına, kötü şöhretine rağmen, bir kadına vurduğuna dair tek bir söylenti ya da ipucu bile yok.

Hâlâ bizi izleyen bir kalabalık olduğunu çok iyi biliyorum ve sadece Gio'nun çetesinden bahsetmiyorum. Öğrenci otoparkının yakınındayız ve okul yeni bitmiş. Hâlâ etrafta dolaşan, takılan birçok öğrenci var.

trunklarında, bariz bir merakla izliyorlar. Kollarımda tüyler diken diken oluyor. Yüzlerce göz üzerimizde, *üzerimde*. Midem asit ve safra ile doluyor.

"Artık kavga yok," diyor Nolan, sesi sessizliğine rağmen emredici.

Gözlerimi kırıyorum. Sonra kaşlarımı çatıyorum. "Ben başlatmadım," diyorum, "ama arkanıza yaslanıp adamlarınızın ucuz vuruşlarına izin verecek niyetim yok."

Ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Adamlarım mı?" Düşük ve titreyen bir sesle güldü. Lanet olsun, neden böyle ses çıkarmak zorunda ki? Nolan eğilir, daha fazla benim alanıma girer. Öyle ki neredeyse bir adım geri atacağım, ama bu bir zayıflık olarak algılanır. Bunun yerine dişlerimi sıkar ve vücudumun ağırlığını topuklarıma daha sıkı bir şekilde veririm.

"Bunlar, ailenin zulmüyle yarattığı insanlar," diyor bana. "Artık onlar da senin halkın, Prenses."

Dudaklarımdan düşük bir hırıltı çıkar. "Bana öyle deme," derim, ama o çoktan uzaklaşmıştır, dikkatini arkadaşına vermiştir.

Nolan çenesini Alexio'ya doğru çekerek Gio'ya yer değiştirmesini işaret ediyor. Bu fırsatı bir nimet olarak değerlendiriyorum. İkiliye sırtımı dönerek, binanın yanından geçip asıl hedefime doğru yürümeye başlıyorum.

Birkaç adım bile atamadan Gio'nun sesini duyarım. "Ah. Ah. Ah. Hayır, yapma." Arkamda ağır ayak sesleri yankılanırken donup kalıyorum ve sonra geniş bir avuç içi omzuma konarak beni durduruyor.

Konuşurken arkama dönmüyorum ya da geriye bakmıyorum. "Elini benden çekmeni tavsiye ederim, yoksa kırarım."

Playboy beni dinlemek yerine, beni itip Nolan'a bakıyor. "Onu gerçekten bırakacak mısın?" diye soruyor, sözlerimi duymazdan geliyor. "Öylece mi? Meg'in yüzünü mahvetti. Bizim bölgemizde kavga etti. Bunu yanına bırakamayız."

Nolan Gio'ya kaşlarını çatı. "Senin seks arkadaşın umurumda değil, G," dedi. "Megan White kendi kavgalarını halledebilir, eğer edemezse..." O bakır gözler yine bana dönüyor ve kaşları çatılıyor, sanki beni görmekten hoşlanıyormuş gibi. Bu sırada, Gio'nun hala kolumda olan eli beni yavaşça öfkeliyor. "... o zaman kışını tekmelemeyi hak ediyor."

Kolumu çekiyorum ama Gio'nun tutuşu değişmiyor ve bana öfkeyle bakıyor. Gözüm seğirmeye başlıyor.

"Ama bunu bir uyarı olarak almalısın, *Prenses*," diyor Nolan, üst dudağım kıvrılırken dikkatimi tekrar çekiyor. Bana "prenses" demesi, istenmeyen bir çocuğun öfke nöbetindeki çılgınlıkları gibi kulaklarımda yankılanıyor. "Artık Silverwood Prep'te değilsin."

Vücudum titremeye başlar, özenle bastırdığım öfkem dışa çıkmaya başlar. Ağzımı açtığımda, tek bir kelime çıkar. "*El*."

Nolan'ın kaşları çatılır. "Ne?"

Playboy'un hala kolumda olan eline anlamlı bir şekilde bakıyorum. "Çek. Elini. Siktir. Elini çek."

Playboy'un gözleri benden Nolan'a kayar. Kolumdaki el düşer ve sonunda, derimin altında hissettiğim o küçük karıncalanma hissi - biri bana dokunmaya çalıştığında, istemediğim halde beni çılgına çeviren o his - kaybolur.

Omuzlarımı kaldırıp son hissi de silkelemeye çalışıyorum, sonra Gio'nun gözlerinin içine bakıyorum. "Kız arkadaşın bana saldırdı," diyorum. "Ona geri çekilmesini söyledim. Dinlemedi. Birine vurursan, karşılık alacağını bilmelisin. Hepsi bu. Kimse bana dokunmazsa, ben de kimseye dokunmam."

"Sen kimseye dokunmayacaksın," diye cevaplar Nolan.

"Burası bizim bölgemiz, Prep Girl," diyor Playboy. "Sen buraya ait değilsin." "Tamam." Bir an bekliyorum. "Ve?"

"*Ve*?" Playboy tiksintiyle kelimeyi tekrarlar ve başını Nolan'a çevirir.

Kalabalığın arasında mırıldanmalar duyulur ve bakışlarımı Nolan ve Gio'dan arkalarındaki adama çeviririm, sessizce izlerim. Alexio Medicci'nin gözleri beni tam olarak tanımlayamadığım karanlık bir duygu ile izliyor. Onun bakışlarının sıcaklığı, cehennem ateşi ve kuru buz gibi içimi yakıyor.

Başımı en yakınımıdaki ikisine doğru çevirip nefes alıyorum ve sonra dikkatlice onlardan uzaklaşıyorum. Nolan bu çevik hareketi fark ediyor ve Playboy'un omzuna uzanıp sıkıca tutarken gözlerini bana dikti ve bir adım öne çıktı. Arkadaşını bırakıp bana doğru ilerledi ve ben de geri çekilmeyi reddederek göğüs göğüse ve göz göze gelir. Sayılır. Boynumu geriye doğru uzatıp o da başını eğdiği sürece göz göze geliyoruz. Adam benden en az yarım metre uzun olmalı.

Yüzüme doğru eğildi. Dudakları aralandı ama ben ondan önce davrandım. "Benden nefret ettiğini biliyorum," dedim. "Bütün bu lanet kasaba senden nefret ediyor. Eğer sen

Beni tehdit etmeyi veya okulu bırakmamı söylemeyi planlıyorsanız, üzülerek söylüyorum ki, bu olmayacak.

Sağ gözünün hemen altındaki derisi seğirdi. "Bu doğru mu?" Sesi kızgın gelmiyordu. Daha çok yarı eğlenmiş, yarı meraklı gibiydi. Bu hiç hoşuma gitmedi. Ben onların küçük dünyasında yeni bir varlığım. Henüz nasıl başa çıkacaklarını bilmedikleri bir şey. Bu insanlar için bir merak konusu olmak istemiyorum. Görünmez olmak istiyorum ama bu konuda çok başarısızım.

"Öyle."

Yavaşça, çok yavaşça, dudakları geniş bir gülümsemeye uzanıyor. Gözlerindeki ciddiyetle, çenesinin sertliğiyle o kadar zıt ki, beni tedirgin ediyor. "Kalmak istiyorsan," diyor. "O zaman ben seni kim durdurabilirim seni durdurayım?"

Gözlerimi ona dikiyorum. "Bu iş bitti mi demek?" diye soruyorum. "Beni rahat bırakacak mısın?" *Lütfen bu kadar kolay olsun*, diye içimden dua ediyorum, ama son birkaç aydır ettiğim tüm dilekler gibi, bu da boşuna.

Nolan gülümser, olduğu yerde kalır. Yüzü benimkine birkaç santim uzaklıkta. Gölgesi beni kaplar, park yerinin geri kalanını gizler. Kırmızı ve kahverengi renkler irislerinde dans eder, bana yaklaşmam için, renklerin ayrıldığı yeri görmem için meydan okur.

İstemiyorum. Onunla, arkadaşlarıyla, bu okuldaki ya da bu kasabadaki kimseyle bir ilgim olsun istemiyorum. Başka bir seçeneğim olsaydı, başka bir ailem olsaydı, annem kaçtığı anda ben de kaçardım. Ama yoktu. Güvenebileceğim tek kişi kendim ve diğerleri gibi beni mahvedecek başka kimseye güvenmeyeceğim.

Nolan bana cevap vermek yerine gülümsemeye devam etti ve sonunda uzaklaştı. Nefesimi tuttuğumu fark edince derin bir nefes aldım. Arkasına dönüp arkadaşlarının yanına doğru yürümeye başladı ve Gio, kavganın bittiğini anlayarak arkasından gitti, kirlenmiş gömleğini başına geçirip pantolonunun arkasına soktu.

Vay... lanet olsun. Giovanni Vargas'ın sırtındaki dalgalı çukurlar ve vadiler kasların şaheseri. Yanından geçen kızların birden fazlası iç çekiyor ve sanırım birinin inlediğini bile duyuyorum.

Nolan yürürken elini havaya kaldırıyor ve üçü ayrılırken bana sesleniyor. Üçü uzaklaşırken bana sesleniyor. "Gerçek dünyaya hoş geldin, prenses. Görüşürüz."

Hızla dönüp binanın yan yoluna doğru koşmaya başlıyorum. Bu sefer kimse beni durdurmuyor, kimse seslenmiyor, kimse bana pislik atmıyor, ama

artık ilgi görmemem öfkemi azaltmıyor.

Bu adil değil. Hayat adil değil. Onları ve nefretlerini siktir et. Karşılık vermem gereken nefret. Bu boktan ve yanlış. Bu insanlara hiçbir şey yapmadım, ama yine de öfkelerini benden çıkarıyorlar.

Bunun Scorpion Kings'i son görüşüm olmayacağını biliyorum. onlarla birlikte bu lanet okulda bir yıl daha mahkumum. Mezuniyet bir an önce gelsin.

Lex'in küçük takıntısı, ben motosikletime ulaştığımda çoktan geçmişti, ama bana dik dik bakan soğuk mavi gözlerinin hatırası zihnime kazınmıştı. O farklı, bu çok açık.

Silverwood'un bir zamanlar yükselen sosyetesini tamamen değişmiş ve yeni Juliet Donovan'ı sevmediğimi söyleyemem. Pahalı kıyafetleri, makyajı ve elit tavırları dışında, Juliet Donovan'ın solup arka plana kaybolacağını düşünmüştüm. Babasının benden daha kötü bir suçlu haline geldiği haberini neredeyse zevkle dinlemiştim.

Yok ettiğim hayatlar zaten yokuş aşağı gidiyordu — kendi hayatlarından başka çıkış yolu görmeyen bağımlılar ve sokak hırsızları. Öldürdüğüm insanlar da katil. Ama Allen Donovan, bir adım daha ileri giderek Darrio Vargas'ın tüm işini alt üst etti. Milyonları zimmetine geçirmek mi? Duyduğum en beyaz yakalı suçlardan biri, ama diğer zimmetine para geçirenlerden farklı olarak Donovan kendi kasabasının insanlarını hedef almıştı ve yakalanacak kadar aptaldı.

Gio yanıma yaklaşır, bakışları kadının binanın yanından gittiği yola kilitlenmiştir. Lex'in bakışlarının yüzümde yaktığını hissediyorum. Hemen yanımda, neredeyse sıfırdan yeniden inşa ettiğim Indian Scout Sixty'nin yanında duran SUV'nin yanında durur.

"Onu öylece bırakacak mıyız?" diye sorar Gio.

Gözlerim ona, sonra da hâlâ etrafta dolaşan kalabalığa kaydı. "Gidin buradan," diye bağırırım ve bu işe yaradı gibi görünüyordu. Arkasına bile bakmadan, kendi arabalarına ve arkadaş gruplarına doğru aceleyle uzaklaştılar. *Lanet olası koyunlar.*

"Sence nereye gidecek?" Sorusuna kendi sorumlula ve kaşlarını kaldırıarak cevap verdim. "Gidecek başka yeri yok. Yarın geri gelir."

Lex'in dile getirmedeği öfkesi yüzümün yan tarafında yakıcı bir acı yaratıyor. Ona bir bakış attım ve gözleri ile buluştum. "Hadi," diye mırıldandım. "Söyle." Lex başını salladı ve bana öfkeyle baktı.

"Onu fazla koruyorsun," diye homurdandı Gio. "O kadar değer mi?" Lex, Gio'ya dönerek hırçın bir şekilde bağırdı. Gio, teslim olduğunu belli etmek için hemen ellerini havaya kaldırdı. "Tamam!" dedi. "Siktir git, ona olan bu sağlıksız takıntın için birine görünmelisin."

Sağlıksız kısmında haklı, ama ikimiz de verdiğimiz sözü unutmadığımızı biliyorum. Bu boktan kasabayı terk ederken Juliet Donovan gibi birini yanımda götürmenin gerçek bir olasılık olabileceğini hiç düşünmemiştim, ama son üç ay her şeyi değiştirdi.

O artık Lex'in dokunamayacağı bir ikon değil, ama aynı zamanda aşık olduğu kız da değil. Tatlı, masum, mükemmel prenses. Babasının suçları ortaya çıktığında yeni durumuna nasıl tepki vereceğini merak ediyordum. Saklanmadı, ağlamadı, onu kurtarması için kimseye yalvarmadı kurtarması için yalvarmamıştı. Bunun yerine, beni ve Silverwood'daki herkesi, fakirleri de zenginleri de, direnerek şaşırtmıştı. Denise Donovan kasabayı terk edip kızını geride bıraktığında bile, Juliet eski arkadaşlarını aramamıştı. Ama bunun nedeni belliydi.

Lex ve ben, on sekizinci doğum günü gecesini oradaydık. Avery Carpenter ve Brandon Pillard dedikoduları yaymadan önce olanların gerçeğini duymuştuk. En iyi arkadaşı ve erkek arkadaşı Juliet Donovan'ı defalarca sikmişlerdi. Ne kadar klişe.

Yine de, kıza hakkını vermem gerekirdi — tahmin ettiğimden daha güçlü bir kızdı. Lex'in delice aşkı anlam kazanmaya başlıyor. Bunca yıldır onun dış görünüşünün ötesinde, güzel yüzünün ve ipek elbiselerinin arkasında saklanan çelik gibi bir karakteri görmüş olabilir miydi?

"Ondan uzak dur, G," diye emrederek düşüncelerimi silip şimdiki ana odaklanıyorum. Arka cebime

"Onu rahat bırak, G," diye emrederek düşüncelerimi silip şimdiki ana odaklanıyorum. Arka cebime uzanıp telefonumu çıkarıp saate bakıyorum. İkisine de dükkândaki vardiyamdan sonra görüşürüz demek için ağzımı açıyorum, ama gözümün ucuyla gördüğüm bir hareket beni durduruyor.

Megan ortaya çıkar, park yerinde takılan son grupların arasından fırtına gibi geçer ve doğruca bize doğru gelir. Yüzü, bu sabahki kavgada yaralanmış, burnuna büyük beyaz bir gazlı bez yapıştırılmıştır. Gio'nun onda göğüsleri ve amından başka ne bulduğunu bilmiyorum, ama Silverwood'un güneyinde büyümüş bir kız için, Prenses Juliet'e kesinlikle yaklaşamazdı.

Yüzü öfkeyle kaplı, ama bu duygunun ötesinde bu sabahki başarısızlığının izleri var. Kırık ve morarmış burnu, yüzünün yanlarını morarmış

göz çukurlarına kadar morarmış, sanki iki gözü de morarmış gibi görünüyor.
"Gio."

Ben onun adını söylemeyi bitirmeden çoktan ona doğru yürümeye başlamış, ama artık çok geç. İkisi sadece iki araba ötedeki noktada yüz yüze geliyorlar. Megan omuzlarını geriye atıyor, bu hareket göğüslerini öne çıkarmış, sanki Gio'nun yüzüne iterek onu istediği her şeyi yapmaya ikna edebilecekmış gibi. Lex'in gözlerini devirdiğini görüyorum.

Evet, sessizce katılıyorum. Gio kadın peşinde koşan bir adam, ama aptal değil. "Sen mi yaptın?" diye soruyor, elleri hemen kalçalarına gidiyor.

kalçalarına götürür. "Onun icabına baktın mı?"

Gio kollarını kavuşturur. "Ona uyarıldı."

"Uyarılmış mı?" diye bağıyor, Gio'nun etrafında eğilip bana bakarken sesi sinirlerimi bozuyor.

Kaşlarımı çatarak bekliyorum, ama o bana saçmalamaya başlamayacağını çok iyi biliyor. Juliet'in yüzüne ne yaptığı umurumda bile değil. Bana kalırsa Meg bunu hak etti. Gio onu düzenli seks partneri yaptığından beri, şansını zorluyor ve *Scorpion Girl* olarak giderek daha fazla ilgi görüyor. Dudaklarım bu söz üzerine aşağı doğru kıvrılıyor. Bu aptallığın danakları. *Scorpion Girl* diye bir şey yok.

"Okuldan atılması lazım," diyor Megan, bakışlarını Gio'ya çevirerek. Gio'ya bakarak tükürdü. "Sen halledeceksin demiştin. Söz vermiştin. Zaten herkes ondan nefret ediyor, birçok ebeveynimizin işini kaybetmesinin sebebi o!"

Gio omuzlarını kayıtsızca silkiyor ama cevap veren Lex oluyor. "Onun suçu değil." Lex'in derin bariton sesi Meg'i sertleştiriyor. "Babanın günahları kızının günahı olmaz."

Meg ona tiksintiyle bakar ama doğrudan cevap vermez. Şaşırdığımı söyleyemem. Sanki içgüdüğü ona Gio'nun aramızda en güvenli kişi olduğunu söylüyormuşçasına Gio'ya yaklaşır. Öyledir.

Meg'in sızlanmasından bıktım ve Gio'ya okul binasına geri açılan cam çift kapıyı işaret ederek hızlıca başparmağımı sallayarak bunu belli ettim. "Ben çıkıyorum," dedim. "İşten sonra görüşürüz."

Gio başını sallar ve sonra bir nefes vererek kollarını açar, Megan'ı omuzlarından tutar, onu öğrenci binasına doğru çevirir ve kışına bir şaplak atarak kızını hareket ettirir. Megan'ın şikayetçi sesi, insanların konuşma ve arabaların çalıştırma seslerinin üstüne çıkar. Gio onu geri götürür, uzaklaştırır ve Lex'le beni yalnız bırakır.

Megan dikkatli olsa iyi olur. İyi oral seks yapabilir, ama son zamanlardaki talepleri ve sahiplenici davranışları kötü bir ayrılığın habercisi. Kendini çok beğenmiş ve Gio bile yavaş yavaş ilgisini kaybediyor. Ben olsam Onu terk etmeden iki haftadan az bir süre önce. Gio, Lex ya da benim hiç yapmadığımız kadar uzun süre kızlarla birlikte kalır, ama bu her zaman sadece seks içindir. Onlar bir rahatsızlık haline gelir gelmez, o da yoluna devam eder. Meg o aşamaya geldi. Bir rahatsızlıktan öte, lanet olası bir baş belası haline geldi.

Lex dönüp siyah SUV'sine yaslanır. Boyası yanlardan soyulmuş ve iki jantı eksik. Lastiklerden birine tekme atarım ve tekerleklerden birinin diğerlerine göre biraz daha yere yakın olduğunu fark edince ona bakarım.

"Bunu tamirhaneye götür de tamir edeyim," diyorum.

O başını sallar. "Olmaz. Başkaları çalsın diye yeni bir şey takmak istemiyorum."

"Kim senden çalar ki?" diye soruyorum, kaşlarımı kaldırarak.

Etrafındaki herkes, onun hiç tereddüt etmeden onları deşeceğini biliyor. Şu anda bile, elini cebine sokup, orada sakladığı bıçağı parmaklarıyla okşadığını

ve her gün metal dedektörlerden geçmeyi başarmasını izliyorum. Etkileyici.

Omuzlarını silkiyor. "Uyuşturucu bağımlıları, şehir dışından gelenler, aptallar." İyi bir noktaya değindin. Onun yaşadığı semtte, neredeyse her zaman dolaşan göçebeler vardır ve uyuşturucu bağımlıları kendilerini o kadar umursamıyorlar ki, iğneyle ya da kafalarına kurşun sıkarak ölmeleri umurlarında bile değil.

İç çekip arkama yaslanarak onu dikkatle izledim. Lex bakışlarını bana çevirdi ama tek kelime bile etmedi. "Herkesi kandırabilirsin dostum," dedim, "ama beni kandıramazsın. Aklındakileri söyle."

"Ne demek istediğini anlamadım."

Yalancı. Sanki evren bu piçi ortaya çıkarmaya kararlıymış gibi, okulun arkasından sarı bir otobüs, sadece otobüslerin kullanması gereken yan yola girer. Gözleri otobüse takılır ve ben de başımı çeviririm, onun gördüğü şeyi hemen fark ederim. Kirli, parmak izleriyle dolu pencerelerden birinde Juliet Donovan'ın yüzü. Yüzündeki özlem, en romantik erkekleri bile hasta edecek kadar güçlüdür.

en romantik erkekleri bile hasta etmeye yeter.

"Hala gidiyoruz," diye hatırlatıyorum. "Mezuniyetten hemen sonra." Gözleri bana dönüyor. "Söz vermiştin..."

Sesi sertleşir ve SUV'den uzaklaşır, elleri yumruk haline gelir. "Söz verdim," derim, "ama şartları hatırlıyorsun

koşulları hatırlıyorsun. O da kabul etmeli. Onu kaçırmayacağız." "Kabul edecek."

Söylediği sözlerin kendinden emin tavrı, elimi tekrar yanıma indirmeye neden oldu. İşe geç kalacağım, ama neyse, Pyke daha önce yüzlerce kez benim yerime işimi halletti, o da benim yerime halleder.

"Emin gibisin," diyorum.

"Öyleyim."

"Neden?"

Lex başını yana eğdi. Diğer erkeklerden farklı olarak, bu hareketinde hayvani bir havası vardı, hareketi yavaş ve kesindi. "Neden bu kadar meraklısın Nolan?" diye sordu bana. "Daha önce onu umursamıyordun."

Bu tam olarak doğru değildi. Juliet Donovan'ı umursamıştım, ama sadece üçümüz için yaptığım planı mahvedebileceği için. Onu izleme, takip etme, bu boktan kasabadan kurtulmak için harcayacağı zamanı onun hayatını öğrenmek için harcama dürtüsü endişe vericiydi. Şimdi ise işe yarayabilirdi.

"O artık bizim bölgemizde," dedim ona. "Önceden değildi."

"Farklı davranabilir, ama birçok yönden hala aynı," diyor.

"Öyle mi?" Kız için deli olduğunu mu yoksa tamamen Kaybediyorum. Bana kalırsa, Juliet Donovan kişiliğinde tam bir dönüş yaptı. Preppy, pembe seven, sarışın prenses artık yok. Onun yerine mavi saçlı, şiddet dolu gözlü bir öfke kraliçesi var. "Nasıl yani?"

"O savunmasız." Ondan aldığım tek cevap bu ve birkaç dakika geçip de daha fazla açıklama gelmeyince, daha fazlasını alamayacağımı anlayarak iç çekerek vazgeçiyorum.

"O zaman hazırlansa iyi olur, çünkü bugün kötü geçtiğini düşünüyorsa, okuldan uzaklaştırma cezası bittiğinde çok kötü bir sürprizle karşılaşacak."

Müdür Long akıllı bir kadın ve bizim gerçekten saygı duyduğumuz birkaç kişiden biri. Megan White ve Juliet Donovan, bu sabahki fiyasko yüzünden önümüzdeki iki haftayı okulda cezaya kalacaklar.

Müdür Long'un bunu Juliet'i mümkün olduğunca uzun süre diğerlerinden uzak tutmak için kasten yaptığını hissettim. Ancak yapabileceği çok da fazla bir şey yoktu. Çok geçmeden prenses, Lex'in inancına rağmen, babasının günahlarının sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalacak ve geri kalanımızla birlikte tekrar dışarı çıkmak zorunda kalacaktı. babasının günahlarının sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalacaktı.

8

LEX

Güzel. Çok. Lanet olasıca güzel.

Elimi uzatıp, parmağımın ucuyla onun boynundaki soluk tenine dokunuyorum ve beyaz düğmeli üniformasının yakasının hafifçe açıldığı yere kadar yavaşça aşağı doğru kaydırıyorum.

Sarı saçları, tapınmak için yaratılmış yüzünün etrafında altın bir hale oluşturuyor. Tanıştığımız gün masumdu. Tombul yanakları ve büyük mavi gözleri vardı. Dikkatim ilk fotoğraftan ikinci fotoğrafa kayıyor. Yüzler aynı olsa da - ikinci kadının yüz hatları ilk kadınınkilerin aynısı - çok şey değişmiş.

Juliet Donovan'ın tehlikeli bir takıntı olduğunu düşünüyorsam, şu anda ona karşı hissettiklerim bununla kıyaslanamaz. İlk fotoğrafta bir yaş daha genç, eski sınıf arkadaşlarıyla poz verirken gülümsüyor. Yanında duran esmer kıza ve birkaç metre ötede başka bir Prep öğrencisinin omzuna kolunu atmış adamda gözlerim takılıyor ve gülümsemem somurtkan bir ifadeye dönüşüyor.

Avery Carpenter ve Brandon Pillard. *Lanet olası hamamböcekleri.*

Elimi fotoğraftan tamamen çekip ikinci fotoğrafa odaklanıyorum. Bu fotoğrafta poz vermiyor, Silverwood halk kütüphanesinin önündeki otobüs durağında duruyor. Fotoğraf yaz ortasında çekilmiş olmasına rağmen yaz ortasında çekilmiş olmasına rağmen, kapüşonlu bir ceket giyiyor.

Saklanıyor musun, bebeğim? Yanağının kıvrımlarını okşarken merak ediyorum. Boşuna. *Nereye gidersen git, gözlerim hep üzerinde olacak.*

Ve sana zarar verenlere de. Elim ikinci kez çekip, masamın yanındaki duvara bantlanmış resimlerden oluşan duvardan uzaklaşıyorum. Oturup sandalyemi monitörlerin olduğu sıraya çeviriyorum.

Her ekranın boyutu farklı. Bazıları kavisli, bazıları düz, bazıları ise koli bandı ve dua ile bir arada tutuluyor. Saatlerce araştırma yaptım.

Eski bilgisayar tamir dükkanlarının arkasındaki çöp konteynırlarından bu sistemi kurmak için kullanabileceğim hurdaları topladım ve her şeyin tekrar çalışmasını sağlamak için çok uzun süre çalıştım. Her saniye buna değdi çünkü bunu onun için yapıyordum.

Şimdi, tam doğru yükseklikte bulunan klavyedeki bir tuşa basıyorum ve ekranlar canlanıyor. Hepsinde net görüntüler yok, bazıları parazitli ama çoğunda kullanılabilir bir şeyler var. Başka bir tuşa basıyorum ve önümdeki sıra, CCTV kameralarının siyah beyaz, grenli görüntülerine geçiyor.

Şu anda yaşadığı yere yaklaşma fırsatım olmadı, ama karanlık web'de bazı hacking becerileriyle takas ettiğim bir yüz tanıma yazılımı sayesinde, gün boyunca nerede olduğunu hala takip edebiliyorum. Okul kafeteryasının güvenlik kameralarının görüntüsü ekrana geliyor ve Juliet'in Gio'nun orospunun suratına güzel bir sağ kroşe attığını izlerken gülümsüyorum.

Megan White sinir bozucu bir kadın. Onun yerine ücretli bir fahişeyi tercih ederim, ama zaten G'den daha iyi zevklerim var. Cep telefonum çalışıyor ve Juliet'in o kaltağı kameraya alırken izlemeye devam etmek için onu görmezden gelmek istiyorum, ama arayanı görünce bunun olmayacağını anlıyorum.

Somurtarak yeşil tuşa basıp telefonu kulağıma götürüyorum. Konuşmuyorum. Ben böyle davranmam. Bir anlık statik sessizlik geçiyor, hattın diğer ucundaki kişi cevap verdiğimi fark edecek kadar uzun bir süre, sonra konuşmaya başlıyor. "Scorpion mu?"

Gözlerimi devirip sessiz kalarak piçin sadede gelmesini bekledim. Bu numarayı bulacak kadar akıllıysa, telefonda bir şey söylemenin yakalanmak için tek yol olduğunu da biliyor olmalıydı. Sessizliğin üzerine alçak bir kahkaha düştü.

"Tamam, aptalca bir soru. Öyle olduğunu varsayacağım." Adamın sesinde gerginlik açıkça hissediliyor, benimle konuşmaktan korkuyorsa neden numaramı almaya zahmet etti diye merak ediyorum.

Öne eğilip ekranı değiştiriyorum, artık kullandığım tek tarayıcıyı açıyorum ve kullanıcı bilgilerimi giriyorum. Ekran adım siyah beyaz olarak belirirken boş elimi masaya vuruyorum.

5C0RP10N.

"Sana bir işim var." Gözlerimi tekrar devirme isteğine direniyorum. Bunu çok yaparsam, annemin küçükken söylediği şey gerçek olabilir: gözlerim kafamdan fırlayabilir. Yine de bu adamı ciddiye almak zor. Tabii ki bana iş verecek. Yoksa neden arıyor ki?

Aramış olsun ki?

Telefonu hoparlöre alıp, parmaklarım klavyede uçarken cep telefonuma bağlanıp numarayı aramaya başladım.

O telefonu kapattığında, işi kabul etsem de etmesem de, onun tüm kirli sırlarını öğrenmiş olacağım.

"Dışarıda bana yardım edebilecek birine ihtiyacım var," diye devam etti adam. Ekranımda bir dünya haritası belirdi ve bir düğmeye bastığımda üzerinde Kuzey Amerika'da bir kare kutucuk beliriyor. Bunu zaten biliyordum. Adam herhangi bir ses değiştirme cihazı kullanmıyor ve Amerikalı gibi geliyor; orta batı aksanının düz ritmi bunu kolayca belli ediyor. "Bana yardım edebileceğinizi söylediler," diyor.

Sessiz kalıyorum, ekranın yetişmesini bekliyorum ve başka bir kare kutucuk beliriyor. Harita tekrar tekrar yakınlaşıyor. Saniyeler geçiyor ve hattaki cızırtılı ses beni telefonu eğip ona bakmaya zorluyor. Cızırtılı ses, tuvaletin sifonunun sesine benziyordu, ama normal porselen tuvaletlerin sesi değildi. Metal üzerine su sesi gibiydi. Hapishane tuvaletleri paslanmaz çelikten yapılmıştır.

"Ne kadar istersen öderim. Onların söylediği şeyi ben yapmadım. Ben yapmadım. Beni tuzağa düşürdüklerini kanıtlamanı istiyorum."

Sessizlik uzar, sadece hattın diğer ucundaki adamın sert nefes alıp verişini duyulur. Sonra küfür eder. "Bir şey söyleyebilirsin lanet olası," der adam telefona. "Koruyacak bir kızım var. O..."

Aptal. Telefonu sıkıca tutup hoparlörü kapatarak kulağıma yapıştırıyorum. Ancak konuşmadan önce, alt kısımdaki bir düğmeye basarak sesimin tonunu otomatik olarak değiştiriyorum. Böylece sesim, gerçekte olduğundan daha derin ve boğuk geliyor.

"Konuşma."

Kısa bir sessizlik olur, ardından öfkeli bir alaycı kahkaha duyulur. "Dinle, sen, ben..."

Telefonu daha da sıkı tutarak öne eğildim. İz neredeyse oradaydı, gittikçe yaklaşıyordu. Midemde korkunç bir his uyandı. Bu imkansızdı. Asla olamazdı... ama bir saniye sonra bilgisayarın sesi çaldı ve Hansgard Cezaevi'nin havadan çekilmiş bir fotoğrafı net bir şekilde ekrana geldi.

"Kızını korumak istiyorsan," dedim, "bir suçluya aیلenden bahsetmemelisin." Allen Donovan tam bir aptal. Başka birini arasaydı, Juliet'i Silverwood'un paryası olarak zaten içinde bulunduğu beladan daha da büyük bir belaya sokardı.

"Ben sadece..."

"Hayatının en büyük hatasını yapıyordun," diye kesiyorum sözünü. "Kapa çeneni. Yeterince konuştun."

"Ama, benim..."

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum." Emirlerimi dinlememesi sinirlerimi hızla bozuyor. Bir elim klavyenin üzerinde klavyeye uçarken, diğer elim telefonu kulağıma yapııştırıyor. On saniye içinde, yaklaşan duruşmasına ait tüm mahkeme belgelerini ve üç yıl önce tutuklandığında çekilmiş vesikalık fotoğrafını buluyorum. Aylar önce. Hem de onun doğum gününde. Eğer bunun daha sonra benden nefret etmesine neden olacağını düşünmeseydim, bir iyilik borcumu ödeyip o testteki bir pislikten onu uykusunda öldürmesini isterdim.

Onu daha sonra da öldürebilirim, kendimi böyle ikna ediyorum, ama aceleci davranırsam kızın babasını geri getiremem. Juliet için her şeyi yapabilirim, hatta onun salak babasına yardım bile edebilirim.

"Allen Donovan. Kırk yedi yaşında. Vermont, St. Trinity doğumlu. Doksanların sonunda Eastpoint Üniversitesi'nden mezun oldu. Denise Donovan ile evlendi..."

"Bunu nereden biliyorsun?" Allen Donovan'ın şoku telefonda açıkça anlaşılıyor.

Devam ediyorum. "Zimmete para geçirme suçundan yargılanıyorsunuz ve en az on yıl federal hapis cezasına çarptırılacaksınız."

Onun bilgilerinin listesinde sadece sessizlik var. Hiçbirini açmam gerekmedi. Juliet yüzünden, karanlık web'i yakalanmadan kullanmayı öğrendiğim anda herkesi derinlemesine araştırmıştım. Şimdi, görünüşe göre, becerilerim çok işime yarıyor.

"Dur tahmin edeyim," dedim, telefonu kulağımdan uzaklaştırıp hoparlörü tekrar açtıktan sonra yanıma koydum. "Senin tuzağa düşürüldüğünü kanıtlamak için yardımımı istiyorsun." Ellerimi birleştirip arkama yaslandım. "Neden sana inanacağımı düşünüyorsun?"

"Çünkü inanmak zorundasın!" Allen Donovan, çaresizlikle sesini yükselterek diyor. "Ben gerçekten yapmadım. Neden kendi şirketimden Kendi şirketimden para çalmak için? Hiçbir sorunumuz yoktu. Milyonlar kazanıyordum..."

"Bazen milyonlar yetmez," dedim. "Bazen bir adam Daha fazlasını, daha fazlasını istiyor. Bazen, istememesi gereken şeyleri istiyor. Bunu çoğu kişiden daha iyi biliyorum."

Gözlerimi ona çeviriyorum — yazın tüm fotoğraflarını silmeden önce sosyal medya sayfalarından aldığım bir fotoğraf. Yattığı yerden gözlerim onunla buluşuyor — birinin yatağına uzanmış, sırtında yumuşak pembe bir yorgan, omuzları birkaç çil dışında çıplak. Gri bir parıltı olan büyük mavi gözleri neşeyle parıldıyor ve pantolonumun içindeki aletim seçiriyor.

"*Ben yapmadım.*" Allen Donovan, telefonun ahizesine neredeyse ağlayarak konuşuyor. O benim kızımın babası olmasaydı, çoktan telefonu yüzüne kapatmıştım

. Bunun yerine, onun iddiasını düşünüyorum.

Onu savunması için aradığı avukat ben değilim. Masumiyetine ikna etmeye çalıştığı mahkeme hakimi ben değilim. Aslında, eğer birine dürüst olacaksa, o kişi ben olmalıyım, değil mi? Masumiyetini kanıtlamak için kanıt bulmak üzere aradığı hacker.

"Bana yalan söylüyorsanız anlarım, Bay Donovan," diyorum.

"Değilim," diyor. "Yemin ederim. Bana komplo kuruldu. Kim tarafından ve neden olduğunu bilmiyorum, ama yemin ederim, suçlu olsaydım seni aramazdım. Buradaki ününü duydum. Her şeyi öğrenebileceğini biliyorum. Ne kadar olursa olsun, ödemeye hazırım. Ama ben yapmadım."

Cevabımı ve seçeneklerimi düşünürken gözlerim ekrandan masamın üzerindeki telefona kayıyor. Bu işi kabul edeceğim, buna hiç şüphe yok. Bebeğimi herhangi bir şeyden kurtarabilme ihtimalim varsa, bunu yapacağım.

Parmaklarımın arasından çekiyorum. "Sana bir tavsiye vereyim, Donovan," diyorum, telefon ekranındaki kırmızı tuşa basmak üzereyken. "Bir dahaki sefere bir suçluya yardım istemek için aradığında, lanet olası kızından bahsetme. Yoksa telefonun başından ayrılmayacağım."

Bununla birlikte, görüşmeyi sonlandırıyorum. İşe gitme zamanı.

9

JULIET

Elimde tuttuğum para destesinden birkaç banknotu ayırıyorum, her birini ayırdıkça göğsüm sıkışıyor, ta ki ayırdığım banknotlar avucumda kalanlardan çok daha fazla olana kadar. Parayı Bayan Ritchie'ye uzatıyorum.

Apartman kompleksinin "resepsiyonisti", yani ev sahibinin karısı, savaşta bir general gibi ön büroyu yönetiyor.

Parayı alırken, kedi gözlü gözlüklerinin üzerinden bana ters ters bakıyor. Eski ben, ona bu gözlüklerin yaklaşık yetmiş yıl modası geçmiş olduğunu kibirli bir şekilde söyleyebilirdi. Yeni ben ise, paramı aldığı ve önümüzdeki birkaç ay boyunca uyuyacak bir yerim olduğu sürece, ne giydiği veya nasıl görüldüğü umurumda bile değil.

nasıl görüldüğü umurunda değil, yeter ki paramı alsın ve önümüzdeki birkaç ay kalacak bir yerim olsun.

"Bu bir aylık kira değil," diyor, sanki beni süzerek.

Kasabadaki herkes ailemin tüm parasının devletin elinde olduğunu bildiği halde bu parayı nereden bulduğumu nasıl açıklayacağım? Silverwood'da yaşamının güzellikleri işte. Federal hükümetin dikkatini çekecek kadar büyük, ama herkesin herkesin işine burnunu sokacak kadar küçük bir kasaba.

"Evet," diyorum. "Önümüzdeki altı ayın kirasını peşin ödemek istiyorum." Kim buna hayır der ki?

"Kirayı peşin mi ödemek istiyorsun?" Ses tonu şüpheli ve bana attığı alaycı bakışlar ve açıkça gösterdiği küçümsemeyi sevmesem de, bu kasabada kapısını yüzüme kapamayan tek apartman kompleksi burası.

Bu yüzden, gergin de olsa bir gülümseme sunuyorum.

Kira çok yüksek ve tesisleri berbat. 'Kira geçmişim yok' diye bana iki kat depozito aldıklarını anlamayacak kadar aptal değilim. Gerçek şu ki, herkes benim beş kuruş param olmadığını biliyor, ama Bay Ritchie dramaya bayılıyor ve ben ona ne kadar yakın olursam, o ve karısı hayatımın parçalanışını o kadar rahat izleyebiliyorlar. Onlar böyle insanlar.

"Evet, hanımefendi," diye mümkün olduğunca kibarca cevap verdim.

"Hmmm." Yaşlı kadın parmaklarını yalayıp faturaları karıştırırken boğazından bir ses çıkarır. Bir süre sonra tekrar ses çıkarır. "Hepsi

hepsi burada," diyor.

Hadi oradan, Sherlock.

Parmaklarını bir kez daha yalarken ve sözlerine rağmen sanki tekrar kontrol ediyormuş gibi yeşil desteyi havalandırırken tiksintimi göstermeye çalışıyorum. Paranın ne kadar kirli olabileceğini bilmiyor mu? Ne yazık ki ben biliyorum.

O paranın ne kadar kirli olduğunu çok iyi biliyorum. Muhtemelen bu yüzden onun parayla bu kadar samimi olmasına biraz iğreniyorum. Belki odayı istiyor.

"Harika," diyorum çabucak, topuklarımı döndürüp kalan az miktardaki parayı arka cebime tıktırıyorum. Umarım iş bulup yemek ve diğer masrafları karşılayacak kadar para kazanana kadar yeter. "Faturayı e-postayla gönderin lütfen!" Omzumun üzerinden sesleniyorum, ofisten çıkıp yürüyüş yolundan geçerek binama doğru koşuyorum.

Silver Creek Apartments'ın kira broşüründe övüldüğü yeşil "havuz"un önünden geçiyorum. Otuz yıl önce, muhtemelen ön tarafta resimde gösterildiği gibi parlak mavi renkteydi, ama şimdi hastalık ve yosunla dolu bir lağım çukuru. Orayı temizleyip çimento ile doldursalar daha iyi olurdu, ama var olduğu sürece, benim hayatımdan çok daha uzun süredir orada duran "yenileme nedeniyle kapalı" tabelasına rağmen, bunun bir avantajları olduğunu iddia edebilirler.

Birkaç hafta önce BMW'm için ayrılmış olan binamın önündeki park yeri şimdi boş ve bu manzara boğazımı rahatsız ediyor. Yarı yetişkin hayatımda ilk kez bir yere gitmek için arabam yok, ama bunun iyi bir nedeni var.

Çürümüş metal korkuluğu sıkıca tutarak, ikinci kattaki stüdyoma çıkan merdivenleri tırmanıyorum ve caddenin karşısındaki Dollar Mart'a bakıyorum. Üzerinde '2' rakamı eğri asılı olan daire kapıma göz atıyorum. Midem guruluyor. Buzdolabımda yarım fincan sakladığım ramen ve bir karton süt dışında hiçbir şey yok.

İç çekerek sağa dönüp aşağı iniyorum, paslı metal basamaklar her adımında gıcırıyor. Cepte paramın yakıcı acısıyla otoparkı ve caddeyi geçiyorum. İçeri girdiğimde kapı zili çalıyor serin klimalı köşe dükkânına girer.

"Hoş..." Tezgahtarın hoş sesi kesilir ve ben başımı eğip, sert bakışlarını görmezden gelerek bir sepet alıp çok dar koridorlara doğru yönelirim.

Bir kutu mısır gevreği. Birkaç kutu kırmızı sos. Ucuz makarna kutuları. Makarna ve peynir. Bir somun ekmek ve biraz peynir. Sepeti doldurup

ön tarafa doğru yöneldim.

Sepeti tezgahın üzerine koyup geriye doğru çekildiğimde, görevli kadın bana ters bir bakış attı. Gözlerimi ondan kaçırarak bekledim, sanki böylece ikimiz de birbirimizin varlığını fark etmeyecek ve bu iş bir an önce bitecekmiş gibi. Gergin bir sessizlikten sonra, orta yaşlı kadın sinirli hareketlerle ürünleri sepete koymaya ve barkodları taramaya başladı.

Alt dudağımı ısıırıyorum ve omuzlarımdaki gerginlik sonunda gevşiyor. En azından beni kovmayacak. Gözlerimi biraz daha kaldırıp kasadaki rakamlara bakıyorum.

11,98 dolar...

13,49 dolar...

17,97 dolar...

Hadi, diye içimden yalvarıyorum. *Yirmi doların altında olsun*. Doğru hesaplamıştım. Eminim. Yine de, bir şeyi atladığımna dair içimde bir endişe var. Ya vergi miktarını yanlış hesapladıysam? Son ürün tarayıcıdan geçer ve kadın ince dudaklarını bükerek bana bakar.

"Toplam on dokuz dolar elli altı," der sert bir sesle.

Rahat bir nefes alarak cebimden yirmiliklerden birini çıkarıp uzattım. "Üstü var mı?" diye sordum, gözlerimi kasasının önündeki küçük cam kavanozdan ayırmadan. Kim kasaya bahşiş verir ki?

Kaşları çatılır ve hareketleri daha da agresifleşir. Kasayı açmak için düğmeye basar, içindekileri karıştırır ve tekrar kapatır. Kadın bozuk paraları elime atar. O kadar sert atar ki, bir çeyreklik parmaklarımın arasından kayar ve yere düşer. Sanki yere eğilip onu almamı bekler gibi bana bakar. O kadar da uzak değilim

ama almayacağım da. Yavaşça eğilip parayı alıyorum ve çantalarımı kaldırmadan önce cebime koyuyorum.

Kadın arkasını dönüp tezgahın arkasındaki sigara raflarıyla uğraşmaya başlar. Tereddüt ediyorum, cevabının ne olacağını zaten biliyorum, ama altı aylık kirayı peşin ödediğim için banka hesabım tehlikeli derecede boşaldığı için denemek zorundayım.

"Şey... doldurabileceğim bir başvuru formu var mı?"

Kadın arkasını dönüp, sanki kedimin bokla dolu kum kutusunu temizlememi istemişim gibi bana bakıyor. "İşçi almıyoruz."

Dişlerimi sıkıp nazik bir gülümseme zorlarım. "Yine de," derim, "belki ileride işe alacaksınız?"

Bana bakışlarını daraltıp homurdanarak tezgahın ucuna doğru yürüdü. Eğildi ve kağıtları karıştırırken küfür ve homurdanmalarını duyabiliyordum. Birkaç saniye sonra ayağa kalktı ve bana bir kağıt parçası fırlattı.

Düşmeden yakalayıp dikkatlice katlayıp çantamın içine koyuyorum. "Teşekkürler," diyorum. "Müdür ne zaman gelir, geri vereyim?"
"Salı günleri."

Başımı sallıyorum ama o çoktan arkasını dönmüş ve beni görmezden geliyor. Dışarı çıkıp gökyüzünün kararmaya başladığını ve ana caddedeki sokak lambaları çoktan yanmış. Beni koşmaya iten ani karanlık değil, yakın mesafeden gelen gök gürültüsü. Sokağı geçip rekor sürede daireme geri dönüyorum. Merdivenleri tırmanıp, dışarıda gökyüzü açılıp balkonun saçağına yağmur damlaları düşmeye başlamadan, neredeyse boş olan stüdyoya giriyorum.

Market alışverişlerini boşaltıp dolap büyüklüğündeki mutfaka yerleştiriyorum, sonra elimde bir kase mısır gevreği ile futonuma doğru gidiyorum.

Yorgunluk beni sararken, kendimi zorlayarak sütle ıslattığım bayat buğday halkalarını kaşıkla ağızma götürüyorum. Dışarıda yağmur daha da şiddetini artırıyor. Yemeğimi bitirince kaseyi ve kaşığı yıkayıp ödevimi çıkarıyorum.

Beş dakika sonra, tek komşumun benimle bağlantılı olduğu yatağının karşısındaki duvarda tekrarlanan vurma sesleri duyuyorum. İlk başta duymazdan gelmeye çalışıyorum, ama sonra inlemeler daha da yükseliyor, yoğunluğu arttıkça duvarları delip geçiyor.

Dalga mı geçiyorsun benimle? Fırtınanın camlara şiddetle çarptığı dışarıya bir göz atıyorum. Yapraklar uçup arka planda daireler çiziyor. Kompleksin bahçesindeki cılız ağaçlar rüzgârın şiddetiyle neredeyse ikiye katlanıyor. Ama içeride, lanet duvarıma çarpan daha hızlı seslere bakılırsa, başka biri kendi fırtınasını yaşıyor.

Sinir bozukluğu içimi kaplar ve ayağa kalkarım, odanın diğer ucuna gidip duvara yumruk atarım. Yumruk sesleri bir an durur, sonra kadınsı kahkahaların yumuşak tınları duyulur ve gıcırta ve yumruk sesleri yeniden başlar — öncekinden daha sert ve daha hızlı. *Pislikler.*

Duvardan uzaklaşıp futonumun yanına gidiyorum ve sırt çantamı karıştırıp kulaklıklarımı buluyorum. Kulaklıkları takıp hızlıca

hard rock alma listesini hızlıca kaydırıp Linkin Park'tan bir arkı seçip tekrar oturuyorum.

Chester Bennington'ın sesi kafamda yankılanırken, ilk gün olduğunu umursamayan birkaç öğretmenin verdiği ödevleri bitirmeyi başardım. Bitirince, devleri çantama koyup köşedeki marketten getirdiğim katlanmış kağıdı çıkardım. Kağıdı açıp dizimin üzerine düz bir şekilde yerleştirdim ve siyah beyaz yazıları okudum. Artık kağıt ama kalemi kağıda değdirmeden önce, sonucun ne olacağını zaten biliyorum.

Neden bunu yapıyorum ki? Neden deniyorum ki?

İşe alınmayacağım. Akı başında hiç kimse, kasabanın yarısının hayatını mahveden adamın kızını işe almaya cesaret edemez. Bu arkıyı ve dansı daha önce de yapmıştım. Kalemim "ad" bölümünün üzerinde dururken, dudağımı ısırıp hayal kırıklığıyla homurdandım. Daha iyi dşnebilmeden, kalemi aşağı doğru saplayarak başvuru formuna bir delik açtım. st kısım mürekkep lekeli deliklerle dolana kadar bunu tekrar tekrar yaptım. Sonra sayfayı buruşturup yumruğumun içinde sıkarak, sanki ve adaletsizlik ve öfke duygularımı yok edebilecekmiş gibi.

Ama yok olmuyor. Ne kağıt ne de duygularım.

Topu kendimden uzağa fırlatıyorum, odanın içinde rastgele bir yere atıyorum. Artık daireme gelip düzenli olmasını isteyen bir ebeveynim ya da dağınıklığımı temizleyecek bir hizmetçim yok. Kızgın olmak yorucu, insanların sandığından çok daha yorucu. Beni boğuyor, sanki beni öldürmek istercesine ciğerlerimi sıkıyor. Bazen, işini bitirmesini diliyorum.

Gerçekten acınacak bir hale geldim.

Kapımda bir vuruş sesi duyuluyor, beni düşüncelerimden koparıyor. kulaklarımda çalan müziğin sesini bastırıyor. Gözlerimi kapattığımı fark etmeden açıyorum ve balkon penceresine bakıyorum. Fırtına oldukça hızlı geçmişti; bir dakika önce vardı, bir dakika sonra yok olmuştu. şimdi dışarısı her şey donuk ve ıslak görünüyordu, ama artık spiral şeklinde yapraklar ya da eğilmiş ağaçlar yoktu.

Homurdanarak kulaklıklarımı çıkarıp futondan kalkıyorum ve kısa koridordan sendeleyerek n kapıya doğru ilerliyorum. Tanrı şahidim olsun ki, Bayan Ritchie az önceki gürültünün benden geldiğini düşünerek birini gönderdiyse, onu...

Düşüncelerim, kapının açılmasıyla kesildi. Kapıda tanıdık bir yüz vardı. "Selam, sadece... oh, sen misin?" Karşımda duran adam, lanet olası playboy Gio Vargas'tan başkası değildi. Saçları, önceki gün okulda gördüğümünden daha da dağınıktı, sanki biri parmaklarını defalarca saçlarından geçirmiş gibi her yöne dağılmıştı.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye soruyorum, kapıyı çerçeveye dayayıp kapatarak onun dairenin geri kalanını görmesini engelliyorum. Neredeyse hiçbir şeyim olmadığını tahmin etmek zor değil, ama bunu görmesine gerek yok.

Playboy, kapımda onu bulduğumda verdiğim soğuk tepkiye aldırış etmiyor gibi görünüyor. Hatta, bana bakarken yüzündeki şaşkın ifade yavaşça "kanaryayı yiyen kedi" gülümsemesine dönüşüyor.

Gözleri vücudumun her yerini tararken, topukları üzerinde geriye doğru sallanıyor ve göğüslerimde durup oyalanıyor. *Domuz*.

Başparmağını omzunun üzerinden benimkinin yanındaki daire kapısına doğru uzatıyor. "Gürültümüzle komşuları kızdırdığımızdan emindim, bu yüzden gelip özür dilemeye gelmiştim, ama şimdi senin olduğunu anladım..." Dili dişlerinin altına değiyor, göğüslerime açıkça bakmaya devam ederken hafifçe dışarı çıkıyor.

Bir parçam göğüslerimi kapatmak için kollarımı çaprazlamak istiyor, ama bunun beni rahatsız ettiğini bilmesini istemiyorum, bu yüzden bu dürtüyü bastırıp ona sadece sert bir bakış atıyorum. "Dur tahmin edeyim," diyorum. "Şimdi benim olduğumu öğrendiğine göre, bir dahaki sefere beni daha da kızdırmak için daha sert davranacaksın, değil mi?"

Gülüyor ve sesi tamamen çirkin değil. Derin ve erkeksi. Kaşlarım çatılıyor. "Aslında..." Eli başımın üstündeki çerçeveye konuyor ve ben baharatlı bir koku alana kadar öne eğiliyor. kolonya ve başka bir şey. Gözlerimi ondan ayırmamak için yüzümü yukarı çevirmek zorunda kalıyorum. "İkinci kez gelmeyi düşünmüyordum, ama küçük komşumuz da eğlenceye katılmak istiyorsa, seve seve kabul ederim."

"Egzoz borusunu yalamayı tercih ederim," diyorum, o ikinci kokunun ne olduğunu fark edince burnumu kırıstırarak. *Seks*. Am kokuyor ve ben tiksiniyorum.

"Egzoz borusu var, sen..."

"Cümleleri bitir, yoksa hayalarını vücudunun içine o kadar sokarım ki, bulmak için cerrah gerekir," diye onu uyardım.

Kahkahası havada yankılanıyor. Onu okulun dışında gördüğümünden bu yana ne değişti bilmiyorum, ama şimdi çok daha iyi durumda.

ruh halim ve bunu görmek beni daha da kötü bir ruh haline sokuyor. "Hepsi bu kadar mı?" diye sorarak kapıyı yavaşça kapatmaya başlıyorum, "belki bir dahaki sefere burada başka insanlar da yaşadığını unutma."

Ama yine de, ikinci kez yapmayacağını söylemişti. Bu çapkının tavırlarına minnettar olmalıydım. Kapıyı yüzüne kapatmak için uzandım ama lanet olası kapı, ayağını araya soktuğu için geri sıçradı. "Ne oluyor..."

Playboy boğazından bir ses çıkarır ve kapı çerçevesini daha sıkı kavrayarak, kokusu beni boğana kadar yaklaşır. Başımı geriye doğru eğiyorum. "Hadi ama, kötü olma," diyor nazikçe.

"Sen mi konuşuyorsun?" diye karşılık verdim. "Buraya kullanılmış am gibi kokarak gelen sensin."

Gözleri büyür ve sanki bu sözlerden şok olmuş gibi bana bakar. "Kokuşmuş mu?" Playboy başını çevirir ve nazikçe kendini koklar. "Ah, kıskandın." Dişlerini göstererek gülümser. "Beni kendi kokunla işaretlemek mi istiyorsun?"

"Hayır!" Sonunda ona dokunmamak için içimdeki arzuyu yenerek, elimi uzatıp göğsüne ittim. O geriye sendeleyene ve ayağı ile eli kayana kadar sertçe ittim. "Şimdi defol git ve bir dahaki sefere —sesini al!"

Kapıyı yüzüne çarparak kilitlerim, arkanı dönüp sırtımı kapıya dayayarak keskin ve hızlı nefesler alırım. O deli. Başımı salladım, ama sonra kapının diğer tarafında yine onun kahkahasını duydum. Kahkahası ahşabı titretti ve karnımı delip içimi doldurdu. Bu çekim değildi. Birazcık bile değil.

Dışarıdan bir gümbürtü duyuldu — bir el kapıyı vuruyordu. "İstedğin kadar inkar et, Prep Girl," dedi, "ama içinde biriktirdğin öfkeyi bir gün dışa vurmak istersen, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Uzaklaşırken ayak seslerinin yankısı dairemin kapısının dışında yankılanıyor. Göğsüm hızla inip kalkıyor ve ruhumu daha fazla öfke kaplıyor. Sanki o iğrenç herifin bana dokunmasına izin verecekmişim gibi. Zaten seks aklımın ucunda bile yok ve eskisi kadar aptal olmayacağım. Bu sefer kimse duvarlarımı aşamayacak. Babam tutuklanmadan önce bile ihanete uğramıştım. Şimdi o hapiste, sözde arkadaşlarım da beni terk etti. Kimse umursamıyor ve umursasalar bile, zaten kalmayacaklar.

10

JULIET

Okulun ikinci haftasına kadar, Müdür Long'un beni dört gün ISS'ye koyarak bana iyilik yaptığını anlamam zaman aldı. Çünkü ilk gün dışında, ilk hafta çok fazla olay olmadan geçti. Oldukça sabit bir rutin: okula git, ödevlerini yap, çık, iş aramaya git, reddedil. Berbat bir akşam yemeği ye. Kabuslar görerek uyumaya çalış. Sabah yorgunluktan ölmüş gibi uyan. Tekrarla.

Okulun ilk haftası olduğu için, ISS sınıfında benden başka kimse yoktu. ISS sınıfında kimse yoktu. Benim gelip ödevlerimi tamamladığımı kontrol etmekle görevli yaşlı yedek öğretmen dışında tek başımaydım. Aslında bu durum hoşuma gitti ve tüm yıl boyunca böyle devam etmek için bir anlaşma yapabilir miyim diye düşündüm, ama sanmıyorum. En azından ödevler ve okumalar konusunda çoğu dersin önünü aldım.

İkinci hafta, Megan hapiste olduğu için sorun teşkil etmese de, durum farklıydı. Sonunda dolap numaramı ve şifremi aldım, ama bu bilgiler sızdırılmış ve dolabın içi çöplerle doldurulmuştu. Metal kapı açıldığında, tuvalet kağıdı yere düştü ve spor ayakkabılarımın üzerine geldi. İçinden kullanılmış bir sakız çıktı ve pembe-beyaz bir madde yüzüme kadar uzanan uzun iplikler oluşturdu.

"Çöp çöpü hak eder, ne de olsa." Biri gülüyor.

"İğrenç, bu koku da ne? Dolaptan mı geliyor yoksa o mu?"

İşte başlıyor. Nefes alıp, başka hiçbir şey yapmadan dolabı yavaşça kapatıyorum. Arkanı dönüp aşağıya bakıyorum ve yüzümü buruşturarak, kullanılmış tuvalet kağıdı gibi görünen bir yığını ayaklarımla itiyorum. Her gün kitaplarımı taşımak zorundaysam, öyle olsun.

Koridorda iki metre kadar ilerlerken bir kız önüme çıkıyor. Onu ilk gün Megan'ın yanındaki kızlardan biri olarak hemen tanıyorum. Uzun boylu, sırık gibi, düz sarı saçlı ve burun halkası var. Halkayı çıkarıp ne olacağını görmek için bir an tereddüt ediyorum.

Uzaklaşırken onun acı içinde çığlık atmasını duymak kulağıma müzik gibi gelirdi,

ama kendime bu okul yılını dikkat çekmeden geçireceğime söz vermiştim.

Onu geçmek için adım attığımda, o da yoluma geri çıktı. İç geçirdim. "Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?" diye sordum, o yolumu keserken başımı kaldırıp ona baktım.

kollarını ve yaklaşır. "Gerçekten mi? Geçen hafta arkadaşına olanlardan sonra mı?"

"Eğer bir pislik yaparsan, temizlemelisin," diye cevaplar kız.

"Anlamadım?" Ona kaşlarını kaldırarak bakarım ve o arkamda başını sallar.

Arkamda, dolabımın dışında hala bir yığın çöp ve tuvalet kağıdı olduğunu görüyorum. "Belki de eskiden anne babaların arkandan temizlik yapardı, o yüzden alışkın değilsindir, ama artık her şey değişti, kaltak. Git pisliğini temizle."

Yavaşça ona doğru dönerek soruyorum. "Ya yapmazsam?"

Her iki gözü de bu cevabı beklemiyormuş gibi genişledi, ama çabucak kendine geldi ve bana kaşlarını çatarak baktı. "O zaman belki de seni zorlarız."

"*Biz* mi?" Bu kelime dudaklarımdan çıkar çıkmaz, iki kolum da sırtımın arkasına çekilir. Elimde tuttuğum kitaplar yere düşer ve sırik gibi kız onları tekmeler. İki yana bakınca, Megan'ın üçlüsünden ikinci kızı ve tanımadığım bir kız daha görürüm. Harika.

Dudaklarım aralanır ama tek kelime bile edemedim, koridorda dolabımın olduğu yere doğru sürüklenirim. Oraya vardığımızda, kızlar beni yüzüstü kahverengi metal kapıların arasına itip gülerler.

"Şimdi," diyor sırik gibi kaltak, yere işaret ederek, "pisliğini temizle."

Kendimi düzeltip arkamı döndüm. Sırt çantam omurgama batıyordu, bu yüzden dikkatlice kollarımı çıkardım ve çantayı yere koydum. Boynumu bir tarafa çevirip bakışlarımı ona çevirdim. "*Hayır*."

Tek kelime. Nefret dolu. Anlam dolu. Bu insanların defolup gitmelerini ve beni rahat bırakmalarını isteyen içimdeki arzuyla dolu. Yüzü buruşuyor ve iki arkadaşının desteğiyle kendini güvende hissettiği için yüzündeki eğlenceli güven kayboluyor.

, hafifçe kaybolur. Anlamadığım şey, birkaç gün önce kafeteryada olanlara tanık olmuşken, başka bir tepki bekleyebilmesidir.

Arkadaşlarının arasına adım atar ve tam o sırada köşeden başka biri belirir. "Öğretmenler geliyor." Sırik gibi sürtük, arkadaşının sözlerine kaşlarını çatarak otomatik olarak geri çekilir.

"Yakalanmaktan mı korkuyorsun?" diye alay ediyorum.

Sıska kaltak parmağını bana doğrulttu. "Bunun bittiğini sanma," diye bağırdı. "Silverwood Public'teki yılın daha da kötü geçecek, kaltak. Hemen okulu bırakmanı öneririz."

Onun öfkeli ifadesine gülümsüyorum ve arkadaşları koridorda yukarı aşağı bakarken el sallıyorum. "Sınıfta görüşürüz," diyorum nazikçe.

O alaycı bir şekilde gülüp arkasını dönüyor, kemikli omzunun üzerinden saçlarını savuruyor ve kalçasını çıkarmak istercesine havalı havalı yürüyor. Elim yanıma düşüyor. Küçük kavgamızın bölünmesine neredeyse üzülüyorum. Okul yönetimiyle tekrar başım belaya girmek istemem ama oturup kimsenin beni ezebileceğini düşünmesine izin vermeyeceğim. Artık olmaz.

Eğilip çantamı kaldırıyorum ve omzuma atarken uyarıda bulunan kızın yanına çarpmak üzere oluyorum. Kız geri atlıyor ve beni dikkatle izliyor. Lanky ve Moody gittikten sonra, diğer öğrenciler de uzaklaşmış ve koridor hızla boşalıyor.

Onu bir kez baştan aşağı süzdüm, burnunun hafifçe yukarı doğru kıvrımını, çillerle kaplı dolgun yanaklarını ve omuzlarına dökülen altın sarısı saçlarını fark ettim.

"Öğretmenler gelmeyecek," diyor sessizce.

Durup ona kaşlarını çatarak baktım. Nasıl cevap vereceğimi bilemedim, kaşlarımı kaldırıp "Tamam mı?" dedim.

Dudaklarını ısırıp başını eğdi. "Üzgünüm, sadece kaçmana gerek olmadığını bilmeni istedim. Gelmeyecekler... Lindsey ve arkadaşları geri dönmeyecek." Bakışlarımdan kaçışıyla küçük bir hayvan gibi görünüyordu, ama yine de arkasını dönüp kaçmadı, belki de ilk bakışta görüldüğünden daha sert bir karakteri vardı.

Başımı ona doğru eğiyorum. "Beni kurtardığın için teşekkür etmem gerekmiyor mu?"

Kafası tekrar kalkar ve açık mavi gözleri bana doğru açılır. "Oh hayır, öyle demek istemedim, ben sadece..." Sesi kesilir ve omuzları çöker.

"Üzgünüm, ben gidiyorum."

Kısa boylu sarışın dönüp uzaklaşır, başı ve omuzları eğik bir şekilde yürür. Kendimi, artan bir hayal kırıklığı ve kafa karışıklığıyla onu izlerken bulurum. Hırsla, bir sonraki dersime daha uzun yoldan gideceğimi bilmeme rağmen, ters yöne dönerim. Onu görmek istemiyorum. Denediğini bilmek beni şüphelendiriyor, ama benim sert tepkime verdiği tepki

benim sert sözlerime verdiği tepki içimde suçluluk duygusu uyandırdı ve Silverwood Public böyle saçmalıkların yeri değil.

İki ders sonra, tanıdık bir figür İngiliz Edebiyatı dersinde yanımdaki koltuğa oturdu ve eğildi. "Bugün bir kurtarıcın olduğunu duydum." Roquel'in meraklı sesi, az önce yatışan sinirimi daha da kızdırdı.

Uzun bir nefes veriyorum. Ne yaparsam yapayım, ondan kurtulamıyorum. "Hiç havamda değilim."

Ses tonum bir uyarı olsa da, o bunu görmezden geldi. "Bana sorarsan çok tatlı. Madison Torres geçen yıldan beri kimseyle konuşmuyor. Sanırım sana acıyor, çünkü okulun dışlanmış olmanın nasıl bir his olduğunu biliyor. dışlanmış olmanın nasıl bir his olduğunu biliyor."

"Onun acımaları beni ilgilendirmez ve ihtiyacım da yok."

"Merak etmiyor musun?" Roquel ısrar ediyor. "Yani, olan onca şeyden sonra bu okulda neden biri senin için üzölsün ki?"

O haklı. Mantıklı değil, ama sanırım çürümüş ağaçlar bile birkaç iyi elma verebilir. Gözlerimi kapatıp burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. "Beni sinir etmek için mi uğraşıyorsun, yoksa sadece eğlenmek için mi buradasın?" diye soruyorum.

Roquel'in kahkahası rüzgâr çanları gibi, hafif ve hoş. "Sadece sömestrinin nasıl gittiğini merak ettim," diye cevap veriyor rahat bir şekilde.

"Berbat," itiraf ediyorum. Yalan söylemenin bir anlamı yok.

"Öyle mi? Sadece okul mu, yoksa başka bir şey mi var?" O öne eğilir, gözleri ilgiyle parlar ve ona güvenmemem gerektiğini bilirim. Bu okulda kimseye güvenmemeliyim.

Dudaklarımı ısırp gözlerimi açtım, sınıfta öğrenciler gelmeye devam ediyordu. "İş bulamıyorum," diye mırıldandım.

BMW'mi satarak elde ettiğim para sonsuza kadar yetmeyecek. Önümüzdeki altı ay için kalacak bir yerim var, ama ya faturalar? Market alışverişi? Gerçekliğin ağırlığı omuzlarıma çöküyor. Kendi başıma olmak, güvenebileceğim kimsem olmamak demek işte bu.

"Evet, iş aradığını duydum," diyor Roquel. "Silverwood'da bir şey bulamamana şaşırmadım."

Sözleri beni rahatsız etse de, doğru olduğunu inkar edemiyorum. "Ne duydun?" diye soruyorum, kendime engel olamadığım için kendimden nefret ediyorum.

Roquel yüzünü buruşturur. "Dollar Mart seni reddetti mi?" Cevabı daha çok bir soru gibi geliyor.

"Başvuruyu bile yapmadım," diye itiraf ediyorum. "Cevabın ne olacağını biliyordum."

O başını sallar. "Eski arkadaşlarından, ailelerinin part-time bir işe girmeni izin verip vermeyeceğini sordun mu? Kuzey tarafında daha iyi yerler var..."

"Hayır." Başımı sallayarak sözünü kesiyorum. Çaresizim ama o kadar da çaresiz değilim. Henüz değil. Silverwood'un kuzeyinden uzak kaldıkça, eski hayatımın bir rüya gibi geldiğini hissediyorum. Güzel bir yalan.

Güney tarafı gerçek. Kimse yüzüne gülümsemiyor ve seni seviyormuş gibi davranmıyor, aslında sadece arkadan bıçaklamak için bekliyorlar. Hayır. En azından burada, Silverwood Devlet Lisesi'nde, yüzüme bıçak saplıyorlar.

Son sınıfa kadar dayanmak için iş bulma çabalarımın boşa çıkacağını neredeyse görebiliyorum. Beni kurtarmaya kimse gelmeyecek. Eğer başaramazsam birkaç ay içinde evsiz kalacağım. Kısa bir an için babamın en yakın arkadaşı Morpheus Calloway'i düşünüyorum.

Bana her zaman gelebilirsin, Juliet. Neye ihtiyacın olursa. Seni kendi kızım gibi gördüğümü biliyorsun.

Suçluluk duygusu kalbimi kemiriyor. O bana karşı çok iyi niyetliydi, ama ben onu da kaçınılmaz olarak geride bırakmıştım. Ben onun kızı değilim. Ben onun sorunu değilim.

O da benim kendi yerimi bulmam için beni ne kadar zorlardı? yerimi bulmam için ısrar ederdi? Kaçmak için? Son üç ay bana bir şey öğrettiyse, o da birini terk etmenin, onun seni terk etmesinden daha iyi olduğuydu.

Masama yaslandım. Silverwood'un işleri benden önce davrandı. Tasarruf hesabımda kalan tüm paramı, başvurduğum başvuru yaptığım şirketlerin sahipleri ve yöneticileri, benimle hiçbir iş yapmak istemediğine karar verdiklerine bahse girerim.

Yüzümdeki duygusal değişimi izleyen Roquel, bana doğru eğildi. "Hala işe ihtiyacın varsa, şehir dışına bakman gerekecek," diye tavsiyede bulundu.

"Evet." Bunu biliyorum, ama arabam olmadan işe gidip gelmek çok zor olacak. Silverwood'u çevreleyen farklı kasabalara toplu taşıma ile gidip gelmek için saatlerimi harcamak midemi bulandırıyor. Günün yarısını bir yere gitmekle geçirirsem, çalışmak için ne kadar zamanım kalır ki?

Roquel'in bakışları yüzümden ayrılmıyor, öğretmen kapıyı kapatıp dersin başladığını duyurduğunda bile. Onu görmezden gelmeye çalışıyorum ve başımı eğiyorum.

ders kitaplarımızı çıkarıp ilk edebiyat eserini açtığımızda başım ağrıyor. *Hamlet*. İhanet ve intikamın ironisi bana da kaçmıyor.

Öğretmen, öğrencilere sırayla yüksek sesle okuma görevini verirken, saat sıkıcı bir şekilde geçiyordu. Neyse ki beni atladı.

Zil çalar ve dersin bittiğini, öğle yemeğinin başladığını haber verir. Kitabımı kapatıp çantama tıktırdıktan sonra, onu alıp çıkışa yönelirim. Roquel'in kısa boylu silueti sessizce arkamdan gelir.

Kafeteryaya yarı yolda geldiğimde vazgeçip ters yöne dönüyorum. "Nereye gidiyorsun?" diye Roquel arkamdan sesleniyor.

"Kütüphaneye," diyorum.

"Ben de geliyorum!" Ayak sesleri arkamda linolyum zeminde gıcırıyor.

Durup geri dönüyorum. "Neden?"

Önümde durur, giydiği dekolte siyah bluzun yakası, altında giydiği siyah dantelli sütyenini görebileceğim kadar açılmıştır. "Neden derken ne demek istiyorsun?"

"Neden benimle geliyorsun?" diye soruyorum, kaşlarımı çatarak. "Biz arkadaş değiliz."

Roquel başını yana eğdi, dalgalı saçları omuzlarının üzerinde uçuşuyordu. "Belki yardım etmek istiyorum."

"Yardımlını..." Onun sözlerini şüpheyile tekrarlıyorum.

Gözlerini devirir. "Herkes senin peşinde değil, Jules." Elini sallar ve yanımdan geçip gider.

Arkasından bakmak için dönerim. "Yardımcı arıyorum ya da "Arkadaşlar," diye hatırlatırım. "Okulun ilk gününde söylediklerine rağmen, bu işi kendim halletmem daha iyi olur."

Benden birkaç adım önde durup geri dönüyor. "Evet, belki kavgada kendini savunabilirsin," diye kabul ediyor. Roquel alt dudağına tek parmağıyla dokunuyor, pembe derisini iterek bana bakıyor.

"Ama bir işe ihtiyacın var ve belki ben yardımcı olabilirim."

Bana iş bulmada yardım edebilir mi? İlk tepkim onu reddedip uzak durmasını söylemekti — güvensizlik umuttan daha kolay kabul edilebilirdi. Etrafımızda

öğrenciler kafeye akın ediyor, havada açlık ve sohbet kokusu yoğun.

O kadar uzun süre tereddüt ediyorum ki, koridor neredeyse boşalana kadar karar veremiyorum.

"Tamam," diyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. "Bana iş bulmama yardım edebileceğini mi söylüyorsun? Ne tür bir iş?"

Roquel sırtarak elini indirir. "Geri var yok," der ve ve önüme geçiyor. Bana da onu takip etmek ve bu işin sorunlarımın çözümü olmasını ummaktan başka çarem kalmıyor.

11

JULIET

Toplum otobüsleri sabah 7'den akşam 11'e kadar çalışıyor ve neyse ki, cuma günü okuldan eve döndüğümde, otobüs evimin önüne kısa bir süre sonra geliyor. Eve girip üstümü değiştirip dışarı çıktığımda, beyaz ve mavi renkli devasa otobüs kaldırırma yanaşıyor.

Aracın içine aceleyle girip, üniforması içinde oturan ifadesiz adamın önünden kartımı okuttuktan sonra arkaya doğru bir koltuğa oturdum. Ter ve ot kokusu yüzüme çarptı ve hiç rahatsız olmamış gibi davranarak burnumu kırıştırdım. Otobüs, Roquel'in büyük teyzesinin bir kulübü olduğu komşu kasaba Tangier'e doğru ilerlerken, kokuların giysilerime sinmemesi ve bir saat sonra otobüsten indiğimde hala kalmaması için dua ettim.

Tangier, kırsal küçük kasabalar arasında neredeyse kentsel bir havaya sahip. Büyüklük ve iş olanakları açısından yakınlardaki tek kasaba. Ana caddeden ilerleyip sonunda sağa dönerek bir tepeye tırmanıyorum ve çevrem değişene kadar yerel bir mezarlığı geçiyorum. Hedefime ulaştım. Pencereleeri karartılmış kırmızı tuğlalı binaya bakıyorum ve kapının üzerinde ışıktandırılmamış neon harflerle "The Dionysus Lounge" yazan bir tabela görüyorum.

Sinirlerim gergin. Dışarıdan bakıldığında, küçük bir kasabanın striptiz kulübünden farksız görünüyor. Roquel, öyle olmadığını söylemişti. Yine de, içeri girmeden önce geri dönüp gitmek için can atıyorum, yanlış karar verdiğime ve Roquel Lee'nin, hayatımı daha da çekilmez hale getirmeyi görev edinen Silverwood'daki diğer sürtüklerden hiçbir farkı olmadığına eminim. Kimsenin bu kadar şanssız olabileceğini sanmıyordum ama... işte buradayım. ama işte buradayım.

Ayağım çatlak kaldırırma vuruyor ve küfrederek bir adam çıkarken kapıyı yakalayıp içeri süzülüyordum. Çaresizlik beni ileriye itiyordu, ama eski sikiklerin yüzüne göğüslerini sallayan çıplak kadınlarla dolu direkler ve sahneler yerine, beni karşılayan oldukça Etkileyici iç mekan. Sahne yerine, büyük, yuvarlak kabinler var

, makyajlı ve oldukça açık kokteyl elbiseleri giymiş kadınlar, tamamen örtülü olsalar da, takım elbiseli erkeklere içki servisi yaparken dostça sohbet ediyorlar. Havada tatlı bir koku var

—vanilya veya lavanta gibi yatıştırıcı bir koku—ve arka planda hafif enstrümantal müzik çalıyor. Hiç de beklediğim gibi bir striptiz kulübü değil.

"Merhaba, nasıl yardımcı olabilirim?" Stiletto topuklu, kalın Rus aksanlı uzun boylu sarışın bir kadın bana yaklaşıyor.

"Uh... evet, merhaba, ben... şey... röportaj için geldim?" Söylemek istediğim cümle daha çok bir soru gibi çıkıyor ve yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Otobüste çok kırıışmamış umuduyla giydiğim ipek gömleğimi düzeltiyorum.

Kızın kıyafetine göz gezdiriyorum — siyah mini etek ve önden gümüş rengi görünen, ama arkasını döndüğünde gökkuşağının tüm renklerine bürünen bükümlü bir üst.

"O halde Bayan Ma-Ri için geldiniz," diyor. "Ofisi bu tarafta. Lütfen adımlarınıza dikkat edin."

Çok daha uzun boylu kadının arkasında odanın yan tarafına doğru ilerlerken kalbim hızla çarpmaya başlar. O yürürken, salondaki erkek ve kadınlara göz atarım. Çoğu birbirine yakın oturmuş, bazı kadınlar erkeklerin yanlarına tesadüfen dokunarak ve aralıklarla gülüyorlar, sonra kaşlarını çatıp başlarını sallayarak diğerlerine acıyarak bakıyorlar. Onlar çalışanlar mı? Yoksa sadece partnerleriyle içmeye mi gelmişler? Burada bu kadar çok güzel kadının, neredeyse her sözüne kulak kesilmiş bu kadar çok erkek olması tuhaf geliyor.

Arka koridora girip soyunma odası ve giyinme odasının önünden geçince manzara kesiliyor. Tuvaletler, depo ve envanter yazan bir kapı ve sonunda bir ofis var. Uzun boylu sarışın iki kez kapıyı çalıyor ve içeriden bir kadının boğuk sesi gelene kadar bekliyor.

Ancak kapıyı açmak yerine bana dönüp eliyle işaret etti. "İçeri girin," dedi. "Bayan Ma-Ri sizi bekliyor."

Elimi kapı koluna koyduğumda, kadın koridordan ana kata doğru kaybolur ve ben odaya girerim. Havada o kadar yoğun bir duman vardır ki, iki adım bile atamadan öksürmeye başlarım.

"Buna dayanamazsan uyum sağlamakta zorlanacaksın, canım," diyor küçük, minyon yüzlü bir kadın geniş siyah meşe masanın arkasından.

İki parmağıyla uzun bir çubuğu tutarak yumuşak kırmızı bir koltuğa yaslanmıştı. O bir... sigara tutacağı mı? 1920'lerden sonra kimse bunları kullanmıyor sanıyordum.

. Ama bu kadın o dönemi yaşamış olacak kadar yaşlı görünüyordu.

Yüzünün açıkta kalan her yerinde, ağız köşelerinden göz kenarlarına kadar kırışıklıklar var. Elinde ve boynunda yaşlılık lekeleri görünüyor. Buna rağmen, göz çevresi ve dudakları mükemmel bir şekilde makyajlanmış dudakları parlak kırmızıya boyanmış. Kısa siyah ve beyaz saçları, bir tarafa doğru eğimli bir kakül ile şekillendirilmiş.

Sigara içip uzun bir dumanı havaya üflerken, sigaranın ucundan dumanlar yükseliyor. "Yeğenimden, iş aradığını ve on sekiz yaşından büyük olduğunu duydum."

Masanın önündeki tek boş yer olan, sallanan katlanır sandalyeye oturuyorum. Ofisi düzenli olmasına rağmen, buraya çok sık misafir davet etmediği belli. Benim için hazırlanan sandalye uygun görünmüyor ve sert metal popomu acıtıyor, ama hiçbir şey söylemiyorum.

"Evet, hanımefendi."

Badem şeklindeki gözleri oturduğum yere dikildi. "On sekiz yaşında olduğun konusunda yalan söylemiyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Görmek istersen kimliğimi getirdim," diye cevap veriyorum. "Ama ben... şey, tam olarak ne tür bir iş aradığınızı bilmiyorum." Bunu itiraf etmek zayıflık gibi geliyor, ama Roquel teyzesinin işinden pek bahsetmemişti. Sadece bir tür kulüp olduğunu, teyzesinin daha fazla host aradığını ve el altından ödeme yapacağını söylemişti. El altından ödeme demek, vergilerim kesilmeyecek ve üniversiteye başlayana kadar kazandığım tüm parayı kullanabileceğim anlamına geliyordu.

Ma-Ri burnunu çekip bacak bacak üstüne atıyor ve dışarıdaki diğer kadınlarla neredeyse aynı giyindiğini fark ediyorum. Siyah elbisesi dekolteli, göğüslerinin azıcık görünmesini sağlıyor ve çoraplarla kaplı bacaklarına kadar çıkıyor. Gözlerimi ondan ayırıp yüzüne odaklanıyorum, bir açıklama bekliyorum.

Kadın beni şaşırtacak şekilde kahkahayı bastı. "O kız sana hiçbir şey söylemedi, değil mi?" diye tahmin etti Ma-Ri.

"Şey... daha fazla host aradığınızı ve bir kulüp sahibi olduğunuzu söyledi," diyorum. "Restoranda falan hostluk gibi bir şey sandım."

Yaşlı kadın başını sallar. "Daha fazla host arıyorum, ama burası restoran değil, tatlım," der. "Burası bir host kulübü. Hiç gitmedin mi?" Cevap veremeden devam eder. "Sanırım gitmedin, Amerika'da henüz çok popüler değil, ama ben burada kendim bir tane kurdum ve oldukça iyi gidiyor."

Aptal gibi görünmek istemediğim için dilimi ısırıyorum ama kendimi tutamıyorum. Bilmem gerekiyor. "Host kulübü nedir?"

"Burası beyefendilerin - ya da tercih ederseniz hanımefendilerin - dinlenmek ve koluna güzel bir kadın takıp birkaç kadeh içki içmek için geldikleri bir yer," diye cevaplar.

Gözlerim fal taşı gibi açılır ve içimde karanlık bir şey filizlenir. Roquel beni neye bulaştırdı böyle?

"Üzgünüm," diyorum, aniden ayağa kalkarak, "ama sanırım bir yanlışlık var. Kimseyi yaptıklarıyla yargılamam, ama müşterilerle yatmayacağım..."

"Oh, sus," diyor Ma-Ri ve sigara tutacağıyla bana işaret ediyor. "Burası genelev değil. Kızlarım müşterilerimle yatmazlar ve eğer yatıyorlarsa işlerinden olurlar, bu yüzden yardıma ihtiyacım var."

Kafam karışır. "O zaman ne..."

"Buradaki kadınlar sadece *ev sahibesi*," diyor, son kelimeyi sanki benim için bir anlamı varmış gibi vurgulayarak. Benim için bir anlamı olmasa da, onun için var gibi görünüyor. "Kulüp her gece saat altından ikisine kadar açık. Tek hizmetimiz..."

Kulüpteki kızların sunduğu hizmet arkadaşlıktır." "Arkadaşlık mı?" diye tekrar ediyorum.

Ma-Ri başını sallar. "Aynen öyle. Burası *o* tür bir yer değil, kafandan o düşünceleri çıkar, genç bayan. Buradaki kadınların kendilerini müşterilere birer sanat eseri gibi sunmaları beklenir. Onlar, misafirlerimizin içkilerini yudumlarken bakıp hayran olacakları güzel varlıklar. İçkileri doldururlar ve erkeklerin hayatlarından şikayetlerini dinlerler."

"Yani... striptiz ya da... onlarla yatmak yok mu?" diye netleştiriyorum.

O alaycı bir şekilde güler. "Tabii ki yok. Beni aşağılamayın. Ben saygın bir iş yürütüyorum."

"Yani... ne yapıyorlar? Kızlar gelip, güzel giyinip, erkeklerle içki mi içiyorlar?"

Ma-Ri çenesini bana doğru kaldırır. "Otur," diye emreder. "Boynumu sana doğru uzatma."

Otomatik olarak oturup kadına bakarak daha fazla açıklama bekledim.

"Birçok güçlü erkek ve bazı kadınlar, sorunlarını konuşmak için bir terapistle gitmeye yeterince zaman bulamıyor. Eşleri ya kendilerine çok düşkün, ya da temizlik ve çocuk bakımıyla meşgul. Burası, bu güçlü insanların rahatlamak için geldiği bir yer. *Saygın bir yer*." Kadını sözlerini tekrarlar. "Striptiz kulübü kadar kirli değil ve iş adamlarının uğraması için kesinlikle daha uygun bir yer. Burada tuhaf işler dönmüyor, sizi temin ederim, ama böyle bir şey için endişelenmenize gerek yok."

"Ben... gerek yok mu?" Beni o kadınlardan biri olarak işe almak istememiş miydi? "Bana hosteslik yapacak bir kız gibi gelmedin," diye kısa bir cevap verir, gözlerini

Karşısındaki sert metal sandalyede otururken beni baştan aşağı süzdü.

"Alınma ama içinde öfke var. Bir erkek seninle konuşurken ilk kez elini bacağına koyduğunda, ona yumruk atma ihtimalin yüksek, yanılıyor muyum?"

Yüzüm kızardı ama başımı salladım. Sonuçta haklıydı. Dudaklarında sinsi bir gülümseme beliriyor. "Ben de öyle düşünmüştüm." Sanki beni çözmüş olması ona bir tür zeka kazandırmış gibi gururlu bir şekilde konuşuyor. Bunu inkar edemem, ama yine de bunu anlamak o kadar da zor değil. "Muhtemelen garsonluk daha iyi olur ve alkollü içecek servisi yapmak için on sekiz yaşında olman gerekiyor. Bunu halledebilirsin, değil mi?"

Sırtımı düzeltiyorum. "Evet, yapabilirim. Saat başına ne kadar veriyorsunuz?" Saat? Ne tür saatler arıyorsun?" Kulübün açılış zamanı okul programımı bozmuyor ve hafta içinde Hafta içi birkaç tam vardiya yapabilirsem, kesinlikle biraz ekstra para biriktirebilirim.

Ma-Ri, sigara tutucusunun üstünden bana bakarak ucunu dudaklarına götürüp içti ve ucundaki kırmızı ışığı yaktı. Etrafımıza bir duman bulutu daha yayıldı ve ben burnumu bir kez kırıştırdıktan sonra yüzümü düzeltmeye çalıştım.

"Benim kulübümde garsonlar asgari ücret alıyor," diyor, "ama bahşiş de alıyorsun. Bazen, hostes olmayanlar bile, gelenlerin ve servis yaptıklarının durumuna göre birkaç yüz dolar ile eve gidiyorlar." Gözleri kıyafetime kayıyor ve yüzü soluyor. "Daha seksi bir şey giymelisin."

Ancak başka bir şey daha var. Ev sahipleri şık giyinirler, ancak müşterilerinle birlikte oturmayacağın için siyah bir elbise yeterli olacaktır.

siyah giyinmek yeterli. Biraz dekolte giyersen daha fazla bahşış alırsın, ama bu sana kalmış.

Asgari ücret boktan bir şey değil, ama çoğu garsonun "bahşışler" nedeniyle asgari ücretin çok altında maaş aldığını düşünürsek, şimdiye kadar aldığım hiçbir şeyden daha iyi bir teklif. Ma-Ri'nin teklifini kabul etmezsem başka bir iş bulamayacağımı hissediyorum ve en azından Dionysus Lounge okuldan yeterince uzak, orada tanıdık birine rastlama ihtimalim yok. Bahşışlerle bu benim için bir dönüm noktası olabilir.

"Ne zaman başlıyorum?" diye sorarak kararımı veriyorum.

Ma-Ri'nin dudakları gülümsemeye uzanıyor. "Yarın gelebilirsin," diyor. "Cumartesi günleri çok yoğunuz, ama öğrenmenin en iyi yolu seni derin suya atıp yüzüp yüzemeyeceğini görmek." Ma-Ri öne eğiliyor ve bir yığın kağıdın arkasına gizlenmiş sabit telefonun üzerindeki bir düğmeye basıyor. masasının köşesindeki klasörleri. Tekrar arkalarına yaslanıp beni incelemeye devam ediyor. "Kilosunu kaldıracak bir garsona bir an önce ihtiyacımız var, o yüzden çabuk alışsan iyi olur. Yeğenimle aynı okula gittiğini biliyorum ama bu sana ayrıcalıklı muamele göreceğin anlamına gelmez.

"Başka bir şey beklemiyorum," diyorum. "Sadece

"Başka bir şey beklemiyorum," diyorum. "Sadece bir iş."

Başını salladı, belli ki memnun olmuştu. "Roquel, gizli paraya ihtiyacın olduğunu söyledi. Bunu yapabilirim. Vardiyalarına gelip sorun çıkarmadığın sürece."

"Olur, teşekkürler."

Ma-Ri sigara tutucusunu bana doğru salladı. "Yarın akşam saat altı," dedi. "Şimdi git, başka işlerim var."

Arkamdaki kapı açılırken ayağa kalkarım ve daha önce gördüğüm sarışın kadını beklerim. Sonunda bir iş bulmanın verdiği heyecan, okuldan tanıdığım pislikle, Scorpion Kings'in lideriyle karşı karşıya geldiğimde anında yok olur.

Nolan Pierce, arkasında sadece ikinci bir adamın gölgesiyle kapının girişini dolduruyor. Neredeyse göğsüne çarpacakken, beni dengelemek için elini uzatıyor, ama onun kim olduğunu anladığım anda, kendimi onun elinden kurtarıp bir adım geri atıyorum. Kırmızı-kahverengi gözler beni dikkatle izliyor. Dolgun, erkeksi dudaklar eğlenerek seğiriyor. Neden? Ne bu kadar komik?

Sormadan önce Nolan dikkatini omzumun üzerinden Ma-Ri'ye çevirir. "Misafiriniz olduğunu bilmiyordum, teyze," der.

"Yeni garson," diye yanıtladı Ma-Ri, gayet rahat bir şekilde. O bilgiyi kendine saklasaydı keşke, diye düşündüm ve kaskatı kesildim. Bilmeliydim. Tangier, Silverwood'un daha uzağında olsa da, Roquel buraya bağlıysa, diğerleri de öyle demektir. Neden onlar olmak zorundaydı? O anda işi kabul etmediğimi söylemeyi düşündüm, ama yapamadım. Sıkışmış durumdayım ve bunun farkındayım.

Nolan'ın bakışları tekrar bana dönüyor ve vücudumun gerildiğini hissediyorum. Sanki onun varlığıyla aniden ortaya çıkan gardımı görebiliyormuş gibi sırtıyor. Yine de kapıdan uzaklaşmıyor ve tek çıkış yolumu kapatıyor. Alt dudağımı ısırp seçeneklerimi değerlendiriyorum. Onu itip kenara çekmek en iyisi ama yeni patronumun önünde yapamam. Kibarca yerinden kalkmasını rica etmek yerinden çekilmesini rica etmek en iyi seçenek olurdu ama... gözlerindeki o bilmiş bakıştan, reddedeceğini hissediyorum. Geriye tek bir seçenek kalıyor. Onu beklemek.

Kollarımı kavuşturup yana doğru kayarak, sessizce odaya girmesini işaret ettim. Dudakları daha da kıvrıldı ama içeri girmedi. Bunun yerine, beni duymadan Ma-Ri'ye konuşmayı tercih ediyor. "Aylık masraflar için geldim," diyor.

Ma-Ri iç çeker ve ayağa kalkarken sandalyesinin gıcirtısı duyulur. "Yine o çocuğun işlerini mi yapıyorsun?" Nolan'ın cevap vermesini beklemeden masasının arkasından çıkar ve tam boyuna geldiğinde, onun beklediğimden daha kısa olduğunu fark ederim. Omzuma bile yetişemiyor.

Nolan onun sözlerine omuz silker. "Gio şu anda meşgul," der. "Ayrıca, senin güzel yüzünü görme fırsatını kim kaçırmış ki, Ma-Ri?"

Ma-Ri alaycı bir şekilde elini salladı ve sigara dumanı gözlerimi yakıyordu. "Pah!" Hareketleri durdu ve dudaklarının açıkça somurtmasına rağmen, sanki Nolan'ın sözlerine alışmış gibi gözlerinde eğlenceli bir ışıltı vardı. "Paramı alırken bana yağ çekmeye çalışma."

Nolan sırtıyor. "Seni boşuna yağlamıyorum, Ma-Ri." Bana bir bakış atıyor ve ellerini kot pantolonunun ceplerine sokuyor. Omzunu kapı çerçevesine çarptığında dişlerimi sıkıyorum. "Eğer içecek servisi için güzel kızlar da işe alacaksan, buraya biraz daha sık gelebilirim."

İçimde iğrenç bir şey filizlenir. Kusmuk olabilir. Bilmeyorum, ama ekşi ve asitli bir şey ve kanımı akıtmak istiyorum. Ellerimi yumruk yapıp, kısa tırnaklarımı avuç içlerime batırırım, keskin acıyı hissedene kadar.

Oradaki acı, kendi sinirlenmemden daha fazla. Bakışlarımı Nolan'ın üzerinden, koridorda hala arkasında duran adama çeviriyorum.

Onu da tanıyorum. Alexio Medici. Hiçbir şey söylemiyor ve Nolan'ın yanında oldukça sönük kalıyor. Yine de, o da devasa bir canavar. Arkadaşından daha uzun ve daha geniş, başı kapının üstüne değiyor. Hareket ettiğinde, öne doğru eğildiğinde, hiç ses çıkarmıyor. En rahatsız edici yanı, tamamen sessiz ve zarif hareketleri.

"Peki, işinize bakın," diyorum, daha fazla beklemek istemediğimden dudaklarımdan zorla çıkaran kelimeler. "Ben gitmeliyim."

"Oh, yoluna mı çıkıyorum?" Nolan, yoluma çıktığının farkında değilmiş gibi soruyor. Sırtışı tam bir gülümsemeye dönüşüyor ve tamamen yolumdan çekilmek yerine yana dönüyor ve salona doğru işaret ediyor. Dışlerimi sıkarak, onun göğsünün benimkine değmesinden nefret ederek, yanından geçme fırsatını değerlendiriyorum. Ondaki dalgalar halinde yayılan sıcaklık, ucuz pamuklu gömleğinin içinden geçip bana ulaşıyor. Ancak Nolan'ın aksine, Alexio uzak duvara doğru geri adım atıyor.

Odanın dışına çıktığımda, başımı kaldırıp onun gerçek yüzünü ilk kez gördüm. İki saniye boyunca, tamamen aptallaştım. Uzun ve iri olmasının yanı sıra, yüzü sanki eski bir Yunan heykeli gibi oyulmuş gibiydi. Gururlu bir burun, belirgin bir çene hattı ve herhangi bir kızın sahip olmak için onu öldürebileceği kadar abartılı kömür karası kirpikler.

O yakışıklı olmanın ötesinde ve beni izliyor.

Merak mı? diye düşündüm ilk başta, ama hayır, bakışlarının yoğunluğu başka bir anlama geliyor olmalıydı. Gözleri benim üzerimde kalıyor, Playboy'daki ya da Nolan'ın bakışları gibi vücuduma inmiyordu. Bunun yerine, sanki her bir özelliğimi hafızasına kazıyormuş gibi yüzüme sabitlenmişlerdi.

Yüzünde tanıdık bir şey var... ya da belki gözlerinde. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum.

Sonra önüme geçip çıkışımı engelledi.

12

LEX

"Çekil." Pembe dudakları, kızarmış yanakları ve inatçı çenesi ile Juliet Donovan bana dik dik bakıyor. Konuşurken gözlerini benden ayırmıyor ve sinirli olduğu açık olsa da, onun tüm dikkatini üzerimde hissetmekten kendimi alamıyorum.

Vi et animo Latince "kalbinle ve ruhunla" anlamına gelir. Kalbim ve ruhum şu anda karşımda duruyor. Bir fotoğrafta değil. Hayatının çalınmış bir anında, duvarıma yapıştırılmış değil, gerçek, canlı bir kadın olarak. Et ve kemik.

Gözlerim, kendi kalp atışlarının ritmine göre titreyen ince boynuna kayıyor. Ona dokunabilirim, sadece elimi uzatıp parmak uçlarımla boğazını okşayabilir ve onun varlığının *gerçekliğini* hissedebilirim. O kadar yakın ki nefesimi tutmaktan kendimi alamıyorum, bu anın sonsuza kadar sürmesini istiyorum.

Okulda onu gördüğümde, her şey çok çabuk bitmişti. O zaman bana değil, Nolan ve Gio'ya odaklanmıştı. Sorun değildi. Beni de fark ettiği sürece onlara odaklanabilir.

"Duymadın mı?" diye tersledi. "*Çekil* dedim."

Sikim pantolonumun içinde lanet olası bir demir marka gibi, fermuarımın metal dişlerini kırıp onun dikkatini çekmek istercesine zonkluyor.

Benden beklediği gibi kenara çekilmek yerine, adımlarımı genişleterek yolunu olabildiğince kapatıyorum ve onun losyonu ve şampuanı olduğunu düşündüğüm kokuyu içime çekiyorum. Krem ve vanilya. Kokuyu burnumda burnumda kalmasına izin veriyorum, bu kokuyu ruhuma kazıyıp asla unutmamayı diliyorum. Ne kadar fotoğraf çekersem çekeyim, ne kadar dosya hacklersem hackleyeyim, tüm arzularımın nesnesini canlı canlı görmek gibisi yok.

"Seni duydum," diyorum ona, öne eğilerek. Bir kolumu uzatıp, başının yanındaki duvara vuruyorum. O sığıyor, nefret ettiği bir hareket Çünkü gözleri tekrar benimkilere dönmeden hemen önce dudaklarının sessiz bir küfürle kıvrıldığını görüyorum. "Şu anda taşınmakla pek ilgilenmiyorum."

Ma-Ri'nin salonunda bir volkan patlasa bile, ona bu kadar yakın olabileceksem, kaçınılmaz olarak bir heykel gibi hareketsiz kalırdım. Gözlerinin derinliklerinde farklı tonlarda mavi lekeler dönüyor. Hatta biraz gri bile var.

Çıkardığı sinirli homurtu çok sevimli. Onu sevimli bir köpek yavrusu olarak hayal ediyorum, onu ensesinden tutup kaldırdığımda bana havlayıp ısırtıyor. Dev bir kurda karşı bir köpek yavrusu. Gözlerim yine çıplak boğazına kayıyor. Pürüzsüz, lekesiz bir ten. Dişlerimi ona geçirmek ve herkesin görebileceği bir iz bırakmak istiyorum.

"—lanet olası sorun mu?" Onun yüzündeki en ufak ayrıntıları, kokusunu, vücudunu yutarcasına incelemeye o kadar dalmışım ki, bana sorduğu soruyu neredeyse kaçırıyorum.

Gözlerimi kırıp düşüncelerimi geriye doğru çekiyorum. Ne demişti? Ah, evet, bana sorunun ne olduğunu sormuştu. Cevabı kolay: şu anda en büyük sorunum, onun kime ait olduğunu bilmiyor olması. Allen Donovan ile son konuşmamı hatırladım ve üzerime kara bir bulut çöktü. Nolan, Gio'nun annesine yardım etmesi için Darrio'nun bazı işlerini halletmem için beni buraya çağırmadan önce, Donovan ailesi hakkında her türlü kaydı toplamakla meşguldüm.

Juliet'le ilgili her şeyden dikkatimi uzak tutmak zordu. O kadar güzel ki, istemese bile tüm dikkatimi ona vermemek imkansız. Tabii ki, benim ona ne kadar dikkat ettiğimi ya da ne kadar zamandır dikkat ettiğimi asla öğrenemeyecek. Ben unutmayacağım. On üç yıldır bunu biliyorum. Neredeyse 4.745 gün boyunca onu düşündüm, izledim, istedim. Ama hayır, bizim küçük sırlarımız benimle birlikte saklı kalacak. Sonuçta onun kaçmasına izin veremem.

Nolan onu bizimle birlikte almayı kabul edecekse, onu ilişkimize yavaşça alıştırmam gerekiyor. Elbette zaman ve çaba gerekecek, ama yapabilirim. Ben

Azimli ve kararlı olmaktan başka bir şey değil. Onu, kafese kapatıldığını fark etmeyecek kadar sessizce kuşatacağım. Artık yapabilirim.

Artık erkek arkadaşım yok, ailem yok, önümde hiçbir engel yok. Ama aynı zamanda, ilişkimizin bu kısmını özleyeceğimi hissediyorum. Mesafe ve izleme. Aramızda oluşan gerilim, ona ilk kez bu kadar yaklaşıp kokusunu alabildiğimde pantolonumun içindeki sikimi taşak taşığa yapıyor.

"Merhaba?" Juliet, soruma hala cevap vermediğim için yüzümün önünde parmaklarını şıklatıyor. "Evde kimse var mı? Yolumun önünü kesip pislik gibi davranacak mısın

önümü kesip pislik gibi davranacaksın yoksa benden gerçekten bir şey mi istiyorsun?"

Dizlerinin üzerine çökmeni istiyorum, zihnim hemen yanıt veriyor.

Ağzın açık, göğüslerin gözlerimin önünde, bacakların açık, ıslak amın ortada.

Boğazımdan bir inilti yükselir. Onu bastırıyorum. "Belki de tek istediğim bir öpücük," kendimi durduramadan kendimi söylerken duyarım.

Kolları göğsünden düşer, yüzündeki şok ifadesi o kadar ani olur ki, yüz hatları bir anlığına gevşer. Sonra kaşları çöker ve dudakları somurtkan bir ifadeye bürünür. Elleri yukarı kalkar ve göğsüme vurur. Bana bastırıldığı avuçlarının ısısı gömleğimi yakar ve tek düşünebildiğim *onun bana dokunduğu. Bana daha fazla dokunmasını istiyorum.*

"Geri çekil, pislik," diye dişlerini sıkarak söyler, benim düşüncelerimden habersiz.

"Sırf

Silverwood'un diğer tarafında olmadığım için birdenbire fahişe olmadım."

"Seni hiç fahişe olarak görmedim," diye söz veriyorum, vücudumu onun etrafına dolayarak onu duvara sıkıştırıyorum. Göğsümdeki elleri mükemmel. Küçük tırnakları ince pamuklu gömleğimi delip geçiyor. Daha sert istiyorum. Vücuduyla beni çizmesini, onun için kanamamı istiyorum.

Burnunun ucu yukarı doğru kalkarken, bana beyaz dişlerini gösteriyor. Bir inilti ağzımdan çıkmak üzere. "O zaman neden seni öpeceğimi düşündün?"

Başımı yana eğiyorum. Kokusu her tarafımı sarıyor, burnuma doluyor, beni çıldırtıyor, nerede olduğumuzu unutturuyor. "Çünkü nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorsun," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

O gülüyor, ama sesi hiç eğlenceli değil. "Daha önce öpüştüm," diyor. "Nasıl bir his olduğunu merak etmeme gerek yok."

Elimi uzatıp çenesine dokunuyorum, parmaklarım yüzünün alt kısmında kayıyor. Yüzünün alt kısmına dokunuyorum. Onun hızla atan kalbinin ritmine çok yakınım. Elim boğazına koyup sıkarak ona gücümü hissettirirsem nasıl tepki vereceğini merak ediyorum. Ona ne yapabileceğimi, daha da iyisi, onun için ne yapabileceğimi. "*Beni* öpmenin nasıl bir his olduğunu bilmiyorsun," diye düzeltiyorum.

Bir nefes al. Bir nefes ver. Hareketsiz kalır ve saniyeler geçer. Sonra eli omzumun birine vurur ve beni geri iter.

Hayal kırıklığı midemde ağır bir yük gibi çöküyor, ama onu bırakıyorum. İçimdeki avcı, mavi saçları ve gözleri yanımdan geçerken onu kovalamamı istiyor.

kaslarım geriliyor ve derimin altında zıplıyor, ellerimi yumruk yapıyorum

Juliet Donovan'ın Dionysus Lounge'un arka koridorunda koşarken başımı hafifçe çeviriyorum.

Onu hatırladığımdan daha uzun, videolarda ve fotoğraflarda görüldüğünden daha uzun. Bunu biliyordum. Tüm belgelerinde boyu 1,68 metre olarak yazıyor, ama vücudu bana bu kadar yakinken daha kısa gelmişti.

Kırılğan. Yıllardır ona *bu kadar* yaklaşmamıştım, en azından *bu kadar*.

Gözlerim sırtına ve bacaklarına biraz uzun gelen siyah pantolonun içindeki yuvarlak kıvrımlarına takıldı. Arka koridordan koşarak uzaklaştı ve köşeyi döndü.

Onun gözden düşmesi onu değiştirdi. Juliet Donovan güzel bir buz kraliçesiydi. Yumuşak, masum, naif ve en kötüsü, dokunulmazdı. Bu engellerin bu kadar aniden yıkılacağını hiç beklemiyordum. çocukluğunun yumuşaklığı yok oldu ve bazı yönlerden hala masum olsa da, okulda gördüğüm soğuk ifadelerinde artık naiflik kalmadı.

Daha güzel olabileceğini hiç düşünmemiştim, ama yine beklentilerimi aştı. Buz Kraliçesi çukura düştü ve onu bir kez daha bu kadar yakınımda görmek, kendimi tutmak için işkence gibi.

Artık o zavallı erkek arkadaşı ortadan kalktığına göre, son on üç yıldır onu izleyen, kullandığı makyaj markasından en sevdiği yemeklere kadar her şeyi kategorize eden canavar

ona ulaşmak için can atıyor. Ailesi, erkek arkadaşı ve arkadaşları tarafından terk edildi. Bu düşünceyle üst dudağım kıvrılıyor. Zaten hepsi onun etrafında dolanan haşerelerdi. Onlar olmadan hayatı daha iyi.

. Tek sorunum, onları ondan uzaklaştıranın ben olmamam.

Yumruklarımı açıp koyu renkli kot pantolonumun üzerine koyarak, kalp atışlarım hızlanırken teri siliyorum. Onlara zarar verebileceğim tüm yolları düşünürken burnumun ucu seğiriyor. Avery Carpenter'ın ne kadar fahişe olduğunu bildiğimden, eminim kızın bir yerlerde çıplak fotoğrafları vardır. Onları Silverwood Prep'in tümüne yaymak için sadece birkaç dakikam yeter. Brandon Pillard ise... Onun için özel bir şey düşünmeliyim. Acı verici bir şey. Mükemmel bir kadını vardı ve onu mahvetti. Kişisel cehennemimde onun için özel bir yer var ve onu kapısının önüne getireceğim.

"Lex!" Nolan'ın keskin sesi beni düşüncelerimden koparır ve Juliet'in eski erkek arkadaşına yapmak istediğim tüm alçakça şeylerin hayalini bozar.

Başımı kaldırıp Juliet'in şampuan kokusunun son izlerini ciğerlerime çekiyorum. Göğsümden bir inilti çıkıyor. Nolan bana kaşlarını çatıyor. Başını eğip, Juliet'in hala orada olmasını bekler gibi koridora bakıyor. Onun olmadığını görünce, bakışlarını bana çevirip kaşlarını kaldırıyor.

"Ne?" diye ters bir sesle soruyorum.

Nolan dudaklarını sıkıştırır. "Belki teyzenin kızlarından birine çıkma teklif etmelisin, Lex. Biraz gergin görünüyorsun, dostum." Somurtarak bir elimi kaldırıp ona orta parmağımı gösteririm. O burun kıvrır ve başını sallar ve bana işaret eder. "Hadi," der. "Yapacak işimiz var."

Onun sözleri üzerine iç çekip dönerek Ma-Ri'nin ofisine girerim, kapıyı kapatıp kilitlerim, belki birisi meraklanıp içeri girer diye. Juliet kaçtığına göre, Ma-Ri duvarda asılı, oldukça garip görünümlü bir aletle ipek eğiren yaşlı bir Asyalı kadını resmeden tabloya doğru yürüdü. Bu tablo bana hep biraz tuhaf gelmişti ama Ma-Ri'nin dekorasyonunu sorgulamam. Nolan da sorgulamıyor.

Resmi indirip kenara koyarak arkasındaki kasayı ortaya çıkarır ve dikkatli parmaklarıyla kilidi açılana kadar ileri geri çevirir. Ma-Ri kasaya uzanır ve ortasından kağıtla özenle sarılmış bir deste yeşil yüzük çıkarır. Kasayı kapatıp kilitler, resmini yerine koyar ve masasına gidip beyaz bir zarf çıkarır. Nolan

ve o yığını zarfa koyup mühürleyerek bana uzatmadan önce ben sessiz kalıyorum.

"Ücret, çocuklar," diyor, sigara tutucusunu bir kez daha kaldırıp dudaklarına götürüyor ve derin bir nefes çekiyor.

"Ma-Ri." Nolan zarfa kaşlarını çatarak bakar. "Saymamız gerektiğini biliyorsun ."

Ma-Ri, artık mühürlü zarfa dalgın dalgın elini salladı. "Doğru, doğru, alışkanlık. Açın ve sayın."

Nolan, lekesiz ve artık kapalı zarfa bakarken çenesinin kasları seğirdi. Zarfı yırtıp açmak sorun değildi, ama bunu yapmak yaşlı kadına hakaret olurdu ve teyzemin

külotunu kışına sokması umurumda değil, ama Nolan'ın umurunda. Yine de, kısa bir tereddüt anından sonra, dişlerini sıkar ve parmağını zarfın kapağının arasına sokar, açarak paranın avucuna düşmesini sağlar.

Ma-Ri'nin dudakları biraz sertleşir, ama o hızlıca sayarken konuşmaz. O bitirip beyaz kağıda geri koyduğunda, ince dudaklarını açar ve konuşmadan önce düzenli bir duman püskürtür.

"Daha sık gelmekle ilgili yorumun, yeni garsonumla ilgiliydi sanırım," der Ma-Ri, Nolan tişörtünün arkasını kaldırırken hafifçe yorumlar.

Sırtının alt kısmında siyah metal bir parıltı görünüp kaybolur, Nolan parayı Ruger P89'un yanındaki kemerine sıkıştırır. Ma-Ri'nin bakışları bana, sonra Nolan'a dönerken ben Ma-Ri'nin ofisinin arka duvarına yaslanırım.

G'nin babası için bu küçük işleri yapmak üzere buraya geldiğimden beri, varlığımın onu tedirgin ettiğini biliyorum. Gio'nun sırası olmasına rağmen buraya gelmemin sebebi de bu. Artık eskisi kadar rahatsız olmuyorum. Buraya gelmek, Juliet'i tekrar görme şansı verdi.

"Juliet Donovan'a iş teklif ettiğine şaşırdım," diyor Nolan, Ma-Ri'ye.

Ma-Ri, uzun, eski moda

"Garsonlara ihtiyacım var ve babasının ne yaptığı umurumda değil. İşe yaramazsa kovarım. Bu kadar basit."

"Silverwood'dan onun varlığını hoş karşılamayacak birkaç kişi olabilir," Nolan onu uyarır.

Haklı. Geçen yazın başından beri ona nasıl davrandıklarını gördüm. Gerçekten üzücü, ama aynı zamanda, bu değişimi gerçek zamanlı olarak görmek neredeyse... eğlenceli bile. Sanki hayatının yeni bir döneminin başlamasını, kim olduğunun farkına vararak zorla gülümsemelerini bırakmasını bekliyormuşum gibi. Bu sefer, uzaktan izlemiyorum. En önde, ortadayım.

"O garson değil," diye iç çekerek cevaplar Ma-Ri. "İçecekleri servis edecek ve mutfakta çalışacak. Ayrıca Roquel ona bir şans vermemi istedi ve yeğenim pek bir şey istemez."

"Roquel mi istedi?" Nolan bana dönüp kaşlarını çatarak sorar.

Ben başımı sallar. "Juliet'in etrafında çok dolanıyor," diye onaylarım. "Yakın arkadaş gibi görünmüyorlar ama Juliet'in konuştuğu tek kişi o olduğu için yeterince yakınlar." Juliet Donovan'ın neyin peşinde olduğunu bilen biri varsa, o da benimdir.

Onun her hareketini takip ediyorum, o boktan eski şarkı gibi. Juliet Donovan benim ilham perim, takıntım ve onu benden daha iyi kimse tanımıyor. Muhtemelen kendisi bile.

Nolan derin bir nefes alır ve dikkatini Ma-Ri'ye geri verir. "Bu senin işin, teyze," der, "ama beni uyarmadın deme."

Ma-Ri ona gülümser ve yanağını okşar. "Çok sert oynuyorsun, No-No," der, ona çocukken taktığı eski lakabı kullanarak. "Zavallı kıza biraz rahat ver."

Nolan irkilir. "Çok nazıksın, teyze," diye cevaplar, başını sallayarak. "O, senin sandığın kadar iyi biri değil."

"Ah, yapma," Ma-Ri içini çekerek söylüyor. "O sadece kendini koruyor. Ayrıca, bacaklarını açıp ayaklarına kapanmayan kızların peşinden koşmak sizin küçük grubunuza iyi gelebilir."

Nolan güler. "Biz kimseyi kullanmıyoruz, teyze. Gio ara sıra hata yapan tek kişi."

Ma-Ri ona kayıtsız bir bakış attı. "Beni kandırmaya çalışma, No-No," dedi. "O çocuk *ara sıra* hata yapmaktan daha fazlasını yapıyor. Dikkatli olmazsa, bir dahaki sefere onu gördüğümde bana tutmam için bir bebek getirecek."

Ma-Ri'nin iddiasını inkar etmek zor olurdu. Sonuçta, üçümüz arasında Gio, bir erkeğin hayatta kalabileceği en fazla sayıda kadına tecavüz etti. Silverwood Public'teki kadın nüfusunun yarısından fazlasıyla yatmış ve Silverwood Prep Elite'in birkaç üyesi de dahil.

"Onu her zaman koruduğumu biliyorsun, teyze," diyor Nolan. "Kendi planlarımız var. Hiçbirimiz iyi bir baba olamayız."

Ma-Ri başını sallar. "Kendi babalarınızın bir değeri olmaması hiçbir şey ifade etmez, No-No," der. "Ama Gio konusunda emin ol. Tek tek gereken tek bir yanlış hareket."

"Anladık." Nolan eğilip, yukarı dönük yanağına dudaklarını bastırır, neredeyse ikiye katlanarak çok daha kısa boylu kadına iffetli bir öpücük kondurur, parayı saymanın hakaretini çoktan unutmuştur. "Gelecek ayda görüşürüz."

Ma-Ri bize el sallayarak veda eder. Nolan koridora girerken ben de onun peşinden giderim. Kapı kapanır kapanmaz, hoş ifadesi bir anda kaybolur. "Bu, onun işi için sorun olacak," diye mırıldanır.

"Onun da dediği gibi," diye homurdanarak cevap veriyorum, "ne yapmak isterse onu yapar."

Nolan bana sert bir bakış atar. Ben ne karşılık veririm ne de umursarım. "Darrio, gelirinden mahrum kalacağını umursamaz," der sertçe. "Onun ödemesi ne olursa olsun aynı kalacak. O kızın iddialarına rağmen, buraya gelirse Ma-Ri'nin kârını düşürecek."

O bunu bilmiyor. Kesin olarak bilmiyor. Ama ben biliyorum ve Nolan, Juliet Donovan'ın dışlanmış yeni statüsünün bir sürü hamamböceği ortaya çıkardığını unutuyor. Çok ince davranıyorlar ama ben görüyorum - sınıf arkadaşlarımızın, öğretmenlerin, hatta Silverwood Prep'te kalan pisliklerin gözlerindeki bakışları. Artık sözde savunmasız olduğu için, bundan yararlanmaya çalışacaklarından hiç şüphem yok.

"Boş ver Nolan," diye ısrar ettim, sesim kalınlaşarak.

Gözleri büyüdü. "Onu mu savunuyorsun?" diye sordu. Cevap veremeden, somurtarak devam etti. "Küçük takıntının işine engel olmasına izin verme, Lex. Korumamız gereken insanlar var. Ma-Ri de onlardan biri."

"O zaman belki Darrio'ya bir şeyler yapmayı düşünmeliyiz," diyorum sertçe.

Nolan küfür eder ve benden uzaklaşarak koridora doğru yürür. Kulüpten çıkıp SUV'uma dönene kadar sessiz kalmayı tercih ederim. Sürücü koltuğuna oturur ve o yolcu koltuğunda öfkeyle otururken motoru çalıştırırım. Yerleşirken, birkaç uzun dakika geçer ve ben park yerinden çıkıp Silverwood'a giden otoyola girerim.

Sonunda konuşur. "Bu Gio'nun kararı," der. "Darrio ile bu işi bitirmek istiyorsa, kararı kendisi vermeli. Ben değil. Onlar kan bağıyla bağlı."

Onaylayarak başımı sallıyorum. Uzun vadede kanın pek bir anlamı yok. Tıpkı Juliet'in kanının onu terk ettiği gibi, ya da Nolan'ın Ma-Ri'ye akrabalık bağı olmamasına rağmen ona değer vermesi gibi, uzun vadede hepsi geçmişte kalıyor. Bizim için kan sadece sorumluluk anlamına geliyor. Bu nedenle, kendi boktan babasıyla ilgili kararı Gio verecek.

Ancak bu karar verildikten sonra, Silverwood'un yeraltı dünyasında yeni bir lider göreceğiz. Bana kalırsa, Darrio Vargas'ın dünyadaki günleri sayılıdır.

13

JULIET

"Aman tanrım, çok fazla içtin, değil mi?" Biraz Tanıdık ses, karışık duyularımı rahatsız ediyor. Kafam, duyamadığım müziğin ritmine göre zonkluyor. İnleyerek adamdan uzaklaşmaya çalışıyorum, ama ellerim beni sırt üstü yatırıyor. Gözlerimi açmaya çalışsam da, sanki kendi vücudum bana karşı savaşıyormuş gibi, gözlerim kapalı kalıyor. Sanki gözlerimi açar açmaz büyüünün etkisi geçecek ve gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalacağım için beni uyarıyorlar.

Bir adamın eli boğazımın üzerinden aşağıya doğru kayıyor. Cildim kaşınıyor, sanki üzerimde böcekler dolaşıyormuş gibi hissediyorum. Boğazımdan düşük bir inilti yükseliyor ve kusma dürtüsüne direniyorum. Ne içtim? Bu kadar sarhoş olmak için yeterli değildi... değil mi? Annem ve babam sorun olmadığını söylemişti, sonuçta bir partideydim ve on beş yaşındaydım. Tüm Avrupa ülkeleri çocuklarının içki içmesine izin veriyordu. Bu şık ve havalı bir şeydi.

"Çok güzel..." Ses tekrar duyulur. İltifat, ellerin göğüslerimin arasına kayması ve daha da aşağı inmesiyle eşlik eder. Baskı... Ön taraf beni yerinde tutuyor. Bir şeyin, birinin altında sıkışmış durumdayım. Bu şey, bir yorganın çok daha büyük ve ağır.

Soğuk hava cildimin üzerinden ve daha aşağıya doğru esiyor, midem bulanıyor. Saten elbisenin eteği uyluklarımdan üzerine çıkıyor.

Gözlerini açma, diye fısıldıyor gizli bir ses. Açma...

...

Rüyanın uyarısına rağmen kirpiklerim kalkıyor ve ucuz stüdyomun lekelerle kaplı tavanını görünce iç çekiyorum. Rahatlama hissi beni sarıyor, ama hemen ardından kötü bir gecenin yorgunluğu geliyor. O lanet rüyalarından nefret ediyorum; sanki onlardan asla tamamen kurtulamayacağım. En azından uyandıktan sonra kayboluyorlar. Bazen. Kendimi bildim bileli kabuslar görüyorum. Hala ailemle yaşarken, her şey mahvolmadan önce — annem kabusları uzak tutmak için mükemmel bir ilaç karışımı sipariş etmişti.

Bu, şikayet etmeden yaptığı birkaç annece davranışından biriydi.

Ancak şu anda sağlık sigortam yok, tıbbi bağlantılarım yok ve babam tutuklanıp kefaletle serbest bırakılmayınca ilaçlarım da iki hafta önce bitti. Bu da sabahları kafamda zonklayan kavrayan bir baş ağrısıyla geldiğinde, onu dindirmek için ibuprofen'den başka bir şeyim yok.

Bu sefer, bu zamansız kabusu iş aramanın ve Dionysus Lounge'da Akrep Kralları'na rastlamanın stresine bağlıyorum, özellikle de Ma-Ri'nin ofisinin dışında beni duvara sıkıştıran adama. *Beni öpmek nasıl bir his bilmiyorsun.* Bu sözler kafamda dönüp duruyor, gözlerimin onun dudaklarına kaymış, kısa da olsa onlara odaklanmış, merakla...

Hiçbir şey hakkında meraklanmama gerek yok. Sadece kendime bakmam, okul yılını bitirmem ve Silverwood'dan defolup gitmem gerekiyor.

Sisli ve yağmurlu bir sabah, ince balkon camlarından stüdyo daireme sızan soğuk hava ile beni uyandırıyor. Gözlerimi açıp hemen kapatıyorum, çünkü

başım ağrımaya başlar ve göğsümden bir inilti yükselir. Burun kemerimi sıkarak kendimi zorla oturur ve bacaklarımı futonun kenarına sarkıtırım. Yakındaki ucuz masayı çılgınca arar ve parmaklarımın ucu küçük bir şişeye dokunduğunu hissederim. Gözlerimi aralayıp ihtiyacım olan ağrı kesiciler olup olmadığını kontrol ettikten sonra kapağı açıp tüm hapları birden ağzıma atıp yutuyorum.

Bilgisayarımda yeni e-postalar geldiğini belirten bir bildirim var — babamın avukatlarından. Onları görmezden geliyorum. Kendi yatağını kendisi yaptı, şimdi de içinde yatabilir. Burada Silverwood'u batırdığı için uğraşan benim. En azından beni rahat bırakabilir.

İlaçların etkisini göstermesi için birkaç dakika daha bekledikten sonra tamamen kalkıp güne başlıyorum. Giysilerimi önceki gece hazırladığım için şükrederek hızlı ve verimli bir şekilde giyiniyorum. Sabahları ya erken ya da geç kalkarım, asla zamanında kalkmam, bu yüzden bu benim rutinim haline geldi. Ya kabuslar yüzünden saatler önce uyanıyorum ya da iyi uyuyamadığım için yataktan kalkmadan önce alarmı yarım düzine kez erteliyorum.

Bugün ikincisi, yani okul otobüsüne geç kalacağım ve büyük sarı taksi kaldırımın önüne yanaşırken park yerinden otobüse koşarak binmem gerekecek.

. Sırt çantam sırtıma çarparken, adımlarımı hızlandırıyorum ve şoför kapıları yüzüme kapatamadan otobüse atlıyorum. Sanki bunu yapmayı planlıyormuş gibi kırmızı yanaklarını buruşturuyor, ama nefes nefese ve hırıltıyla yanından geçerken ve boş bir koltuğa çakılırken tek kelime etmiyor.

Cory'nin spor salonunun önünden geçerken, henüz oraya dönmediğimi fark ettim. Okul başladıktan sonra iş aramakla ve geçen hafta sonu Dionysus Lounge'da antrenman yapmakla meşguldüm. Merak ve kafa karışıklığı hala içimi kemiriyordu. Müdür Long'un Cory ile bir bağlantısı olduğu açıktı, ama ne? Ve neden Cory ve o benim hakkımda konuşmuşlardı?

Kendi başıma bir cevap bulamıyorum, ama yine de bu soru otobüs güzergâhını tamamlayıp geri dönmeye başladığında zihnimi kaplıyor. Okul. Diğer öğrencilerle birlikte kafeteryaya giriyorum, başımı eğik tutarak ön salona doğru ilerliyorum.

Ne yazık ki, nispeten huzurlu girişim, cesur bir birisi önüme çıkınca ya durmak ya da göğsüne çarpmak zorunda kalıyorum. Durmayı seçip somurtarak yukarı bakıyorum.

"Bir sorun mu var?" diye ters bir şekilde soruyorum.

Adam uzun boylu, muhtemelen Public'in futbolcularından biri, ucuz pamuklu tişörtünü gerginleştiren iri kasları var. Bana sırtarak bakar ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sorun yok," dedi, gözleri göğüslerimde takılı kalmış halde. Orada görülecek pek bir şey yoktu, en azından giydiğim kapüşonlu sweatshirt varken, bu yüzden ne demek istediğini anlamadım.

"Harika," diyorum. "O zaman çekil."

O adım atmayınca ben yana çekildim ve o da peşimden geldi. "Aslında merak ediyordum da," diye devam etti, "birkaç saat için ne kadar alırsınız? Ben ve arkadaşlarım cuma günkü maçtan sonra kutlama yapmak istiyoruz. Oh, pardon, birden fazla kişi için ekstra ücret alıyor musunuz? Ödeyebiliriz."

Sözleri beni tamamen şaşkına çevirir. "Sen ne diyorsun lan?"

Adam telefonunu çıkarır, ekranı kaydırır ve bana doğru çevirir. "Verdiğin ilanı gördüm," der. "Gerçekten cesurca, ama paraya bu kadar ihtiyacın varsa anlarım..."

Onun elinden telefonu almadan sözünü bitirmesine izin vermeden telefonu yüzüme yaklaştırıyorum. Dehşet ve öfke karışımı bir duygu beni kaplıyor. Biri benim eski bir fotoğrafımı almış — Silverwood

Prep'in öğrenci liderleri için web sitesinde duran bir fotoğrafı almış ve onu para karşılığında özel partiler vaat eden bir reklama dönüştürmüş. Titremeye başlıyorum.

"Evet, ne diyordum, üç erkek için ne kadar alıyorsun?" Öne eğilir ve ucuz bir parfümün kokusu burnuma çarpar. "Üç deliğin var, o yüzden hepimiz aynı anda sikersek zaman kazanırız diye düşündüm."

İçimde zorlukla bastırdığım öfkeyle titriyorum. O pisliğin yüzüne bakarak telefonunu yere atıyorum ve gözleri büyürken ayağımı kaldırıp botumla ezip parçalıyorum.

"Hey!" Koluma uzanıyor ama ben içgüdüsel olarak tepki veriyorum, yüzüne yumruk atarken ayağımı ikinci kez indiriyorum ve telefonunun ekranının kırılma sesini duyuyorum. Pislik geriye sendeliyor, kanayan burnunu eliyle tutuyor.

Daha fazla cevap verme zahmetine girmiyorum. Ayağımı telefonundan çekip etraftan dolaşıyorum. Üç adım kadar uzaklaştığımda arkamdan bağıyor. "Bunu yapamazsın!" diye bağıyor. "Telefonumu kırdın!"

Durup arkama bakıyorum. "O reklama inanacak kadar aptal olan sendin," diyorum. "Aptalca oyunlar oynarsan, aptalca ödüller kazanırsın. Hayal kırıklığına uğramadığın için şanslısın."

Onun ve kafeteryanın önünden uzaklaşarak, tüm gözlerin arkamda ve yüzümün yanlarında yakıcı bir şekilde hissediyorum. Buna asla alışamayacağım — ilgi odağı olmak. Bazen, sıradan bir hayata doğmuş olmayı diliyorum. Sıkıcı. Sade. Görünmez. Belki o zaman bu tür şeyler beni etkilemezdi. Çünkü asıl gönderi ve reklamdan daha kötüsü, gönderiyi paylaşanlardan birinin adını gördüm. Avery kendisi paylaşmamış olsa bile, Avery'nin bunu paylaşması yine de canımı yaktı. Derin bir nefes alıp nefesimi tutarak yürümeye devam ediyorum.

Önemli değil, diyorum kendime. Onu aylar önce hayatından çıkardın.

Yine de, önceki hayatımın geri kalanını kaybettiğim gece açtığı yara, sanki yeni açılmış gibi acıyor.

O günün geri kalanında kimse bana bu bariz sahte reklam hakkında tek kelime etmedi. Yaratıcısının bunu kullanmak için yaptığı açık.

Beni küçük düşür. Ben küçük düşmedim. Utanmadım bile. Ben sadece çok kızgınım. Sanki artık tek bildiğim duygu öfke.

Buna rağmen, sınıfta Roquel'i gördüğümde bu sefer ondan kaçmıyorum. Yanına oturup ona gülümsüyorum. Berbat bir gün oldu, ama en azından bir parça da olsa iyi bir şey var: bir işim var ve bu tamamen onun sayesinde.

"Hey, geçen hafta bahsettiğin yere gittim," diyorum ona, öfkemi zihnimin derinliklerine gömerek, yapmam gerekeni yapıyorum: hayatım mahvolduğundan beri Cory ve Müdür Long dışında bana gerçekten yardım etmeye çalışan tek kişinin o olduğunu kabul ediyorum.

Roquel yana eğilip bana sırtıttı. "Ve?" diye sordu.

O ne olduğunu zaten biliyor. Gözlerinden okunuyor. "İşi aldım," diyorum yine de. "nerdiğin için teşekkürler."

Roquel koltuğuna geri yaslanıyor ve gülümsemesi alaycı bir sırıtışa dnşiyor. "İyi oldu," diyor. "Ma-Ri teyze daha fazla garsona ihtiyaç duyuyor çünkü herkes hostes olmak istiyor, ama senin bunu tercih edeceğini düşündüm."

"Evet, ama ne tür bir yer olduğunu önceden syleyebilirdin," diyorum. "Striptiz kulübüne giriyorum sandım."

Roquel'in kahkahasının tiz sesi birkaç kişinin başını çevirmesine neden oldu. Sınıfın n sıralarında oturanlar, ama biz onlara aldış etmiyoruz. "Kesinlikle striptiz kulübü değil," diyor. "Host kulüpleri Asya'da çok popüler. Ma-Ri teyze g etmeden önce Seul'deki en iyi kulüplerden birinde çok ünlüydü. Ayrıca, sana düzeni açıklaması ya da senin kendin anlamın daha kolay ve daha iyi olur diye düşündüm."

"Evet, neyse..." ğretmen sınıfa girerken başımı kaldırıyorum. Ağır görünümlü bir el arabasını ve içinde bir kutu TV olan bir sehpayı sınıfın önüne doğru itiyor. "Yine de teşekkür ederim. Çok minnettarım." Onun asla bilemeyeceği kadar minnettarım.

İlk kez, bu okul yılını gerçekten bitirebileceğimi hissediyorum. Zorbalık taktikleri ve lise saçmalıkları canı cehenneme. Aç kalma veya evsiz kalma tehlikesi olmadığı sürece her şey yolunda.

Aslında, daha da iyisi, işler yolunda gidiyor. Bir işim var. zgrm.

Öğretmen, ğrencilere eski bir 90'lar versiyonu Romeo ve Juliet filmini izleyeceklerini açıklayınca, öğrencilerin soh 90'ların eski bir Romeo ve Juliet versiyonunu izleyeceğimizi açıklarken. Eski reklamların tekrarlarını izleyeceğimizi söyleseydi bile, bence herkes yine de çok sevinirdi.

Dönemin bu kadar başında film günü m? Öğretmenin tembel bir pislik olması umurumda değil, bunun için onu pebilirim. Bu Romeo ve Juliet versiyonunu en az yarım düzine kez izledim, bu da önceki gece uykusuz kaldığım için kısa bir şekerleme yapabileceğim anlamına geliyor.

İşler kesinlikle iyiye gidiyor.

14

JULIET

Uzun geceler ve uykusuzluktan başım hala zonkluyor, ama bu, The Dionysus Lounge'daki haftanın son vardiyasını bitirdikten sonra Cory'nin spor salonuna gitmemi engellemiyor. Cory'nin binasının büyük bir kısmını oluşturan kirli, beton odaya adım attığımdan beri sanki bir asır geçmiş gibi geliyor. Otobüsten indikten sonra kıyafetlerimi değiştirdiğim ve yarım saatlik yürüyüşle ısındığım için üstümü değiştirmeye gerek yok.

Her zamanki gibi doğrudan soyunma odalarına gitmek yerine, spor salonunun sahibini arıyorum. Onun Müdür Long ile olan ilişkisi hakkında biraz bilgi edinmeyi ve belki de bu arada iyi bir antrenman yapmayı umuyorum. Ben

Spor kıyafetleri giymiş iri yarı erkeklerin arasında dolaşırken, kaşlarımı çatıyorum. Normalde spor salonunun en kalabalık saatlerinde oradan uzak dururum, ama okul ve yeni işim nedeniyle, zaman buldukça gelmekten başka seçeneğim yok.

Cuma öğleden sonra bu yerin neredeyse boş olacağını ummuştum, ama tanıdık bir siyah saçlı adamı görür görmez Cory'ye doğru yönelirken, erkeklerin homurtuları ve halı kaplı zemine düşen halterlerin sesleri bu varsayımımı yeniden düşünmeme neden oluyor. Görünüşe göre Cuma öğleden sonraları Cory'nin spor salonu çok kalabalık oluyor.

Sparring ringine ulaşana kadar bana bakışları görmezden gelerek yürümeye devam ediyorum.

. Cory, ringde birbirlerinin etrafında dönen iki dövüşçüyü izlerken duvara yaslanmış, tamamen görüş alanıma girdi. Adamlara bakmadım bile, onun yanına gelene kadar büyük halatla çevrili alanı dolaştım.

"Selam, kız," diye selamlıyor beni. "Okul başladığından beri buralarda pek görmedim seni."

"Evet." Onun yanındaki duvara yaslandım. "Meşguldüm. İş buldum."

"Öyle mi?" Başını bana doğru çevirdiğinde dudaklarım seğirdi.

Onun şaşırmasına kızmıyorum. Silverwood'un bir numaralı paryasını işe almak isteyen birinin olması beni de şaşırtıyor. "Tebrikler."

"Teşekkürler." Ringden bir homurtu duyuldu ve karşımızdaki iplere takılan rakiplerden birini gördüm. Partneri, iki ayağını birbirinden ayırıp sırtı bana dönük, dik ve sağlam duruyordu.

"Komik bir şey var," diye tekrar başlıyorum, Cory'ye bakarak. "İlk günümde biraz başım belaya girdi ve sonunda müdürle tanıştım."

Cory güldü. "Evet, buna pek şaşırmadım. Kötü şans kentine çekecektin."

"Evet," diye sözlerimi uzatarak ona yan gözle bakıyorum. "Benim demek istediğim o değil." Cory bana bakmıyor. Dikkatini yüzüğe vermiş, ama ben devam ediyorum. "Müdür Long benim hakkımda bir iki şey biliyor gibiydi. Bu bilgilerin bir kısmını *senden* aldığını itiraf ettiğinde ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsin." Son kelimeyi vurgularak söylüyorum. "Açıklamak ister misin?"

Cory bana bir bakış attı ve sonra derin bir nefes aldı. "Heather bir arkadaşım," dedi. "Eskiden tanışırız. Senin gibi bir kıza ilk gününde sana düşman olmayan birinin olması iyi olur diye düşündüm. Onun için endişelenmene gerek yok. Adil bir kızdır."

Onun adil olması benim sorunum değil. "Yani, bu ona benim işlerimi anlatabileceğin anlamına geldi mi?" diye soruyorum. "Ona tam olarak ne anlattın?"

Cory bir kaşını kaldırıp, kesilmiş ama hala kıvrıkcık sakalını eliyle ovuşturur. "Çok önemli değil," der. "Bu kadar küçük bir kasabada herkes senin işini bilmiyor mu sanki? Hiçbir şey uzun süre sır olarak kalmaz."

"Benim için önemli Cory," diyorum. "Bu tanrının unuttuğu kasabada artık kimseye güvenemeyeceğimi biliyorsun." O, birkaç kişiden biri ve belki de sonuncusu.

Cory iç çeker ve sonra bana tamamen dönerek yüzünü bana çevirir. Elleri uzanır ve omuzlarıma konar. Onu itmez ya da elini çekmem. Hayatımda bu kadar rahat dokunmasına izin verebileceğim çok az insan var, ama o da onlardan biri. Her ne kadar iyi niyetle yapmış olsa da, müdür Long'a durumumu anlatması - her ne kadar başka yerden öğreneceğini bilsem de - ondan gelince, bu bana bir ihanet gibi geliyor.

"Buraya ilk geldiğinde sana söylediğimi hatırlıyor musun?" diye sorar.

Kaşlarımı çatıyorum ama başımı sallıyorum. "Hayatta kalmak sadece savaşmaktan ibaret değildir, *ne zaman* savaş ne zaman geri çekileceğini öğrenmektir," onun sözlerini tekrarlıyorum ve yüzü yumuşuyor.

"Doğru," diyor. "Buraya geldiğinde dünya seni yıkıyormuş gibi görünüyordun."

"Öyleydi." *Hâlâ öyle.*

O başını sallar. "Evet, ama bu, seni paramparça olmamak için gerekli becerileri sana öğrettiğim gerçeğini değiştirmez. Bunu bir ders olarak al. Tek başına hiçbir şey yapamazsın, kızım. Yapabileceğini düşünebilirsin, ama Sonuçta, uzun vadede hayatta kalmak istiyorsan, yanında insanlar olması gerekir. Mutluluk istiyorsan.

Mutluluk. Tekrar mutlu olmak, şu anda benim için çok uzak bir kavram. Beni mutlu edecek ne olabilir? Hayatımı geri kazanmak mı? Zamanı geri almak mı? Hayır. Kendime dürüst olursam, hayatım mahvolmadan önce gerçekten mutlu değildim. Sadece mutlu gibi davranıyordum. Hayal kırıklığına uğramıştım. Kısıtlanmış. Yorgundum. Şimdi tek fark, artık görünüşü korumak için duygularımı saklamama gerek olmaması.

"Silverwood'dan ayrılmak istiyorum," diyorum ona. "Bunun beni mutlu edeceğini düşünüyorum." Yeniden başlamak. Yeni bir hayat. Yeni bir şehir. Bu bana iyi gelecek.

Belki babamın avukatının beni görmeye ikna etmeye çalışmasını engellemek için e-postamı bile silerim.

Cory'nin dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Bence bu iyi bir hedef," dedi. "Ama bunu gerçekleştirmek için önünde aylar var. Bu süre içinde birkaç arkadaş edinmeyi düşünmelisin. Mutluluk bekleyerek elde edilecek bir şey değildir.

bekleyerek elde edilecek bir şey değildir. Burada olduğun sürece, kendi mutluluğunu da burada yaratabilirsin."

Başımı sallayıp dikkatlice ellerinin altından çıkıyorum. "Sana güveniyorum Cory," diyorum, "ve sana saygı duyuyorum, ama Silverwood'da arkadaş edinmenin bana pek faydası olacağını sanmıyorum. Sadece günlük hayatımı yaşamaya çalışıyorum. Bu yerden gittiğimde 'mutluluk' nedir bulurum."

Cory dudaklarını araladı, ama söylemek üzere olduğu her neyse, sert bir cismin sert zemine çarpmasının keskin sesiyle boğuldu. Sparring ringinin yastıklı zemini değil, beton zeminin üzerindeki soğuk, sert muşamba fayanslar. Cory ve ben aynı anda ringe doğru döndük. Kollarını dayamış, yüzü terden sırılsıklam olan adamın yüzü terden sırılsıklam.

"Vay, vay, vay, Prep Girl buraya gelmiş." Gio Vargas, ringde durduğu yerden bana sırtarak bakar, ayağa kalkmaya çalışan rakibinin inlemelerine hiç aldırış etmez. Onu görmek için boynumu uzatmam gerekir, çünkü çıplak ayağının ucunu ringi spor salonunun geri kalanından ayıran en alttaki ipin üzerine koymuş

ve dirseklerini en yüksek halatın üzerine koyarken onu görmek için boynumu uzatmak zorunda kaldım.

"Ringden insanları atmakla ilgili ne demiştin?" Cory'nin sesi gürültüyle yankılanıyor, ses o kadar yüksek ki beni irkiltiriyor. Birkaç kişi başını çeviriyor.

Gio dağınık saçlarını eliyle düzelterek Cory'ye utangaç bir gülümsemeyle cevap verdi. "Atılan herkesin yenik sayılacağı mı?"

Cory'nin yüzü bir anlığına karardıktan sonra içini çekti. "Atılacak kadar aptal olan herkes bunu hak eder," diye düzeltti.

"Evet, ama o pisliğin beni kaldırdılabileceğini beklemiyordum!" Rakibi, kendisi de oldukça iri bir adam, sırtını ovuşturarak ve ringin kenarına topallayarak homurdanır.

"Ben 280 kilo kaldırıyorum, koca adam," diye cevaplar Gio. "Bir daha düşün."

"Ring'e geri dönmeyeceksin, Donner," diye bağırır Cory. "Deneme bile, ihtiyar. Duşlara geri dön ve bir paket buz al." buz al."

"Awww." Gio, yumruklarıyla ipleri kavrar ve geriye yaslanarak başını eğip sızlanarak ipleri çeker. "O zaman benimle kim oynayacak?" Gözleri bana çevrilir. "Belki Prep Girl bir tur atmak ister?"

"Hayatta olmaz," diye tereddüt etmeden cevap veriyorum. Onunla ringe çıkmak mı? Bu çok kötü bir fikir.

Cory öne doğru ilerlerken kaşlarını kaldırıp dikleşir, Donner'ı kolundan yakalar ve Cory'nin sözlerine rağmen ringe geri tırmanmaya niyetli görüldüğü için onu uzaklaştırır. Buradaki herkes, spor salonunda Cory'nin sözünün kanun olduğunu bilir.

"Hadi git şimdi," der Cory, Donner'ı uzaklaştırarak. "Oraya geri dön."

Adam homurdanır ama sonunda pes eder ve hafifçe topallayarak uzaklaşır. Onun arkasından bakarken nefes veririm ve belki de cuma öğleden sonra spor salonuna gelmenin iyi bir fikir olmadığını karar verdim. Boks torbası zaten kullanılıyor gibi görünüyordu ve koşu bandına bile binip koşacak yer yoktu, bu yüzden buraya gelmek zaman kaybı olmuştu.

Cory bana dönünce, "Sanırım daha sonra gelirim," diyorum. "Bu kadar kalabalık olmadığında."

"Kaçıyor musun?"

Gio'nun kışkırtıcı ses tonuyla donakalıyorum. Dikkatli bir ifadeyle ona bakıyorum. "Kaçacak bir şeyim yok," diyorum.

"Yani dayak yemekten korkmuyorsun?" diye gülerek sorar. "Aferin sana, çünkü duyduğuma göre okulda yakında dayak yiyeceksin."

"Vargas..." Cory'nin sesi uyarıcıdır.

Dışarıdan bakıldığında, tamamen sakim. Ama içim? İçim kaynıyor. "Seni yenemeyeceğimi mi sanıyorsun?" diye soruyorum, ringin kenarına yaklaşp başımı daha da geriye eğerek.

O gülümser. "Kaç kilosun? Bahse girerim 70 kilodan fazla değildir."

"Az önce 280 kilo kaldırdığını söyledin," diye cevap veriyorum. "O yüzden kilo sınıfının önemi yok sanmıştım."

O ıslık çalar. "Öyle dedim."

Cory'nin varlığını hissetmeden önce elinin omzuma konduğunu hissediyorum. "Sadece sıkılmış, kızım," diyor. "Seni kızdırmasına izin verme."

Çok geç. "Zaten sinirlendim."

Playboy sözlerime çok sevinmiş gibi görünüyor ve iplerden kendini koparıyor, ayak parmaklarının ucunda ileri geri zıplarken bir elini bana doğru uzatıyor, avucunu yukarı çevirip parmaklarını kıvrıyor. "Hadi o zaman," diyor. "Yapalım şunu."

"Fazladan pedin var mı?" Cory'ye bakmadan soruyorum.

Onun düşük sesli iç çekişi tek cevabım, ama birkaç dakika sonra, kemerlerim bağlanmış ve ringin ortasındaki dövüş minderi üzerinde yerimi almak için iplerin altından geçiyorum. Boynumu bir tarafa, sonra diğer tarafa çeviriyorum, başlığımın bana ne kadar sıkı oturduğundan nefret ediyorum, ama yine de, erkeklerin başlıkları bana uymadığı için bu başlık daha çok çocuklar için.

"Temiz bir antrenman maçı istiyorum," diyor Cory, geriye çekilip kollarını kavuşturarak sesini spor salonuna yayıyor.

"Ona çok sert davranmayacağım Cory," diye cevapladı Gio. Ben sırttım.

Cory yine iç çekiyor. "Bunu sadece sana söylemedim."

Gio kaşlarını çatıyor, ama artık çok geç. Zil çalıyor. Maç başlıyor. Öne atılıp hızlı bir dizi yumruk atarım — kas hafızama güvenerek onları yere sererim. Son birkaç aydır, herkes son yaz tatilinin tadını çıkarırken, ben hayatım için antrenman yapıyordum. Yani, biliyorum... kimse benden iyi bir performans beklemiyor. En azından Silverwood Public'ten gelen kendini beğenmiş bir pislik beklemiyor.

İlk yumruğum isabet eder, ama Gio'nun antrenmanı ikinci yumruğumda devreye girer ve onun da fena olmadığını kanıtlar. Sonraki yumrukları atlatmayı başarır ve hatta birkaç tane kendisi de atar. Geri çekilirim ve ikimiz birbirimizin etrafında döneriz.

. Tişörtümün altındaki derim terle kaplı, ama konsantrasyonumu kaybetmiyorum. Nefesim hızlı ve sert, boğazıma kadar çıkıyor, ikimiz de ringde zıplıyor ve matın üzerinde sallanıp dönüyor.

Artık benim tembel biri olmadığımı anladığı için Gio'nun yüzü ciddileşti. Cory'nin gözleri üzerimde, kaşları endişeyle çatılmış, ama bunun canımı sıkmasına izin vermeyeceğim. Bu kavgayı isteyen oydu, ben kimim ki bir hediye kum torbasını geri çevireyim? Öfkemi burada ve şimdi dışa vurmak, okulda patlayıp bir kez daha uzaklaştırma cezası almaktan iyidir.

"Söylemeliyim ki, Pipsqueak," diyor Gio. "Yumruklarına biraz daha güç katman gerekse de, hızın var."

"Ben Prep Girl sanıyordum?" diye tersliyorum. "Tanıştığın herkese yüzlerce farklı lakap takıyor musun?"

O gülüyor. "Sadece doğru olanı bulmaya çalışıyorum," diye cevap veriyor. "Uygun olanı bulduğumda sana haber veririm."

"Boş ver, siktir git!" O bana doğru atılırken kenara atladım ve tam kurtulduğumu sandığım anda elleri belime dolandı ve beni havaya kaldırdı.

Çarpışmaya hazırlanıyorum, ama omurgam matla temas ettiği anda ciğerlerimdeki tüm hava dışarı çıkıyor ve vücudu benim üzerime geliyor. "Belki de sana" — nefes nefese — "Dikkat Dağınık Kız" demeliyim.

İki kolumu yüzüme kapatıp darbeleri bekledim ama hiçbir şey olmadı. Şaşkınlıkla ona baktığımda, bana sırtarak bakıyordu. "Ne bekliyorsun lan?" diye bağırdım ve ona karşı direndim.

Vücudu hafifçe yükselir, sonra yeniden pozisyonunu ayarlar ve beni matın üzerine bastırır, öncekinden daha sert bir şekilde üzerine çıkar. "Bu kadar çabuk sinirlenme," diyor. "Kavgada sana bir faydası olmaz."

"Kendimi koruyabilirim!" Ona karşı eğildim, ama ne yazık ki, sözlerimin aksine, onun tutuşunu kıramayarak kendimi haksız çıkardım.

"Hareketlerini önceden belli ediyorsun," diye hafifçe yorumlar.

"Evet, ona da dikkat etmesini söylüyorum," diye Cory araya girer.

Gio başını ona çevirip sonra tekrar bana döner. "Cory dışında sparring partnerin olmadığı için mi?"

"Seni ilgilendirmez!" Ellerimi yumruk yapıp onun yanına vuruyorum.

"Oof!" Gio kollarımı yakaladı ve aniden onlar da yere yapıştı, bu sefer onun bacaklarının altında. Kasıklarım onun kasıklarına değdiğinde donakaldım. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve başımı aşağıya eğdim.

"Başkalarıyla nasıl iyi geçineceğini öğrenmelisin," diyor Gio yavaşça gülümseyerek.

Midemdeki burkulmayı ve öfkemin artmasını sağlayan bir şeyin farkına varıyorum. *Penisi sertleşmiş.*

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" diye öfkeyle soruyorum, beni tutan ellerine karşı direnmeye çalışıyorum. Cory'nin antrenman maçını bitirmesini bekliyorum, çünkü kaybetmişim apaçık ortada, ama şaşırtıcı bir şekilde o bitirmiyor ve ben kavgayı bitirmesini istemektense lanet olmayı tercih ederim.

Gio daha da eğiliyor ve başlığımızın izin verdiği kadar ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Büyük çocuklarla dövüşmeden önce biraz daha antrenman yapmalısın, tatlım."

"Beni kaldır da tekrar dövüşelim," diyorum. Bacakları benim bacaklarımı ve kollarımı tutmadıkları anda, sikini kırılacak kadar sert bir yumruk atacağım. Pantolonundaki lanet yılan yine bana sürtünüyor. *Ne kadar büyük bu şey?*

Düşük, yankılanan kahkahası göğsünden benim göğsüme doğru yayıldı. "Biliyor musun, bahse girerim senin vücudunun teklifini çok sevecek birini tanıyorum, Prep Girl."

"Hiçbir teklif yok," diye ısrar ediyorum. "Senin kıcını tekmelememe izin veren teklif dışında."

"Öyle mi?" Gio, ben tekrar hareket edip, onun tutuşunu kırmaya ve kurtulmaya çalışırken vücudumu yana kaydırduğımda pek rahatsız görünmüyor. Yüzüm kızarmış ve hem utançtan hem de efordan terliyorum. Cory bu durumun devam etmesine izin vererek ne düşünüyor?

Onu aramaya çalışıyorum ama fırsat bulamıyorum. Gio çenemi kavrar ve yüzümü kendine doğru çevirir. Koyu kahverengi gözleri benimkilerle buluşur. "Öyle mi düşünüyorsun?" Yüzü ciddileşir. "Söylesene Juliet. Şu anda elimi külotunun içine sokarsam, yine aynı şeyi söyler miydin?"

"Evet," diye fısıldıyorum.

"Seni ıslak ve istekli bulsam bile mi?"

Hareket etmeyi bırakıp gözlerimi kapatıyorum. *Bir.* Nefes al. *İki.* Burada hiçbir şey olmayacak. *Üç.* Yapmayacak. *Dört.* Yapsan bile Cory onu tekmelerdi. *Beş.* Ama önce intikamımı ya yumruğumla ya da dizimle onun kasıklarına alacağım.

"Sen varsayıyorsun," diye başlıyorum, gözlerimi açıp yüzüne bakarak, "seni istediğimi. Kalbini kırmak istemem, *Playboy*," diye kendi lakabımı ona geri söylüyorum, "ama istemiyorum."

Bir alkış sesi gerginliği bozar ve Gio sonunda geri çekilir ve yüzümü bırakır. "Tamam, yeter. Ringde başkasına şans verme zamanı, siz ikiniz," diye seslenir Cory.

Ayağa kalktığımda Gio'nun aletine tekrar yumruk atmayı düşünürken, o basketbol şortunu düzeltmeden önce bana kendini beğenmiş bir gülümseme atıyor. Spor salonunda çoğunlukla yaşlı ve kokan adamlar varken Eğer Cory maçı bitirmeden onu vurursam, yeni bir spor salonu bulmam gerekeceğini biliyorum. Cory'nin beni burayı kullanmama izin verdiği için ona minnettarım, özellikle de kasabada başka hiçbir spor salonu başvurumu bile değerlendirmezken. Küçük kasabalar ve daha da küçük işletmeler boktan yerlerdir.

Cory'ye, beni spor salonunu kullanmama izin verdiği için minnettarım, özellikle de kasabada başka hiçbir spor salonu başvurumu dikkate almazken. Küçük kasabalar ve daha da küçük işletmeler, iş işine gelince berbat, kararlarını her zaman toplumsal politikaların yönlendirmesine izin veriyorlar. Ama Cory öyle değil. O olmasaydı, önümüzdeki bir yıl boyunca hayatta kalmak için çocuklukta aldığım birkaç karate dersinden başka hiçbir şeyim olmazdı.

"İyi antrenmandı, Prep Girl," diyor Gio, elini uzatarak.

Bir anlığına ona bakıyorum. Almak yerine, ona parmak hareketiyle cevap verip ipleri kapıyorum, başlığımı çıkarıp yumruklarımı açmaya başlarken ringden neredeyse atlıyorum.

"Eve mi gidiyorsun?" diye soruyor Cory, ben ekipmanları ona doğru iterek.

"Evet. Hakemlik

için teşekkürler." "Evet. Hakemlik için teşekkürler." Bana pek faydası olmadı. Yine de kaybettim. Tenis ayakkabılarımı ve çoraplarımı alıp giyiyorum ve bağcıkları sıkılaştırıyorum

bağcıklarını sıkılaştırdım ve kapıya yöneldim. Elim kaldırıp veda ettim.

"Görüşürüz Cory."

"Dikkatli ol, kızım!" diye bağıyor.

Eski spor salonu binasından çıktıktan otuz saniye sonra, cam kapı arkamda açılır ve ayak sesleri duyulur, çakıllı otoparkta çıtır çıtır sesler çıkar. Ancak arkamdaki ayak sesleri otoparktan geçtikten sonra da devam eder ve ben ters bir bakışla arkama bakarım ve Giovanni'yi telefonu kulağına dayamış, peşimden geliyor.

"Evet, teşekkürler dostum. Görüşürüz." Telefonu kapatır.

Durup yeni bir yöne dönüyorum. Sanırım bugün eve uzun yoldan gideceğim. Arkamda Gio'nun ayak sesleri geliyor. Koşmaya başlıyorum ama beş dakika sonra hala onu duyabiliyorum.

Park yerinde birkaç araba duran eski bir bowling salonunu dönerek, binanın yanından geçen tren raylarını çevreleyen tel örgü çitlere doğru koşuyorum.

Bacaklarım hızlandıkça yanıyor, daha fazla güç veriyorum.

"Siktir." Gio'nun küfürü beni sırtıttırıyor.

Zincirli çitin üzerine atladım ve yarıya kadar tırmanmayı başardım, ama sert bir el gömleğimin arkasından yakaladı ve beni aşağı çekti. Parmaklarım metalden kaydı ve geriye düşerken çığlık attım.

"Kendini öldürmeye mi çalışıyorsun?" Gio, beton zemine sertçe düşerken sorar.

Göğsümden düşük bir inilti yükselir. "Aslında tam tersi," diye cevap veririm öksürerek. Ayağa kalkıyorum ve belimin alt kısmında, böbreklerimin hemen üzerinde çok ağrıyan bir yer hissedince yüzümü buruşturuyorum. Yere bakınca suçlunun oldukça büyük bir taş olduğunu görüyorum. Şanssızlığım bitmek bilmiyor. İç çekerek ellerimi pantolonuma silip ona dönüyordum. "Neden peşimdesin?"

Gio ise dinlemiyor. Telefonu tekrar eline almış ve kulağına dayamış. "Bowling salonunun arkasında. Gelebilir misin? Harika. Seni burada bekliyoruz."

Burada benden ve ondan başka kimse olmadığına göre, onun "biz" dediğinde beni de kapsadığını varsayıyorum, bu da tek bir anlama gelebilir. Kaçmam gerek.

15

JULIET

Planımın farkına varmasını beklemiyorum. Koşmaya başlıyorum. Gio'yu geçip park yerinin karşı tarafına doğru koşarken, kirli ve çatlak kaldırımında spor ayakkabılarım gıcırdıyor. Bir zamanlar soğumuş olan cildime yapışan kurumuş ter, bir kez daha ısınıyor.

"Siktir!" Gio, ağır ayak sesleri beni takip etmeye başlamadan bir saniye önce küfür ediyor.

Omzuma bakıyorum ve onun iri, kocaman vücudunun, onun boyunda bir adamın koşabileceğinden daha hızlı bir şekilde bana doğru geldiğini görüyorum. "Siktir. Siktir. Siktir." Bacaklarıma daha fazla güç vererek hızımı artırıyorum.

Yorgunluk beni sarıyor ve spor salonunda bu kadar çok çalışmış olmaktan pişmanlık duyuyorum

. Ama yine de, umarım o daha çok çalışmıştır ve bu sayede beni yakalaması daha zor olur. Tahminimce, o ve Akrep

Kings beni mahvetmek için bir plan yapmıştır, Megan da onlara bunu yapmaları için baskı yapmıştır ve ben de onlara mükemmel bir fırsat verdim.

Bowling salonunun etrafından dolanıp caddenin karşısına atlarken, ayaklarım park yerindeki gevşek enkazlara çarpıyor. Hızla gelen bir Camry kornaya basıyor, beni kıl payı ısıtıyor ama neyse ki Gio'nun önünü kesiyor. Onun yüksek sesle

"Orospu çocuğu!" diye bağırması kulağıma müzik gibi geliyor.

Gülerek başımı geriye atıp arkamdan bağırıyorum. "Hak ettin, pislik!"

"Lanet olsun, Juliet!" Gio'nun sesi, caddede koşmaya devam ederken peşimden geliyor, ciğerlerim patlayacak gibi koşuyorum.

Kalbim kulaklarımda hızla atıyor, vücudumdaki kanın akışıyla aynı ritimde çarpıyor. Adrenalin vücudumu sarar. Bir ara sokağın sonunu diğer ucundaki açıklığa ayıran tel örgü çiti görünce tekrar gülümserim. Ancak hemen yanında çift genişlikte bir çöp konteyneri vardır. Gio'nun arkamdan gelen küfürlü sözlerini dinleyerek sağa, ara sokağa saparım.

"Seni yakaladığımda, Prep Girl, kıcını kırmızıya çevireceğim!"

"Dene de görelim, Playboy!" diye bağıryorum.

Yan kapı açılır ve lekeli beyaz mutfak önlüğü giymiş bir adam, her elinde iki çöp torbasıyla dışarı çıkar. Torbaları kaldırırken sonunda beni fark eder, ben de onun etrafından atlayıp ellerimi çöp konteynerinin üstüne tutunurum. İvmiyle ayağımı kenara koyar, çitin üstüne ulaşmaya çalışırken düşmemek için dua ederim. Parmaklarım ince metal tellere dokunur. Rahat bir nefes alarak çitin üstünden atlarım ve diğer tarafa oldukça sert bir şekilde inerim. Ağrının yankısını duymazdan gelirim. Baldırlarım. Şimdi durmak için o kadar aptal değilim. Gio yeterince atletik, çit onun için büyük bir engel olmayacaktır. Sadece onu yavaşlatmak için.

Düşün Jules. Düşün! Onu atlatmak için nereye gidebilirim? Spor salonuna mı geri döneyim? Hayır, Cory'nin bu işe karışmasını istemiyorum. Cory'nin beni bir kez korumasını sağlarsam, ona tekrar tekrar güvenmek zorunda kalırım. Bu sorunu kendim çözmeliyim.

Nefes nefese, koşumu yavaşlatarak sokağın diğer ucuna ulaşırım. Etrafıma bakınırken sol tarafta bir park görürüm ve tam o sırada oraya doğru dönmek üzereyken, alt kısmı paslanmış, gürültülü bir SUV kaldırıma çıkarak neredeyse bana çarpıyordu. Araç sarsılarak dururken yolun kenarına atladım ve yolcu tarafındaki kapı açıldı.

Kaputun etrafında tanıdık bir yüz belirince dehşet içime çöküyor. Nolan bana doğru dönerken geri çekiliyorum ve ikinci bir göğse çarparak duruyorum. Gio'nun elleri üst kollarımı kavrayıp sıkıca tutuyor. "Koşmayı bırak demiştin, Prep Girl," diyor nefes nefese.

"Nefesin kesildi mi?" diye karşılık verdim. Ama kafamın içinde resmen çıldırıyordum. Peşimden koşarken nasıl arayıp onlara nereye gittiğimi söylemeyi başarmıştı? Nolan arka kapıyı açtı ve içeri girip işaret etti.

"Hayır." Gio'nun göğsüne daha da yaklaşarak başımı salladım. "Hayatta o arabaya binmem."

"Sana seçim hakkı vermiyoruz, prenses," diye cevapladı Nolan. "Karşı koymamanı tavsiye ederim."

"Ben de size *siktirin gitmenizi* öneririm!"

"G." Nolan'ın tek söylediği bu, ama bu tek kelimenin tonu bile tek hecenin ve harfin tonu, onun benim saçmalıklarımı dinlemekten bıktığını anlamam için yeterli.

Gio beni yerden kaldırdı ve birkaç saniye içinde kendimi büyük, etli bir omzun üzerinde buldum ve SUV'nin arkasına doğru sürüklendim. "Hayır, lanet olsun!" Gio'nun tutuşuna karşı direndim ve o tekrar küfretti.

Elini kıcıma vurarak beni omzuna sabit tutmak için değil, dokunmak için, ama öfke hala içimi parçalıyor.

"Çek ellerini!" diye bağırarak tekrar direnir kafasının arkasına yumruk attım.

Bu, hazırlık okulundan
Korkunç kabuslar geri dönüyor. Karanlıktan uzanan eller, uzuvlarımı yakalıyor, giysilerimi yırtıyor. Dişler etime batıyor.
İğrenç, müstehcen inlemeler kulaklarıma ulaşıyor.

Hiçbiri gerçek değil. Orada değiller. Sadece kabuslarımın hayaletleri, ama tetikleyici çok açık. Gio'nun lanet eli kıcımda. Daha da sert mücadele ediyorum, onunla ve içimde gittikçe hızlanan duygularla savaşıyorum. Kanım kaynıyor. Az önce azalmaya başlayan adrenalin geri geliyor, bir tsunami gibi üzerime çöküyor.

Nefes alamıyorum, ama bunun beni durdurmasına izin vermiyorum. Kafasının arkasına tekrar tekrar yumruk atıyorum. Bacaklarımı kaldırıp ona tekme atmaya ya da dizimle vurmaya çalışıyorum. Yüzüne. Yüzüstü kaldırıma düşsem bile umurumda değil. Yumruk yersem ya da morarırsam umurumda değil. Sadece elini üzerimden çek, yoksa kusacağım.

"Tanrım, lanet olsun!" Gio sonunda beni bırakıyor, ama sadece SUV'nin arka koltuğuna atmak için. Omurgam karşı kapıya çarpana kadar ellerimin ve kıcımın üzerinde ondan uzaklaşmaya çalışıyorum.

Sakin ol, diye kendime telkin ediyorum. Ama pek işe yaramıyor. Kusmuk boğazımdan çıkmak üzere. Henüz çıkmadığına şaşıyorum.

Nefes al. Nefes ver. Say. *Beş*. Kapının koluna uzanıyorum. Dışarı çıkmam lazım. *Dört*. Arkamda alçak erkek sesleri birbirine karışıyor. *Üç*. Kilitli. Kapı kilitli. Lanet olsun. *İki*. Birisi benimle birlikte arka koltuğa atlıyor. Gio değil. *Bir*. Ön yolcu kapısı açılıp kapanıyor ve SUV kaldırımdan uzaklaşıyor.

Gözlerimi kapatıp burnumdan derin nefes alıyorum. Tüm duygularımı hayal edip bir araya topluyorum. Öfke. Nefret. Korku. Endişe. Hepsini bir top haline getirip içime, derinliklere sıkıştırıyorum. Artık hissedemeyene kadar, daha da derine.

Sert bir el omzuma dokunur ve otomatik olarak geri çekilmeyi beklerken, hiç kıpırdamadığım için kendime şaşıırım. Bunun yerine gözlerimi açarım ve Nolan'ın bana doğru eğilip emniyet kemerini tutup göğsümün üzerine çekip yerine takmasını izlerim. Eli göğsüme geliyor ama

durmaz ya da dokunmaz. Sanki benden nefret ediyormuş ve bunu yaptığına inanamıyormuş gibi bana sadece bakıyor.

Neden bunu yapıyorlar?

Konuştuğumda sesim yumuşak ve monoton. "Beni nereye götürüyorsun?" diye soruyorum.

Gio, önümdeki yolcu koltuğunun arkasından vahşi ve sinirli bir bakışla bana bakar. Başının arkasına tutunmuş, kaşlarını çatmış. "Az önce bana bağırdın, şimdi sakın misin?"

Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Beni kaçırdığın için hak ettin, pislik," diye cevap veriyorum.

Gözlerim sürücü koltuğundaki adama kayıyor. Onu şimdi tanıyorum. röportajımdan sonra Dionysus Lounge'un arka koridorunda beni durduran adam olduğunu anlıyorum. Bana tek kelime etmiyor, ama sözlerimi komik bulmuş gibi alçak bir kahkaha atıyor.

Gio sözlerimi duymazdan gelir ve arkadaşına döner. "Ona gülme lan, Lex," diye bağıırır. "O kaltak az kalsın beni beyin sarsıntısı geçirtecekti!"

Lex donakaldı ve gülümsemesi kayboldu. Nolan arkalarına yaslanıp iç çekerken, Lex yavaşça başını Gio'ya çevirdi ve kaşlarını çatı. "Ona öyle deme," diye homurdandı, sesi o kadar kalınlaştı ki kulaklarımın derinliklerinde yankılanan bir bas sesi duyduğuma yemin edebilirim.

İkisi arasında sessizlik hakim olur, araç içinde garip bir gerginlik hissedilir. Bir an beklerim ve kimse bir şey söylemeyince, yeterince beklediğime karar veririm. Kapı kolunu çekerek hepsinin dikkatini tekrar üzerime çekerim.

"Beni dışarı çıkarın," diye soğuk bir sesle talep ettim.

Lex yanıt olarak bakışlarını ön cama çevirir ve emniyet kemerini çeker. Nolan yanımda yer değiştirir ve koltuğa yaslanır.

"Hayır," der sadece.

Somurarak, kolu kırmak istercesine daha sertçe çekiştiriyorum. Adamın yüzüne yumruk atmamak için parmaklarımla sert plastiği sıkıyorum. Adam Yunan tanrısı gibi yapılı, kaslı ve keskin hatlı, denersen parmak eklemlerimi morartacağına şüphem yok.

Başımın üstünden gelen gürültülü bir ses konuşmamı engelliyor ve gökyüzü açılıp yağmur yağmaya başlarken pencereden dışarı bakıp kaşlarımı çatıyorum.

yağmur yağmaya başlıyor. Kapı kolunu sıkıca tutan elim biraz gevşiyor, ama sadece biraz. Önümdeki adama karanlık bir bakış atıyorum, ama Gio, başını bir tarafa, sonra diğer tarafa çevirerek, aşağıya indirilmiş vizör aynasında kendini izliyor.

Gözleri sonunda aynadaki yansımamla buluştuğunda, gözleri daralır. "Teşekkür etmek uygun bir cevap olurdu," diye söylenir.

"Teşekkürler mi?" diye alay ediyorum.

Ona bu düşüncesini nereye sokabileceğini söylemeden önce, sinirli ifadesi eğlenceye dönüşür ve hızlıca "Rica ederim" diye cevap verir.

Ona bakakalırım, uygun bir cevap bulmaya çalışırken ağzım birkaç saniye açılıp kapanır. Buna ne diyeceğim? O, benim aslında ona teşekkür etmediğimi çok iyi biliyor. Bunun yerine, sadece koltuğuma geri yaslanıp kollarımı kavuşturarak Gio'dan Nolan'a, sonra da üçlünün üçüncü ve son adamına bakarak bakıyorum. Lex'in, durduğumuz arka sokakta ilerlerken bakışlarını önünden ayırmak yerine, dikiz aynasından bana odaklandığını fark edince biraz irkiliyorum.

Bir zamanlar sıkıcı kahverengi gözler sandığım gözler aslında hiç de kahverengi değilmiş.

... koyu gümüş rengindeler. Derin ve bir duman tabakasıyla kaplı, bunu fark etmem şimdiye kadar sürdü. Kahverengi normal bir renk, en yaygın olanı. Belki de bu yüzden onun gözlerinin kahverengi olduğunu varsaymışım. Artık daha iyi biliyorum. Lex'in gözleri sustalı bıçak renginde ve aynı derecede tehditkar.

Kendimi tutamayıp, sağımdaki pencereden dışarıya bakıyorum.

Birkaç dakika geçer ve apartmanımın tanıdık görüntüsü ve yakınındaki berbat yeşil ve kahverengi havuz görünene kadar beni eve götürdüklerini fark etmiyorum. Lex park yerini bulana kadar otoparkta ilerlerken ve birkaç hız tümseğini yavaşça geçerken daha dik oturuyorum.

Araba durur durmaz emniyet kemerimi çözüp kapı koluna uzanıyorum. Parmaklarım kapıya değmeden önce durup omzumun üzerinden Nolan'a bakıyorum. Üçünün bunu planladığı açık olmasına rağmen, benim varlığımı görmezden gelip öne bakmasını bekliyorum. Ama Nolan beni görmezden gelmiyor. Elimi kapı kolunun üzerinde tutarken, tarçın rengi gözleri beni delip geçiyor. Uzun bir nefes veriyorum.

"Söyle," diyorum ona, elimi çatlatarak indirirken. O bir kaşını kaldırıyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Ben aptal değilim," diye cevap veriyorum onun söylemediği sorusuna. "Belli ki içinden atmak istediğin bir şey var. Yağmurdan kaçmak için yağmurdan kaçmak için beni kaçırıp eve götürmek için

İçlerinde iyi bir şey olduğunu sanmıyorum ama bunu söylemiyorum. Nolan koltuğunda dikleşir ve Lex'e başını sallar. Bir an sonra,

Nolan koltuğunda doğrulur ve Lex'e başını sallar. Bir an sonra, kapı kilitlerinin açıldığı sesi sessizliği doldurur. Gözlerimi Nolan'a dikip beklerim.

"Bunu son uyarı olarak kabul et, Juliet," der sessizce. "Bu okul yılını hayatta kalmak istiyorsan, dalga yapmayı bırak. Başını eğ ve kavga çıkarma."

Bu yüzden mi peşimden gelip beni kaçırdılar? Beni uyarmak için mi? Lex'in ensesine öfkeyle bakıyorum. Hayır. Bu sadece sözlü bir uyarı değildi, fiziksel bir uyarıydı. Sessiz bir "bak ne yapabiliriz" mesajı, sanki beni sokaktan kaçırabileceklerini ve etrafta kimse bir şey yapmayacağını söylüyorlar. Çünkü Silverwood'da kimse kasabanın kötü adamının kızını umursamıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, korkudan değil, içimde yeni bir öfke dalgası hissettiğim için. Gözlerimi tekrar açtığımda, ön koltukta bana bakan iki çift gözü görmezden gelerek, onu karanlık bir bakışla süzüyorum ve Akrep Kralı'na yaklaşıyorum. Burnumda onun tıraş losyonunun baharatlı kokusunu alana kadar yaklaşıyorum.

"Son dakika haberi, pislik," diye fısıldadım, "Dalga yaratan ben değilim. Kendimi savunmam gerekirse, savunurum. Hiçbir şey beni durduramaz — ne okul, ne bu boktan kasaba, ne de sen ya da senin adamların."

Nolan'ın burun delikleri genişledi. "Reklamı senin yapmadığını biliyorum," diye soğuk bir şekilde cevap verdi. "Ama buna verdiğin tepki... Farkında olmayabilirsin, ama biz Silverwood Public takımındayız ve takım arkadaşlarımızın maçlarda zarar görmemesi gerekiyor. Bundan sonra ellerini kendine sakla."

"Hayır."

Tek kelimelik cevabım karşısında sertleşir ve sonra gözlerini kırpar. "Hayır mı?" Sanki bu kelimenin sesi kafasını karıştırmış gibi, bana yavaşça tekrarlar.

"Hayır," diye tekrarlarım. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin, Nolan. Ben senin emir kulu değilim." Gio ve Lex omuzlarının üzerinden bize baktıklarında onlara sert bir bakış attım. "Biri peşimden gelirse," diye devam ettim, bakışlarımı liderlerine çevirerek, "aldığımı veririm. Adamlarına benden uzak durmalarını söyle, yoksa zarar görürler."

Nolan kemerini çözüp bana yaklaşır ve beni arabanın kapısına doğru iter. "Eski bir özel okul öğrencisi için cesursun," der sessizce, tehditkar bir sesle. "Seni dinlemeye *zorlayabileceğimi* biliyorsun, değil mi?"

Nolan Pierce'ın bana bir şey yaptırmaması fikri tek bir sonuca varıyor. Beni dinlemem için sikmekle mi tehdit ediyor? Saçmalık. Gülüyorum, ama sesim boş. Tek duyduğum, hızla atan kalbimin sesleri. "Öyle mi sanıyorsun?"

"Biliyorum." Nolan ifadesiz bir yüzle iki parmağını kaldırıp Yüzüme düşen saç telini dikkatlice başparmağı ve işaret parmağıyla ayırarak bana bakıyor. "Kimse, babası kasabanın yarısının servetini batıran kızı umursamaz" diyor ve ben bu sözleri duymamak için kendimi zor tutuyorum. "Eğer seni burada soyup soğana çevirsem, seni kurtarmaya gelen kimse olmaz. Sana çok kötü şeyler yapabilirim, Juliet Donovan." " diyor ve ben bu sözlerle tepki vermemek için kendimi zor tutuyorum. "Seni burada, şu anda çıplak bıraksam, kimse seni kurtarmaya gelmez. Sana çok kötü şeyler yapabilirim, Juliet Donovan. Bunu sevmeni ya da nefret etmeni sağlayabilirim."

"Nefret ederim," diye karşılık veriyorum, ellerim yumruk haline gelirken sözleri içimi korkuyla dolduruyor. "Beni senin ellerinin dokunuşuna alıştırmam imkansız."

"Asla asla deme, Jules," dedi Nolan, sanki arkadaşmışız gibi adımları kısaltarak. Neredeyse düşünceli bir şekilde saçlarımı okşamaya devam etti. "Birçok kadını, normalde istemeyecekleri şeyleri sevmeye zorlayabilirim."

"*Ben değil.*" Dişlerini sıkarak iki kelimeyi tıslar gibi söylerim.

İnanmamış gibi sırtıyor. "*Nolan.*" Bu tek kelime önümden, Lex'ten geliyor. Hem uyarı hem de yalvarış gibi geliyor ve hemen önümdeki adam saçımı bırakıp geriye yaslanıyor.

"Şimdi çıkmazsan," diyor Nolan, sakın bir sesle, "bunu bu küçük gezinin parasını ödeyeceğin anlamına alacağız."

Alaycı bir şekilde gülerim ve kapı koluna uzanırım. "Öyle mi?" derim. "Ne parasıyla? Unutmuşsun galiba, ben artık prenses değilim."

Elimin baskısıyla kapı kolu tıklıyor ve kapı açılıyor. Normal bir insan gibi dönüp atlamak yerine, araçtan yavaşça geri çekilirken yağmur enleme çarpıyor. Yapamıyorum. Arkamda bir avcı olduğunu bildiğim halde sırtımı dönemem, hem de üç tane.

Nolan, koltuğundan eğilip tutamağı tutarken sırtıttı. "Nakit paran yoksa, prenses, ödeyebilmenin tek bir yolu var," diye cevapladı. "Tabii ki aminla... Ya da hepimize birer tur vermek istersen, amin... kıçın... ve o güzel ağızcığınla."

Onun bu sözleriyle arabadan bir an önce çıkmak istiyorum. Ayakkabılarım ıslak kaldırıma değdiği anda, dönüp onlardan uzaklaşıyorum.

onlardan uzaklaşırım. İki adamın kahkahaları, binama koşarken kulaklarımda yankılanır. Nolan ve Gio'nun eğlencesi beni dış merdivenlerde. Lex ise... orada değil. Arkadaşlarıyla beni zorla sikme dışüncesine gülmüyor.

Merdivenlerin tepesine ve otoparkı gören korkuluğa ulaştığımda , durup aşağıya bakıyorum. Eskimiş SUV'nin ön camından, Lex'in gri gözlerinin beni o anlaşılmaz bakışıyla izlediğini görüyorum bakışıyla bana bakıyor. Omurgamdan bir titreme geçer ve ben hızla merdivenlerin sonuna koşarım.

Bu sefer durmadan, kapıyı kapatıp arkamdan kilitleyene kadar koşmaya devam ettim.

16

JULIET

Dionysus Lounge, müşteri yokken sessiz bir yerdir — ya da Ma-Ri'nin ısrarla "misafir" olarak adlandırdığı kişiler yokken. Sanki hepimiz kendi evimizde bir grup zengin adama ev sahipliği yapıyor ve onlara içki servisi yapıyormuşuz gibi. Bu düşünceyle gözlerimi devirip masayı silmeyi bitiriyorum ve bez parçasını ince siyah önlüğümün içine sokuyorum.

Uzakta bir kapı açılır ve hazırlık yapan barmenlerden biri olan Deb, arkamda bir şey söylemeye başlar ama sonra sözünü keser. Merakla, kulübün diğer tarafına vardığımda omzumu çevirip bakıyorum ve tanıdık bir siyah saçlı baş görür görmez duruyorum. Geri dönüp Roquel'in Deb'e el sallamasını ve sonra neredeyse koşarak bana doğru gelmesini bekliyorum.

"Selam," diyorum, kaşlarımı kaldırarak. "Burada ne işin var?"

Roquel yaklaşırken yavaşlar, yanakları kızarır ve bir an için kızdığını sanırım, ama sonra nefes alır ve bana gülümser. "Açılış öncesi takılmak için geldim," der.

Buna kaşlarımı çatarak tekrar yürümeye başlıyorum. "Burada takılmak mı istedin?" diye alaycı bir şekilde soruyorum. "Neden?"

Deb barı yeniden doldurup açılış için hazırlamayı bitirirken bardakların tıkırtısı bize doğru yankılanır. Arka koridordan gizli servis odasına doğru ilerlerim.

Roquel peşimden gelir ve sözlerime omuz silker. "Sadece canım geldi," der. "Son zamanlarda teyzeyi görmedim, işlerin nasıl gidiyor diye bakmak istedim." Arkamdan yavaşça yürür, yumuşak ayak sesleri neredeyse duyulmaz. Dolaptan bir kova alıp içine temiz sabunlu su doldururum. Yanındaki paspası alıp birkaç kez suya batırıp durularım.

"Bu bir iş," dedim, ev sahiplerinin gelip yerleşmesi için yerleri silmeye başlarken. Arkadaki tahtadaki program, kapılar açıldıktan kısa bir süre sonra birkaç iş adamı grubunun geleceğini ve onların getirecekleri kişilere hazırlıklı olmamız gerektiğini gösteriyordu.

Bu, Ma-Ri'de çalışmaya başladığımdan beri öğrendiğim şeylerden biri. . Burası, güzel kadınların hosteslik yaptığı bir bar ve kulüpten daha fazlası. Burası, zengin ve güçlülerin buluşma yeri; genellikle erkekler, ama ara sıra bir iki kadın da görüyorum.

"Şimdiye kadar beğendin mi?" diye sordu Roquel, salon kanepelerinden birinin arkasına otururken.

Onun saçma sorusuna gülümserim. "Sadece kızlara içecek ve şişe dağıtıyorum," diye hatırlatırım. "Zor bir iş değil."

"Tamam, tamam." Roquel başını sallar ve başka yere bakar.

Ona yan gözle bakarak etrafı temizlerken, işim bitmeden bana sormak istediği şeyi söylemesini bekliyorum. Aptal değilim. Onun sinirli tavırlarından ve başımı her kaldırdığımda gözlerinin bana kayıp kaçmasından, buraya sadece beni kontrol etmeye gelmediğini anlayabiliyorum. Bir şey istiyor. Odayı bir tur dolaşıp paspası kirli suya attıktan sonra iç çekip kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Tamam, yeter. Çıkar içini."

Roquel kahverengi gözlerini yüzüme dikti. "Neyi söyleyeyim?" diye sordu. Sahte masum ifadesi kimseyi kandırmıyordu. Deb bile, elinde iki raf dolusu bardakla yanımızdan geçerken burnunu çekiyor.

"Buraya bir neden için geldin," diye soruyorum.

İnce spagetti askılı tanktopun altındaki ince omuzlar yükselip alçalıyor. "Sadece nasıl olduğunu görmek istedim çünkü Megan ve onun küçük yordakçılarının önümüzdeki hafta sonuna kadar bir şeyler yapmaya çalışacaklarından şüpheleniyorum."

Bir iç çekiş çıkar ve kollarımı indirip dönerek kıcıımı kanepenin arkasına dayarım. "Muhtemelen haklısın," derim, "ama ben medyum değilim. Cesaretlerini toplayıp tekrar peşimden gelirlerse

Roquel'in gözleri yüzümün yanına dikildi ve ben de ona dönerek baktım. "O

Roquel'in gözleri yüzümün yan tarafına dikildi ve ben de ona döndüm. "Bu konuda pek gergin görünmüyorsun," dedi.

Omuz silkiyorum. "Değilim." Megan ve Lindsey bana ne yapmaya çalışırsa çalışsın, on katını ödeyeceğimi çoktan açıkça belirtmiştim. Kendi canlarını tehlikeye atmak istiyorlarsa, umurumda değil.

Roquel başka bir şey söylemek için ağzını açtı, ama tam o anda, dinlenme odasından açılan arka kapı açıldı ve tanıdık bir ses duyuldu.

Yüzü ortaya çıkar. Madison Torres, uzun sarı saçlarını toplayıp at kuyruğu yaparken kulübe adımlarını atar.

O başını kaldırıp Roquel'i görünce donup sessizleşiyorum. Dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor ve tereddütle elini sallıyor. Roquel, her zamanki dışa dönük tavırlarıyla, heyecanla el sallıyor.

"Anladığım kadarıyla, onun da buraya aniden iş bulmasının sebebi sensin, değil mi?" diye soruyorum. Madison, Deb'e stoklamada yardım etmek için bara doğru ilerlerken.

Roquel elini indirip omuz silker. "Ailesi bilmeden kasabada iş bulamadı," diye cevaplar. "Geçen yılki seks skandalından beri onu eve kapattılar. Onun için üzuldüm.

Taşınmak için para biriktirmeye çalışıyor."

Madison'ın hareketlerini takip ediyorum. Bardakları yerine kaldırıyor, sonra birkaç havlu alıp barı silmeye devam ediyor, ama ben hiçbir şey söylemiyorum. Madison Torres'in işi beni ilgilendirmez.

"Tamam," Roquel derin bir nefes verip dikkatimi tekrar kendine çekiyor. "Haklısın. Buraya sadece seni görmek için gelmedim. Senden bir iyilik istemeye geldim."

Omuzlarım geriliyor, ama sessizce kendimi sakinleştiriyorum ve bu işin bir bedeli olacağını her zaman bildiğimi hatırlatıyorum kendime. Dünya böyle işliyor.

"Vur bana," diyorum ve koltuğu iterek kovama ve paspasa doğru geri dönüyorum.

"Bu hafta sonu bir parti var ve umuyordum ki... belki... *sen de benimle gelirsin diye umuyordum.*"

Sözler birbiri ardına, durmaksızın, tek bir uzun nefeste dökülüyor. "Parti mi?" diye tekrar ediyorum, açıklığa kavuşturmak için. "Silverwood'da mı?"

O, yüzünü buruşturarak başını sallıyor. Ona bakakalıyorum; aklını kaçırmış. Herkesin benden nefret ettiği bir kasabada partiye gitmemi istemesinin tek başına bile yeterli bir kanıt. Roquel deli. O deli.

Ben "hayatta olmaz" cevabını veremedim, Roquel açıklamaya devam ediyor.

"Muhtemelen artık onları sevmiyorsun, özellikle de ailenle olanlardan sonra" — bu hafif bir ifade — "ama başka seçeneğim yok. Bu partiye gitmem gerek."

Kimse partiye gitmek zorunda değil. Tam bunu söylemek için ağzımı atımd ama Roquel devam etti. "Ayrıca, daha fazla arkadaş edinmen gerektiğini biliyorsun, özellikle de Megan ISS'den çıktı ve Lindsey ile sana karşı bir plan yapıyorlar."

"Bunun kanıtı yok," diye hatırlatıyorum. "Sadece senin varsayımın."

Roquel bana kayıtsız bir bakış atıyor. "Aptal olma," diye cevaplıyor.

"Megan'ı avucumun içi gibi biliyorum.

Megan'ı avucumun içi gibi tanıyorum; o kız, seni fethetme girişimini reddettiğin için bunu öylece bırakmayacaktır. Akrep Kralları'nın sana bir şey yapmamış olması..."

O pislikleri hatırlayınca yüzüm buruştu ve Roquel'in geçen günkü küçük tehditlerinden haberi olmadığını öğrenince şaşırdım. Şimdiye kadar tüm arkadaşlarına övünmüş olurlardı.

"—lütfen hayır deme. Yalnız gidemem, yapamam."

Gözlerimi kırıp dikkatimi Roquel'in yalvaran bakışlarına geri çeviriyorum. O, ellerini göğsünün önünde birleştirep bana bakıyor.

"Gidecek başka arkadaşın yok mu?"

"Evet, ama onlar gelemiyorlar. Birinin kaçırmaması gereken bir aile işi var, diğeri ise şehir dışında olacak..."

Elimi kaldırarak, başımdaki zonklayan baş ağrısı nedeniyle onun bahanelerini kesiyorum. "Sadece..." Tereddüt ediyorum, reddedebilmek için başka bir iyi neden bulmaya çalışıyorum. Ancak zihnimin derinliklerinde rahatsız edici bir his beni rahat bırakmıyor. Herkes bana kötü davrandığında, Roquel'in bana yardım elini uzatan tek kişi olduğunu hatırlatıyor... ve bu işi bana o bulmuştu. O olmasaydı, aylarca ramen yiyip, muhtemelen bu yılın sonunda son sınıf harçlarını ödeyemezdim.

Üst kademedен en alt kademelere kadar, kendime hiç de az olmayan bir depresyonla düşünüyorum.

"*Lütfen*," diye yalvarıyor Roquel. "Sadece bir parti, ve dediğim gibi, Megan'a ondan korkmadığını göstermelisin."

Buna kızgın bir şekilde bakıyorum. "*Korkmuyorum*."

Roquel onaylayarak başını sallar. "Ve bu partiye gitmek ona bunu gösterecek," diye ısrar ediyor. "Ona saklanmayacağını ve onun ne düşündüğünü umursamadığını gösterecek; onun ya da Akrep Kralları'nın sana yapabileceklerinden korkmadığını gösterecek."

Ve bir anda, evet diyeceğimi anladım. Megan'a ondan korkmadığımı göstermek için değil. Akrep Kralları'nın adı geçmesi bile benim için yeterliydi. Onlar, herkesten çok, beni itip kakamayacaklarını bilmeliler.

beni itip kakamayacaklarını bilmeleri gerekiyor. Ben sosyal bir parya olabilirim ve meteliksiz olabilirim, ama bu onların beni ezip geçebileceği anlamına gelmez.

"Ya çalışmam gerekirse?"

Roquel, bu soruma, pes etmeye hazır olduğumu hissetmiş olmalı ki, ellerini çırparak bana gülümsedi. "Merak etme," dedi. "Partiyi teyzeye söyledim ve sana soracağımı da söyledim. Zaten geçen hafta fazla mesai yaptığın için hafta sonu izin verecekti."

Barın arkasından gelen bir ses beni irkiltir ve Roquel ile ikimiz de Madison'ın ortaya çıkıp yanımıza gelerek yanlışlıkla ön tarafa düşürdüğü siyah çek defterlerini almasına bakmak için başımızı çeviririz.

Ona yardım gerekip gerekmediğini sormak için ağzımı açtım ama Roquel kulübün diğer ucundan seslendi. "Hey, Mads!" Kızın sarı saçları bir kez daha ortaya çıktı ve bize doğru baktı. "Cuma günü izinli misin?"

Madison, Roquel'den bana, sonra tekrar Roquel'e bakıp başını salladı.

Roquel sevinçle çığlık atar ve bana gururlu bir gülümseme atar.

Kahretsin.

"Harika! O zaman üçümüz partiye gidiyoruz," diyor. "Ben sürerim."

Son kitapçıkları toplayıp tekrar barın üstüne koyan Mads, başını bizim yönümüze doğru eğiyor. "Parti mi?" diye tekrarlıyor.

Roquel kanepenin arkasından atlayıp ona doğru koşar. "Evet, Juliet'i gelecek cuma Robby Cordin'in partisine gitmeye ikna ettim ve sen de bizimle gelmeni umuyorduk."

"Biz mi?" diye mırıldanıyorum, gözlerimi devirerek. Roquel yorumumu duymazdan geliyor ve Mads'in ellerini tutarken onun önünde zıplıyor.

"Bu çok eğlenceli olacak. Robby'nin partileri muhteşemdir.

Ailesi, yaşadıkları hurdalığın arka kısmını kullanmasına izin veriyor ve kimse çok gürültü yapmazsa ya da polis çağırılmazsa, orada istediğimiz her şeyi yapabiliriz."

Bu aptalca bir fikir, ama Mads bakışlarını Roquel'den bana çevirdiğinde, göğsümde bir şey hissediyorum. İlk başta soğuk, sonra sıcak. Sempatı mı? Belki. Göğsümden bir inilti yükselir, ama artık çok geç olduğunu biliyorum. Roquel kararını vermiştir ve bu kızın bir

hesaba katılması gereken bir güç olması değil, aynı zamanda, okul yılını kimseyle yakınlaşmadan geçirebileceğime emin olduğum halde, bir şekilde benimle arkadaş olmayı başarmasıdır.

Mads'e cesaret verici bir şekilde başımı salladım. "Sanırım şimdi gelmek zorundasın," dedim ve çenemi Roquel'e doğru çevirdim. "Sen gelene kadar pes etmeyecek."

Zavallı Mads cevap verme şansı bile bulamadı. Roquel'in aşırı heyecanlı çığılığı ikimizin kaderini belirlemeye yetti.

17

GIO

"Koç bizi öldürmeye çalışıyor," diye inler Nolan, evin kapısından içeri girerken.

Ön odada yoğun sigara dumanı var, ama babamın ne kadar önce eve geldiğine dair hiçbir ipucu yok. O kadar çok sigara içiyor ki, koku duvarlara bile sinmiş. Annem onun tembel kışının arkasından temizlenmeye ne kadar uğraşırsa uğraşsın, ev her zaman sigara kokuyor.

annem onun tembel kışının arkasını temizlemeye çalışsa da ev her zaman sigara kokuyor.

Nolan eşyalarını kanepenin yanına bırakıp, ağırlığıyla neredeyse çökmek üzere olan zayıf minderlere adeta yığılır.

Son olarak gelen Lex, etrafımda daire çizip onun yanına çöküyor.

"Öldüm ben, dostum." Başımı bir yana eğip, elimi boynuma koyarak kırmaya çalışıyorum.

Vücudumdaki her kemik sanki sıkma makinesinden geçmiş gibi. Belki de birkaç hafta sonra Silverwood Prep ile karşılaşacağımız içindir, ama bugün takımımız çok heyecanlıydı. Koruyucu ekipmanları giymiş olmama rağmen, savunmamızın her darbesini hissettim.

"Çürüklerimin çürükleri var," diye mırıldandım.

"Aynı," Nolan da aynı fikirde olduğunu belirtip daha dik oturarak arka koridora doğru başını salladı. "İşe gitmeden önce düşünu kullanabilir miyim?"

Okuldaki duşları neden kullanmadığını biliyorum ama yorum yapmıyorum. Giysilerini giyip çıkarmak bir şey ama o yaralarıyla bir grup erkeğin önünde çıplak dolaşmak bambaşka bir şey. Herkes gerektiği kadar sağduyulu değil ve onu döverek öldüren bir babası olduğunu hatırlayan kişi ne kadar az olursa o kadar iyi.

Onu evin arkasına doğru işaret ediyorum. "Umurumda değil. Git hadi."

Nolan, bir dakika önce hareket edemeyecekmiş gibi davranmıyormuş gibi kalkıp kanepeden ayrılır. O koridora kaybolurken, tavan vantilatörünü kontrol eden uzaktan kumandayı alıp onun yerine kanepeye otururum. Vantilatörü çalıştırmak için düğmeye basarım ve terim kurumaya başlarken biraz hava girmesini umarım. Birkaç dakika neredeyse sessizlik içinde geçer. Yavaşça, bırakırım.

Bakışlarım yanımdaki adama kayıyor. Lex'in dağınık siyah saçları yüzünden geriye çekilmiş, kafasının arkasında bir düğümle bağlanmış. Telefonu çoktan eline almış, çeşitli güvenlik kameralarının görüntülerini incelerken avucunun içinde tutuyor. Tanıdık bir yüze geldiğinde, uzun zamandır içimde biriken öfkeyi bir nefesle dışarı veriyorum. Lex, ona ters ters baktığımda bana dönüp bakıyor.

"Neden o kıza bu kadar takıntılı olduğumu hiç anlamadım," diye şikayet ediyorum ve Dionysus Lounge otoparkında Roquel Lee ile konuşan Juliet Donovan'ın siyah beyaz fotoğrafına bakarak başımı sallıyorum. "Çocukken bize iyi davrandı diye, yıllar sonra onu gizlice izlediğini öğrenince Senin onu yıllardır gizlice izlediğini öğrenirse iyi olacağını göstermez. Korkup kaçacaktır, dostum. Gerçekten daha iyi birine yönelmelisin. Bir gecelik senin formayı giymek için senin sikini elektrikli süpürge gibi yalayacak Public'li kızlar bolca var."

Lex'in gözleri bana doğru kaydı ama başını çevirmedi. "Ben" diye cevap verdi. "Ayrıca, senin sikini emmemiş, benimkini emmemiş bir Public kızı var mı ki?"

Dudaklarım seğirir ve bir gülümseme belirir. "Muhtemelen hayır," diye itiraf ederim. "Ama bu daha önce seni rahatsız etmiyordu." Gülümsemem biraz hafifler ve telefonunu işaret ederim. "Prep Girl gözden düştüğünden beri kimseye dokunmadın. O da artık çukurda olduğuna göre sana bir şans vereceğini mi umuyorsun?"

"Nolan onu da getirebileceğimi söyledi."

O uzun zaman önceki sözü hatırlayınca kaşlarım çatıldı. "Hala onun gelmesini mi planlıyorsun?" Başımı salladım. "Hadi ama dostum. Nolan'ın o lafı sadece seni sakınleştirmek için söylediğini biliyorsun. Bize gelmeyi kabul etmesine imkan yok. Ayrıca, neden şımarık, muhtaç bir kızın bize yük olmasını isteyelim ki? Bu çöplükten kurtulmaya çalışıyoruz, onu da yanımızda götürmeye değil."

Lex dişlerini bana gösterir, üst dudağı parlak beyaz dişlerinin üstüne çekilir. "O benim için önemli," der sertçe, "ve o şımarık değil, artık değil."

Uzun bir nefes veriyorum. Juliet Donovan hakkında onunla konuşmak her zamanki gibi anlamsız. "Evet, evet." Elimi sallıyorum. "Üzgünüm, seni aşağılamak istememiştim, sadece... Onun neyi sevdiğini hiç anlamadım."

Duman ve yanan kül rengindeki gri gözleri ekrana geri döner. "O farklı," diye mırıldanır. "Kimse beni umursamadığında o umursadı."

Omzuna yumruk atıyorum. "Ben seni önemsiyorum, seni pislik," diyorum sertçe. Önemsiyor olmasam, onun tuhaf takipçi tavırlarına katlanmazdım. "Sen bana öyle takıntılı değilsin." Takıntılı olmasını istediğimden değil, ama onu ona çeken tek şey buysa, o zaman kafayı yemiş demektir. Yani... zaten kafayı yemiş, ama o Lex. Bu onun normal hali.

Yine de, hiçbir erkek bir kadına bu kadar takılmamalı.

"Babamı ihbar eden oydu." Sözleri o kadar sessiz ki, neredeyse duymuyorum. Neredeyse.

Başımı hızla geri çevirip ona bakıyorum. "Ne?"

Lex, Juliet'in resmine bakıyor, yüzü çenesinin yumuşak hatlarını ve kulağının narin kıvrımlarını gösterecek şekilde dönmüş. Parmaklarıyla resmin

başparmağıyla okşadı. "O morlukları gördü ve öğretmen görmezden geldiğinde çok sinirlendi. Biri bana kötü davrandığını ve bunun doğru olmadığını söyledi. Öğretmene anlattı ve öğretmen onu sakinleştirmeye, sessiz olmasını söylemeye çalıştığında reddetti." Kafasını telefonundan kaldırmadan

neredeyse yetişkin olan Juliet Donovan'a bakarken, eminim onu o zamanlar beş yaşında olan küçük sarışın kız olarak görüyordu.

"Birçok öğretmen ailemin ne kadar berbat olduğunu biliyordu, ama babamı kızdırmak istemiyorlardı," diye devam ediyor. "O bir pislikti, ama Prep inşa edilmeden önce okula bağış yapmıştı. Paraya ihtiyaçları olduğunu düşünüyorlardı. Juliet umursamadı. Çürüklerim hakkında o kadar büyük bir olay çıkardı ki

, birçok öğretmen onu görmezden gelirse kötü görünürdü. Onun sayesinde sonunda bir soruşturma açıldı ve babamın kapalı kapılar ardında yaptığı tüm pislikleri ortaya çıktı: kumar, uyuşturucu."

Ben zaten bildiğim hikayeyi anlatırken tek kelime etmiyorum. O kaldırdığında Onun bakışları kızının resminden uzaklaşıp bana doğru çevrildiğinde, göğsümün hafifçe çöktüğünü hissediyorum. Ebeveynler her zaman çocuklarını mahveder,

mükemmel ve nazik olsalar bile. Her çocuk biraz da olsa sorunlu büyür, çünkü toplum böyle işliyor. Lex'in ebeveynleri gibi... Psikopatların var olmasının sebebi onlar. Annemin inandığı tanrıya inansaydım, Nolan ve ben o olaydan önce Lex'e ulaştığımız için her gün o lanet olasıya şükrederdim.

"O söylemeseydi ölebilirdim," diye itiraf ediyor. "Ya da annemi vurduğunda ve kendini öldürdüğünde onunla birlikte evde olabilirdim."

"Siktir." Televizyonu tamamen unutarak kanepeye çöküyorum. "Üzgünüm dostum. Böyle olduğunu bilmiyordum. Yani annen ve babanı biliyordum ama..." Ne söyleyeceğimi tam olarak bilemediğim için sözlerim yarım kalıyor.

Lex omuz silker ama ekran zaman aşımına girip kararınca telefonunu indirir. "Bir şey söylemene gerek yok ama benim için bir şey yapabilir misin?"

"Ne?" Ona doğru bakarım.

"Ondan bu kadar nefret etme," diyor. "Nolan, onu bizimle gitmeye ikna edersen gelmesine izin vereceğini söylerken ciddi değildi, biliyorum, ama ben sözünü tutmasını istiyorum. Onu istiyorum."

Dudaklarım birbirine yapışıyor. Ona olan nefretimi bırakırsam, belki yapabilirim. Silverwood'dan ayrıldığımızda onun da bizimle gelmesi fikri hala bana yabancı geliyor. "Peki ya biz?" diye soruyorum ona.

Lex başını yana eğiyor. "Biz ne *olacağız*?"

Dışarıyı işaret ediyorum. "Üç erkek ve bir kız?" diyorum. "Sence bu iyi bir plan mı? Yoksa onunla kendi evine mi taşınmayı planlıyorsun? Nolan'ı ve beni bırakıp, düşmüş zengin kızla başka bir yerde yeni bir hayata mı başlayacaksın?"

Hayatımın en uzun saniyesinde Lex hiçbir şey söylemez ve sonra beni şok eder. "Neden birlikte olamıyoruz?"

"Birlikte mi?" Kaşlarım çatıldı. O, bunu kastetmiş olamaz... "*Birlikte... birlikte mi?*" birlikte mi?" diye netleştiriyorum.

Bana bakıyor. "Evet."

"Onunla ilişkimiz olsun mu istiyorsun?" Kafamı sallıyorum. "Dostum, sen yıllardır ona aşıksın. Neden onu Nolan ve benimle paylaşmak isteyesin ki?"

Avantajlarını görmüyorum değil. Yatak odasında pek çok şey yaptım ve pek çok insanla yaptım. İsimsiz, yüzsüz insanlar. Üçlü seks yaptım. Bir kızın kıcını siktim. Yapılabilecek her şeyi yaptım. Ama en yakın arkadaşlarımla paylaşmak? Fikirden nefret etmiyorum.

Bu, hepimizi ayaklarımızda tutmanın, hepimizi bir arada tutmanın bir yolu olabilir. Arkadaşlıklar sonsuza kadar sürmez. Arkadaşlar büyür. Hayatlarına devam ederler. Bunu geçen yıl çok fazla duydum. Mezuniyete yaklaştıkça, Silverwood'dan ayrılmanın bize ne yapacağından daha çok korkuyorum.

Kan bağı olmayabiliriz, ama üçümüz daha güçlü bir bağla birbirimize bağlıyız. Üçümüz arasında bir kız mı? Bu tanrının unuttuğu kasabadan kaçtığımızda bizi birbirimize bağlayacak ve ayrılmamızı engelleyecek daha iyi bir yol olabilir mi?

Lex telefonunu kaldırıp çantasından bir dizüstü bilgisayar çıkarır. "Sizinle ve Nolan'la konuşmam gereken başka bir konu var," der

konuyu değiştirerek bilgisayarını açar ve parmakları tuşların üzerinde hızla dans eder.

"Neymiş?"

"Babası bir süre önce beni arayıp davasına bakmamı istedi."

Gözlerimi kırkıyorum. "Bir dakika. Allen Donovan mı? Allen Donovan seni aradı mı? Davasını araştırmak için mi?"

"Scorpion'u aradı."

Kahretsin... "İşi kabul ettin." Bu bir soru değil. On yıldan fazla süredir aşık olduğu kızın babası onun yardımını mı istiyor? Evet, Lex'in hayır diyebilecek kadar kendini kontrol edebilecek biri değil.

"Evet, bir şey buldum."

Yaklaşıp dizüstü bilgisayarın ekranına baktım, ama ekran karanlıktı ve çeşitli kutularda kodlar belirip kayboluyordu. Kutular o kadar hızlı belirip kayboluyordu ki, okumek için bile zamanım yoktu. Kahretsin. lanet şeyde nasıl bir şey bulunduğunu bilmiyorum.

"Dur tahmin edeyim," dedim. "Donovan masum olduğunu iddia ediyor ve bunu kanıtlamak için senin yardımını istedi." Gözlerimi devirdim. "Aptal. Tek yapacağın gerçeği ortaya çıkarmak olacak ve sonra o da boku yiyip..."

"Bence o masum olabilir." enem kafatasımdan tamamen ayrılıp yere dşebilseydi, öyle yapardı.

"Ne?" İmkansız.

Lex yazmaya devam ediyor, bir kutu bir kutu açıyor, ama bunların hepsinde bir dizi belge, bazıları taranmış, bazıları dijital olarak oluşturulmuş. "Onun banka geçmişine geri döndüm — Donovan-Calloway şirketlerinin tüm gelir ve krlarını inceledim."

"Bana paranın kaybolmadığını söylemeyeceksin, değil mi?" diye sertçe soruyorum. "Birçok arkadaşımız, aileleri geçim sıkıntısı çektiği için niversite eğitimleri için biriktirdikleri parayı kaybetti. Silverwood hâlâ toparlanmaya alışıyor..."

"Hayır, para kesinlikle zimmetine geçirildi ve alındı, ama bunu Allen Donovan'ın yapıp yapmadığı hala bir soru işareti."

"Onun yapmadığını kanıtlamaya çalışacaksın, değil mi?"

Lex bana bir bakış attı. "Gerçeği bulacağım. Eğer o yaptıysa, Juliet'in hayatından çıkmış olur, ama eğer o yapmadıysa..."

"Ona yardım etmek ve onun masum olduğunu ortaya çıkarmak, zamanı geldiğinde seninle gitmekten başka bir seçeneği olabileceği anlamına gelebilir," diye işaret ediyorum.

"O bizi seçecek." Bakışları keskinleşir ve kendimi ikna etmeye çalışıyor mu, yoksa beni mi ikna etmeye çalışıyor, emin olamıyorum.

Ağzımı açıp bunu söylemek üzereyken ön kapı açıldı. Lex, gözümü kırpmadan ve başımı çevirmeden bilgisayarını kapatıp çantasına koydu. . Beynim onun koltuğuna geri döndüğünü ve kapıdan giren kişinin annem olduğunu kavrayınca, neredeyse kanepeden zıplamıştım.

Yerel marketin logosu yazılı iki plastik poşet taşıyan kadın, ona doğru aceleyle yaklaşırken başını kaldırıp beni görür ve beni durdurmadan poşetleri alır. "Oh, amore mio," der İtalyan aksanıyla, "eve geldin."

Aksanı öfkemi yatıştırıyor. Bir an için, bu aksanı hiç öğrenemediğim için çok üzülüyorum, ama babam her yıl yaşımla ilerledikçe bu aksanı benden silip atmıştı. Annem gururlu bir İtalyan olsa da, babamın İspanyol kökenleri ve Amerika'ya göç ettikten sonra maruz kaldığı ayrımcılık, oğlunun memleketlerinin bu küçük tuhaflıklarını asla öğrenmemesini sağlamıştı. Dili biraz bilsem bile, evin dışında kullanmam, onun asla kabul etmeyeceği bir saygısızlık olurdu. Aşağılık yaşlı piç.

Annem, ağır çantaları elinden alıp eğilip başının üstüne bir öpücük kondururken bana karşı çıkmıyor. Boyu kısa olduğu için, onun üzerinden bakıp kirli fırtına kapısından sokağı görebiliyorum. Kaldırımlar çöp ve mahalledeki diğer fabrika evlerinin bahçeleri yabani otlarla kaplıyken, tek göze çarpan şey kaldırım kenarında duran tertemiz siyah sedan.

Araba yeni değil, ama bakımlı. Birkaç tane görmüştüm bayiler de benzer araçlarla dolaşıyorlardı — gerçi onların SUV'leri tercih ettiklerini biliyorum. Karartılmış camlar da aynıydı. İçinde kimse var mıydı bilemiyorum, ama içimden bir ses var, var diyor. Bizi izliyorlar.

"Öğrendim anne," diye cevap veriyorum, arabaya bakarak dalgın dalgın. "Antrenman yarım saat önce bitti."

"Merhaba Lex," diye mırıldanıyor annem.

"Merhaba, Bayan Vargas," diye Lex başını sallayarak cevap veriyor.

"Çocuklara bir şeyler hazırlayayım mı?" Beni çevreleyip eve doğru ilerliyor. "Nolan burada mı? Muhtemelen bu gece çalışıyor. Gitmeden önce ona panzanella hazırlayabilirim."

"Hayır, anne," diyorum, hala sedanı artan bir öfke ve endişeyle izleyerek. "Biz iyiyiz." Gözlerim Lex'e kayıyor. Hala bana dik dik bakıyor, ama yüzümde bir şey olmalı ki, bir saniye sonra ayağa kalkıp kanepeden kalkıyor, kavgamız unutulmuş gibi.

"Gio, neden hala kapıda duruyorsun?" diyor annem, tsk tsk yaparak. "Git kapıyı kapat ve çantaları mutfağa getir. Baban yakında eve gelecek."

Babamın adı geçince dişlerimi sıkıyorum, ama cevap vermek yerine Lex'e anlamlı bir bakış atıp fırtına kapısından siyah sedana doğru başımı sallıyorum. Sözlere gerek yok. O da sadece başını sallayıp beni kenara itip kapıyı açarak dışarı çıktı. Arabaya ulaştığından ve güvende olduğundan emin olmak için bir an bekledikten sonra, kapıyı yarı yürekten tekmeleyerek kapattım, ama tamamen değil. Sonra Annemin peşinden mutfağa girip, çantalarını çizik tezgahın üzerine koyduktan sonra içlerini boşalttım.

"Sana içecek bir şey getireyim. O antrenmanlarda çok terliyorsun," diyor annem, aynı derecede yıpranmış buzdolabına doğru ilerlerken.

Bir iç çekerek, bir kutu domatesi tezgahın üzerine koyup dönerek annemi bir kolumla belinden sardım. "Anne, biz iyiyiz," dedim, yanağını avuçlayarak. Gözlerinin altındaki koyu halkalar büyü müştü. "Yorgun görünüyorsun. Sen git dinlen, ben eşyaları yerleştiririm."

"Ben sakat değilim, Giovanni Luis." Yüzü gerilir, sanki böyle yaparsa istediğini yapacağım sanıyormuş gibi ilk ve orta adımı kullanır. Eskiden öyle olurdu... sekiz yaşındayken. Ama şimdi ondan on beş santim daha uzun ve iki katından fazla ağırlığındayım.

Yine de, siyah ve gri saçlarından bir tutamını geriye çekip ona en yalvaran gülümsememi veriyorum. "Yorgunsun anne," diye tekrar ediyorum. "Ben yetişkin bir adamım, kendi yemeğimi kendim yapabilirim. Bütün gün çalışmışsın. Babam eve gelmeden önce uzanmalısın."

O pislik herif, annemin zorla uykuya daldığı anda, akşam yemeğini isteyip, her geldiğinde dağınık evi eleştirerek, onun azıcık dinlenmesini engelleyecektir.

her geldiğinde mahvettiğini iddia ederek. Şimdilik mümkün olduğunca dinlensin daha iyi.

Annem homurdanarak bana ters ters bakıyor. "Artık beni hiç dinlemiyorsun, amore mio," diye şikayet eder. "Uyuşturucuya başladığından beri" — beni tokatlamak için duraksar

— “sanki annene olan tüm saygını kaybetmişsin gibi. Seni daha iyi bir adam olarak yetiştirdim.”

Onu çalıştırmak için suçluluk duygusu uyandırmaya çalışan zavallı girişimine gülmemek için dilimi ısırıyorum. Kafamı sallıyorum. "Bu bende işe yaramayacak anne," diyorum. "Beni sevdiğim insanlara bakmam için yetiştirdin ve ben de bunu yapıyorum."

Omuzlarına sıkıca tutunarak onu döndürüyorum ve Nolan karanlık koridordan banyodan çıkarken onu koridora doğru itiyorum. Yarı çıplak hali görünüyor ve başını eğip anneme el sallıyor, sonra da giyinmek için odama giriyor.

Annem her adımda sızlanıp şikayet ediyor ve bana suçluluk duygusu aşılamaya çalışıyor, ama sonunda onu koridorun ortasına kadar itmeyi başarırım. Yere uzanana kadar ona hiçbir şey yapmayacağımı anlaması için yeterince uzak.

Yatana kadar hiçbir şey yapmayacağımı anlayacak kadar uzak. Ön kapı açılır ve Lex ortaya çıkar.

Bakışlarım ona kayar ve kaşlarımı çatarım. "Kimdi?" diye sorarım.

Lex başını bana doğru çevirip oturma odasından mutfığa bakmaya çalışıyor ve ben iç çekiyorum. "Az önce yatmasını sağladım," diyorum, sesimi alçaltarak, annemin hala orada olup olmadığını soran sorusuna cevap veriyorum.

Lex başını sallar ve kanepeye doğru geri döner. "Arayan Mattias'tı," der Lex, koridorda bir kapı açılınca sesini alçaltarak. Kafamı kaldırıp bize doğru gelen Nolan'ı görürüm. Üzerinde benim kot pantolonum ve koyu renkli bir tişört vardır.

Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Onları geri getirmeden önce yıka," diyorum. "Yağ içinde geri istemiyorum."

Nolan, saçlarını havluyla kurulamayı bitirirken bana bakmadan elini kaldırıp orta parmağını gösterdi ve sonra yıpranmış gri kumaşı boynunda sallandırdı.

Kafamı sallayarak dikkatimi Lex'e geri veriyorum, artık babamın adamlarından biri olduğumu bildiğim için daha az endişeliyim.

Sizi uyarmadan adamlarını gönderdiğinde çok sinir oluyorum, ama ona durmasını söylersem yine kavga çıkar ve annem ağlar. Onun ağlamasını görmekten bıktım. "Ne istedi?" diye soruyorum Lex'e.

"Ne istiyordu?" diye soruyorum Lex'e.

"Ma-Ri'den tahsilat parası," diye cevapladı Lex.

Nolan mutfığa girip, daha önce benim durdurduğum annemin market alışverişlerini boşaltmaya başlar. "İyi ki sen vardı," der. "Teslimat iyi geçti mi?"

Lex başını sallar ve tezgâhın yanına gider, bir karton meyve suyu alır ve buzdolabına koymak için döner. Üçümüz birlikte iki çantayı hızla boşaltırız ve ikinci çantanın dibinden fişi çıkarır ve somurtarak bakarım.

"Siktir, ne zaman bu kadar pahalı oldu?" diye mırıldanıyorum ve küçük kağıdı buruşturuyorum, ama sonra annemin kullanmayı sevdiğini hatırlıyorum.

arkasında kuponlar var. Sinirlenerek onu tezgahın üzerine geri koyuyorum, avucumun içiyle olabildiğince düzeltiyorum ve sonra çöp çekmecesinin içindeki yığının üzerine atıyorum.

"Bugünlerde her şey pahalı," diyor Nolan, bir kutu soda açıp içmeye başlarken.

Tezgahın kenarını sıkıca tutup eğildim ve dişlerimin arasından yavaşça nefes aldım.

Allen Donovan'ın masum olduğu ortaya çıksa bile, zarar çoktan verilmişti. Kızının başının üzerinde her zaman kara bir bulut asılı kalacak ve insanlar, kasabanın yarısının hayatını mahvedenin onun babası olduğuna inanmaya devam edeceklerdi.

"Ona söylemelisin," diyorum, Lex'in bakışlarını yakalayıp Nolan'a doğru başımı sallayarak.

Nolan soda kutusunu indirir. "Ne söyleyeyim?"

Kollarımı kavuşturup bekliyorum, ama Lex tuhaf bir şekilde sessiz kalıyor. İç çekiyorum.

Nolan ikimizi izliyor ama tek kelime etmiyor. Odanın içinde bir anlık sessizlik hakim oluyor, sonra tiksinti içinde ellerimi havaya kaldırıyorum.

"O Allen Donovan için çalışıyor," diyorum ve saçmalık gösterisini izlemek için arkama yaslanıyorum.

Nolan, Lex'e bakıyor. "Şaka yaptığını söyle." Sözleri düşük bir hırıltı, bir emirdir.

Lex başını sallar.

"Lanet olsun, Lex." Nolan elindeki alüminyum kutuyu yumruğunda ezdi, keskin çatlama sesi odada yankılandı. "O hackleme işine başladığında sana evinin yakınında iş almamanı söylemiştim."

"Allen Donovan, üç saat kuzeydeki Hansgard Cezaevi'nde tutuluyor." Lex'in sözleri Nolan'ın sert bakışlarına neden olur.

"O Silverwood'dan," diye tersledi Nolan. "Şartlarımın ne anlama geldiğini biliyorsun; bana teknik terimler kullanma."

"Bu onun işi," diyorum, tezgaha yaslanıp kollarımı tekrar kavuşturarak.

"Kapa çeneni, G." Nolan bana bakmadan sözlerini sıkarak söyler. Tüm dikkati Lex'te. *Her zaman öyledir.*

Bu düşünceye içimden irkilirim ama Nolan, Lex'e karanlık web faaliyetleri ve yerel yetkililer tarafından tutuklanmayacağı veya yakalanmayacağı işleri kabul etmesi hakkında azarlarken ağzımı kapalı tutarım. Başlangıçta sadece Nolan ve ben vardık. Lex, beş ve altı yaşındaki iki çocuğun ilgisini çekecek kadar sessiz ve çekingen bir çocuktü. Lex'in babası istismarcı olduğu ortaya çıktığından beri on kat daha yakınlaştık. Üçümüz, babalarımızın bizi öldürse bile çok az kişinin umursayacağını fark ettik — en azından çok geç olana kadar umursamayacaklardı.

Ancak benim aksine, Lex uzun süredir normal bir hayat sürememişti. Nolan onun için endişeleniyor ve onu kontrol altında tutmaktan sürekli bahsediyordu. Bir bakıma, Nolan ve ben Lex'in koruyucuları gibiydik ve üç yıl öncesine kadar bu durum beni çok rahatsız ediyordu.

Ama şimdi... Lex, Nolan kadar benim bir parçam. Kıskançlığa yer olmamalı. Yine de... Onları istismar edenler artık yok. İkisi de ya bizim elimizden ya da kendi ellerinden öldü. Benimkisi, annemle birlikte aynı evde yaşıyor. Canavarımın, benimkiler çoktan yokken hala hayatta olması hayatta olmasına kızmadan edemiyorum.

"—onunla ilgili olarak istediğim şey, bu onu ilgilendiriyor." Düşüncelerimden sıyrılıp Lex'in son sözlerini dinliyorum.

Onun ne dediğini duymama gerek yok, ne hakkında konuştuğunu biliyorum. Juliet Donovan ile ilgili her şey Alexio Medici'nin yetki alanına giriyor. Onunla ilgili her şeyi biliyor. En sevdiği gazozunu, en sevdiği müziği ve muhtemelen her gün giydiği tangasının rengini bile biliyor. En azından bana tanga giyen biri gibi geliyor. Belki de son birkaç ayda onunla ilgili değişen diğer şeyler gibi, bu da değişmiştir.

"Suçlu babasına yardım etmek benim için kabul edilebilir bir şey değil. Bunu biliyordun," Nolan dönerek, şimdi buruşmuş soda kutusunu çöp kutusuna atar ve Lex'e delici bakışlarını diker. Bu, babamın adamlarından bazılarına, sırf biz onlardan daha genç diye bizimle uğraşabileceklerini düşündüklerinde attığı bakışın aynısıdır.

"Senin gitmeni istiyorum. O piçe ne söyleyeceğın umurumda değil, işi bitir."

Lex çoktan başını sallamıştı. "Hayır."

Nolan'ın yüzü daha da karardı ve o patlamadan önce, ikisinin arasına girdim. Lex'in küçük sırrını ilk kez ifşa ettiğimde,

amaçları aralarında kavga çıkarmak değildi, çünkü grubumuzun uyum içinde çalışabilmesi için birbirimizden böyle sırları saklayamayız.

"Tamam, yeter," derim ve Lex öne eğildiğinde elimi göğsüne bastırırım. "İkiniz de sakın olun. O sadece bir kız."

"Onun için değil." Nolan çenesini Lex'in yönüne doğru salladı. Haklıydı. Lex için Juliet Donovan bir idol, kurtarıcısı, mükemmel kadındı.

Derin bir nefes alıyorum. "Her ne olursa olsun, gerçek şu ki, Darrio ile ve mezun olduktan sonra işlerin yolunda gitmesini istiyorsanız, paraya ihtiyacımız var." Ve şüphesiz, Lex, Allen Donovan'ın suçlamalardan aklanmasını sağlarsa, bunun karşılığında alacağı para Silverwood'dan çıkıp da uzun bir süre sonra üçümüz birlikte kalabiliriz. "O kadar da paraya ihtiyacımız yok," diye karşı çıkıyor Nolan. "Son zamanlarda

dükkanında daha fazla mesai yapıyorum ve Darrio'nun kazandığı gelirle..." "O gelir sonsuza kadar sürmez." Onu keserek, iki adamdan birine dönüp Lex'in göğsünden çekip, hem öldürmek hem de uğruna ölecek iki adamdan birine dönerek. "Mezuniyetten sonra ayrılmaya karar verdiğinde sadece Lex'le anlaşma yapmadın," diye hatırlatıyorum ona. "Benimle de anlaşma yaptın."

Bu yılın sonunda her şey bitecek. Darrio yok olacak. Artık psikopat babamın başımıza ne tür belalar açtığını görmek için sürekli arkamızı kollamamız gerekmeyecek. O gitmiş olacak. Annem güvende olacak ve biz de kasabadan uzaklara gideceğiz.

Nolan uzun bir süre hiçbir şey söylemez, bakışları benimkinden Lex'e geçer, iri adam omzumun arkasında durmaktadır. Nolan'a karşı cephe oluşturmamız nadirdir. Dahası, bu lanet bir kız yüzünden oluyor.

Lex'e hak vermeliyim, kız çok güzel. Çok seksi ve bir hazırlık okulu öğrencisi için tahmin ettiğimden çok daha güçlü. O bir savaşçı. Annesi gibi kasabayı terk etmediğini öğrendiğimde, yıl sonuna kadar okuldan atılacağını düşünmüştüm. Yanılmışım.

Juliet Donovan, geçmişteki kız değil. O kızın bir maske miydi, yoksa bu kız mı maske takıyor, bilmiyorum, ama ona karşı hızla meraklanmaya başladım. *Kahretsin*. Son on üç yıldır Lex'e onun hakkında kötü şeyler söyledim, şimdi ise aşk sarhoşu bir aptal gibi ona ilgi duymaya başladım. Delilik bulaşıcı bir hastalık mı?

Nolan sonunda arkasındaki tezgahtan uzaklaşır. Başını önce bana, sonra Lex'e doğru eğerek ikisi arasında bir şey geçer,

sessiz bir konuşma. Konuşulanlardan dışlanmış olmanın beni yine etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum. Gerçekten deniyorum, ama sessizlik uzadıkça kaslarım daha da geriliyor.

Nolan iç çekerek başını salladı. "Haklısın," dedi sonunda, bakışları bana dönerek. "İkinize de söz verdim ve sözümü tutacağım, ama Juliet Donovan hiçbirimizin ihtiyacı olmayan bir dikkat dağınıklığı." Sözlerine rağmen, onun adını söylediğinde gözlerinde bir parıltı belirdi. Ne olduğunu biliyorum.

Tehlikeli bir merak.

Nolan Lex'e bakıyor. "Seni vazgeçiremeyeceğimi biliyorum, ama en azından bizi aklında tutmanı umuyorum. Ne yaparsan yap, bu sadece seni etkilemeyecek, üçümüzü de etkileyecek."

Kabul etmek istesek de istemesek de, Juliet Donovan hepimizi etkiliyor.

18

JULIET

Cuma geldi ve dairemde çıkmak için kolumu ısırıp koparmaya hazırım, bu boktan bir partiye katılmak anlamına gelse bile. BMW'm varken, hafta sonları şehre gidip Bran veya Avery ile bir kulüpte kafayı bulur ve rahatlardım. Şimdi ise Roquel'in parti daveti dışında eğlence seçeneğim pek yok.

Megan ve ekibinin hakaretleriyle, dolabımda bıraktıkları çocukça şakalarla, koltuğuma yapıştırdıkları sakızlarla ve öğle yemeğime koydukları solucanlarla geçen bir hafta beni o kadar sinirlendirdi ki, birini kanlı bir şekilde dövmek için hazırım. Yine de, Giovanni Vargas'ı orada gördüğümde beri Cory'nin evine geri dönemedim. Güvenli limanım kaçınmam gereken bir yer haline geldi ve bunun için ondan daha da çok nefret ediyorum.

Scorpion Kings sayesinde artık kutsal hiçbir şey kalmadı.

Apartmanımın otoparkından ışıklar parlıyor, mutfak lavabosunun üzerindeki ince pencereden içeri giriyor. Roquel ikinci kez ışıkları yakmadan kapıdan çıkıp otoparka inen merdivenlere yöneliyorum. Prep partilerinde giydiğim topuklu ayakkabılar, gece elbiseleri ve bin dolarlık elmaslar yerine, bu gece duvar çiçeği tarzını tercih ettim. Yırtık bir kot pantolon, siyah bir tişört ve siyah-gri bir flanel gömlek. Mavi saçlarımı başımın arkasında yüksek bir at kuyruğu yapıp, metal merdivenlerden koşarak inerken ve hafif bir koşuyla kaldırıma çıkarken boynuma sallanıyor.

Roquel'in arabası, eski bir gri Toyota Camry, park yerinin arkasında, doğrudan benim binama doğru bakıyor. Kaldırıma çıkıp yoluma devam ediyorum ve yolcu tarafındaki kapıya doğru dönerek ilerliyorum. Kapı kolunu çevirip içeri giriyorum ve onu çatlak güneşlik aynasında rujunu düzeltirken buluyorum. Rujunu düzelttikten sonra aynayı yerine koyup, ucuz bir marka ruj konsola atıyor.

Bana bakınca gözleri fal taşı gibi açıldı. "Vay canına, Jules," diye mırıldandı, gözleri kıyafetlerimde dolaşıyordu.

Hayal kırıklığıyla, "Silverwood Prep partilerine hiç davet edilmedim, ama... zengin çocuklar artık böyle mi giyiniyor?"

Gözlerimi devirdim ve balık ağı çoraplarının üzerine giydiği yıpranmış kot eteği ve beline sıkıştırdığı yırtık siyah grup tişörtünü işaret ettim.

"Dışarısı soğuk olacak," dedim, sorusuna cevap verme zahmetine girmeden. "O kıyafetle donacaksın."

Roquel ılık hızıyla park yerinden çıkarken emniyet kemerimi takıyorum. Emniyet kemeri göğsümü sıkıca sarınca kalbim göğsümde zıplıyor. *Siktir.*

"Yeterince alkol içersem soğuğu hissetmem bile," diyor. "Sen sürmüyor musun?" Ana yola çıkarken kaldırıma ne kadar yaklaştığına odaklanmamaya çalışırken ona sertçe hatırlatıyorum. ana yola çıkarken kaldırıma ne kadar yaklaştığına odaklanmamaya çalışarak ona hatırlatıyorum.

O umursamadan omuz silkiyor. "Sen geri gidebilirsin."

Arkanıza yaslanıyorum, sinirlenmeye başlıyorum. İçmeyi planlamamıştım. bu kasabada beni birazcık bile sarhoş görecektim güvenebileceğim kimse yoktu — ama en azından seçeneğim olsun istemiştim. Roquel partide görmeyi umduğu adam hakkında konuşup duruyor. Adamın adını o kadar çok tekrarlıyor ki, yavaşlayıp karanlık bir sokağa dönene kadar adının beynimin arkasına kazındığından eminim. Biraz daha dik oturup etrafa bakınıyorum. O farları kapatıp arabayı yavaşlatarak bloğun ortasında duruyor. Arabayı park konumuna getiriyor ama motoru kapatmıyor, konsoldan telefonunu çıkarıp açıyor.

Şaşkınlıkla, onun oturduğu yerden önümdeki karanlık sokağa bakarak mesaj yazdığını görüyorum. "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum sonunda.

Roquel mesajını yazmayı bitirip göndermeden önce cevap verdi.

"Madison'ı alıyoruz," dedi. "Ailesi..." Roquel

Yüzünü buruşturup iç çekerek emniyet kemerini açtı ve bana doğru tamamen döndü. "Madison'ın ailesi biraz katıdır," dedi. "Geçen yıl eski erkek arkadaşıyla yaşadığı fiyaskoyu anlatmıştım, hatırlıyor musun? Ne yapmıştı?"

Ben başımı salladım ve Roquel dudaklarını kısa bir süre sıkıştırdıktan sonra devam etti. "Dışarı çıkmasına izin yok," dedi Roquel. "İşe gitmesine, partilere gitmesine
partilere gitmek yasak..."

"Dur, ama ona Dionysus Lounge'da iş bulmuştun," diye hatırlatıyorum.

Roquel başını yana eğiyor. "Evet, ama ailesi hiç haberi yok. Çalışmak için gizlice kaçmak zorunda. Hiçbir şey söyleyeceğini sanmıyorum ama her yakalandığında başının belaya girdiğinden eminim."

"Nereye gittiğini sanıyorlar?"

Roquel omuz silkti. "Bilmiyorum. Onun bileceği iş."

Ucuz suni deri koltuğa yaslanıyorum. "Onları korumacı oldukları için suçlamıyorum," mırıldanıyorum, midemde bir boşluk açılırken. "Eğer bir pislik benim çocuğumun seks kasetini yayınlasa, onu öldürürdüm." Tabii benim gibi suçlu ve korkak ebeveynlerim varken, iyi bir anne olabileceğimi sanmıyorum.

Roquel'in alaycı sesi dikkatimi ona geri getirir. "Onlar *koruyucu* değiller," Roquel son kelimeyi sanki pis bir küfürmüş gibi taklit eder. "Kontrolcü."

"En azından önemsiyorlar." Benimkiler gibi değil.

Bu hatırlatma göğsüme çarptı. Babamın avukatından onu görmem için gelen sayısız e-posta, kaçındığım tek şey değildi. Babamın en yakın arkadaşı Morpheus Calloway, düşünmek istemediğim geçmişimin bir başka parçası. O da bana sık sık e-posta gönderip buluşmak istiyor ve teklifini yeniden düşünmem için adeta yalvarıyor. Ailemden farklı olarak Morpheus iyi bir insan. En yakın arkadaşının kızı için suçluluk duyuyor, o en yakın arkadaşı neredeyse tüm işini elinden almasına rağmen.

Bu lanet kasabada beni sevmeyen ve beni kullanmaya çalışmayan tek kişi o. O sadece benim iyi olduğumdan emin olmak istiyor ve ona güvenememem neredeyse canımı acıtıyor. Yapamıyorum. Artık kimseye tam olarak güvenemiyorum. Ona bile, herhalde hak etse bile. Öfke midemde kıvrılıyor, alevlenerek canlanıyor.

"Bazı ebeveynlerin etrafta olması, onların orada olması gerektiği anlamına gelmez," diye fısıldıyor Roquel, neredeyse duyamayacağım kadar sessizce, ama duyuyorum.

Yavaşça başımı tekrar ona çeviriyorum. Ama o artık bana bakmıyor. Gözleri ön camın ötesindeki uzak bir noktaya kilitlenmiş. "Bazen ayrılmak daha iyi bir seçimdir. Tek yapacakları hayatımızı mahvetmek ve geleceğimizi mahvetmekse, o zaman kaybolup bizi kendi halimize bıraksınlar."

Sözlerinde açıkça bir şey var, karanlık bir geçmiş ya da belki de şimdiki zaman. Bir yanım ona taziyelerimi sunmak, hatta onu teselli etmek istiyor, ama ağzımı kapalı tutuyorum. Her halükarda, şu anki durumum, kimseye yardım etmeye hakkım olmadığını kesin olarak ortaya koyuyor. Kendime bile yardım edemiyorum. Birkaç dakika daha beklerken araçta sessiz bir gerginlik hakim oluyor ve sonra karanlık bir siluet

Park ettiğimiz yerden iki ev aşağıdaki çitin üzerinde. Öne doğru eğilip onun Madison olduğunu fark edince gözlerim fal taşı gibi açılır.

Kız, çitin üzerine tırmanıp iki bacağını da çitin üzerinden atarken çok çevik. çitin üzerinden atladıktan sonra çömeldi. Eğik durarak ilk evin uzunluğu boyunca koştu, ardından ikinci evin uzunluğu boyunca koştu ve sonra düzleşip hızını yavaşlatıyor.

"Evi bir sokak ileride," diye fısıldadı Roquel. "Ailesi şüphelenmesin diye buraya park etmemi istedi ve arka komşularının çitinden tırmandı."

"Kahretsin," diyorum. "Bu becerilerle atlet olmalı."

Bu yorum, her şeyden çok, garip havayı bozar ve Roquel bana eğlenceli bir gülümseme atar. "Öyle," diye itiraf eder. "Atletizm yapıyor." Ancak sözleri ağzından çıkar çıkmaz dudakları büzülür. "Bizim gibi insanlar için, başarılı olmak için ya atlet ya da dahi olmak gerekir. Eninde sonunda burs kazanacak ve ailesinin kontrolünden kurtulacak."

Mads araca yaklaşıp içeriye bakarken, ben de onaylayarak başımı sallıyorum. Sonra gülümseyerek kaldırımın yanındaki arka kapıya doğru ilerliyor. Kapı metal bir gıcırtyla açılıyor ve Mads içeri girip emniyet kemerini takarken kapı gürültüyle kapanıyor.

"Her şey hazır mı?" Roquel ışıkları tekrar açıp kemerini takarken sorar.

"Evet," diye yanıtladı Mads, bana küçük bir gülümsemeyle.

Roquel, bir araba yoluna girmeden üç noktalı dönüş yapar ve kısa süre sonra Silverwood'un kenarına doğru yola çıkarız.

Ben laf kalabalığı seven biri değilim, ama Mads ile konuşmak çok kolay. Roquel bizi Silverwood'un şehir sınırlarından uzaklaştırırken, kusmamak ve direksiyonu onun lanet ellerinden kapmamak için Mads'e odaklanıyorum. Roquel'in bu kadar kötü bir sürücü olduğunu bilseydim, bu işe gelmeyi kabul eder miydim, bilmiyorum.

Mads ve ben her konuda sohbet ederiz. Beni şaşırtan şey, onun sadece çit atlamada iyi olması değil, aynı zamanda tüm derslerinden A alan bir öğrenci olması. Böyle bir erkek arkadaşı nasıl oldu da ona bu kadar kötü davranıyor ya da geçen yıl onu nasıl bu kadar kolay kandırdı diye merak ediyorum. Sonra Brandon ve Avery'yi düşünüyorum ve hem erkek arkadaşım hem de en iyi arkadaşımın aynı türden pislikler olduğunu hatırlıyorum. Onların kafamda daha fazla yer kaplamasına izin vermek istemediğimden, onları zihnimden uzaklaştırıp Roquel'in Camry'si yavaşlamaya başladığında, karanlık ağaçların arasından geçerek toprak bir yola girerken, geçen manzaraya odaklanıyorum.

Kırsalda sokak lambaları yok, bu yüzden aracın önündeki çift farlar tek ışık kaynağıydı ve toprak yola loş sarı ışıklar saçıyordu. Ağaçların sırası kesilene kadar birkaç dakika daha yol aldık.

Eski, harap bir çiftlik evi ve çevresinde birkaç şenlik ateşi görünene kadar gergin olduğumu fark etmemiştim. Sanki sürücüler ya geldiklerinde zaten sarhoştur ya da kimse onları sıkıştırmasın diye bu şekilde park etmişler gibi, düzinelerce araba çeşitli açılarda rastgele park edilmiş durumda.

"Geldik!" Roquel heyecanla bağırıyor, küçük arabası daha da yavaşlıyor, ama vücudu sürücü koltuğunda titriyor gibi görünüyor.

Camry birden durur ve göğsüm emniyet kemerine çarpar, ciğerlerimdeki hava bir anda boşalır. Kemerini çözmemi başaramadan Roquel çoktan arabadan atlamıştır. Mads ve ben birbirimize bakışırız, sonra çok daha yavaş bir şekilde onun ardından arabadan ineriz. Arabadan iner inmez ucuz alkol ve benzin kokusu burnuma çarpar. Üst dudağım tiksinti ile kıvrılır ve Roquel üstünü biraz aşağı indirirken bana uyarıcı bir bakış atar.

"Başlama," dedi. "Buraya bir amaç için geldik: eğlenmek için." "Ve Megan'a Juliet'in ondan korkmadığını göstermek için mi?" Mads sorgulayıcı ama eğlenceli bir tonla ekledi. sorgulayıcı ama eğlenceli bir tonla ekledi.

Roquel ve ben ikimiz de ona dönüp bakıyoruz.

Omuzlarını silkiyor. "Aptal değilim. Onu ikna etmenin tek yolunun bu olduğunu biliyordum," diyor Roquel'e.

"Megan umurumda bile değil." Gözlerimi devirip kollarımı kavuşturuyorum. Hafif bir esinti esiyor. Roquel'in kıyafetinden daha uzun kollu flanel gömlek giydiğim için Roquel'in giydiği gibi bir şey giymediğime sevindim. O titreyerek ateşin yanına doğru yürümeye başlar.

"Hadi!" diye bağırıyor. "Bir şeyler içelim." Mads tereddüt ediyor, bana bakıyor. "O araba kullanmıyor mu?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "İçmeyi düşünmüyorum," diyorum ona. "Bizi geri götürebilirim."

Mads bir an düşünür ve sonra iç geçirir. "Anahtarları sende var mı?"

Onun olmadığını fark edince gözlerim fal taşı gibi açılır ve Roquel çoktan partinin yarısına varmış, ikimizi geride bırakmıştır. "Siktir," diye mırıldanıp hızlanmaya başlarım.

Sırtımda duyduğum yumuşak, kadınsı kahkahalar beni durdurur ve Mads'in kıkırdamasını duymak için omzuma bakarım. "Ve işte," diye itiraf ediyor, "gelmemin asıl nedeni bu. Roquel partilere tek başına gelememesiyle ünlüdür, ama geldiğinde de ona ayak uyduramayanları hemen terk eder. Niyeti iyi ama..." Mads, bu konuda kimsenin bir şey yapamayacağını söylemek istercesine omuz silkiyor.

Göğsümden bir inilti yükselir. "Ugh, bunu gerçekten yapmak istemiyorum," derim ona, burnumun köprüsünü sıkıştırmak için elimi uzatarak. "Eğer kaçacağını bilseydim, ben..."

Keskin, cırtlak kahkahalar, park ettiğimiz tepenin üstünden çiftlik evine ve şenlik ateşlerine doğru yankılanıyor. Sözümü kesip tam zamanında başımı kaldırıyorum ve Roquel'in, okulun kafeteryasında futbolcuların masasında oturduğunu hatırladığım iri yarı bir adama doğru koştuğunu görüyorum.

Hudson Grey

—adını, Madison'ın evine giderken yolda onun hakkında çok bahsettiği için aklımda kalmıştı.

Hudson, Roquel'i gördüğünde bir anlığına yüzünü buruşturur, ama Roquel kollarına atlayıp ona sarılınca onu itmez. Sempatiyle başımı sallıyorum. Kızın ona olan ilgisi, onun ilgisinden çok daha fazla olduğu açık, ama her ergen erkek gibi, o da kızın dekolte bluzunun altından göğüslerinin yuvarlak hatlarına bakıyor. Sonra kıcını okşuyor ve kız gülerek ona şakacı bir şekilde vuruyor. Dişlerimi protesto etmek için gıcırdatıyorum.

Arkadaş mıyız değil miyiz emin değilim, ama Roquel kadar tarafsız olan sınıf arkadaşım pek yok. En azından bana iş bulmama yardım ettiği için minnettarım. Umarım o pislik kızın kalbini kırmaz. Silverwood Polis Departmanı, onun diz kapaklarını beyzbol sopasıyla kırdığım için beni tutuklamaktan büyük zevk alırdı.

Mads iç geçirir. "İşte gidiyor," diye mırıldanır. "Bu gece onu bir daha görmeyiz herhalde."

"Böyle davranacağını biliyorsan neden gelmek zahmetine girdin?" diye merakla soruyorum.

O yine omuz silkiyor. "Yalnız kalmaktan nefret ediyorum," diye cevap veriyor sessizce. "Yalnız kaldığında, özellikle de etrafın insanlarla çevriliyken, yetersiz olduğun tüm yönlerini düşünmeye başlıyorsun. Senin de öyle hissetmeni istemedim."

Bu ima karşısında sertleşiyorum. "Yalnız kalmak sorun değil," diyorum keskin bir sesle. "Aslında, yalnız kalmayı tercih ederim." Converse ayakkabımın burnuyla ayaklarımın altındaki toprağı kazıyarak kaşlarımı çatıyorum. "Bu aptal partiye gelmek istememiştin ve Roquel'in buraya gelir gelmez beni terk edeceğini bilseydim, biraz daha direnirdim."

Mads bana bakar. "Ona borçlu hissettiğin için geldin." Omuzlarını silker. "Ben de aynıyım. Biraz uçarı ama iyi biridir."

Artık iyi bir insanı neyin oluşturduğunu bilmiyorum, ama kesinlikle iyi bir insan olmadığımı biliyorum. Arkanı dön.

"Gidiyor musun?" Mads arkamdan seslenir.

Durup ona dönerek, pürüzsüz yüzündeki endişeyi fark ediyorum. Alt dudağını ısırıyor, gözleri benden tepenin üstüne, sonra tekrar bana dönüyor.

"İstesem bile yapamam," diyorum, etrafımızı ve tepenin üstünü işaret ederek. "Roquel de benim arabamla geldi ve anahtarları onda. Sanmıyorum ki...

Bu kadar uzak bir yerde araç paylaşımı bulabiliriz." Şu anda o kadar parayı harcayacak durumda olmadığımı söylemedim ama.

Sözlerim onu rahatlatmış gibi görünüyor, yüzündeki gerginlik biraz azalıyor. Mads'in omuzları yavaşça aşağı iner.

"Anahtarlarını getireyim mi?" diye teklif ediyor ve bir adım geri çekiliyor. "Zaten birimizin anahtarları alması daha iyi olur. İçecek de alırım, tabii ki soda."

"Ayık kalmana gerek yok," diye hatırlatıyorum. "Seni eve ben götürürüm."

Ben konuşurken Mads başını sallar. "Hayır, sarhoşların arasında tek ayık olmak eğlenceli değil." Geri atlar ve bana gülümser.

. "Soda bana uyar, hatta daha iyi. Ailem alkol testi yaparsa dışarıda içtiğimi söyleyemezler."

"Seni sınamak mı?" Mads, yarı dönük halde, şenlik ateşinin etrafında toplanan kalabalığa doğru koşmak için olduğu yerde donakaldı. Yüzündeki şok ifadesinden, bunu itiraf etmek istemediği açıktı.

Göğsümde sempati duyuyorum, olan biten her şeyden sonra tekrar hissetmeyi beklemediğim eski bir duygu. Ama Mads, bir şekilde tüm bunları geri getiriyor. Nefes alıp soruyu bırakıyorum ve cevap vermesi için onu zorlamıyorum. Bunun yerine, çiftlik evine ve Silverwood Public'in çocuklarının birinin eski radyosundan çalan berbat ve parazitli müzik eşliğinde içip dans ettiklerini izliyorum.

"Aslında, burada kalmamın bir sakıncası var mı?" diye soruyorum. "Kaçmak istiyorum."

o kalabalıklar ve sadece..." İsteğimi nasıl bitireceğimi bilmiyorum, cümle garip bir şekilde yarım kalıyor. Benim gibi o da uzun pantolon ve kollu giysiler giyiyor.

Şenlik ateşlerinden uzakta olsak bile donmayız, umarım evet der. Mads'in yüzünde önce rahatlama, sonra eğlence beliriyor. "Tabii," diye kolayca kabul ediyor. "Roquel'in anahtarlarını ve birkaç soda alayım. Arabaların yanında takılıp o gelene kadar sohbet edebiliriz."

Minnettarlıkla başımı sallayıp, tepeye doğru çıkan onu izliyorum. Eskiden sık gittiğim partilerdeki kızlardan birinin çıkardığına benzeyen, sahte bir öfke dolu kadınsı bir çığlık duyuyorum. Bir kız, iri bir adamın kollarına alınır ve adam onu ağırlık kaldırır gibi yukarı aşağı sallar, kızın minik eteği her yöne uçuşur ve altında bir şey giyiyorsa bile pek bir şey örtmediğini gösterir.

Bakışlarım, diğer öğrencilerin arasından nefes almak kadar kolay bir şekilde sıyrılan Mads'e geri dönüyor. Kalabalığın içinde kayboluyor ve kimse onu fark etmiyor bile fark etmiyor gibi. *İlginç*. Ben bir parya, Roquel bir parti kızı, Madison Torres ise bir hayalet gibi. Eğer benim arkadaşım olmanın kendisine bir faydası olacağını düşünüyorsa, açıkça yalnız bir hayalet.

Camry'ye geri dönüp Roquel'in arka koltuğunda battaniye aramaya niyetlenirken, aralarında bir kız olan iki geniş omuzlu adam dikkatimi çekiyor. Üçü, uzun saçlı kızı aralarına alıp ağaçların yönüne doğru iterek sallanan gölgeler oluşturunuyorlar ağaçların yönüne doğru itiyorlar, her biri kızın kollarını tutmaya çalışıyor.

Kız tökezleyip gülmeye çalışıyor, saçları omzunun üzerinden dökülüyor ve arkasına bakıp onlara bakıyor. Tanıdık bir tedirginlik ifadesi yüzüne yayıldı, ama sonra öğürerek elini ağzına kapattı ve yüzü panik ve tiksintiye dönüştü.

"Kusacağım!" diye uyarıyor onları, tam tökezleyip ağaçların arasına koşmadan önce.

Boş ver, diye kendime emrediyorum. *Seni ilgilendirmez, Jules*. Dişlerimi sıkıp gözlerimi birkaç metre ötedeki Camry'ye çeviriyorum. Ama geri döndüğümde, adamlar onu karanlığın içine doğru takip ediyorlar.

İçimi buz kaplıyor, çünkü ikisinden kısa olanı, çenesi düzgün olmayan ve gömleğinin yakasından görünen bir dövmesi olan adam, omzunun üzerinden tepeye doğru bakıyor. Bu, yardım isteyen birinin bakışı değil, kimse izlemediğinden emin olmak için dikkatle gözlemleyen bir avcının bakışı.

Siktir. Gözlerimi kapatıp, üçü arasında ne olursa olsun bunun beni ilgilendirmediğini kendime hatırlatmaya çalışıyorum.

Ancak, bir şekilde ayaklarım bu mesajı almamış olmalı ki, gözlerimi açtığımda Camry'den uzaklaşmış, tepeye doğru, hepsinin kaybolduğu ağaçların olduğu yere doğru ilerliyordum.

19

LEX

Ne halt ettiğini sanıyor bu kız? Açık kır bahçesini koşarak geçip, az önce gördüğüm mavi saçlı cadalozu ormana sürükleyip boğazından tutup oraya tıkmak için içimden gelen derin bir dürtü beni ele geçiriyor. Kıcıntı tokatlayacağım. Bu düşünce, Juliet Donovan'ın eğilmiş haliyle birlikte zihnimde beliriyor, o mükemmel kalp şeklindeki kıcı dizlerimin üzerinde, ben de avucumun içiyle kıcıntı güzel bir kırmızıya boyuyorum. Hayalimde, o bundan hoşlanacaktı.

Oh, ağlayacak, çığlık atacak ve durmam için yalvaracak, belki bile bana fiziksel zarar vermekle tehdit edecek, ama bunların hiçbirini kastetmeyecek. Ya da kastetse bile, onu sikmeme izin verirse bıçaklamasına izin vereceğim.

Gio beni dürterek kendime getirir ve bu düşünceyi neden aklıma getirdiğimi hatırlatır. "İşte kızın gidiyor," diye mırıldanır, gözleri Juliet'in otuz saniye önce gittiği ağaçların arasındaki boşluğa kilitlenmiştir. saniye önce.

Nolan birasını geriye doğru eğip, Silverwood Public öğrencilerinin hayatımızın gerçekliğinden kaçmak için toplandıkları harap eski çiftlik evini çevreleyen karanlık ormana sert bir bakış attı. "O ikisine bir çare bulmalıyız," diye mırıldandı, gözlerinde öfke parlıyordu.

Gio ve ben birbirimize bakarız. Juliet'ten bahsetmiyor, birkaç dakika önce Juliet'in peşinden gitmeden önce ağaçların arasında kaybolan adamlardan bahsediyor. Şişesini havaya kaldırır, bir saniye içinde içkiyi bitirir, boş şişeyi çimlere atar ve G'nin Firebird'ünün kaputundan uzaklaşır.

"Onlarla ben ilgilenirim." Sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz Nolan donar ve Gio ile Nolan yavaşça bana döner. Nolan gözlerini kısar.

"Sen böyle şeyleri hiç umursamıyorsun," diye bağırır ve ben kendime onun bana kızgın olmadığını hatırlatmak zorunda kalırım — kızgın olduğu, Silverwood Public'in ponpon kızlarından birini ormana götürüp, daha önce pek çok kişiye yaptıklarını yapmaya niyetli olan iki pisliktir.

Kız benim için isimsiz, yüzü olmayan birisi. Ama Nolan için o, birinin kızı, birinin kardeşi, birinin en iyi arkadaşı ve eğer bir şey yapmazsak, muhtemelen gece bitmeden tecavüze uğrayacak ve sessiz kalması için tehdit edilecek.

Belki bu beni kötü bir insan yapar - gerçi ahlaki açıdan herkesle aynı fikirde olmadığımı her zaman biliyordum - ama o haklı. *O kız* umurumda değil. Neden umurumda olsun ki? Benim için hiçbir şey yapmadı. Juliet'in yaptığı gibi değil. Juliet hayatımı kurtardı. O olmasaydı, babamın annemi ve kendini öldürmeye karar verdiği gece onun evinde olacaktım. Beni de öldürürdü. Ona *her şeyimi* borçluyum.

Ama Nolan benim kardeşim — damarlarımdaki kanla değil, ellerimizdeki kanla — ve eğer gelecekte genç bir anneyi kurtarmak istiyorsa...

travma yaşarsam yaparım. Onun için yapacağım, ve yapmazsam Juliet o iki pisliğin yoluna çıkıp sırtına daha büyük bir hedef tahtası yapıştırabilir.

"Çünkü bunun sona ermesini istiyorsun," diyorum, Nolan'ın sorusu olmasa da onun yorumuna cevap vererek. "Çünkü ilk kez onların yaptıklarının kanıtını elde edecek kadar onlara yaklaştık. Onların yakalanmasını mı istiyorsun? Ben hallederim."

Nolan, bana güvenip güvenemeyeceğinden emin değilmiş gibi bakıyor. Ancak burada ne kadar uzun durursak, Juliet o ikisiyle ormanda o kadar uzun kalıyor ve eğer bir sorun çıkarırsa, ponpon kızın ona yardım edeceğini hiç sanmıyorum.

Bir süre sonra Nolan küfür etti. "Josh ve Rich'i buradan çıkarın," dedi. "Onlarla işiniz bittiğinde, onları partiye değil, yola gönderin."

Josh ve Rich şimdiye kadar akıllı davrandılar. Yaptıkları şeyler sadece fısıltılarla konuşuldu. Kimse onları yakalayamadı ve hiçbir kız konuşmaya cesaret edemiyordu — ne arkadaşlarına ne de başka birine. Nolan'ın yüzündeki ifade niyetini açıkça ortaya koyuyordu. O intikam peşindeydi.

Gio'ya bakıyorum, o da cam şişeyi çimlere atıp Firebird'ün yanına gidiyor. "Sen de gelecek misin?" diye soruyorum.

"*Ben de* orada olacağım," diye düzeltiyor Nolan ve çenesiyle Gio'yu işaret ediyor. "Sen, onunla git."

"Bunu kendim halledemeyeceğimi mi düşünüyorsun?" Yüzümde somurtkan bir ifade belirir.

O bunu bilmeli.

Nolan'ın koyu renkli gözleri benimkilere takılır. "Onun etrafında mı?" diye sorar, başını sallayarak. "Hayır. G'yi yedek olarak al, Rich ve Josh gibi salaklar yakalanmaktansa kaçmayı tercih ederler. Yaptıklarını inkar etmek için kaçmalarına izin veremem.

sonra inkâr etmelerine izin vermeyeceğim. Onları yola çıkar, bu gece işlerini bitireceğiz."

Gio, Nolan'a anahtarlarını atar. "Yirmi ikinci mil işareti," der ve Nolan arkasını dönüp Firebird'ün sürücü kapısına doğru kayar.

Gio elini göğsüme vurup beni geri iterek dikkatimi dağıtır ve beni arabanın önünden uzaklaştırır. Nolan hızla geri geri gider ve yola geri dönen toprak yola doğru yönelir. Sinir bozukluğu kanımda dolaşır, damarlarıma ateş basar.

"Ben hallederim," diye ısrar ediyorum ve duygularımı G'ye yöneltiyorum.

Gio omuz silkiyor ve yürümeye başlıyor. "Tabii ki halledersin dostum," diyor. "Ama halletmen gerekmiyor."

"Ama sen onu umursamıyorsun bile," diyorum, Nolan'ın daha önceki sözlerini açıkça söyleyerek.

G bana sırtını dönerek durur. Bir saniye geçer ve sonra dönerek bana profilini gösterir. "Rich ve Josh'la dışarıda kimlerin olduğunu umursadığımı mı sanıyorsun?" Alaycı bir gülümseme dudaklarını kıvrır. Gölgeler yüzünün gizli tarafına yapışarak, yüzünün yarısını neredeyse insanlık dışı bir iskelet maskesi gibi kaplar. "Juliet Donovan bir parya olabilir, ama ikimiz de o aptal kadının ormana girip onları takip ederken ne yaptığını biliyoruz." aptalın onları ormana takip ederken ne yaptığını ikimiz de biliyoruz."

Sözleri ağzından çıkar çıkmaz, tanıdık bir siluet ağaçların arasında belirdi. Cara Macey ormandan sendeleyerek çıkarken, nefes nefese kalarak tepeye doğru dönüp çiftlik evine doğru ilerlemeye başladığında, ben irkildim ve ağzım açık kaldı. Gio benim ifademi fark etmiş olmalı ki, ormana doğru döndü. Sonra o da kızın partiye geri dönmesini izledi.

Bir vuruş geçer, sonra bir tane daha, bir tane daha. Juliet geri dönmez. Rich ve Josh da dönmüyor.

Boğazımdan düşük bir homurtu çıkar ve neredeyse koşarak ilerlerim. Josh Michaelson ve Richard Glean, Silverwood Public'in kızlarına el sürdükleri için pişman olacaklar, ama benim malıma el sürerlerse, hayatlarından pişman olacaklar.

"Siktir." Gio'nun küfürleri arkamda yankılanıyor, ama bana yavaşılamamı ya da beklememi söylemiyor. Bunun yerine, sadece yetişmek için acele ediyor ve bacaklarımız

ağaçlara ve gölgelere kadar mesafeyi kat eder.

Ağaçların arasından geçip, şenlik ateşinin ve partinin ışığı aniden sönünce bir dalın altına eğiliyorum. Karanlık beni sarıyor.

Bizi biz yapan şiddet. Bu yolu seçmemize neden olan şiddet.

Ve sonunda Silverwood'dan ayrılırsak da, şiddet bizim kanımızda var ve onu arzuluyoruz.

Bu gece Josh ve Rich bu şiddetin bir kısmını görecekler ve kendileri için neyin iyi olduğunu bilirlerse, sonra ortadan kaybolacaklar. Kendileri için neyin iyi olduğunu bilirlerse, bizi onları ortadan kaldırmaya zorlamayacaklar.

20

JULIET

Orman daha karanlık. Bu şaşırtıcı değil. Ancak şaşırtıcı olan, birkaç metre önümdeki iki adamın ağaçların arasında ilerlerken hiç zorlanmıyormuş gibi davranmaları. Kız

sendeleyerek ilerliyor, ara sıra omzunun üzerinden geriye bakıyor, sık sık durup kusmak için boğazına gelen kusmuğu tutmaya çalışıyor. Hiçbiri beni takip ettiğimi fark etmiyor, ama kusma dürtüsüyle mücadele etmediği anlarda kızın yüzündeki ifadeyi fark ediyorum. Endişeli, bunu göstermeye çalışsa da.

Keskin, tiz kahkahası gölgelerin içindeki sessizliğe yankılanır ve konuşur. "Siz... siz benim kafamı çatlatmamam için mi uğraşıyorsunuz?" diye sorar, gergin kahkahalarıyla devam eder.

Zavallı kız. Sarhoş haliyle bile onların ne yaptığını anladığını ve muhtemelen bunu durdurmanın yolunu bulamayacak kadar ayık olmadığını anlayabiliyorum. Alt dudağımı ısırp daha hızlı ilerliyorum. Üçü benden oldukça ileride ve ben hiç içki içmemiş olmama rağmen, ağaç kökleri ayaklarımın önüne atlıyor ve her adımında beni tökezletiyor. Muhtemelen bu yüzden, başlangıçta benden çok ileride olmalarına rağmen . Kız için hem sinirlenip hem endişelenerek nefes nefese kalmış bir halde, başka bir kökün pürüzlü kütüğünü aşarken, karanlıkta bir sonrakini görmeyince neredeyse yere düşüyordum.

"Siktir," diye küfrederek, yakındaki bir ağaç dalına tutunarak kendimi dik tutmaya çalışıyorum.

Ayak bileğim zonkluyor.

Bir an sonra, geç de olsa, adamların birinin onları takip ettiğini fark edip etmediklerini görmek için başımı kaldırıyorum. Neyse ki, öyle bir durum yok, çünkü ikisi kızı avcılarının avıymış gibi etrafını sarmışlar.

Biraz daha hızlı hareket ederek, bir sonraki kökün üzerinden atladım ve başka bir ağacın etrafından dolaştım.

iki adam kızı karanlığa doğru ve bir ağaca doğru itiyor. Deli gibi koştuğumu hissederken beni nasıl duymadılar?

Çalılıkların arasından geçmeleri benim için bir muamma — tabii çok içmişlerse, bu kesinlikle farkındalıklarını azaltmış olabilir.

İçkiden biraz etkilenmiş olmalarını dileyerek sessizce dua ettim. Bir kıza yardım etmeye karar verip kendim tecavüze uğramak tam benim şansıma olurdu.

"Z-zengin, bilmiyorum, b-çok içtim." Kızın sesi bana yankılanıyor, kahkahası tamamen kesilmiş, yerine korku gelmiş. Etrafını saran adamlara odaklanırken kusma isteğini unutmuş gibi görünüyor.

Onların planlarını gerçekleştirmelerine izin vermek istemeyen ben, yanıt olarak ayaklarımın altındaki bir sonraki dalı daha sertçe ezerek, keskin ve yüksek bir *çatırtı* sesi çıkardım havada yankılanır. Kızın bir çığlığı, ayak sesleri ve hışırtı sesleri geldi. Önümdeki iki adam, aynı ifadeyle kalın bir ağacın etrafından bakınıyorlardı.

"Ne oluyor lan?" diye sordu kısa boylu olan. "Sadece Donovan'ın orospusu."

Gözlerimi ona dikip ona doğru ilerlerken, "Henüz benim orospu olduğumu görmedin," diyorum ona soğukkanlılıkla. Dikkatlice başka bir dalın üzerinden atlayarak onlara doğru ilerliyorum.

Sonunda üçüne yetiştiğimde kız tekrar görüş alanıma giriyor ve içtiği alkolün etkisiyle gözleri hala biraz bulanık olsa da yüzünde tanıdık bir rahatlama ifadesi var.

Kahretsin. Beni gördüğüne rahatlamışsa, durumu kötü olmalı. Ancak, bunu fark eder etmez, yüzündeki ifadeyi gizler ve onu sıkıştırdıkları ağaçtan uzaklaşır.

Neredeyse zoraki bir alaycı gülümsemeyle, bir tutam saçını omzunun üzerinden atar ve bana ters ters bakar. "Ne istiyorsun?" diye alaycı bir şekilde sorar.

Gözlerimi devirdim. Beni sevmek zorunda değil, ama sanki az önce onun hayatını kurtarmamışım gibi davranmakta çok başarılı. Onun tavırlarına duyduğum kızgınlık, onu bu ormana girerken gördüğümünden beri verdiği ilk akıllıca karar ile bir saniye içinde yok oldu. Kız, benim varlığımı bahane ederek, etrafında iki adamın oluşturduğu çemberden çıkmak için tökezleyerek ilerliyor, ama gerçekte ne yaptığını belli etmiyor: kaçıyor.

Arkadaş olmayabiliriz, ama burada, bu yerde, ikimiz de, vermek istemediğin bir şeyi her zaman almak isteyen bir dünyada kadın olmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyoruz.

"Arkadaşın seni buraya gelirken gördü," diye yalan söyledim, ona anlamlı bir şekilde bakarak. "Seni aradığını söyledi." Arkasında duran insanların rahatsız bir şekilde hareket ettiğini hissetmeme rağmen, bakışlarım onun üzerinde kaldı.

Tahminde bulunmam gerekirse, buraya getirdikleri kızın nereye gittiğini kimsenin bilmeyeceğini düşünmüşlerdi. Dürüst olmak gerekirse, partide arkadaşları olup olmadığını bile bilmiyorum, ama sanırım sanal yalnızlığımız hakkında ne kadar az şey bilirlerse o kadar iyi.

, bizim sanal yalnızlığımız hakkında ne kadar az bilirlerse o kadar iyi. Sarhoş olsa bile, bu kız benim yalanlarımı yüzüme karşı söyleyecek kadar aptal olamaz. Kafasını çevirmeden gözlerini yana kaydırmasından belli. O da benim gibi, onları göz ucuyla izliyor.

İkisi arasında daha uzun boylu, kısa saçlı ve çenesinde sakal izleri olan adam alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Bu kıızı tanıdığını söylemiyorsun, değil mi Cara?" diye soruyor.

Cara omuz silker ve omzunun üzerinden adama ters ters bakar. "Kapa çenenin, Rich. O bizim okula gidiyor. Sırf aynı sınıftayız diye onu tanıdığım anlamına gelmez."

Aynı sınıftayız mı? Bu rahatsız edici durumdan kurtulmak için yalan mı söylüyor, yoksa gerçekten aynı sınıftayız mı, emin olamıyorum. Her ne olursa olsun, çocuklar homurdanıyor ama onun sözüne inanıyorlar.

Cara ormana ilk girdiğinde olduğu kadar sarhoş görünmüyor, ama onlardan bir adım daha uzaklaşıp bana doğru ilerlerken tökezleyip neredeyse bana çarpıyor. Ona uzanıyorum ama bana tıslayıp geri çekiliyor.

"Bana dokunma lan," diye söylenir, sözleri biraz peltek çıkar. "Her neyse." Ellerimi kaldırıyorum. "Sadece arkadaşının bana yaslanmasını istemedim.

. Hepsi bu."

"Eğer Janice ise, her an buraya gelip seni almaya çalışacaktır ve ben o kaltakla uğraşmak istemiyorum." Rich olmayan ikinci adam, arkadaşından biraz daha zayıf ve saçları daha uzun, ensesinde at kuyruğu şeklinde toplanmış.

"O bir... oh, siktir et." Cara sözünü kesip başını salladıktan sonra, garip sarsıntılı hareketlerle öfkeyle yanımdan geçti. Geçerken bana minnettar bir bakış atmadı ya da teşekkür etmek için bir kelime bile fısıldamadı. Sadece çiftlik evine ve partiye doğru sendeleyerek uzaklaştı.

Bir an bekledim, erkeklerin onu durdurmaya çalışmadıklarından emin olmak için yan gözle baktım. Onun tökezleyen adımlarını duyamayacak kadar uzaklaştığında, yerimde kıpırdadım ve aynı yöne döndüm.

"Dur orada!" Bir el omzuma yapışınca donakaldım.

Bunu düşünmüyorum bile. Sadece tepki veriyorum — uzanıp parmaklarına tutunuyorum ve sonra kolunun altından çıkarken onları tutmaya devam ediyorum, kolunu da yanımda götürüyorum. Bir anlığına uzun saçlı olanı görüyorum onun elini aşağı çekip arkasına çevirmeden önce gördüğüm tek şey. Elini ve kolunu sırtına doğru çekip, acı duyduğunu anlayana kadar yukarı doğru çekiyorum.

"Ne yapıyorsun lan!" diye bağıyor ve ben tepki hızımdan oldukça gurur duyuyorum. En azından, onu öne itip yerdeki başka bir kökün üzerine takılıp düşmeseydim gurur duyardım. Onu itmek yerine, dizlerimin üzerine düşmeden önce kendimi tutmak için onu tamamen bırakıyorum.

Diğer adam alçak, tiz bir sesle güldü. "Sanırım seni pek sevmedi, Josh," dedi, eğlenmiş gibi.

Harika, en azından artık isimlerini biliyorum. Rich ve Josh. Rich, daha önce Cara adındaki kızı sıkıştırdığı ağaçtan inerken, Josh bana öfkeyle dönünce ikisinden uzaklaşıyorum.

"Lanet olası sürtük," diye tükürdü Josh, kolunu ağrısını dindirmek istercesine döndürerek. "Acıttın."

"Söz veriyorum," diye karşılık verdim. "Eğer bir daha iznim olmadan bana dokunursan, sana yapacağım şeyin acısı bunun yanında hiçbir şey kalır."

Kalbim kulaklarımda güm güm atıyor. Bir adım geri çekiliyorum ve ikisi de sadece gözleriyle değil, tüm vücutlarıyla hareketimi takip ediyorlar. Ayaklarının altında hışırdayan yaprakların sesi gecenin sessizliğinde yankılanıyor. Adrenalini tutan kapılar titriyor, açılmayı bekliyor.

"Ne düşünüyorsan," diye uyarıyorum, "yapmamamı tavsiye ederim."

"Neyi yapmayayım?" Rich alaycı bir gülümsemeyle soruyor, gözleri benim

Geniş flanel ve siyah tişört. Etkilemek için giyinmedim, ama nedense o hala beni bakmaya değer buluyor olmalı ki alaycı gülümsemesi bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sana zarar vermek istemiyoruz."

"Evet, sana hiç zarar vermek istemiyoruz," Josh da aynı fikirde, bana olan öfkesi hızla dağılıyor. "Ashında," diye gülümsüyor, yanıma yaklaşarak, "bizim için zevk her şeyden önemlidir."

Kan kulaklarıma hücum ediyor, sesi inanılmaz derecede yüksek. Arkama bir bakıyorum. Partiden çok uzaktayım, bağırsam kimse beni duyamaz... ya da *onlar* bağırsa *ben* duyamam.

"Kaltak oyunları oynayın. Kaltak ödülleri kazanın," diyorum, dilimde asit gibi bir uyarı ile bir adım daha dikkatlice geri çekilirken.

Dengemi korumak için bir ağaca uzanıp dokunuyorum. Sert ve pürüzlü bir şey ayak bileğimin arkasına çarpıyor. Burada arzularımın beni ele geçirmesine izin vermek kötü bir fikir. Bu adamlar aptal pislikler olabilir, ama onlar iki kişi, ben ise tek başımayım.

"Ah, hadi ama. Böyle yapma," diyor Rich, ilerleyerek. Bana yatıştırıcı bir gülümseme sunuyor ama ben bunun gerçekte ne olduğunu biliyorum: lanet olası bir maske.

Bu dünyada herkes maske takar; bunu çok iyi biliyorum. Gülümser yüzler ve keskin dişlerin maskaralığı içinde büyüdüm. Arkadaşların seni sırtından bıçakladığı, babaların seni mahvettiği, annelerin tek kızlarını dünyanın acımasız merhametine terk ettiği bir yerde.

"Sakın düşünme..." diye başlıyorum ama bir saniye sonra Josh öne atılırken dilimi ısırıyorum, parmakları bileğimi sıkıca kavırıyor.

Başparmağına doğru bükerek, Josh'un diğer eli de gelip boynumu sararak beni geriye doğru ittiğinde, sessizce küfrettim. Omurgam bir ağacın kabuğuna çarptığında dudaklarımdan bir çığlık çıktı. Ciğerlerimdeki hava hırıltıyla dışarı çıktı.

"Şu anda seni isteyen biri olduğu için şükretmelisin, *Donovan*," Josh soyadımı pis bir küfür gibi söylüyor. "Zengin pislik erkek arkadaşın, babanın durumunu öğrenir öğrenmez seni terk etti."

Küfürler savurarak diğer elimi göğsüne doğru kaldırıyorum. "Onu terk ettim, *gerizekalı*." Onun ses tonuna uyararak göğsüne sertçe itiyorum. Hareket etmiyor, ama bu pek de şaşırtıcı değil.

Cory'nin eğitimini hatırlamaya çalışırken nefesim hızlanıyor. Her şey kafamdan uçup gidiyor, aynen böyle. Böyle bir şey olduğunda ne yapacağımı bilirim sanmıştım. Şimdi gerçeği biliyorum. Mahvoldum. Spor salonunda geçirdiğim onca hafta, antrenörler ve sparring partnerleriyle yaptığım antrenmanlar, gerçek tehlike karşısında hiçbir şey ifade etmiyor.

Geriye kalan tek şey içimde kabaran öfke, acımasızca keskin ve patlamaya hazır. Onu serbest bırakabilirim. Her şeyi bırakmak çok kolay olurdu. Yumruklarımı sallamaya başlayıp ne olacağını görmek. Ancak küçük, görünmez bir ip onu tutuyor, beni geri çekiyor.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum, boğazımı sıkı el hafifçe sıkıştırıyor. Sonunda... bırakırsam ne olur?

Bir anda, ne olabileceğini anlıyorum. Avucumun içini Josh'un yüzüne bastırduğımda burnundan kan fışkırıyor. Dizim kasıklarına çarpıyor ve iki elimle kafatasının arkasını kavradığımda, dizimi tekrar kaldırmadan önce ciğerlerinden çıkan yumuşak hava sesinin tadını çıkarıyorum. İlk saldırımda burnu kırılmamışsa, ikincisinde kırılacaktır.

Parmaklarım kırmızı, boğazımın kenarından ıslaklık sızıyor — burnundan çıkan kan mı? Bu fikir hoşuma gidiyor. Birinin kanında yıkanmak. Onu mahvetmek ve o kadar uzun zamandır içimde tuttuğum tüm öfkeyi serbest bırakmak.

İyi kızlar annelerinin dediklerini yapar, Juliet. İyi kızlar babalarının sözünü dinler.

İyi kızlar soru sormaz.

İyi kızlar erkek arkadaşlarının kendilerini aldatmasını umursamazlar.

İyi kızlar, en yakın arkadaşlarının erkek arkadaşlarıyla yatmasını affeder. İyi kızlar, çılgılık atmak isteseler bile gülümserler.

İyi kızlar sorun çıkarmaz. İyi kızlar...

dünya tarafından ezilir. İyi olmak istemiyorum. Artık istemiyorum.

Tekrar gözlerimi kırıpıyorum ve gerçeklik bir kez daha içime işliyor.

Josh'a saldırdığım görüntü buharlaşır ve onun yerine, tam da olduğum yere geri dönerim — sırtım sert ağaç kabuğuna yapışmış, eli boğazımda.

Neden öfkemi yine bırakmak istemiyorum?

"Prep kızlarının amcığı nasıl bir şey merak ederdim," diyor Rich, Josh'un omzunun üzerinden bakarak. Josh boğazımı sertçe sıkıyor. Karşı koymuyorum. Henüz değil.

Onun yerine ikisini de gözümle takip ediyorum. İkisi de okulda sporcu olmalı, iri ve kalın yapıllılar, her biri benden en az 12 santim uzun. Ama bu, bunu öylece kabul edeceğim anlamına gelmez. Hayır. Bunun bana olmasına izin vermeyeceğim. Veremem.

Kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum, Josh'un elini sıkarak mümkün olduğunca çok hava alıyorum ve kavgayı bırakıyorum. Kollarımı yanlara indiriyorum. Gözlerimin önünde siyah ve beyaz lekeler dans ediyor. Burası o kadar karanlık ki, ikisini görebilmemin tek nedeni ay ışığının ağaçların tepelerinden sızması.

Yaprakların arasından ve başlarının üzerinden ışık huzmeleri süzülüyor ve Rich'in hemen arkasındaki gölgelerde üçüncü bir adamın durduğunu görüyorum. Kalbim

hızla göğsümün içinde atıyor. Korku ve yaralama dürtüsü içimi kaplıyor. Böyle yenilmeyeceğim. Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Üçüncü kişi Rich ve Josh'tan biraz daha iri. İkisi de ondan daha kısa ama yüz hatları gölgede kalıyor.

Sessiz ve ölümcül bir hayalet gibi gölgelerin içinde. Kalbim hızla çarpmaya başlar, ama saldırmak ya da çığlık atmak için bir şey yapamadan Rich Josh'un arkasından kaybolur. Sanki ince havaya karışıp yok olmuş gibi. gibi sessiz ve ölümcül bir şekilde ilerliyor. Kalbim hızla atmaya başlıyor, ama bir şey yapamadan - saldırmak ya da çığlık atmak - Rich Josh'un arkasından kayboluyor. Sanki havaya karışıp buharlaşmış gibi ortadan yok oluyor.

Bir an sonra şok dalgası beni vurur. Arkadaşı Josh ise farkında bile değil gibi. Aptal herif, benim aniden hareketsiz kalmamı fırsat bilip eğilir ve ağzını boğazıma sürter. Neredeyse hissetmiyorum. Dikkatim onun arkasında olanlara odaklanmış durumda.

Üçüncü adam, gölgeli yabancı, yeniden ortaya çıkıyor ve Rich'i boğazından kaldırıyor. Küçük adamın sesi, Rich'in ağzını sıkıca kapatmasıyla kayboluyor.

onu susturur. Orada sallanır, ileri geri, ayakları yerden sadece birkaç inç yukarıda sallanır. Burnumdan histerik bir homurtu çıkar ve elimle ağzımı kapatmak için uzanırken, neredeyse Josh'un yüzüne tokat atıyorum.

Ah, evet. O. Hala orada olduğunu unutmuşum. Josh'un başı biraz kalkar ve arkadaşının içinde bulunduğu tehlikenin farkında bile olmadan bana kızgın bir şekilde bakar.

Bunun yerine, ağzını yüzüme doğru hareket ettirerek sadece bana odaklanıyor. Elimi çevirip ağzına ve çenesine bastırıyorum ve sırtımı ağaca dayayarak ağaçlara yaslanarak onu geri itiyorum.

"Sakın deneme bile."

Josh boynuma öpücük vermek için eğildiğinde, tutuşu gevşedi ve bu da onun tutuşundan kurtulmamı çok daha kolaylaştırdı. Elimi uzatıp elinin arkasını çimdikledim ve onun ulaşamayacağı bir yere döndüm, spor ayakkabımın altında bir dalın kırılma sesi duyuldu.

Josh'un öfkeli bakışları benimkilerle buluştu. "Dinle, seni küçük orospu, ben..."

Söylemek üzere olduğu şeyi bitiremez, çünkü ilk gölgenin yanında ikinci bir gölge belirir ve bir yumruk Josh'un yüzüne çarpar. Ani saldırı Josh'u yere düşürür, köklerin ve küfürlerin arasında kıvrılır.

Geri çekilirken, keskin bir şey baldırımın arkasını kesip kot pantolonuma saplanınca tıslar.

"Ne oluyor lan!" Josh, arkadaşı öksürürken bağırır.

Bakışlarım yeni gelen adamlara kayar. İkisi de taktıkları kapüşonları geri çeker ve tanıdık iki yüz ortaya çıkar. Hayatta minnettar olmayı ya da görmeyi bekleyeceğim son kişiler. İki Akrep Kralı sanki gölgelerden ortaya çıkmış gibidir. Az miktardaki ışık, gözlerindeki ölümcül niyeti parlatır.

Rich ve Josh'un işi bitti.

21

JULIET

Merak beni kötü pençeleriyle sıkıca tutuyor.

Lex ve Gio, Rich ve Josh'un avlarını götürmek için seçtikleri küçük açıklıkta dururken, karanlık intikam melekleri gibi görünüyorlar. Siyah kot pantolon ve aynı renkte bir kapüşonlu sweatshirt giymiş Lex, başını yana eğerek, Gio Josh'u yerden kaldırıp havaya kaldırırken, elinde tuttuğu adamdan bana doğru gözlerini kaydırıyor.

Gümüş bir parıltı dikkatimi çekiyor ve gözlerim Lex'in kot pantolonunun ön cebinden sarkan bir zincire düşüyor. Zincir, yan tarafa uzanıyor ve arkada kayboluyor. Yıpranmış kot pantolonları, spor ayakkabıları ve soluk renkli formalarla atletik yapılarından bahseden Josh ve Rich'in aksine, Lex

daha çok gotik bir sporcu gibi görünüyor. Gio da ondan çok geride değil.

"G-Gio, dostum," Josh, gözleri hızla Rich'e kayıp geri dönerken kekeliyor. "B-burada ne işin var?"

Avını izleyen bir yılan gibi, Gio Vargas başını eğip Josh'un vücudunu baştan aşağı süzdükten sonra yüzüne geri döndü. Josh bir cevap bekliyorsa, Gio ona cevap vermedi. Dayandığım ağaca geri kayarak, elimle sert kabuğu okşadım, ta ki bir kıymık avucuma batana kadar.

Elimi çekince dişlerimden bir tıslama sesi çıktı. Loş ışıktaki Lex'in başı bana doğru fırladı ve havaya düşük bir hırıltı yayıldı, damarlarımda kan dondu. Hareketsiz kaldım, nefesim boğazımda titreyerek durdu. O hırıltı... o ses... insani bir yanı yok. Öfkeli bir hayvanın sesi, şiddet dolu ve kemik ve eti parçalamaya hazır.

"Onları öldürme." Gio sonunda söylüyor, ama bu hiçbirimizin beklediği şey değil.

Cevap veren hırıltı havada yankılanır, ses seviyesi artar sonra yavaşça azalır. Ter boynumun arkasına yapışır ve o Cara kızını kurtarmak için buraya gelerek kendimi ne kadar büyük bir tehlikeye attığımı fark ettiğimde hissettiğim adrenalin tekrar yüzeye çıkar.

Lex serbest eliyle yüzünü ovuşturdu, sonra da başının üstündeki uzun, mürekkep siyahı saçlarını geriye attı. Altında metalin parıltısı

Ay ışığı, taktığı yüzüklerde yansıyor. Kendimi onlara odaklanmış buluyorum, önümdeki sahnede kendimi sabit tutacak bir şeye ihtiyacım var. Bir yüzük basit, sade bir halka. Diğer küçük halkalardan oluşan bir zincir. Ortadaki ise bir kafatası.

Omurgamdan bir ürperti geçiyor.

"S-sadece eğleniyorduk, G," Josh aceleyle devam ediyor.

Gio'nun tutuşuna direnmiyor, ama rahat da değil.

Gözlerim Gio'nun yüzüne kayıyor. Arkadaşının aksine, o açıklığı dolduran ay ışığının altında duruyor ve ışık, ifadesindeki ham öfkeyi ortaya çıkarıyor. Ön kolundaki kaslar gerilip şişiyor, damarları yukarı çekilmiş siyah mürekkepli çizgiler kollarını çevreliyor ve kumaşın altında kayboluyor.

"İkimiz de burada ne yaptığını biliyoruz, Josh." Gio'nun sesi, yüzü tam tersine rağmen soğuk bir kayıtsızlık maskesi gibidir.

"Sen hiçbir şey bilmiyorsun!" Rich, kurtulmak için boşuna Lex'e tekme atarak bağırdı. "Neden umursuyorsun ki? Zaten kimse o kaltağı istemiyor. Donovan, tüm ailelerimizin işlerini kaybetmesinin sebebi!"

Elimdeki ve baldırımdaki acı, her şeyi kaplayan öfkeyle bir anlığına unutulur. Ancak öne çıkıp onu düzeltmeden, Lex'in yumruğu Rich'in yüzüne çarpar. Bir, iki, üçüncü yumrukta Rich yere yığılır, başı yana düşer ve bilincini kaybeder. Bilincinin ya da bilinçsizliğinin Lex'i durdurduğu söylenemez.

Hayır. Lex, Rich'in yüzünü yumruklamaya devam eder. Parmak eklemlerinin altında kıkırdayan kıkırdakların keskin sesi geceye yankılanır ve bu ses

Josh'un içinde bir şeyleri kırıyor gibi.

"Dostum, onu öldürüyor!" Josh, Gio'nun tutuşuna karşı direnerek çabalıyor. Gio iç çekerek esirini bırakıyor ve yana çekiliyor. Josh, aniden kazandığı özgürlüğün etkisiyle sendeliyor ve yakındaki bir ağaca fırlıyor.

İlk başta Gio'nun onu bırakacağını sanıyorum, ama öyle değil. Dönüp ellerini beline koyar ve Lex'in baygın kurbanını bırakıp Josh'a saldırmasını izler.

bilinçsiz kurbanını bırakıp Josh'a saldırmasını izler. Lex, zar zor bastırdığı bir haykırıyla diğer adamı yere indirir, başını tutup yere vurur.

"Dur!" Yalvaran çığlık, Josh'un kafatasının sert toprağa çarpma sesiyle boğulur. Ciğerlerimdeki hava boğucu hale gelir.

kendini yutarak, dilimin arkasında sadece iğrenç karbon tadı kalana kadar.

Josh birkaç dakika sonra sessizleşir ve vücudu yaprakların ve çalılardan üzerine yığılır. Lex'in ikinci kurbanı da baygın haldeyken durup durmayacağını görmek için bir an beklerim. Durmaz. Sadece neredeyse hiç ses çıkarmadan vurmaya devam ediyor. Nefesini zorlanarak ya da çok çabalayarak aldığını bile sanmıyorum.

Bir dakika geçer. Sonra bir dakika daha. Ve bir dakika daha.

Biri bunu durdurmalı. Lex'e yeterince yaptığını söylemeliler, ama Josh'un acı çekmesini sona erdiren kişi ben olmak istemiyorum, o bunun farkında olmasa bile. Daha önce hissettiğim o acımasız, kötü his içimde yeniden yükseliyor.

Suçluluk duygusunun içime sızmasını bekliyorum, ama hiç gelmiyor. Onun yerine, sadece tatmin hissediyorum.

Gio'ya bakıp Lex'in hareketlerine bir an önce son verecek mi diye bakıyorum ama o artık arkadaşını izlemiyor. Gözleri tamamen bana dikilmiş durumda.

Geri çekilirken, bacaklarımın arkasına bir şey çarparak neredeyse kıcımın üstüne düşüyorum. Bana doğru ilerliyor ve geri çekilmemi engelleyen kökün üzerinden atlamaya zamanım olmuyor, o bana ulaşıp beni üst kollarımdan tutup Josh'un yaptığı gibi aynı ağaca doğru bastırıyor.

"Hey!" Elimi göğsüne dayadım, kıymığı unutup, hareketim kıymığı etime daha da batırınca küfür etmekten kendimi alıkoydum.

Gio'nun karanlık gözleri bana dikilir ve daha da yaklaşır. "Sen de kendini suçsuz sanma, Prep Kız," diye hırlar. "Bu adamları buraya kadar takip ederek ne yapmaya çalıştın?"

"Seni ilgilendirmez." Ellerimi yumruk yapıp avucumdaki acıyı görmezden gelerek onu bir adım geriye ittim. "Ama bana mağara adamı gibi davranmayı bitirdiysen, ben gidiyorum."

"Hayır, bitmedi," dedi. "Daha bitmedi." Sonra başını çevirip omzunun üzerinden bağırdı. "Lex! Kalk kıcını ve onları dövmeyi bırak. Bilinçsiz durumdalar, zevk alamıyorlar."

Direnen bir vücuda çarpan yumrukların sürekli sesi kesildi ve Lex'in gölgesi Gio'nun omzunun üzerinden belirdi. Josh ve Rich'i iki Akrep Kralıyla takas etmenin ironisi benim gözümde kaçmadı.

Lex yaklaşırken, kocaman vücudu sanki gerçek değil de bu ormana ait bir hayalet, bir yaratık gibi şok edici bir sessizlik içinde kalır. Göğüs kafesim kalbim ve ciğerlerimi sıkıca sıkıştırır.

Rich ve Josh, güçlü olmanın verdiği güçle sarhoş olmuş iki adam olabilirlerdi, ama Lex ve Gio farklıydı. Silverwood dünyasında, onlar pis krallardı. Kendi başlarına canavarlar. Başımı geriye eğip kraliyet kararlarını vermelerini bekledim, ama dudaklarından tek kelime bile çıkmadı. Ormanın sesleri yavaş yavaş geri gelip yerini

Sessizlik, bizi bir balonun içinde tuttuğunu fark etmemiştim bile. Küçük bir hayvan, çalılıklar arasında saklanırken cıvıldıyor. Eş arayan böceklerin çığlıkları geceye yankılanıyor. Garip bir baskı beni olduğum yerde tutuyor.

İkisi de Rich veya Josh'a saldırmakta tereddüt etmemişti. Gio, Lex'in avını bırakırsa ne yapacağını biliyordu. Yanağımı çevirip, yüzleri kanlar içinde yere yığılmış iki adama baktım.

Josh'un burnu garip bir açıyla bükülmüş, kırık olduğu belli. Kan, burun deliklerinden üst ve alt dudağına akıyor, çenesinden damlıyor. Yerçekimi, o koyu kırmızı sıvıyı yakalayıp aşağıya doğru çekiyor, adem elmasını kaplıyor. Josh'un yüzünden damlayan kanı izlemekle o kadar meşgulüm ki, burada, kesinlikle güvenmediğim bir adam tarafından bir ağaca dayalı durduğumu neredeyse unutuyorum. Gio'nun elleri üst kollarımı gevşetip boğazımın iki yanına kadar yukarı doğru hareket ettirir — bu his beni öfkeli bir boğa kadar incelikle gerçeğe geri döndürür.

Bakışlarımı tekrar onun yüzüne çevirip, Silverwood Public'in yakışıklı playboyuna kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Beni bırakacak mısın?" diye soruyorum.

Gio yaklaşır, Lex de aynısını yapar. Ateş ve misk kokusu beni sarar, bana yaslanan iki erkeksi vücut, öncekilerden çok farklıdır. Aylar önce geride bıraktığımı sandığım bir duygu yeniden alevlenir, karnım kasılır, uyluklarım titrer.

Tahrik.

Oh. *Kahretsin. Hayır.* Kafamı sallayıp bu hissi uzaklaştırmaya çalışıyorum ama gitmiyor.

"Sana zarar verdiler mi?" diye sorar Gio, sesi gece seslerinin arasında çok yüksek gelmiyor.

Kalp atışlarım kulaklarımda hızlanıyor, damarlarımdan akan kanın sesiyle birlikte hızlanıyor. Kafamı tekrar sallıyorum, ama ona cevap vermek için mi, yoksa vücudumu saran istenmeyen çekiciliği ortadan kaldırmak için mi, emin değilim.

Vücudumun tepkisi beni rahatsız etse de, bu tepki sadece karanlıkta etrafımı saran iki adamın varlığını içgüdüsel olarak fark etmemi sağlıyor. Onların büyük vücutları her şeyi ortadan kaldırıyor, açıklığın geri kalanını kapatıyor, böylece yere yığılmış cesetleri artık göremiyorum. Tek görebildiğim *onlar*.

Nefesim hızlanıyor, Gio'nun başparmakları boğazımın yanlarını yatıştırıcı bir şekilde okşarken nefesim gittikçe hızlanıyor. Lanet olsun ona. Yatıştırılmak ya da rahatlatılmak istemiyorum, hele ki ondan değil.

Dikkatimi ondan Lex'e çeviriyorum. "Bırakın beni," diyorum.

Lex hiçbir şey söylemez. Bunun yerine, o karanlık, ruhsuz gözleriyle bana bakar. Ciğerlerimdeki hava kurur ve bir şey söylemek istediğimde boğulurum, ama ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Üçümüzün arasında soğuk ve gergin bir sessizlik hakim. Omuzları nefes alıp verirken inip kalkıyor ve Lex'in yüzünü dikkatle inceledikten sonra, onun yüzünün beneklerle kaplı olduğunu fark ediyorum... Çiller mi? Hayır, çiller değil. Her tarafı kanla kaplı. İçim burkuluyor ama korkudan değil. İnanamayıp iniltiyi bastırıyorum. Kanla kaplı bir erkeği seksi bulamam, çünkü o zaman kafamın içinde bir sorun var demektir. Kahretsin, kafamın içinde bir sorun var.

"Seni bu gece buraya kim getirdi?" diye soruyor Lex, sesi derin ve boğuk.

Gözlerimi kırıyorum. "Neden umurunda?"

Bana bakıyor ama ifadesi o kadar belirsiz ki şaşırmış mı, kızmış mı anlayamıyorum. "Soruma cevap ver, geri çekileyim," diyor Gio.

Hiç düşünmeden anlaşılmayı kabul ettim. İkisini benden uzaklaştırmam gerekiyordu. İkisi de bana dokunmayı kesmeliydi. "Seni ilgilendirmez ama beni bu gece arkadaşım Roquel getirdi."

İçimdeki ateş biraz azalır ama Gio sözünü tutar ve bir adım geri çekilir, Lex'i de aynısını yapmaya zorlar. İç çekip kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururum ve ikisine de karanlık bir bakış atarım.

"Bu ikisini buraya kadar takip ederek ne yapmaya çalıştığını açıklamak ister misin?" Gio, Lex'in kullandığından çok daha sakın bir tonla önceki sorusunu tekrar sorar.

Omuzlarının üzerinden Josh ve Rich'e bakıp sonra tekrar onların bakışlarına dönüyorum. "Özellikle değil." Bilmelerine gerek yok.

Gio bana bakarken hafifçe eğilir, bakışları yüzümü ve aşağısını tarar. Zaten neredeyse abanoz rengi olan gözleri, karanlığın kendisine dönüştü. kirpiklerim göz kapaklarıma değiyor. Sanki sonsuz bir boşluğa bakıyorum. Ne derler bilirsın... Boşluğa yeterince uzun süre bakarsan, o da sana bakmaya başlar.

Şu anda, kesinlikle öyle olduğunu düşünüyorum. Bence o boşluk.

Bu delilik. *Onlar* deli ve ben çok geç olmadan onlardan uzaklaşmam lazım.

"Dinle." Nefesimi vererek Gio'nun göğsüne elimi koyup hafifçe iterek kendime biraz nefes alabilmek için yer açtım. Ama bir faydası olmadı. O orospu çocuğu bir milim bile kıpırdamadı. Bunun yerine, nefes alıp verirken sıkışıyor ve boğazından garip bir ses çıkıyor. Elim anında geri çekiyorum ama bir şey söylemiyorum.

"Yardıma geldiğin için teşekkür ederim." Bu sözler boğazımdan tırnaklarla çıkarılmış gibi. Gerçekten söylemek istemiyorum, ama hayatımı mahvetmeye çalışan piçlerden biri olsa bile, bana bir iyilik yapıldığında bunu kabul etmeyecek kadar kötü bir insan değilim. "Senden yardım istemedim, ama artık oldu ve biz arkadaş değiliz, tam tersine —yani—

Yan tarafa doğru sürünerek, etrafımı saran kas duvarından uzaklaşmaya çalışıyorum. Kalın, kaslı bir kol uzanıp kaçışımı engelliyor. Başımı geriye eğip, Lex'in Gio'ya dokunan elimi tuttuğunu görünce ağzım açık kalıyor. Elim kendine doğru çekip, avucumu göğsüne bastırıyor.

"Neden tam tersiyiz?" Lex'in sorusu gizemli bir duygu ile doludur, ama derin bariton sesi vücudumun her molekülünde titreşir.

Elimin üzerindeki elinin ısısı, beni yerinde tutuyor, sinir sistemime damga vuruyor. Beynim, onun sözlerini anlamak için normalden bir saniye daha fazla zaman alıyor. "Ne?" Ciddi mi? "Çünkü benden nefret ediyorsun. Silverwood'daki herkes benden nefret ediyor."

"Nefret mi?" Lex başını yana eğdi ve yüzündeki ince ayrıntıları göremesem de, bu hareketin şaşkınlık ya da merak olduğunu anlayabiliyordum. Onun tutuşundan kurtulmaya çalıştım. Beni bırakmadı. Bu harekete tepki bile vermiyor. "Başkalarının ne düşündüğü umurumda değil, ama ben senden nefret etmiyorum, Jules."

Jules? Üst dudağım kıvrılır, dişlerim görünür. Bana Jules diyemez. Biz arkadaş değiliz.

"Bırak." Dişlerimin arasından bu kelimeleri fısıldayarak, sıkışmış elimi daha da sertçe çekerim. Göğüs kasları inanılmaz derecede sert. Vücudumuzun birbirine ne kadar yakın olduğunu düşünmemeye çalışırım.

"Hayır," diye cevap veriyor sertçe.

Gözlerim Gio'ya kayıyor, onun öne çıkıp arkadaşını durdurmak için bir şey yapmasını bekliyorum. Büyük bir şokla, ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılmış ve geri çekilmiş, kollarını kavuşturmuş, *eğlenerek* izliyor. *Pislik.*

"Bu aptalca." Elimi tekrar çekiyorum ama nafile. Kaşlarım çatılıyor ve beni tutan elini göğsüne doğru daha sertçe çekiyorum. "Numara yapma, sen ve bu lanet okulun tamamı ilk günden beri peşimdesiniz," diyorum sertçe.

Lex, Gio'ya bakıyor. "Hâlâ onun peşinde misin?" diye soruyor. En azından, sözlerimin tamamen yalan olmadığını kabul ediyor.

Gio burnunu çeker. "Öyle olsam da bana pek bir faydası olmazdı, ama hayır. Ben de senin peşinde değilim, Prep Girl."

Ona bakmak için dönüp ağzımı açtım. "Beni kandırabilirdin." Sözlerim alay ve öfkeyle doluydu. "Kız arkadaşın hala peşimde."

Gio'nun eğlencesi bir anda kaybolur. "Kız arkadaşım yok," der sadece.

Megan için üzülürdüm ama... Üzülüyorum. O lanet olası bir kaltak. Lex'in tutuşuna karşı direnmeyi bırakıyorum, bir yere varamıyorum.

"Peki," diyorum sertçe. "O zaman senin seks arkadaşın... Ona ne dediğin umurunda değil. Gerçek şu ki, Silverwood Public'e transfer olduğumdan beri hayatımı kolaylaştırmadın. Hayatım hakkında sana güvenip anlatmayacağım için beni affet."

"Senin hayatını sormuyorum," diyor Lex, dikkatimi tekrar kendisine çekerek. Bileğimdeki kelepçe hala sıkı sıkıya bağlı.

"Hayır mı?" gülüyorum, ama sesim kuru ve çirkin çıkıyor. "O zaman ne yapıyorsun?" Parmaklarımı göğsüne bastırıyorum, avucumda kıymık yüzünden hissettiğim zonklamayı hissediyorum.

Elimi kaldırıp, tuttuğu yerden yukarı doğru çeker. Elimin altındaki kumaşın altındaki kasların baskısı, dikkatimi yeterince dağıtır ki, elimi ağzına kadar çekebilir. Dilinin

oraya saplanmış tahta parçasına dokunduğunda, bir nefes vererek tısladım. Geri çekildim, boğazımdan acı bir ses çıktı.

"Ne oldu?" Gio orada, büyük vücudu yanıma bastırarak beni Lex'e doğru çekiyor.

"Hiçbir şey, sadece..." Lex'in dişleri ısırınca nefesim kesildi. Kabuk parçası kaydı ve bir saniye sonra Lex'in beni değil, kıymığı ısırıldığını fark ettim. Dikkatli hareketlerle elimi aşağı doğru çekerek, avucumdan acı veren küçük tahta parçasını ustaca çıkardı. Vücuduma daha fazla ısı yayıldı, lavlar midemi doldurdu ve bacaklarımın arasına doğru indi. *Lanet olsun onlara.*

"Acıyor." Şikayetim hem artık doğru olmadığı için hem de kendi nefes nefese sesimden dolayı boşuna.

"Artık acımamalı." Gio'nun sesi sessiz bir silahtı. İkisinin vücutlarından yayılan sıcaklık kadar içime işliyordu.

"Neden bunu yapıyorsun?" Hiç mantıklı değil.

Silverwood gibi yerlerde, zengin ve fakirlerin birbirinden sadece bir dizi tren rayı ve doğuştan gelen şansla ayrıldığı yerlerde, gerçek çok basit. Güç, ya doğuştan sahip olanlara ya da onu elde etmek için her şeyi yapmaya hazır olanlara gider.

Akrep Kralları gibi erkekler için güç, doğuştan gelen bir şey değildir. Güç, kanlarında, terlerinde ve fedakarlıklarında yatmaktadır. Paraları olmayabilir, ama diğer her şeye sahiptirler: güç, kardeşlik ve saygı. İnsanlar onları kıskandıkları kadar korkarlar. Kadınlar onlarla yatmak ister. Erkekler onlar gibi *olmak* ister.

Ben değil.

"Neden şikayet etmeden birinin sana yardım etmesine izin vermiyorsun?" Gio, sorumu görmezden gelerek sorar.

Düşük bir hırıltı çıkar ve onlardan uzaklaşmaya çalışırım. Buna karşılık Lex ve Gio yaklaşır, beni aralarına sıkıştırır ve ateşleri ve güçleriyle beni ezip geçerler.

"Biz arkadaş değiliz," diye tersliyorum.

Lex yaklaşır ve nedense, şu anda bana zarar vermeyeceği gibi mantıksız bir hisle, ondan uzaklaşmam. "Arkadaşım olmak ister misin, Juliet?" diye sorar.

Bu sözlerin verdiği tanıdık his, kafamın arkasında bir eski anıyı canlandırıyor. *Arkadaşım olmak ister misin, Juliet?*

"Juliet?" Lex'in sorgulayıcı sesi beni geri gerçekliğe döndürdü ve başımı sallayarak, onun bu soruyu daha önce duyduğum gibi garip bir hisse kapılmamak için kendimi zorladım.

"Hayır," diyorum, doğruyu söylediğimden emin olmadan. "Hayır, arkadaş istemiyorum." İstedğim şey özgürlük. Bu yerden, bu tanrının unuttuğu kasabadan, ailemin yol açtığı yıkımdan uzaklaşmak istiyorum. başka bir yere gitmek istiyorum, yeni bir başlangıç yapmak ve başka biri olmak istiyorum, geçmişimin beni takip edip başka birine dönüştürmeden kim olduğumu keşfetmek istiyorum.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum, öfkemi tamamen ele geçirmesin diye en kötüsünü bastırmaya çalışıyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda, Lex ve Gio'nun beni bıraktığını görüyorum. Soğuk bir sonbahar rüzgarı

Ağaçlar beni dolduruyor, aşırı ısınmış bedenime merhem gibi geliyor. "Telefonunu ver," diyor Lex.

Ona gözlerimi kırıştıtararak bakıyorum. "Telefonum yok."

Şimdi gözlerini kırpan o oldu. "Ne?" Sesi şokla yükseldi. "Cep telefonun yok da ne demek? Cep telefonun olmalı."

Sesim savunmacı bir tonda çıkmasına rağmen omuz silkiyorum. "Bunu biliyor musun bilmiyorum ama cep telefonu paralı ve benim param yok." İtirafımla birlikte utanç, midemde sıcak bir asit dalgası gibi yanar. Aylar önce bir telefonum *vardı* ama hayatım gibi o da mahvoldu.

"Senin bir işin var," diye hatırlatır Gio. "İşin seni nasıl buluyor?"

Bu karanlıkta bile çok şey gören gözlerden kaçıyorum. "Hâlâ bir dizüstü bilgisayarım var," diye cevaplıyorum. "Telefon numaran varmış gibi gösteren programlar var. Sesli mesajları kaydedip ve bunları e-postana gönderir. Genelde evdeyken günde birkaç kez kontrol ediyorum." En temel ihtiyaçların olduğu tek kişilik stüdyo dairemde.

Vay canına, ne kadar da düşmüşler.

Gergin, sessiz bir an geçer. Lex'in beni tutuşu gevşer, kendimi kurtarıp elimi sallayabilirim. Avucumu göğsüme koyup dalgın dalgın ovuştururum, cildinin ısınısını hissederim. Kıymık çıkmış ama ağrı devam ediyor. "Burada işimiz bitti mi?"

Sessizlik ve ardından bir el yükselir. Ben kaskatı kesilirim, ama o sadece elini bir anlığına yüzüme yaklaştırır. Onun sıcaklığı hemen orada, çok yakın, ama bana dokunmuyor. Sanki benim ona gelmemi, bunu istemeyi bekliyor gibi. Bunun olma ihtimali yok.

Bunun yerine, Lex'in büyük gölgeli vücudundan uzaklaşmak için bir adım geri atıyorum ve Gio'ya bakıyorum. İkisi arasında G daha güvenli bir seçim gibi görünüyor.

"Yardımın için teşekkürler," diyorum tekrar, sözlerimin ifade ettiğinden çok daha az minnettar bir sesle. Elimde değil. İkisi beni bir daha asla kendime izin vermeyeceğim bir şekilde savunmasız hissettiriyor. Kimseye. "Partiye geri dönmeliyim."

"Seni geri götürürüm." Lex teklifini yaparken elini indirir. Elimi havada sallarım. "Hayır, teşekkürler. Ben hallederim."

"Sormuyordum," der ve eğilip parmaklarıyla kolumu bulur. Lex bana yaklaşır ve ben neredeyse bir adım geri çekiliyorum, ancak irademle bu otomatik hareketi durduruyorum.

"Lex." Gio'nun sesi sert, ama tek hecede çok fazla anlam var.

Elinin koluma dokunduğu anda sinir uçlarımda bir elektrik akımı geçer ve Lex beni hemen bırakınca minnettar olurum.

"Yardıma ihtiyacım yok."

Lex'in gözleri artık bende değil. Gio'nun yüzüne bakıyor. "Onun ihtiyacı var..."

"Emirlerimiz var," diyor Gio, Lex'in sözünü keserek.

Daha önce geldiğim yola doğru geri dönerken, ikisinin arasında bir bakış alışverişinde bulunuyorum. "Yolu kendim bulabilirim." Sözlerim güven verici olsun diye

güven verici çıkması gerekirken, biraz titrek çıkıyor.

İki çift eşit derecede karanlık göz benimkilerle buluşuyor ve iki farklı renk olduklarını bilmeme rağmen, ormanın gölgesinde aynı görünüyorlar. Sanki benden uzaklaşırken beni izleyen iki vahşi yaratık gibi.

"Dönüşte dikkatli ol, Prep Kız," diye mırıldanıyor Gio. "Başka aptalları kurtarmak için durma."

Başımı sallıyorum ve reddedildiğimi hissettiğim anda arkamı dönüp açıklıktan çıkıyorum. Ağaçlar aralanıp ormanın kenarına dizilmiş boktan arabaları görünce son bir kez arkama bakıyorum. Hiçbir şey yok. Gölgele bile yok. Omurgamdan yine titreme geçiyor.

Kollarımı kendime dolayarak, dönüp partiye gidenlerin yanına doğru ağır adımlarla yürüdüm. Biraz şansım varsa, Madison ve Roquel'i çabucak bulabilirim.

Bunun beni berbat bir arkadaş yapacağı umurumda değil, ama onları bulur bulmaz bu partiden ve Scorpion Kings gibilerden uzaklaşacağım.

22

JULIET

Stüdyoma geri döndüğümüzde, Roquel somurtkan bir ifadeyle arabayı durdurdu ve farlarının loş ışığıyla aydınlanan tuğla binaya gözlerini dikti. Onun gecesini mahvettiğim için özür dilemeye tenezzül etmedim. Onu bulmak, beklediğimden çok daha uzun sürmüştü. Onu bulduğumda, çiftlik evindeki eski püskü yataklardan birinin üzerinde eğilmiş, o sporcu Hudson onu arkadan beceriyordu. Mads ve ben, orgazmının tiz çığlıkları sönene ve sadece nefes nefese kalmış seslerini duyana kadar bekledikten sonra kapıyı yumrukladık ve onu aceleyle dışarı çıkardık. Roquel sinirlenmişti ve ilk başta gitmek istemedi.

O kadar sinirliydim ki umurumda bile değildi ve onu alsa da almasa da arabayla gitmeye hazırdım. Mads, Roquel'i kenara çekip fısıldayarak bir şeyler söyledi ve beni en kısa sürede daireme geri götürecektir bir anlaşma yaparak geri geldi.

Roquel arabayı park ettiğinde hâlâ sessizce öfkeleniyor. Ön koltuktan atlarken ve Mads arka koltuktan inip ön koltuğa geçerken ona sessizce "teşekkür ederim" demek için bile enerjim yok. Mads yolcu kapısını kapatırken Roquel bana bakmıyor bile ve kısa süre sonra Camry geri geri çıkıp çıkışa doğru hızla ilerliyor.

Ne olursa olsun.

İkinci kattaki stüdyoma doğru koşarak merdivenleri çıkıyorum, ayak bileğim hafifçe ağrıyor ve hızımı yavaşlatmak zorunda kalıyorum. Kapı arkamdan kilitlendiği anda kıyafetlerimi çıkarıp pijamalarımı giyiyorum ve futonu çıkarıyorum.

Yatak çarşaflarının ve battaniyelerin altına girip gözlerimi kapatarak etrafımdaki her şeyi dışlamak için sürgülü cam kapıların yanındaki perdeleri çekiyorum. Saniyeleri dakikaya çevirerek saymaya başlıyorum.

Arkadaşım olmak ister misin, Juliet?

Yanıma yatar ve yastığıma yumruk atarım. Sorular ve meraklar, leşini yemeye hazır akbabalar gibi kafamın etrafında döner ve beni gözlerimi sıkıca kapatıp uykuya dalmak için dua etmeye zorluyor. Gerçeklikten kaçabildiğim sürece

son kabuslarımla birlikte gelmesi bile umurumda değil, yeter ki gerçeklikten kaçabilesin. Hayatım boyunca ailemin servetinden faydalandım. Para bir koruma aracıdır, en azından bir zamanlar öyleydi. Paran varsa, gücün de vardır ve çoğu

insan sana zarar vermek için iki kez düşünür. Çoğu insan...

Şimdi ise param yok. İlaç yok. Terapist yok. Koruma yok. Şimdi, işte buradayım, herkes gibi boktan hayatımı yaşıyorum ve bu, beklediğim kadar berbat.

Lex'in Josh ve Rich'i bayılana kadar dövdüğü anlar kafamın içinde tekrar tekrar oynuyor. Suçluluk yok, korku yok, yanlışlık hissi yok. Lex'in onlara yaptıklarını hak ettiler. O acıyı ve Akrep Kralları'nın onlara vereceği her şeyi hak ettiler.

Gözlerim açılır ve bir kez daha sırt üstü yere yığılırım, tavandaki tavanımdaki lekelere bakıyorum, ama onları gerçekten görmüyorum. *Her zaman böyle mi düşünürdüm, yoksa şu anda bende ciddi bir sorun mu var?* Belki de ikisi de. Belki de her zaman karanlık bir tarafım vardı, ama buna hiç gerek olmadığı için onu bastırdım. hiç gerek olmadığı için bastırmışımdır.

Hayali bir sıcaklık kolumdan aşağıya doğru akıyor ve avucuma giriyor. Elimi karnımın üstünden çekip havaya kaldırıyorum ve ters çeviriyorum. Kabuğun derimi deldiği yerde ince kırmızı bir çizgi var. Artık yok ama izi hala duruyor. Keskin dişlerin hassas derimi kazıdığını ve sonra Gio'nun beni Lex'in kıymığı çıkarması için yerinde tutarken hissettiğim acı geri çekilir. Dişlerimi sıkarak elimi tekrar aşağı indiriyorum. Şimdi karanlık tarafımın ortaya çıkması gerekiyor, kendime hatırlatıyorum. Hayatta kalma modundayım ve bu yılın sonunda Silverwood'dan kurtulmak istiyorsam, çok dikkatli davranmam gerekiyor. Akrep Kralları her şeyi mahvedebilir.

Rüyalarım, geldiğinde, sıradan kabuslardan ibaret değildir. Kara bir uçurum, öfkeli kalabalıklar, peşimde koşan zombiler yoktur. Bunun yerine, çarpık zihnim bana farklı bir tür av sunar.

Beni birkaç saat önce kaçtığım aynı ormana geri bırakıyor, beni tamamen yalnız kaldığım vahşi doğaya salıyor.

Ta ki yalnız kalmayana kadar.

"Güzel, güzel kız..." Bu sözler kulaklarıma ulaştığında ağzımdan bir inilti çıkar. "Güzel kızlar erkeklerin bakmasından hoşlanır, değil mi Juliet?" Uzaklaşmaya çalışıyorum ama uzuvlarım çok ağır. Uyluklarım açılmış durumda.

Elbisem kaldırılmış. Soğuk hava göğüslerimden, amımdan geçiyor. Gözlerimi açamıyorum. Açmak istemiyorum. Bu çok tanıdık kabusun diğer tarafında kimin olduğunu bilmekten korkuyorum.

Eller aşağı, aşağı, aşağı iniyor. En karanlık unutkanlık bana uzanıyor ve ben ona tutunuyorum. Düşersem, buna katlanmak zorunda kalmayacağım.

"Juliet." Kafam tanıdık sese doğru dönüyor — önceki sesinkinden farklı. Her zaman bana iltifat eden, ama her poruma yapışkan bir şey yapışmış gibi hissettiren ses. Bu ses daha derin, kaba ve vahşi bir tehlike seziyor. Nedense, daha güvenli olduğunu biliyorum.

Kalbim göğsümün içinde çarpıyor, içimden bir uyarı geliyor. Etrafımı saran karanlık tüm duyularımı yutuyor, daha önce hiç gitmediğim bir uçuruma düşüyorum.

"Juliet." Adım gölgelerden yankılanıyor. Başka bir ses, aynı derecede tehlikeli, ama neredeyse daha hafif, eğlenceli bir sesle beni çağırıyor.

Düzensiz nefesler boğazımdan çıkıyor. Nefes alıp veriyorum ve bekliyorum. "Juliet." Karanlığa karşı gözlerimi kapatmak sesleri etrafımda yankılanmaya devam ediyor. Yerlerini tam olarak belirleyemiyorum ve eğer öyleyse, onlardan kaçmam da imkansız.

Yine de deniyorum. Sendeleyerek ilerliyorum, bir ayağımı diğerinin önüne koyuyorum. Tekrar tekrar, beni durdurmaya çalışan hiçbir şey olmadığında hızımı artırıyorum. Rüzgar yüzüme çarpıyor ve ara sıra yumuşak bir şey yanıma geliyor, yalnız olmadığımı, etrafımda başka şeyler olduğunu hissettiriyor. Ama şaşırtıcı bir şekilde, hiçbir şeye çarpıyorum. Ağaçlara çarpıyorum. Köklerin üzerine basmıyorum. Bacaklarım kolayca sadece devam etmek. Ormanın içinden karanlığa doğru koşuyorum. Ve onları göremesem de, takip edildiğimi biliyorum.

"Koş, Prenses," diye birinin sesini duyuyorum. "Eğer seni yakalarsak... seni yeriz."

"Biz." Zaten birden fazla kişi tarafından avlandığımdan emin olmasam, bu sözler şüphelerimi doğruluyor. Çıplak ayaklarım yumuşak toprağın üzerinde uçar, ayaklarımın altında kuru yapraklar çıtırdar. Uyarıcı bir titreme omurgamdan aşağıya doğru yayılır ve tam o anda önümde bir çift göz belirir. Kızıl ve gölgelerin içinde parıldayan onlar, benden yaklaşık bir metre kadar yüksekte süzülüyorlar — yaklaştıkça gittikçe büyüyorlar. Dönüp ters yöne koşmam gerektiğini biliyorum, ama ayaklarım kıpırdamıyor. Bacaklarım yerinde tutuyor, karanlığın içinden çıkan canavarın önünde adeta esir durumuna düşene kadar.

Büyük ve geniş Nolan Pierce bana tepeden bakıyor. Ay ışığı aniden alanı dolduruyor ve boşluğu tekrar görebileceğim bir şeye dönüştürüyor. Kalın ağaçlarla çevriliyiz ve arkama baktığımda, geldiğim yerin izi yok, kaçabileceğim bir yerin işareti yok.

"Juliet." Nolan'ın derin ve titreyen sesi kulaklarımda yankılanırken gözlerimi kapatıyorum.

Ellerim yanlarımda titriyor, çıplak tenime değiyor. Çıplak... ten mi? Gözlerim birden açılıyor ve aşağıya baktığımda giysilerimin olmadığını görüyorum. Tamamen çıplağım, o da öyle.

Karanlıktan eller uzanıyor—birden fazla erkeğin eli. Gio ve Lex, çiftlik evindeki partide olduğu gibi, her iki yanımda beliriyor ve beni kuşatıyorlar. Boğazım tamamen kapanıyor, ciğerlerime tek bir nefes bile tek bir nefes bile alamıyorum.

Başım dönüyor, tüm rüya bulanıklaşıyor.

"Güzel..." Sert, erkeksi parmak uçları kollarımı okşadı ve aşağı doğru indi. Lex elimi tuttu ve bir kez daha kaldırdı. Ama bu sefer iyileştireceği bir yara yoktu. Dişlerini derime geçirdi ve ısırıldı.

"Yenilmeye hazır mısın, Jules?" diye sorar. İçimden bir ses, onun yamyamlıktan bahsetmediğini söylüyor.

Ölü köz rengi gözlerle, beni diğerlerine doğru iterek —Nolan ve Gio da beni aralarında sıkıştırarak beni aralarında kilitli tutuyorlar. Gerçek dünyada eksik olan şey buydu. Ormanda bana karşı sadece iki kral vardı. Şimdi ise üçü de benim.

Boğazım düğümleniyor, başım dönüyor. Vücudum, zar zor bastırılmış bir arzu ile titriyor, o kadar şiddetli ve aşırı bir ihtiyaç ki, beni ateşe verip kemiklerimi küle çevirecek gibi.

ateşe verip kemiklerimi küle çeviriyor. Karanlık biraz daha çekiliyor, gümüş rengi ay ışığı dördümüzün üzerine yayılıyor, mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş vücutlarımızın girintilerini ve çıkıntılarını ortaya çıkarıyor.

Her tarafımda, beni tutuyor, hapsediyor, koruyorlar.

Beni kim korumuştı ki?

Bir çift dudak aşağı iner ve boğazımın derisine değir. Başımı geriye eğiyorum, dudaklarım bir çılglık atarken taze oksijen içeri akıyor.

Damgalanmış, sahiplenilmiş hissediyorum.

Omurgamdan aşağı yukarı karıncalanma hissi yayılır, kan dolaşımına karışır ve tüm mantığımı çalar. Delilik böyle bir şeyse... Asla

aklımı kaybetmek istemiyorum.

"Bize teslim ol," diye fısıldıyor Nolan.

Tatlı, acımasız sözler, ama sorun değil. Bu dünyada, rüyalarımda, onları reddetmek zorunda değilim. Burada acıyı ve zevki zevk alabilirim.

Ve öyle yapıyorum.

Futonumun yanındaki sürgülü cam kapıların üzerindeki ince panjurların arasından giren donuk güneş ışığıyla ve dizüstü bilgisayarımın bildirim sesiyle uyanıyorum. Tek istediğim gözlerimi tekrar kapatıp uyumaya çalışmak olsa da, bildirimlerimin çalmasının tek bir nedeni olabilir.

İnleyerek yorganı yataktan atıp lanet olası şeyi yakaladım ve çiziklerle dolu sehpanın üstünden bilgisayarımı kucağıma aldım. Babamın avukatından bir dizi yeni e-posta gelmişti. Göz gezdirdiğimde, en az birkaç günde bir e-posta gönderdiğini gördüm. Okumadan hepsini çöp kutusuna sürükleyip sildim

ve en yenisine geçiyorum.

Uykulu, ağır gözlerle parmağımı trackpad üzerinde kaydırarak, The Dionysus Lounge'dan gelen aramaları almak için kurduğum sesli mesajları metne dönüştüren e-posta uygulamasına gidiyorum.

Dionysus Lounge'dan gelen aramaları almak için kurduğum sesli mesaj metin e-posta uygulamasına parmağımı sürükledim. Bilginin otuz dakikadan daha kısa bir süre önce geldiğini gösteren tarih ve saat damgasının altında, Dionysus Lounge'daki garsonlardan birinin ekstra vardiyayı alıp alamayacağımı soran bir istek vardı. Bildirim tarih ve saat damgasını ve şu anki saati hızlıca kontrol ettim. Acele edersem Tangier'e giden bir sonraki otobüse yetişebilirim, bu yüzden ona orada olacağımı bildirmek için hızlı bir cevap yazdım.

Gönder düğmesine bastıktan sonra yataktan kalkıp duşa giriyorum. Duşun altında dururken, dün geceyi düşünüyorum. Ormanı. Rüyayı. İkisinde de beni kovalayan Akrep Kral'ı.

Arkadaşım olmak ister misin, Juliet?

Lex'in sesi zihnimdeki sessizliği delip geçer ve ben öne doğru eğilip, buz gibi su yüzüme çarpanana kadar düğmeleri sarsarak çeviririm. Nefes nefese, donma hissini gidermek için iki elimi yanaklarıma sürerim ama işim bitene kadar sıcaklığı geri almamaya karar veririm. bitirene kadar değiştirmeye karar veriyorum. Duştan çıkıp her zamanki siyah üniformamı aceleyle giyerken, sadece kafamda değil, güvenli limanım olması gereken stüdyomda da başka birinin varlığını hissediyorum.

Gömleğimin köşesinde kırmızı bir leke var ama onu pantolonumun beline sokuyorum, temizlik yapmadığımız sürece salonun içi her zaman karanlık olduğu için şükrederek.

ön kapının kilidini açıp anahtarları cebime koyup dönmek üzereyken, dairemin önünde duran sade kahverengi kutuya takılıp neredeyse düşüyordum.

"Kahretsin!" Karşıdaki korkuluğa tutunarak kendimi yakaladım ve suçlu pakete öfkeyle baktım, sonra apartmanların sonuna doğru göz attım.

Üstüne büyük, kalın harflerle yazılmış isim olmasaydı, yanlış yere bırakılmış olduğunu düşünebilirdim. Kutuyu ve sonra boş merdivenlere baktım. Kutuya kim bırakmışsa çoktan gitmişti. Birkaç saniye, kutuyu olduğu yerde bırakmayı düşündüm ama sonunda merakım galip geldi ve kendime engel olamadım. Sonuçta üzerinde benim adım yazıyordu.

Paketi alıp, kahverengi kağıdı yırtarak açtım ve kutunun yan tarafına basılmış elektronik logoya geldiğimde durdum. Kutunun hafifliği, tehlikeli olabileceğine dair önceki endişemi ve kaygımı biraz hafifletti. Sonra Silverwood Akreplerinin adının kökenini anlatan efsaneyi hatırladım ve kutuyu daha sıkı tutarak donakaldım.

Darrio Vargas bugünün suç lordu olabilir, ama Silverwood'daki güç dengesi asırlardır değişmemiştir. On yıllar önce, yaşlı bir İtalyan mafya babası Silverwood'u evi ilan ettiğinde, şöyle demişti
düşmanlarına akrep paketleri göndererek. Parmaklarım kutunun kenarını kavrar ve içeriden herhangi bir ses gelip gelmediğini dinleyerek beklerim. Ama hiçbir şey yok. Kutunun içinde saklanan küçük yaratıklara dair hiçbir iz yok.

Yavaşça kutuyu elimde çeviriyorum.

"Sadece aç şunu," diye emrediyorum kendime, kapakları kapalı tutmak için kullanılan ucuz koli bandının kenarını tırnaklarımla kazıyarak.

Kenarları açıyorum ve anında rahatlıyorum. Akrep yok. Kutunun içinde ikinci, daha küçük bir kutu var ve hemen kimin gönderdiğini anlıyorum. Sanki Dışarıdan bakıldığında anlaşılmıyor, rahatsız edici nesneyi çıkarıp ona kızgın bir bakış atıyorum. Üst kısmını açıp siyah renkli, markalı sahte ürüne bakıyorum. Lanet olası bir telefon. Kahrolası bir *cep telefonu*.

Lex'in yüzünü bıçakladığım görüntü aklıma geliyor ve bundan nefret etmediğimi fark ediyorum. Hiç rahatsız bile olmuyorum. Hatta bu olasılık beni heyecanlandırıyor.

Bana lanet olası bir cep telefonu vermiş. Bu gerçeği o kadar şaşkınlık içindeyim ki, onun mantığını bile anlayamıyorum. Ne kadar süre orada durup kutuyu ölümcül bir şekilde sıkarak telefonun boş ekranına baktığımı bilmiyorum.

Histerik bir kahkaha patlaması ağızımdan kaçıyor ve kutunun bir kenarını bırakıp elimi ağızıma kapatıyorum. Kafamı sallayarak daireme dalıyorum ve kutuyu küçük mutfakımın tezgahına fırlatıyorum.

Neden? Bu soru kafamda yankılanıyor. *Neden bana bir telefon göndermiş ki?* Sonra kafamı sallıyorum çünkü bunun bir önemi yok. Onu kullanmayacağım.

Kutunun kapağını geri kapatıp, işe giderken hediye yosunlu apartman kompleksinin "havuzuna" atmayı düşünüyorum. Bir an sonra, binaya yaklaşan bir motor sesi beni bu planımdan vazgeçirir ve kutuyu mutfakta bırakıp daha sonra ne yapacağıma karar vermeye karar veririm.

Dairemden çıkıyorum, caddede yavaşça ilerleyen otobüsü görmeden kapıyı kilitlemek için acele ediyorum. Gıcırdayan metal merdivenleri inip, otoparkın karşısındaki otobüs durağına koşuyorum.

Lanet olası Lex. Lanet olası kibirli orospu çocuğu. Lanet olası Akrep Kralları, aptal suratları ve Silverwood'un çöplüklerinde hüküm sürmeleri. Ne yaparsam yapayım, nereye gidersem gideyim, her yerde onları hatırlıyorum.

Akrep Kralları'ndan kaçmak imkansız.

Okulda değil. İş yerinde değil. Spor salonunda değil. Lanet olası rüyalarım da bile değil.

23

JULIET

Scorpion Kings'i düşünmemek için hafta sonu boyunca çift vardiya çalışıyorum, ama her gece futonuma uzandığımda, kendimi rüya bile görmeyecek kadar yorgun düşmüş olmayı dilerken, o lanet ormana geri döndüğüm için hayal kırıklığına uğruyorum. Pazartesi sabahı geldiğinde, her zamanki kabuslarımın kaybolmasını dilediğim için pişman oluyorum. Zombiler tarafından kovalanmayı ya da yirmi katlı bir binadan düşmeyi, Şu anda her gece beni rahatsız eden üç pislikten.

Pazartesi sabahı, şafak sökmeden önce beni ve diğerlerini almak için gelen otobüs geldiğinde, kapüşonumu başımın üzerine çekip kimseye bakmıyorum. Görünmez kalmak istediğim çok açık olmasına rağmen, artık okulda dikkat çekmekten kaçınmam imkansız. Belki de parlak, elektrik mavisi saçları daha iyi düşünmeliydim, ama bu, daha önce hep yapmak istediğim bir şeydi ve artık bana hayır diyecek bir ebeveynim yok.

"*Sürtük.*" Biri yanımdan geçerken bana tısladı.

Günün ilk zili çalıyor, okulun başlamak üzere olduğunu duyuruyor. Silverwood Public'in en iyilerinden birkaçının bana attığı kötü bakışları görmezden gelip, kitaplarımı almak için dolabıma doğru ilerliyorum. Vandalizm nedeniyle kullanmamayı ummama rağmen, ödevler biriktikçe, Sırt çantamda daha fazla yer lazım. Bu da günlük çöplerle ve acımasız notlarla uğraşmaya razı olmak anlamına geliyor.

Döndüğümde bir omuz omzuma çarparak dolap kapısını kapatır.

"*Ortağı.*"

Dişlerimi sıkıp cevap vermedim. Diğer yanağını çevirme konusunda çok daha iyiye gidiyorum — zor ama umarım yorumları ve genel olarak kötü davranışları ne kadar çok görmezden gelirsem, o kadar az kişi bana sataşmak için uğraşır. Sonuçta, bir insanın sabrının da bir sınırı var ve elimden geleni yapsam da, bir gün patlayacağımı biliyorum. Aslında, henüz patlamamış olmasına daha çok şaşırıyorum.

Günün ilk yarısı uçup gidiyor. Koridorda Roquel'i görüyorum, ama beni görmezden gelip, dün gece yattığı futbolcuya doğru yürüdüğü için yoluma devam ediyorum.

Parti. Mads, kolları bir yığın kağıtla dolu halde aceleyle geçerken bana pişmanlık dolu bir gülümsemeyle el sallar. Ona yardım etmeyi teklif etmeli miyim diye düşünürken, karar veremeden o köşeyi dönüp gözden kaybolur.

İç çekerek bir sonraki dersime gitmek için dönünce, sıırıslıklam bir şey kafamın arkasına çarptı. Ani bir hareketle durup arkama uzandım ve parmaklarım

kırmızı-kahverengi bir çamurla kaplıydı. Kahkahalar yankılandı. Kafamı yavaşça çevirip, koridorun sonuna doğru baktım. Üç kız dolapların önünde durmuş, bana sıırtarak bakıyordu. Saldırıyı kimin yaptığını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Megan White'ın köşeli yüzü kendini beğenmiş bir gülümsemeye büründü. Onun yanında Lindsey ve diğer yanında da adını hatırlamadığım bir kız vardı.

En az iki dersimde olduğu için tanıyorum, ama şu anda tam olarak hatırlayamıyorum. İsimsiz kız, dikkatimin üzerinde olduğu kişi. Sırtı dolaplara yaslanmış, kalçaları dışarı çıkmış, parmakları arasında boktan bir BIC çakmağı çeviriyor. Sigara ile birlikte kampüste yasaklanmışlar, ama bu öğrencilerin onları içeri sokmasını engellemiyor. O kaltağa neden onu evde bırakması gerektiğini tam olarak öğreteceğim.

Ellerim yanlarıma düşüyor ve üçlüye doğru ilk adımı atıyorum. Megan dolaplardan uzaklaşıp grubunun önüne geçiyor. Gözlerim üçüncü, isimsiz kızda kalıyor. Sanki hepsi tek bir beyin hücrelerini paylaşıyormuş gibi üçü de dikleşir ve koridorun ortasında benimle karşılaşır.

Onların tam önüne gelene kadar durmuyorum.

"Bunu son yaptığında ne olduğunu hatırlıyor musun?" diye soruyorum, başımı yana eğerek.

Üçüncü kız, BIC kalemini parmakları arasında çevirerek, benden arkadaşlarına bakıyor. Megan'ın diğer tarafında, Lindsey alaycı bir şekilde, "Öğretmenler karıştığı için ucuyla kurtuldun çünkü öğretmenler karışmıştı."

Bakışlarımı ona çeviriyorum, gözlerim bir elimde tuttuğum markasız Meksika sodasına düşüyor. Yarısi boş ama dikkatimi çeken o değil, şişenin saf camdan olması. Bu bilgiyi zihnimin bir köşesine kaydedip bakışlarımı Megan'a çeviriyorum.

"Yine bu saçmalığa başlama," diyorum sertçe. "Sonu hoşuna gitmeyecek."

Megan alaycı bir şekilde güldü. "Sen ipucunu anlasaydın, bunu yapmak zorunda kalmazdım." Nefesinden nane kokusunu alabileceğim kadar yakına eğildi. "Silverwood'dan git, Donovan. Kimse seni burada istemiyor."

"Bunun farkındayım." Şimdiye kadar bunu sır olarak saklamış değillerdi. "Ama kira kontratım var," diye devam ettim, "ve üniversiteye gitmek için diplomama ihtiyacım var. Hoşuna gitse de gitmese de, ben buradayım Megan. Kabullen. Bu son uyarım, beni rahat bırak yoksa..."

Elini omzuma vurarak beni bir adım geriye itti. "Yoksa *ne olur?*"

Öfkemin patlamak üzere olduğunu hissederek, kendime onların haksızlığa uğradığını hatırlatarak öfkemi bastırıyorum. Öfkeleri haklı. Birisi benim ailemin mali durumunu mahvetsin, ben de sinirlenirdim. Kahretsin, kendi babam ailemizi mahvetti. Ben *de* kızgınım. Silverwood Public'in öğrencileriyle ben aynıyız. Onlar bunu göremiyorlar ve sorumlu kişiyi bulamıyorlar, bu yüzden ben buradayım, sırf onların gözünde suç ortağı olduğum için onlarla uğraşıyorum.

"Sadece..." Köşeden iki gölge belirip dikkatimi çekince derin bir nefes alıyorum. Gio, Lex ve Nolan'ın koridora girip durduklarını görünce tüm vücudum kaskatı kesildi. Kahretsin, şu anda onların yanında olmak istemiyorum. Rüyalarımnda onlardan kaçamayabilirim, ama gerçek hayat farklı. Megan'ın suratını patlatmaktan vazgeçmek zorunda kalsam bile, beni rahat bırakmayan bu üç pislikten kurtulmak için her şeyi yaparım.

Tekrar Megan'a odaklanıp omuzlarımı düzeltirim. "Boş ver," derim sertçe. "Sen bana bulaşmazsan ben de ikimizin pişman olacağı bir şey yapmam."

pişman olacağımız bir şey yapmayacağım."

Son kısmı yalan. Saçmalamayı keserse, ben hiçbir şey yapmam, ama kesmezse, benim yaptıklarımın pişman olacak tek kişi o olur.

Bir nefes daha alıp bir adım daha geri çekildim. Arkanı dönüp, üzerime attıkları pis çöpleri kot pantolonumdan sildim. Bir buçuk metre. Bir buçuk metre kadar uzaklaştım ki, tırnakların kafamın derisine batmasını ve bir elin saçımı kavradığını, sıkıca tutup geriye çektiğini hissettim.

Oyun. Başladı.

Dönerek ona hiçbir uyarı vermeden, uzuvlarımdaki hislerim uyuşuyor. Yumruğum onun şaşkın yüzüne doğru uçarken, kulaklarımda bir gürültü patlıyor. Neden ilk o bana saldırdıktan sonra bu kadar şaşırdı, hiç anlamıyorum. Kıkırdak parmak eklemlerimin altında çöküyor ve kan, her iki burun deliğinden kırmızı bir şekilde akıyor. Megan'ın gözleri büyüyerek geriye sendeliyor ve arkasındaki iki kızlara çarpar. Lindsey'nin soda şişesi yere düşer, Megan'ın düşüşünü engellerken turuncu sıvı düz yüzeye yayılır. Üçüncü kız

öne atılır, yüzünde hırçın bir ifadeyle bana uzanır ve çakmağını yere düşürür.

Oh, hayır. Megan'ın yaptığı gibi saçımı tutmaya çalıştığında, onun kavrayan ellerinden uzaklaşmak için dönüp arkasından kayıyorum. Saçlarım boğazımın dibine değiyor, isimsiz kızı soğuk, karo döşeli koridorun zeminine indiriyorum.

"Lindsey!" Yakındaki birkaç öğrenci telefonlarını çıkarırken, o hemen çılgılık atmaya başlar. Lindsey'nin eli gömleğimin arkasına dolanıp beni yukarı çekmeden önce, bunun internete düşeceğini zaten biliyorum.

İsimsiz kız dönerek ayağa kalkar ve Lindsey'nin tutuşundan kurtulmadan önce spor ayakkabılı ayağımı karnına vurarak sırtarım. BIC çakmak, dolapların duvarına kayarak dikkatimi çeker.

Daha iyi düşünebilmek için, hemen ona doğru atıldım.

"Ne yapıyorsun lan!" Ellerim silindirik nesneyi kavradığında, ellerim beni geri çekiyor. silindirik nesneyi kavrar. İçinde gerçekten sıvı olup olmadığını kontrol etmek için sallıyorum.

Parmaklarım boynumu geçip boğazımı ve dudaklarımı sarar yukarı doğru kıvrıldı. Başparmağımla tekerleği çevirip düğmeye bastım ve boynuma dayadığım çakmağı ateşledim. Isı cildimi ısıttı, ama karşılık gelen çılgılık ve ani rahatlama kulaklarıma müzik gibi geldi. Yavaşça ayağa kalkıp bu olayın başlangıcı olan üç sürtüğe döndüğümde göğsüm hızla inip kalkıyordu.

Megan hala burnunu eliyle kapatmış, bana öfkeyle bakıyor. Parmaklarının arasından çenesine damlayan iki kırmızı çizgi, onun yüzüne çok tanıdık geliyor.

"Seni uyarmıştım," diyorum, nefesini çekerek. "Bana bulaşma demiştim."

"

İlk gün bir uyarıydı, ama bu değil. Yeterince uyarı aldılar. . Dikkatimi Lindsey'e çeviriyorum, titrek eline bakıyor, sanki onu nasıl yaktığımı anlayamıyormuş gibi. Çakmağı tekrar sallıyorum ve sonunda gözlerini bana çevirdiğinde geniş bir gülümsemeyle bakıyorum. Yüzü öfkeyle çarpıyor, çok büyük burnu buruşuyor, ince dudakları bana somurtuyor.

"Seni lanet olası kaltak!" diye bağırdı.

Bana saldırdığında, bir adım yana atıp yüzüstü dolaplara çarpmasını sağlamak çok kolay. Tabii ki ona izin vermeyeceğim.

Ceza burada bitmez. Hayır. Onu ensesinden tutup paslı metal kapıya dayayıp omuzlarımla üzerinden arkama bakıyorum. "Sana söylemeye çalıştım," diyorum, sesim karanlık ve kötü. "Seni uyarmaya çalıştım, bırak beni rahat bırak dedim, ama dinledin mi?" Lindsey'nin direndiği yere geri dönüyorum.

Çakmağın düğmesine tekrar basıp, alevi yanağına dayadım. Anında hareketsiz kaldı; yanma tehlikesi, direnmeyi bırakmasına yetti. Acınası bir inilti kaçtı ağzından.

"Sizden tek istediğim, beni *rahat bırakmanız*. *Lanet olsun*. *Yalnız kalmak* istiyorum." Dişlerimi sıkarak sözleri ağzımdan zorla çıkarırım.

Lindsey benim tutuşumun altında titriyor, ince vücudu dolaplara çarparak elimdeki ateşten uzaklaşmaya çalışıyor. Ateşe bakıyorum, alevin titreyip sallandığını, elimde dans ettiğini izliyorum...

Onu yüzüne yaklaştırmak, derisi kabarcıklar oluşup çatlayana kadar bastırmak zor olmazdı. Bir yara izi ona, hepsine, benimle uğraşmanın ne anlama geldiğini gösterirdi. Onu incitmek, yaptıkları tüm kötülükleri geri almaz.

onların yaptıkları tüm kötülükleri geri almayacaktı. Babamın yaptıklarını ya da annemin terk edişini silmeyecekti. Kahretsin, ona zarar vermek muhtemelen bana tek bir anlık tatmin duygusu verirdi - beni yıkmaya çalışanlardan daha güçlü olduğumu bilmenin verdiği tatmin duygusu.

Yapmamam gerektiğini biliyorum, ama yine de istiyorum. Ona zarar vermek istiyorum.

Sanki vücudum kendi kendine hareket ediyormuş gibi, alevi kaldırıp gözlerinin önüne tutuyorum. "Görüyor musun?" diyorum, ellerini metal kapılara vururken ve şok ve korkuyla çılgık atarken alevi ona yaklaştırıyorum.

"Dur!" Lindsey bir an kendini unuttur ve geri çekilir.

"Eğer doğru hatırlıyorsam," diyorum, sesim olması gerekenden çok daha sakin, alevleri saçlarının uçları ısıdan kıvrılana kadar alçaltıyorum. "Sana tam olarak bunu yapmanı söylemiştim. Artık beni rahat bırakacak mısın? Dersini aldın mı?"

"Evet! Evet! Dururum. Aman Tanrım!" diye bağırıyor, saçlarının daha fazlası alevlerden kıvrılıyor. "Biri bu deliyi benden uzaklaştırsın!"

"*Prences*." O alçak ses yan yanağımda fısıldarken çakmağın düğmesini bırakıyorum. Lindsey'nin çırpınan vücuduna o kadar odaklanmışım ki Nolan'ın yaklaştığını fark etmemiştim. Ama şimdi fark ettim ve yanımda bastırıldığı sıcaklığını içimde hissediyorum.

Elime uzanıyor, parmakları bileğimi kavlıyor ve beni Lindsey'den bir adım uzaklaştırıyor... sonra bir adım daha, bir adım daha, ta ki koridorun karşısına geçene kadar.

"Gio! Ne yaptığını gördün mü? O kadın deli mi ne?" Megan'ın çığlıkları kulaklarıma ulaşıyor, ama sanki suda sesleri dinliyormuşum gibi, boğuk ve zor duyuluyor.

"Sen başlattın Meg." Gio'nun sesi balonu patlatır, görüş alanıma girerken sesi net bir şekilde duyulur. "Durmanı söyledi ama sen dinlemedin."

"Lindsey'i ömür boyu yaralayabilirdi!" Megan karşılık veriyor.

Lindsey hıçkırarak yere çöküyor ve arkadaşı, ismini bilmediğim üçüncü kız, ona yaklaşıp kollarını doluyor ve bu sırada bana öfkeyle bakıyor. Birkaç saniyeden fazla bakışlarımı tutamayan yüzündeki korku ifadesinden rahatlıyorum.

"Onu döverek öldürürken nazik davranacağınızı sanmıyorum," diyor Gio.

Nolan eğilip çakmağı nazikçe alır ve solundaki birine uzatır. Kafamı yukarı ve yana doğru çevirip Lex'in çakmağı alıp cebine koymasını izlerim. Gri gözleri benimkilerle karşılaşır ve parmağını dudaklarına götürerek çakmağın nereye gittiğini kimseye söylemememi işaret eder.

Umurumda değil. İkisi de arkamda kalırken, ayaklarım hareket etmeyi reddettiğinde duruyorum. Aşağıya bakıyorum. Ayaklarım değil, kolum. Nolan hala bana tutunuyor, parmakları bileğimi kelepçe gibi sıkıyor.

"Bırak." Sözlerim sessiz ama sert. "Henüz değil,"

diye cevap veriyor.

Çenemi sıkıyorum, o kadar sıkı ki kulaklarımın altındaki kemikler ağrımaya başlıyor. İnsanların bana dokunmasından, beni tutmasından, beni kontrol etmeye çalışmasından bıktım.

"Nolan," adını boğuk bir sesle söylüyorum, "eğer burada sana saldırmamı istemiyorsan, bırak beni."

Nolan dönerek, vücuduyla koridorun geri kalanını kapattı. "Bana bak." bana."

Başımı geriye eğdim ve kanla ıslanmış çikolata rengi kahverengi gözlerle çikolataya benziyor. "Nefes al," diyor ve bir şekilde kendimi

bunu yaparken buluyorum.

Bir nefes oksijen alıyorum, sonra bir nefes daha, bir nefes daha, ta ki çığlık atacak ya da milyonlarca parçaya ayrılacakmış gibi hissetmeyene kadar. Parmakları bileğimden ayrılıyor ve tam o anda bir adım geri çekiliyor, böylece köşeden tanıdık bir siluetin hızla yaklaşmasını görebiliyorum. Boğazımdan düşük bir inilti çıkıyor.

Nolan sırttı. "Kontrolünü kaybettiğin için bunu hak ettin, Prenses," dedi, sesinde alaycı bir ton vardı. "Bir dahaki sefere birini mahvetmek istediğinde, bunu özel bir yerde yap."

"Şimdi de bana öğüt mü veriyorsun, pislik?" diye karşılık veriyorum. "Dikkatli ol, biri senin tecrübeli olduğunu sanabilir." Rich ve Josh'a ne olduğunu sormak dilimin ucunda ama merakımı geri yutuyorum.

Nolan gözlerini bana diker ve tüm görüş alanımı kaplayana kadar tekrar eğilir. "Deneyim, kimsenin senden alamayacağı bir şeydir, prenses," diye fısıldar ve sözleri daha çok günah vaat eden bir söz gibi gelir. Bu sözler derhal tüylerimi diken diken eder.

Vahşi bir homurtuyla ona orta parmağımı gösterip, müzik ve daha kötüsüyle yüzleşmek için dönüyorum... Müdür Long.

24

JULIET

"O öğrenciye neden saldırdığını söylemek ister misin, Bayan Donovan?" Müdür Long, onaylamayan bakışların sanatında ustadır. Bir müdür için nispeten genç olmasına rağmen, yüzü derin çizgilerle dolu bir maske gibidir ve gözleri kısılmıştır.

Omuzlarımı silkiyorum. "Kendimi savunuyordum."

"Hmmm." Ağzından çıkan ses, benim hikayeme inanmadığını açıkça gösteriyor — bu hikaye gerçek olsa bile. Bir an geçer, sonra bir an daha. Ofis sessizliğe bürünür ve ben gülümsemek zorunda kalırım çünkü onun ne yaptığını biliyorum. Bu, babamın her zaman öğrettiği bir şeydi. İnsanlar sessizlikte rahatsız olurlar ve onları yeterince uzun süre oturmaya bırakırsanız, konuşarak kendilerini asacak kadar ip örerler. Sessizlik beni rahatsız etmiyor, artık etmiyor. Dünyanın sessizliğinde huzur buluyorum çünkü kafamın içi kesinlikle sessiz değil.

Müdür Long odadaki sessizliği ilk bozar. Sandalyesinin gıcırdamasıyla öne eğilir ve bizi ayıran masanın kenarına ellerini birleştirir. "Keder herkes için zordur," der.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum, bu sözlerin bende uyandırdığı rahatsızlığı dışa vurmamaya çalışıyorum. "Ben yas tutmuyorum," diyorum, gözlerimi açıp ona sıkılmış bir bakış atarak. "Kimse ölmedi."

Henüz.

Ama ölmesini istemiştim. Derisini yakmak istemiştim. Onu ömür boyu sakat bırakmak, hatta boğazını kesmek istemiştim. Onun üzerinde sahip olduğum güç bir uyuşturucu gibiydi ve şimdi o coşkunun etkisinden çıkarken, geri dönüşü olmayan noktaya ne kadar tehlikeli bir şekilde yaklaştığımı fark ediyorum.

Bir Akrep Kral'ın beni uçurumun kenarından çekmesi benim şansımdı.

Ben hep böyle miydim, yoksa herkes seni terk edip kendini hayatta kalmak için mücadele ederken kendini çukurda bulduğunda böyle mi olursun?

"Başka tür kayıplar da var, Juliet," diyor Long.

İyi günlerimde bile, insanların bana acıyarak bakmasından hoşlanmam. Bu duyguyu doğuran şey nezaket olsa bile, bana acıma duygusuna çok yakın geldiği için kendimi hiç rahat hissedemiyorum. Long müdürün iki dakika önce ofisinin kapısından içeri girene kadar öfkeli bir savaş halinde olduğunu düşünürsek, bu benim için çok büyük bir değişiklik.

Masasının önündeki ince minderli ve yıpranmış sandalyeye yaslanıp boynumu bir yana çevirerek kaslarımı gererim. "Karar ne?" diye sorarım. "Cezam ne olacak?"

Okuldan atılmak mı? Uzaklaştırma mı? Öfkeli kasaba halkı tarafından asılıp beyzbol sopasıyla dövülmek mi?

İronik olarak, son seçenek eskisi kadar beni korkutmuyor. Acı bir duygudur. Bir his. Şu anda, içimi kaplayan ve damarlarıma yayılan bu buz gibi uyuşukluktan daha iyi her şey daha iyi gelir.

Uzun bir nefes alır ve dirseklerini masanın kenarına dayar, parmaklarını birbirine kenetler ve başını eğip çenesini dirseklerine dayar. Gözleri çok anlamlı, çok şefkatli. Sanki sırtımda ve her tarafımda böcekler dolaşıyormuş gibi hissediyorum, ama her zaman ulaşamayacağım yerlerde. Kaşınmak bu hissi yok etmiyor. İç çekiyor, sesi hayal kırıklığına uğramış ifadesinin yankısı gibi. "Henüz bilmiyorum," diye itiraf ediyor.

Kahretsin. Bu iyiye işaret olamaz.

"Tabii ki, haftanın geri kalanında ISS'ye döneceksin," diye devam eder, öne uzanıp masasının köşesinde duran kutudan bir mendil çıkarır.

Bana uzatıyor ve ben ona sert bir bakış atıyorum, ama yine de alıyorum. Ağlamayacağım, ama yine de onu kullanıyorum, kumaşı yumruğumda sıkıp ezerek, keşke iyi bir stres topu olsaydı diyorum.

"Okulda işlerin senin için kolay olmadığını anlıyorum ve başka sorunların olduğunu da biliyorum, ama bugün yaptığın şey bir daha tekrar olmamalı." Kabul ettiğimi belirtmek için başımı sallıyorum. Bugün neredeyse yaptığım şey tekrarlanmamalı, özellikle de herkesin önünde. Nolan haklıydı. Eğer böyle kontrolümü kaybedeceksem, bunu herkesin gözü önünde olmamalı. Makul bir inkar gerek.

"Kontrolünü kaybetmek ruh sağlığın için iyi değil," diyor Müdür Long.

Bu yoruma neredeyse gülümsüyorum, mendili gevşetip uyluklarımın üzerine düzleştiriyorum. Beyaz, ince kumaştan yapılmış mendile bakarak, yavaşça ve metodik bir şekilde onu yukarı aşağı, yukarı aşağı çizgiler halinde yırtmaya başlıyorum.

Müdür Long ne düşünürse düşünsün, bugün kendimi kaybetmemiştim. Tam tersine, uzun zamandır kendimi bu kadar kontrol altında hissetmemiştim.

Riiip. Riiip. Riiip.

"Okulumuzdaki danışmanımızla da düzenli seanslara katılmanı istiyorum. O, öğrencileri okul sonrası için hazırlamaktan daha fazlasını öğrenmiş birisi. Lisanslı bir terapist."

Burnumdan nefes alıp verdim. "Terapi, berbat hayatımı düzeltmeme yardımcı olacak mı sanıyorsunuz?"

"Bence çok tehlikeli bir yoldasın, Juliet," diye cevapladı Long, bana bakarak. "Tüm dünya çok kısa bir sürede değişti.

Arkadaşlarına ve ailene güvenmekten..." Sözünü bitirmez.

"Hiç arkadaşın ya da ailen olmaması mı?" diye yüksek sesle tahmin ederek, kaşlarımı ona doğru kaldırdım.

Dudaklarını kısa bir süre birbirine bastırdıktan sonra tekrar konuşmaya başladı. "Bir şeyler değişmeli, yoksa gerçek dünyayla yüzleştğinde başın belaya girecek."

Ellerim hala kucağımdaki yırtık mendillerin üzerinde. "Gerçek dünya çoktan yüzüme çarptı." Aylar önce, on sekizinci doğum günümde her şeyimi kaybettiğimde çarptı. Kelimenin tam anlamıyla. Evim yok. Ailem yok. Erkek arkadaşım yok. Arkadaşım yok. Param yok.

Eski Juliet Donovan o gece öldü ve bazen onunla birlikte ölseydim daha iyi olurdu diye düşünüyorum.

"Zaten başım belada," diye mırıldandım.

Kendimle değil, bu lanet kasabayla. Silverwood bir yara. İtiraptan, çirkin, iltihaplı, bakteri ve enfeksiyon dolu bir yara. Onu iyileştirmek istemiyorum. Sadece buradan gitmek istiyorum.

"Bu bir öneri ya da tavsiye değil." Long kararını verirken gözleri sertleşir. Başını parmaklarının arasından kaldırır ve ellerini indirir. "Bu, cezanızın bir parçası olacak — Bayan Beck ile danışmanlık. Şimdi, çakmağı nereden buldun? Sigara içiyor musun?"

Kafamı sallarım. "Sigara içmiyorum." Bu yalan değil, ama silahı bana verenin başka birinin bağımlılığı olduğunu müdüre söylemenin bir anlamı yok. Long boğazından bir ses çıkarır ve ben kağıt mendili yırtmaya devam ederken gözlerini bana diker. Şeritler küçük karelere dönüşür.

"Danışmanımızla konuşup seninle görüşmesini ayarlayacağım. ISS'den çıktığında görüşmeye hazır olacaktır. Onunla ne zaman görüşeceğini sen karar verebilirsin. Bu senin kararın, ama onunla görüşeceksin." Sanki bakışlarıyla beni itaat etmeye zorlayabilirmiş gibi masanın üzerinden bana sert bir şekilde bakar.

"Bir seansı kaçıırırsan" — durur ve tek parmağını kaldırır — "sadece bir seansı, sorunumuz olur. Bugün yaptığın şey yüzünden hapse girebilirsin — ıslahevine değil, *hapishaneye*." Sözcükleri ve amaçladığı etkiyi tekrarlar. kalbime saplanır. Kalbim hızla çarpar ve ellerim titrer. "Bu tehlikeliydi," diye devam eder. "Başka bir öğrenciyi tehdit ettin."

"Bitiremeyeceği bir şeye başlamamalıydı." Sözlerim sert gelse de etkisiz kalıyor. O haklı. Okulda kavga etmek başka bir şey, ama ben artık on sekiz yaşındayım ve isterlerse o sürtükler beni şikayet edebilirler. Belki henüz bunu bilmiyorlar, ama bunu anlamaları ne kadar sürer?

Long, başını ileri geri sallarken, dağınık at kuyruğu saçları ensesinde dalgalanıyor. Masasının yanındaki büyük, kutu gibi bilgisayara eğilerek, kablolu klavyede bir şeyler yazıyor. "Danışman, hazır olduğunda ikinizin düzenli olarak ne zaman görüşebileceğinizi konuşmak için sizinle iletişime geçecek," diyor Müdür Long, benim sözlerimi duymazdan gelerek.

Gözlerim bilgisayarda kalıyor. Müdürün odası gibi sessiz yerlerde, Silverwood Devlet Okulu ile Silverwood Hazırlık Okulu arasındaki farklar o kadar bariz hale geldi ki, görmezden gelmek zorlaştı. Hazırlık Akademisi son on beş yıl içinde inşa edilmişti. Öğretmenlerin ve öğrencilerin kullandığı masalardan

öğretmenlerin ve öğrencilerin kullandığı bilgisayarlara kadar her şey her yıl yenilenmişti. Müdür Long'un bilgisayarı sanki doksanlı yıllardan kalma gibi görünüyor. Ön monitöründe bile bir eğrilik var ve o yazarken. Gözlerimi kapatıyorum ve

ellerim hala kucağımdaki parçalanmış kağıtların üzerinde. Bu farklılıkları fark etmenin bir anlamı yok. Babam hapse atıldığında, özel yapım dizüstü bilgisayarım ve birkaç bin dolarlık gardırobum geride kalmıştı. Gerisi... önemli değil.

Müdür Long'un klavyesinin keskin tıklama sesleri kulaklarımı buz kıracağı gibi batıyor ve o tekrar konuşmaya başladığında beni geri çekiyor. "Tamam, e-posta gönderildi," diyor. "Seni dolabına kadar geçireceğim, orada geri kalan eşyalarını toplayabilirsin, sonra da günün geri kalanında ISS'ye gideceksin."

Kaşlarımı çatıp etrafa bakındım ve her şey olurken sırt çantamı koridorda düşürdüğümü fark ettim, ama... ah, işte orada. Biri benim için almış ve müdür Long'un ofisinin kapısının hemen içine koymuş olmalı. Kapının açıldığını duymadım bile, ama orada görünce rahatladım. Onunla birlikte ayağa kalkıp sırt çantasının askısını tutmak için uzandım, ama ayağa kalkınca yırtık kağıt mendillerin yere yağmur gibi yağdığını fark ettim. İnleyerek eğilip hepsini topladım ve yakındaki çöp kutusuna attım, sonra kapıda onunla buluştum.

"Son bir soru daha, Juliet," diyor Long, elini kapı kolunun üzerinde tutarken sesi alçalıyor.

"Ne?"

Geriye dönüp gözlerini yüzüme dikti. "Olaylardan sonra annenle görüştün mü, babanla konuştun mu?"

Sırt çantamın askısını omzuma hızla düzelterip, bana dik dik bakan gözlerinden kaçmak için başımı çevirirken omurgam kaskatı kesildi.

"Hayır," diyorum sertçe. "Annem ilk fırsatta kaçtı. O da benim kadar iyi biliyor ki, kalırsa kasabada kimse ona iyi davranmazdı." Kızını da yanında götürmeyi düşünmemiş olması çok yazık. Bencil kaltak. "Ve babamın yaptıklarından sonra onunla konuşmak gibi bir niyetim yok."

"O hala senin baban," diyor Long. "Kendini bu kadar yalnız hissederken hayat zaten yeterince zor. Onun sadece birkaç saat uzaklıkta bir hapisanede tutulduğunu biliyorum. Onu ziyaret etmeyi düşünebilirsin."

Elimi havada salladım. "Ailem hakkında konuşmak istemiyorum," dedim sertçe. "Konuyu kapat."

Müdür Long'un eli kapı kolundan düşer ve tamamen dönerek bana bakar, kollarını kavuşturur. Giydiği gri pantolonlu takım elbise, tüylü saçları ve kırmızı makyajı bile onu sert gösterir.

Saçları başının arkasında her tarafa dağılmış, en ince saç bantlarıyla tutturulmuş.

"Morpheus Calloway'in yanında kalabilirdin," diyor. Bu bir soru değil, bu yüzden cevap vermiyorum. Ancak ondan bir adım uzaklaşıp ona kötü bir bakış atıyorum ve başka ne söyleyeceğini bekliyorum. Bir süre ikimiz de birbirimize bakıyoruz.

Odayı sessizlik kaplıyor, ara sıra ön ofiste çalan telefonun sesi bozuyor. Ofis sekreterinin sesi, kelimeleri, acilen yenilenmesi gereken ince duvarlar tarafından boğuk bir şekilde duyuluyor ve eski elektronik aletlerin vızıltısıyla birlikte odayı dolduruyor.

Sonunda, Müdür Long asıl sorusunu sorar. "Neden yapmadın?" Başını yana eğiyor. "Morpheus Calloway ile kalsaydın hayatın neredeyse aynı kalabilirdi. O iyi bir adam. Hazırlık okulunun ücretini ödemeyi ve hatta istediğin üniversiteye girmen için yardım etmeyi teklif ettiğini biliyorum." Kollarını açarak ofisini işaret ediyor. "Neden tüm bunları bırakıp buraya geldin?"

Çünkü hepsinin tekrar yok olacağına güvenemedim. Çünkü Morpheus benim babam değil ve amcam da değil, gerçek anlamda değil. Onlar iş ortakları, arkadaştı. Kan bağı yoktu. Morpheus Calloway benim kanımdan değil, ama olsaydı bile ona güvenmezdim. Kendi annem bu kasabada kendi kızı için bile baş edemedi, o zaman neden bunu yapmasın ki?

Onu bir anlığına gözümle takip ettim, sözler dilimin ucunda. Sırt çantamı omzuma daha yükseğe kaldırarak, onun yanından geçip kapıya uzandım. Ancak, kapı kolunu çevirmeden önce durakladım ve sözler ağzımdan çıktı. "Hayatında bildiğin her şey senden koparıldığında ve güvendiğin tüm insanlar sana sırtını döndüğünde, artık güven diye bir şey kalmaz. Şu anda güvenilebileceğim tek kişi kendim. Bay Calloway'in yanında kalsaydım, hiçbir şey olmamış gibi davranırdım, ama olan oldu. Ben annem değilim." Şüphesiz, bir annenin bir şişenin dibinde, kocası hapiste değilmiş ve kızı piranhalarla dolu bir kasabada açlıktan ölmek üzere değilmiş gibi davranıyor. "Gerçeği görmezden gelmeyeceğim," diyorum ona.

Bir daha asla.

25

NOLAN

Yerden kalkarken ter gözlerime damlıyor. Koçun spor ayakkabılı ayakları yanımdan geçerken çimler avuç içlerime batıyor. Bağırıyor.

"Yere!"

Yere
yatıyoruz.

"Kalk!"

Yine kalkıyoruz.

Bugün üst kol kaslarım yanıyor, ama tek düşünebildiğim onun yüzündeki ifade. Boşluk. Neredeyse yaptığını fark ettiği anda onu saran boş panik.

Juliet Donovan hepimiz için bir tehlike.

"Megan sorun olmaya başladı." Lex'in sesini tanımam biraz zaman alıyor.

Başımı onun yönüne çevirip ona sertçe başımı salladıktan sonra sağa dönüp Gio'ya baktım. "Sen halletmelisin," dedim.

Koç tekrar bağırır ve biz de o zorlayana kadar bir sınav daha çekeriz. Gio dişlerini sıkarak nefesini dışarı verir sonra cevap verdi. "Onunla çıkmıyorum lan," diye bağırdı. "Ona uzak durmasını söyledim."

Megan'ı tanıyorsam, bunu yapmayacaktır. Gio'nun ilgisini kaybetmesini Juliet'in suçu olarak görecektir ve daha az halka açık bir yerde ona saldırmaya kalkarsa... Megan için endişelenmiyorum, Juliet bizim yaptığımızı yapıp birini öldürürse ne olacağı için endişeleniyorum.

Bekle, onun birini öldüreceğinden mi endişeleniyorum? Bu farkındalık beni sarsar ve zaten kaygan zeminde neredeyse kayıp düşerim, ama kayan elimi tutar ve dengemi sağlarım. *Hayır, kendime söylüyorum.*

Endişelendiğim Juliet değil. Lex. Benim için önemli olan o. Juliet hapse girerse, Lex onu çıkarmak için ne yapar kim bilir? Muhtemelen hacker kimliğini, 5C0RP10N'yi bile riske atar.

Bu aklıma bir şeyi getiriyor... Gözlerim Lex'e kayıyor ama koç bir kez daha önümüzden geçerken dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. Koşunun bittiğinden emin olunca

solumdaki adama sorumu yöneltiyorum.

"Allen Donovan'la tekrar görüştün mü?" diye soruyorum, sesimi alçaltarak sadece üçümüzün duyabileceği şekilde.

Lex yukarı doğru itti, giydiği siyah tişörtün altından bile kol kasları şişti. "Evet." Üçümüz tekrar yüzüstü yere yatarken, o bu kelimeyi tıslayarak söyledi.

"Ve?" diye ısrar ediyorum. Parmaklarım geriliyor ve avuç içlerimizin üzerine geri kalkarken ön kollarımı kaplayan siyah çizgiler kayıyor.

"Üzerinde çalışıyorum," diye dişlerini sıkarak cevaplar Lex.

Lex şimdiye kadar bir şey bulamadıysa, Allen Donovan'ın herkesin düşündüğü kadar suçlu olma ihtimali bir anda yükselir.

"Neden uğraşıyorsun ki?" Gio sertçe sorar, sesindeki gerginlik, ona baktığımda ön kollarının titremesine eklenir. "Allen Donovan'ın suçlu ya da masum olması kimsenin fikrini değiştirmeyecek."

Hayır, ama Lex'in aşık olduğu kız için farklı bir anlamı olurdu. "Sessiz ol," diye bağırırım, koçun ayak sesleri yaklaşırken.

Koç Kale üçümüzün önünde durur. "Devam edin," diye bağıırır. "O züppe piçleri yenmek istiyorsanız, kışklarınızın terlediğini görmek istiyorum."

Ağzımın köşesi yukarı doğru kıvrıldı. Başka hiçbir koç öğrencilere böyle konuşup paçayı kurtaramazdı, ama Silverwood Public'te koçlar da bizim gibi gerçek insanlardı. Neyin söz konusu olduğunu ve bizi neyin motive edeceğini biliyorlardı. Pizza partileri ve kibar vaazlarla

Antrenmanlar acı ve ter içinde geçiyor. Koç antrenmanı bitirip, birkaç hafta sonra yapılacak maçı hatırlatarak herkesi uyardığında, Laurenti'nin oto tamirhanesine gitmek hiç içimden gelmiyor. Diğer oyuncular antrenman sonrası duşlarında inliyor, ağrı ve yorgunluktan şikayet ediyorlar, ben de onları çok iyi anlıyorum.

Ebeveynlerimizden bile daha eski olan dolapların önüne yaslanıp, başımı metale yaslayarak odanın boşalmasını bekliyorum. Arkadaşlar akıllıdır ve çabucak harekete geçerek el sıkışıp vedalaşarak çıkıyorlar. Gio, Lex ve ben dışında kimse kalmayınca, kışımı kaldırıp soyunuyorum.

"Ne buldun, söyle bana," diye emrederek en yakın duşa girip, muslukları çevirip göğsüme çarpan buz gibi suya dişlerimi sıkarak.

"Donovan tuzağa düşürülüyorsa, örtbas çok iyi yapılmış. Bu Profesyonelce." Lex'in sesi, bizi ayıran ince plastik perdeden hemen ötesindeki neredeyse boş duş odasında yankılanıyor.

Su yavaşça ısınmaya başlar ve kaslarım gevşer, duş başlığının altındaki rafta duran sabunu alabilmek için uzanabilirim. "Hâlâ onun masum olduğuna inanıyor musun?"

"Hiçbir şeye inanmıyorum," diye itiraf etti Lex, "ama eğer öyleyse, bilmek istiyorum." "Dürüst olacağım," diye araya girdi Gio, "her şey ilk başladığında, ben

Tuhaftı. Yani, her şeye sahip bir adam neden kendi şirketinden para çalarak her şeyi riske atsın ki?

Köpük oluşturarak göğsümün önünü ovuyorum. Hareket ettikçe, yara izlerinin altında gerginleşen sırtımın derisi geriliyor ve altındaki sinirler hareketlere direnirken eski bir ağrı altındaki sinirler hareketlere direnirken eski bir ağrı oluşuyor. Dişlerimi sıkarak, kendimi acıyı aşmaya zorluyorum.

"İnsanlar açgözlüdür," diyorum. "Yeterince sahip olmadığını düşündü."

"Evet, o bir çalışan olsaydı anlardım," diye Gio onayladı, "ama neden ortağının parasını ya da hatta ortak şirketlerinden birinin parasını zimmetine geçirmede?

ortak şirketlerinden çalmadı? Yakalanacağını bilmesi gerekirdi."

"Katılıyorum," diyor Lex, "ve bu izi takip ediyorum. Tüm Para iyi saklanmıştı, ama oldukça kolay buldular ve her bağlantı doğrudan Allen Donovan'ın hesaplarından geliyor.

Sabun parmaklarımdan kayıp düşerken ve sırtım kasılırken, sessiz bir küfür ağzımdan çıkmak üzereydi. Avucumu duvara vurduğum ve nefes verdim.

"İyi misin Nolan?" Gio'nun endişeli sesi duş duvarının ve perdesinin üzerinden yükselir ve diğer tarafta bir adamın gölgesi belirir.

"İyiyim," diyorum sertçe. Arkama uzanıp parmaklarımı omurgama bastırıyorum, acı beni neredeyse boğarken aklıma gelen tüm iğrenç, tiksindirici küfürleri haykırıyorum.

"Koç bugün bize çok sert davrandı," diye devam eder Gio. "Bu gece dinlenmen gerekebilir, sırtına buz koy."

Haklı, ama lanet olsun, bunu yapacak vaktim yok. Darrio, bu gece bir sonraki iş geldiğinde dükkanda olmamı istiyor. Tangier'deki bir iş adamından çaldıkları bir Escalade'i parçalamam gerekiyor ve Darrio, diğer tamircilerin o lanet şeye dokunmasını istemiyor.

"Ben hallederim." Bu sefer sözlerim en azından biraz daha inandırıcı geliyor. Sırtım ağrımayı kesince dikleşip iç çekiyorum.

daha fazla ağırim olmadığında, kendimi temizlemeye devam ettim, duşu kapattım ve dışarı çıkmadan önce perdeyi açtım.

Gio geri çekildi ve Lex, odanın karşı tarafındaki lavabo sırasına yaslanmış bir şekilde bana bir havlu attı. Arkasında buğulu aynayı kasten görmezden gelerek dolaplara doğru yürüdüm.

Onlar da peşimden gelir. Dolabımı açıp, kot renginden çok beyaz renkteki yıpranmış bir kot pantolon ve siyah bir kolsuz tişört çıkardığımda odada sessizlik hakim olur. Üçümüz soyunma odasını temizledikten sonra öğrenci otoparkına doğru yola çıkarız. G'nin Firebird'ü, Lex'in SUV'si ve benim Indian'ımın park edildiği otoparkın arkasına varana kadar kimse konuşmaz.

"Megan'la işimiz bitti," diyor G. "Ona Prep Girl'den uzak durmasını söyledim, ama yapmazsa... o zaman başka bir plan yapmalısın. Onu bizden biri yapmadıkça, öğrencileri ondan uzak tutmamızın imkanı yok."

Onu bizden biri yapmak tek seçeneğimiz olabilir. Lex'e bir bakış attım. Yorum yapmadan, siyah güneş gözlüklerini takıp kollarını kavuştururken ne düşündüğünü anlamak zordu.

"Diğer meseleyi halletmemiz gerek," diyorum, Lex'in yüzünün yarısı artık görünmese de bakışlarımı ondan ayırmadan. Konuşmuyor, kıpırdamıyor bile. İç çekiyorum. "Rich ve Josh'a ne yaptın, Lex?"

Gio kaşlarını çatıyor. "Neden önemli ki?" diye soruyor. "Onlar pislikti. Bırak kaybolsunlar."

"Sana söylemedim G, ama onayladığını bilmek güzel." "Onlar ona tecavüz edecekti." Lex'in sesi o kadar derin ve alçak ki, duymak için kulak kabartmam gerekiyor.

Başımı kaldırıp otoparkı taradım. Yalnız olduğumuzdan emin olunca, bakışlarımı ona çevirdim. "Bugün okula gelmediler," dedim.

Lex cevap vermez.

"Geçen gece onları dövdükten sonra öldürdün mü?"

Soruma sadece sessizlik cevap veriyor. Küfrediyorum. "Lanet olsun, Lex." "Kimse onları bulamaz," diyor Lex. "Bize geri dönmez."

"Yattığımız yerde öldürmeyiz," diye terslerim. Gio burnunu çeker ve ona dönüp ters ters bakarım. "Bir sorunun mu var, G?"

Gözlerini devirir. "Sadece ikiyüzlülüğünle, dostum," diye karşılık verir. "Uyuduğumuz yerde öldürmezsek, baban neydi o zaman?"

Parmağımı ona doğru uzatırım. "Bu gerekliydi," diyorum sertçe. "Bu da öyle," diye tartışır Lex. "Beni sinirlendiriyorlardı."

Gözlerimin arkasında zonklayan ağrı kafatasıma saplanıyor. "Sadece canını sıktilar diye birini öldüremezsın."

O pislik sadece omuz silkti. "Çok geç. Zaten yaptım." Ben bir şey daha söylemeden, bana sert bir bakış attı. "Okuldaki birkaç kızı çoktan incittiler. Onu da tecavüz edeceklerdi. Ben sorunu hallettim. Sen de aynısını yapardın."

Ama ben yapmadım. Onları hayatta bıraktım, lanet olası bir nedeni vardı. Josh Michaelson ve Richard Glean pislik heriflerdi, ama bize çok yakındılar, eğer biri cesetlerini bulursa, biz de soruşturmaya alınabilirdik.

"Sen yapmak istedin," diye Gio onayladı ve ben kolumu indirirken omzuma elini koydu. "O gece onları kanlı pampas yaparken gözlerinde gördüm." G ve Lex, zaten yaralı bedenlerini ormandan sürükleyip Gio'nun Firebird'ünün bagajına attıktan sonra, ben farkı anlayamamıştım.

Ama haklı. Uyandıklarında neden peşlerine düştüğümüzü anlamadıklarını söylediklerinde, yüzlerini yumruklamak istedim ve yaptım da. Ancak daha sonra, sonunda yakalandıklarını anladıklarında, gerçekten kendimi kaybettim. O zaman bahaneler ortaya çıktı —o kızlar istemiş, onlar baştan çıkarmış, kendileri istemiş. Fahişe gibi davranılmak istemiyorlarsa neden fahişe gibi giyinmişler?

Her cümle, onların dillerini kesmek istememe neden oluyor. Onların boğazlarını kesmek için kendimi zor tutuyorum. Şu anda bile, Lex'in yaptıklarına alkış tutmamak için kendimi zor tutuyorum. Beni engelleyen tek şey, insanlar Silverwood Public'in basketbolcularının nerede olduğunu sormaya başlarsa, bunun bize ve ona geri döneceği endişesi.

"İkinizi onları sürüklerken gördü," diyorum sertçe. "Eğer biri onların öldüğünü öğrenirse, ikinizi onlarla birlikte gören son kişi o olacak."

Lex omuzlarını silkiyor, omuzları kalkıp inerken iri vücudu neredeyse hiç kıpırdamıyor. "O hiçbir şey söylemez."

"Bundan emin olamazsın," diyorum.

"Bitti," diyor Lex. "Geri dönüş yok."

"Peki, eğer konuşmaya karar verirse ne yapacaksın?" diye soruyorum, Gio'nun elinden kolumu çekerek gözlerimi kısarak. "Onu susturabilir misin?"

Lex sertleşir ve kollarını açarak bana doğru bir adım atar. Gio aceleyle aramıza atlar ve iki elini havaya kaldırır. "Hey, hey, sakın olun!"

"Bu işi halletmelisin," diyorum sertçe. "Nasıl yapacağın umurumda değil, ama ağzını kapalı tutmasını sağla."

"Onu tehdit etme," diye homurdandı Lex.

Gio'nun elinden uzaklaşarak gözlerimi kırdım. "*Onu* tehdit etmiyorum, pislik." Üst dudağım dişlerimden uzaklaşır. "*Seni* tehdit ediyorum!"

Sanki bu sihirli kelimelermiş gibi, Lex'in önceki gerginliği buharlaşır ve gevşer. "Oh, o zaman sorun yok," der.

Kafamı sallıyorum. "Seni lanet psikopat."

Gio iç çekip kollarını indirerek konuşmaya başladı. "Kimse Josh ve Rich hakkında soru sormayacak," dedi. "Ben kendi tarafımda işleri halletmeye başladım bile."

Lex ve ben başımızı ona çeviririz. "Nasıl?" diye sorarım.

Kendinden emin bir gülümsemeyle ellerini kot pantolonunun arka cebine sokar ve kendi arabasına doğru geriye doğru yürür. "Söylentiye göre Rich ve Josh

Eastpoint'e gitmeyi planladıkları söyleniyor." Sesi neredeyse memnuniyetle doluydu. "Birisi Rich'in orada yaşayan bir kuzeni olduğunu söylemiş olabilir orada yaşadığını ve belki de mafya için çalıştığını söylemiş olabilir. Mafya için çalışan insanlar her zaman ortadan kaybolur."

Lex uzanıp gözlüklerini çıkarır, dudaklarında bir gülümseme belirir. "Seni lanet olası zeki piç." Gülerek. Evet, çünkü Gio böyledir. Lex kafayı kaybeder ve biz düzeltiriz — daha doğrusu, genellikle düzelten benimdir, ama Gio'nun bunu kendi başına yapabildiğini bilmek güzel.

Cebim titrer ve yüzümü kaplayan sırtış, telefonumu çıkarıp kim olduğunu gördüğüm anda kaybolur. "Siktir." Gio yürümeyi bırakır ve ikisi birden bana bakar.

"Gitmem gerek," diyorum, telefonumu cebime geri sokup Hintli'nin etrafında dolanıyorum.

"Baban mı?" diye tahmin ediyor Gio.

Dudaklarımı sıkıştırıyorum ama ona kısa bir baş selamı veriyorum ve kaskımı gidondan alıyorum. Ancak kaskı takmadan önce parmağımı kaldırıp onu işaret ediyorum. "Prensese göz kulak ol," diyorum.

Gio gözlerini kırpıştırır. "Ama az önce her şeyin yolunda olduğunu söyledim," der.

Elimi motosikletin koltuğuna düz bir şekilde bastırarak bacağımı yukarı kaldırıp arkaya atıyorum. "Söylentiler sadece söylentidir," diyorum. "Henüz tehlikeden kurtulduğumuzdan emin değiliz. Emin olana kadar onu gözetlemelisin."

Gio inleyerek dönüp ellerini saçlarına gömdü. "Bunu nasıl yapacağım lan?" Ben motosiklete binip kaskı kafama takarken o da bana dönerek yüzünü bana çevirdi.

Vizörü kaldırıp altındaki kayışı bağladım. "Umurumda değil," dedim. "Onun yan komşusu olan kızla takılıyordun, değil mi? *The Veil*'de çalışan kız."

Gio, kötü bir şeyi hatırlamış gibi yüzünü buruşturdu. İyi bir seks yapmamış olsa da şaşırmazdım. Büyük olasılıkla, bir fleshlight'tan bile utanç duyardı. Silverwood'un dışındaki striptiz kulübünde çalışan kızların çaresiz tipler olduğunu herkes bilir.

Veil, insanların uyuşturucu almak için gittiği bir yer. lap dansından daha fazla uyuşturucu satışı yapılıyor. Bana kalsa, oradan sonsuza kadar uzak dururdum, ama onlar Darrio Vargas'ın koruması altında, bu da Gio'nun düzenli ziyaretlerinin işle ilgili olduğu anlamına geliyor. Yine de, striptizcilere bulaşmamayı bilmesi gerekirdi.

"İkinci kez yapmam," diyor Gio.

"Ve ben mantıksız taleplerde bulunmam." Elim kaldırıp üçüncü ve son kez onun yönünü gösterirken motosikletimin motorunu çalıştırıyorum.

"Kıza en yakın olan sensin. Onu istediğin gibi kullan, ama Lex babasıyla bu meseleyi hallederken Juliet Donovan'a göz kulak olmak senin görevin. Bir daha sormayacağım. *Onu izle.*"

26

GIO

Sigaranın kiraz kırmızısı ucu gece havasında yanarken ciğerlerim kanserle doluyor. "Gio?" Arkamdaki boğuk kadın sesi kaslarımı gerginleştiriyor... ama heyecandan değil. "Yatağa dönüyor musun?"

Tüylerim diken diken oldu. Bu kadını *The Veil*'den ilk kez takip ettiğimde ne düşünüyordum bilmiyorum. Adını bile hatırlamıyorum—Jen? Jess? J ile başlayan bir şeydi.

Dudaklarımı sigaradan çekip başımı yana çeviriyorum ve cevap vermeden önce bir nefes duman üflüyorum. "Evet, işim bitince gelirim." Kaçmak için sigarayı bahane olarak tutuyorum. Bu gece onu zaten bir kez becerdim ve sarhoş ya da kafam güzel değilken bile sertleşmek zor olmuştu. Bir daha sertleşebilirim, bu bir mucize olur.

Jen-Jess, apartmanının sürgülü cam kapılarına yan tarafını dayayıp göğüslerini bana doğru itiyor. "Beni çok bekletme," diyor, boğuk sesinde niyeti ve arzusu açıkça belli.

Gözlerimi kapatıp gri ufka dönüyorum. "İşimi bitirince geri geleceğim dedim," diyorum, onun duygularını umursamadan. Burada olmak bile istemiyorum. Burada olmamın tek sebebi lanet olası komşu kız.

Striptizci bir nefes verip dairesine geri giriyor ve sürgülü kapıyı tüm binayı sarsacak kadar sert bir şekilde kapatıyor. Sigara tekrar dudaklarımın arasına giriyor ve iki elimi korkuluğa sıkıca tutuyorum. Basınçtan tahta parçaları kırılıyor. Bütün bina yıkılıyor. Hiç şüphe yok ki, Bay Ritchie, her şeyin kurallara uygun olup olmadığını kontrol etmek için ara sıra gelen müfettişlere rüşvet veriyor. kodunu giriyorum, çünkü bu iki katlı apartman binası, alevlere teslim olmak için bekleyen kibrit çöpünden başka bir şey olamaz. Aklım, neden burada olduğumun nedenine geri dönmeye başlıyor. Serin sonbahar havası ensemin ve çıplak sırtımın üzerinden geçiyor.

Onu izle.

Juliet Donovan kucağımıza düştüğünden beri hepimiz bunu yapıyoruz. Gökyüzündeki şatosundan, tüm hayatımızı geçirdiğimiz çukura düştü.

dönüştürüldük. Parmaklarım korkuluğa daha sıkı tutunur, tahta protesto edercesine gıcırda. Ellerimi çekip titrek parmaklarımı dudaklarımın arasında asılı duran sigaraya götürür ve bir nefes daha çekerim. Şu anda bunun nikotinden daha fazlası olması için her şeyi verirdim. İyi bir esrar bana çok iyi gelirdi, ama Prep Girl'ü izliyorsam kafamın açık olması lazım.

Karanlık gökyüzünden uzaklaşarak, şu anki kiracı taşınmadan önce temizlenmemiş gibi görünen boktan verandada yarısı bitmiş sigaramı hızla söndürüp içeri giriyorum. Küçük daire uyumak için bir yerden çok ayakkabı kutusuna benziyor ve Jen-Jess çoktan çıplak olup yatağa uzanmış. Göğüsleri küçük ama dik ve yatakta kıvranırken pembe-kahverengi meme uçları belirginleşiyor.

Gözlerim, yatağı ile stüdyo dairenin geri kalan kısmı arasında duran sehpaye kayıyor. Ortada kalan beyaz toz kalıntıları ve yanında atılmış kırık kredi kartı göğsümü sıkıştırıyor.

Siktir.

Gözlerim, kızın göz kapakları açıldığında ve bana gülümsediğinde tekrar ona dönüyor. "Gio..." İnliyor ve elini uzatıyor. "Senin için çok azdım, bebeğim."

Hareketsizce duruyorum. Vücudumun her yerinde böcekler dolaşıyormuş gibi hissediyorum beni yere çiviler. İğrençlik dalgalar halinde içimi kaplar. Duvarlar üzerime çöküyor. Kafam su ve dumanla doluyor.

Tanrım... Hayır.

"Gio." Jen-Jess tekrar inleyip, yerdeki bazanın üzerine serilmiş ince şilte üzerinde bir o yana bir bu yana yuvarlanırken, boğazıma bir kusmuk gelmek üzere. "Seni istiyorum."

Yan tarafa yuvarlanıp uzanmaya başladı, elleri kenarından uzanarak kemerimin halkalarına tutunana kadar uzanıyor. Ben öne doğru sendeleyerek yaklaşıyorum ve o neredeyse fermuarımı saldırırcasına açıyor. Daha önce, kafası uyuşturucu ile bulanık değilken bile bunu yapmak yeterince zordu. Şimdi ise, o kot pantolonumun içinden boxerımı çıkarıp onu dışarı çıkarmak için uzanırken, sikim hala sertleşmiyor. Kemikli parmakları sıkılaşıyor ve tecrübeli hareketlerle beni okşuyor. Dişlerimi sıkıyorum ve onu vücudumdan itmekten başka bir şey istememe rağmen kendimi zorla hareketsiz kalmaya zorladım. Ayıkken onda beni çeken hiçbir şey yoktu. Nolan haklıydı, *The Veil*'de çalışan kızlardan uzak durmalıydım.

Safra kusmak üzereyken, elini tutup çekiyorum ve o geniş, şaşkın gözlerini yüzüme çevirirken onu sikimden uzaklaştırıyorum. "Ne oluyor?"

Yanlı mı?" Dudakları kuru ve çatlamış, onları yalıyor ve arkasında parlak bir salya izi bırakıyor.

Kusma refleksim direnmeme rağmen çalışıyor. "Hiçbir şey," diyorum ona. "Önce sana odaklanmak istiyorum."

Acele edip bayılmasını istiyorum, böylece burada olmanın sebebinin onu istediğim için olmadığını numara yapmam gerekmez. Gözlerim kahve masasına dönüyor, ne kadar kokain aldığını merak ediyorum. Düzenli bir bağımlı mı, yoksa sadece sosyal bir bağımlı mı?

Dudaklarından yumuşak bir iç çekiş kaçır ve beni geri gerçekliğe çekerken Jen-Jess'i yatağa bastırıp üstüne çıkarım. Ellerini bir tanesine alıp kot pantolonumu ve boxerımı yukarı çekerek sikimi görünmeyecek şekilde saklarım ve onu bastırırım.

"Gözlerini kapat," emrediyorum.

"Gio..." Adım dudaklarından çıkarken gözleri kapanıyor. Nolan ya da Lex gibi aşırı sapık bir herif değilim, ama şu anda bir top gag için her şeyi verirdim. Kimsenin, hele ki onun adımı duymak istemiyorum, ama yapmam gereken bir iş var.

Onu izle.

Hâlâ adını hatırlayamadığım kızı çarşaflarına bastırırken bile, aklım yan odadaki kadında. Juliet Donovan kontrol edilemez. Hepimizi tedirgin ediyor. Lex'in ona olan takıntısı yüzünden ona çok kızardım. Şimdi ise zehri hepimize bulaştı. Aklımızda, rüyalarımızda. Her şeyi mahvediyor.

"Evet, evet, evet..." Altımda yatan kızın fısıldadığı sözler, başımı eğip dudaklarımı bir göğsünün kıvrımına değdirdiğimde beni gerçeğe geri getiriyor. Aklımda dokunduğum kişi o değil.

Zihnimde, Juliet Donovan benim kaslarımın altında uzanmış, çıplak vücudu bana sergileniyor. Gözlerimi kapatırsam, onu mükemmel bir şekilde canlandırabiliyorum. Soluk teni, gölgeli odada parıldıyor. Pantolonumun içindeki sikim seğiriyor, sonunda biraz ilgi gösteriyor. Ağzımı onun üzerinde gezdiriyorum.

göğüslerinden ve karnının neredeyse içbükey çukuruna kadar. Prep Girl bu kadar zayıf değil. Yarı aç da değil. Hayır, kıvrımları dolgun ve yuvarlak. Göğüsleri, kollarımdaki isimsiz, yüz­süz kızınkinden daha büyük. Hiç bilmediğim bir açlık beni sarar, sikim uzayıp sertleşirken beni kıza doğru iter, boxerımın ve kot pantolonumun kumaşına bastırır.

Juliet'i altıma almak, onu bir ziyafet gibi yaymak ve bacaklarının arasındaki yere ulaşmak hiç de zor olmazdı. Islaklık

dudaklarında, hassas teninden sızan sıvı. Bir elimi bacaklarının arasına kaydırıp oradaki sinir demetine bastırıyorum, kızın sırtı kavrulurken ve zevk çılgılığı ağzından kaçarken döndürüyorum.

Juliet Donovan benim için çılgılık atarken nasıl bir his olurdu? Onu açıp Lex'e masum meleğinin gerçekte ne kadar kirli olabileceğini göstermeye zorlamak?

Fantezi beni dolduruyor ve boşalma dürtüsüne karşı dişlerimi sıkıyorum. Başparmağım, dikkatimi çekmek için yalvaran titrek klitorisi dikkat için yalvarır. Gözlerimi sıkıca kapatırım, bir sonraki nefesimden daha çok arzuladığım hayali gerçekliğin bozmasına izin vermek istemem. Altımda Prep Girl, benim için kıvranıyor, onu zevkin doruklarına çıkarırken adımı haykırıyor. zevkin uçurumuna doğru sürüklerken.

Onun her şeyi unutmasını istiyorum — Silverwood'u tüketen tüm nefret, korku ve kin. Kardeşlerimi ve beni kabul edebilecek biri varsa, o da bizim kadar Silverwood'dan nefret eden bu kızdır.

Islak amcığının içine iki parmağımı sokarken, havayı kadınsı bir çılgılık doldurur. Elimini döndürerek parmaklarımı içe doğru kıvrır ve kasık kemiğinin hemen arkasındaki noktayı okşarım. Anatomi bir konuda iyidir. Okulda ortalama bir öğrenci olabilirim, ama burada, ellerimi bir konuya koyabildiğimde, A+ öğrencisiyim.

"Oh Tanrım!" Kızın kalçaları, onu parmaklarımla tatmin edene kadar çarpıp kıvrılıyor. Daha sert. Daha hızlı. Kız çılgılık atıyor ve ani bir ıslaklık iç kasları sertçe kasılır ve parmaklarımı sıkar. Bir anda Jen-Jess yatağa yığılır, ağır ağır nefes alır ve gözlerim açılır. Fantezi yok olur ve hayal kırıklığı yerini alır. Neyse ki, bariz yorgunluk da öyle. Jen-Jess sert bir esnemeyle ağzını açar, bu sırada çenesi neredeyse kırılır.

"Ugh, çok iyiydi," diye mırıldanır. "Bir saniye, ben de seninle ilgileneceğim..."

Parmaklarımı çekip, parmaklarımı saran berrak sıvıya bakıyorum. Aklımda, Juliet'in orgazmının elimi kapladığı ve onun tadının nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Onu dudaklarımın arasına alıp, onu temizlemek istiyorum. Ama değil. Elimde onun spermi yok. Beni sıkıyan onun amacı değildi. Bu gerçek beni iğrendiriyor ve daha da kötüsü, onu fantezilerimde canlandıracak kadar çok istediğimi bilmek.

Bu yüzden kalkıp banyoya gidiyorum. Lavabonun musluklarını çeviriyorum, ta ki çatlak

Formica'ya buhar yükselene kadar çeviriyorum. Ellerimi kaynar suya sokup, parmaklarım ıstakoz kırmızısı olana kadar tezgahın üzerindeki ucuz sabunla ovuyorum. Biraz temizlenmiş hissettiğimde - daha doğrusu, banyonun küçük kapalı kabininde daha fazla dayanamayacağımı düşündüğümde - odaya geri dönüp Jen-Jess'in yatağında baygın halde yattığını görüyorum.

Rahatlamış hissederek balkona doğru yürürüm ve Arka cebimden sigara paketini çıkarırken. Bir tane daha çıkarıp dudaklarımın arasına sıkıştırıyorum ve paketi çakmakla değiştiriyorum. Kırmızı ve altın rengi

alev yüzümün önünde dans eder, sigarayı yakarken cildimi ısıtır ve o kötü kanseri ciğerlerime çekerek, onu emip bir gün çok geç olmadan beni öldürmesi için dua ederim.

27

JULIET

Çizik. Çizik. Çizik. Gözlerim birden açılır ve odanın içinde dolaşır.

Beni saran çarşaflar vücudumun ısınıp çoktan çalmış ve bir titreme beni sarar. Zihnimin derinliklerinde kalan kabus yaklaşır, uyanık dünya ile rüya dünyasının sınırını bulanıklaştırır. *Burada mı? Benim için geri mi geldi? Artık onu durduracak hiçbir şey yok. İsteddiği her şeyi yapabilir. Tekrar tekrar.*

Gözlerimi kırpyorum, kendi dairemdeki tanıdık ortamı algılıyorum. Hayır, rüyaydı. Gerçek değil. *Çizik. Çizik. Çizik.* Vücudum battaniyenin altında kaskatı kesiliyor. Kalan tüm uykum uçup gidiyor ve birdenbire tamamen uyanıyorum. Adrenalin damarlarıma hücum ederken kalbim göğsümde deli gibi çarpıyor. Bir şey beni uyandırmış. Orada olmaması gereken bir ses.

Üzerimdeki battaniyenin altında vücudumu gevşetmeye zorlayarak, henüz bilincimi kaybetmek istemediğim için hareketsiz kalıyorum. Karanlıkta başka bir ses duymak için kulaklarımı diken diken ederken nefesim hızlanıyor. Sonra yine duyuyorum. Kilidin yerinden çıktığını gösteren yumuşak bir klik sesi.

Hayır, belki de öyle olduğunu *sanıyorum*. Pencerenin önündeki ağaçlardan birinin sürtünmesidir... dalların balkona kadar uzamadığına aldırma. Rüzgârla olabilir, değil mi?

Gıcırtı. Şışırtı. Gıcırtı.

Sessizce lanetleyerek gözlerimi kapatıyorum. O sesi ve dairemi dolduran ani soğuk hava akımını inkar edemiyorum. Stüdyomun ana odasından küçük balkona açılan cam kapının açık olduğunu bilmek için dönmeme gerek yok. Tüm umutlu düşüncelerim kanlı bir şekilde ölüyor.

Aptal. Ben tam bir aptalım. İkinci katta olduğum için bunun yeterli bir caydırıcı olacağını düşünerek rayları kapatmamıştım.

Şaşırtıcı bir şekilde, birinin daireme zorla girdiğini fark ettiğimde içimi korku değil, saf, ham bir öfke kapladı. Gözlerimin arkasında yanıyor. Bu hiç adil değil. Okulda katlanmak zorunda olduğum boktan hayatım yetmezmiş gibi, şimdi de bir pislik

evime girebileceğini düşünüyor, evim boktan bir yer olsa bile, ve beni korkutuyor.

Hareketsiz yatarak, seçeneklerimi düşünürken onların yaklaşmasına izin verdim. Polisi aramayı başarsam bile, ne yapabilirler ki? Silver Creek Apartmanları Silverwood Polis Departmanı'nın yetki alanındadır ve Allen Donovan'ın kızına bir şey olsa kimse umursamaz. parmaklarım içe doğru kıvrılıyor, içimden öfke akıyor. Bu adil değil. Ben bunların hiçbirini istemedim.

Odadaki sessizlik hayalet bir gerginlikle doludur. Kulaklarımda atan kalp sesleri dinlemeyi imkansız hale getirirken, gerginlik daha da artar. Yabancı. Bir yabancıнын daireme girmesinin tek bir nedeni olabilir ve o da hırsızlık değildir.

Beni arıyorlar.

Dilimin arkasında kusmak isteyeceğim kadar ekşi bir tat bırakıyor. Kusma ve çığlık atma isteğini bastırıyorum. İğneler gibi batmalar çıplak kollarımın derisine geliyor ve yukarı aşağı yayılıyor, alarm zilleri kafamın içinde çalarken vücudumun geri kalanını kaplıyor. *Sanki "Tehlike! Tehlike! Tehlike!" diye bağıyorlar.*

Evet, bunu zaten biliyorum. Şimdi bir şeyler yapmam lazım.

Yaptığım şeyin yanlış olduğunu düşünmeme izin vermeden, esniyormuş gibi yapıp çarşafın altında geriniyorum. Dairemin zeminindeki ayak sesleri duruyor. Gözlerimi aralık bırakarak futonumun üzerinde dönüp açık sürgülü cam kapılara bakıyorum. Geçici yatağımdan bir metre bile uzak olmayan karanlık silüet, tüm kabuslarımın canlanmış hali ve bu beni deli ediyor.

Adam her kimse, uzun boylu ve sıksa—ancak cinsiyeti konusunda hiçbir şüphe yok. Sigara dumanının çürümüş kokusu ve erkek vücut kokusu havayı kaplıyor, bir sonraki konağını arayan bir hastalık gibi duyularımı istila ediyor. Bana doğru bir adım atıyor ve ay ışığı yüzüne düşüyor — açıkta kalan yüzüne.

Benden en az on ya da yirmi yaş büyük. Yüzü çizgilerle kaplı bir maske gibi ve sakalları yüzünün alt kısmını kaplıyor. Karanlıkta parıldayan koyu renkli gözlerinin rengini ayırt edemiyorum. Bu görüntüde bir terslik var. Kimliğini gizlemeye bile zahmet etmiyor. Bu beni öldürmeyi planladığı anlamına mı geliyor? Ya da... kimseye kimse umursamayacağını mı biliyor? Sebep ne olursa olsun, yüzünün görüntüsü — bir canavarın insan versiyonu — beni başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde harekete geçiriyor. Kaçıyorum.

İleri. Oturup bacaklarımdan battaniyeyi atarak, futondan kendimi fırlatıp onu yere indiriyorum.

İzinsiz giren kişinin silahı olup olmadığını ya da buraya ne için geldiğini düşünmeye bile zamanım yoktu — beni öldürmek için mi, yoksa sadece korkutmak için mi? Çok kızgındım, başka hiçbir şey düşünemiyordum. Adrenalin vücudumu sararken, dünyayı yavaşlatarak ilk yumruğumu attım ve yumruğumu onun yüzünün yan tarafına indirdim. Karşılık olarak gelen homurtu, tamamen erkeksi bir öfkeydi.

Kendimi sağlam yapılı bir göğsün üzerinde buluyorum ve zayıf yapısına rağmen, benden en az 25 kilo ağır olduğunu anlayabiliyorum.

"*Siktir.*" Küfür göğsümden çıkıyor. Kalın kollar beni sarıyor ve adam ayağa kalkıyor. Bacaklarımla onun uyluklarına, baldırlarına ve ulaşabildiğim her yerine tekme atıp direnmememe rağmen bu etkileyici bir başarı. Farkında değil gibi görünüyor. Hayır, adam sadece yatağıma geri yürüyor ve beni yere çarpıyor.

Mide asidi boğazıma kadar yükseliyor ve onu üzerinden atmak için boşuna başımı yukarı doğru eğiyorum. Nefesim hızlanırken kalbim iki kat daha hızlı atıyor.

Daha kısa darbelerle gelir. Göğsüne yumruk atarım. Üstüme çöker. Sert kalçaları benimkilere bastırıyor, beni sarkık futon yatağına sabitliyor ve tütünün keskin kokusuyla karışık sıcak nefesi ciğerlerimi dolduruyor. Bu sefer, kendimi zorla çevirip yüzümü çarşafıya bastırsam da, ellerim tutulup başımın üstüne kaldırılrsa da kusmayı engelleyemiyorum. *Hayır. Hayır.*

Hayır. Yaşadığım onca şeyden sonra, buna da dayanamam.

Yine olmaz. Evren benden çok şey istiyor.

Ya da belki de evren hiçbir şey istemiyor. Lanet olsun, son birkaç aydaki şanssızlığımın bir açıklaması yok. Babam hapiste. Annem kayıp. Arkadaşım yok. Erkek arkadaşım yok. Bu adam kasabanın paryası olan benden bir şey daha alsa umurunda olmayacak kimse yok.

Beni kurtarabilecek tek kişi benim, umursayan tek kişi benim.

Yine de, hızlıca nefes alırken ağzımdan çıkan sözleri engelleyemiyorum.

"Neden bunu yapıyorsun?"

Adam cevap vermiyor. Aramızda yankılanan tek ses, ağır nefes alıp verme sesleri. Tek koku, eski ve yeni terle karışmış nikotin kokusu.

Dişlerimi sıkıyorum. "Söyle lanet olası," diye bağıriyorum, tekrar direnerek, onu üzerinden atmak için boşuna kalçalarımı ona doğru itiyorum. İşe yaramıyor. Sürpriz, sürpriz. Cevap vermiyor ve seçeneklerimi düşünürken gözlerimi kapatıyorum. Cory'nin eğitimini hatırlamaya çalışıyorum, ama ne kadar hatırlamaya çalışırsam, zihnim o kadar uzaklaşıyor. İçimde öfke yükseliyor

ve gözlerim yanmaya başlar. Sonra neredeyse hiç ses çıkarmadan Çakı bıçağının açılmasıyla onun tutuşuna karşı kendimi çekiyorum ve gözlerim bir kez daha açılıyor. Yüzümün önünden metal bir parıltı geçiyor ve davetsiz misafir sonunda konuşuyor.

"Kıpırdama," diye uyarıyor beni, sesi derin ve boğuk—on yıldan fazla bir süredir günde en az iki paket sigara içen bir adamın sesi gibi. on yıl ya da daha fazla süredir günde en az iki paket sigara içmiş gibi. "Yoksa pişman olursun."

Damarlarım buzla doldu. *Ya da pişman olursun?* Neden pişman olan ben olmak zorundayım? Neden herkes pişman olamıyor?

Düz tarafıyla yanağımı sıyırırken bıçağı neredeyse hissetmiyorum. Metal, içimdeki buzdan daha soğuk değil. Aşağı, aşağı, aşağı... Bıçak gözümünden kayboluyor ama vücudumdan değil. Metal, uyku gömleğimin yukarı kayarak ortaya çıkardığı karnımın alt kısmına bastırıyor. pijama altımın üstündeki deri. Adam, sanki silah vücudunun bir parçasıymış ve kullanması çok kolaymış gibi ustaca çevirir. Keskin bir hareketle elini yukarı doğru çeker. Gömleğim gerilir, sonra olması gerekenden çok daha fazla gevşer. Bir an sonra pijama altımın ince pamuklu kumaşı da aynı şeyi yapar ve hava, açığa çıkan tenime dokunur. Oda dönmeye başlar.

Oz Büyücüsü'ndeki sahne gibi, her şey bir an için yükselip havada süzülür, sonra ışık hızıyla dönmeye başlar ve beni de beraberinde sürükler. Etrafımda her şey dönüp durur, tek hissedebildiğim yanlarım ve yüzümdeki rüzgâr. Bisikletli cadılar. Dönen evler. Başka bir dünyadan gelen bir kasırga, bedenim futonun üzerinde sabit dururken beni bu düzlükten uzaklaştırır ve yabancı adam giysilerimin geri kalanını, sonra da iç çamaşırlarımı kesip çıkarır.

Burası korkutucu derecede tanıdık geliyor. Sanki daha önce buraya gelmişim gibi ve tıpkı o zamanlar gibi, buraya ait değilim.

Soğuk hava cinsel organımı yıkıyor, bu durumun getirdiği his o kadar doğal değil ki beni gerçeğe geri getiriyor. Deneyimsiz bir paraşütçünün tüm zarafetiyle bedenime çarpıyorum. Et ve kemiklerime geri çarptığımda, adamın pantolonunun önünü açmak için bileklerimi bıraktığını fark ediyorum. Kafamı yavaşça çeviriyorum ve yakınımıdaki yastıklardan birinin üzerine rastgele atılmış gümüş rengi metal bıçağına bakıyorum. Ay ışığı, yarısı gölgelenmiş, hala açık olan sürgülü cam kapıdan içeri akıyor. Ne kadar temizlemeye çalışırsam çalışayım, bir türlü çıkaramadığım kir tabakaları. Parmaklarımla bıçağı arıyorum. Saldırgan farkında değil. Hayır, pantolonundan kurtulmayı başardığı ve önünde bir kadın cinsel organı olduğu gerçeğine

ve önünde bir kadın var. Beni kalçalarımın kavrayarak beni kendine doğru çekiyor, bacaklarımı uyluklarının iki yanına geçirip uyku gömleğimin parçalarını kenara itiyor ve göğsümü avuçlayıp sıkıca sıkıyor.

Dilimin arkasında donmuş buz boğazıma kayıyor, parmaklarım susturucunun sapını kavrarken boğuluyorum. Tutuşumu sıkılaştırıyorum göğsümde bir mide bulantısı yükselirken, beni tüketen buzu ateşe veriyor. Babamın kızı olduğum için bana zarar vermeye çalışan insanlardan bıktım artık. Onlardan çalan ben değilim. Hayatlarını mahveden ben değilim. Ama onlar kime zarar verdiklerini umursuyorlar mı? Hayır. Onlar da onun kadar kötü.

Müdür Long'un sözleri aklıma geliyor. Biriyle konuşmamı, babamı görmememi mi istiyor? Buna ihtiyacım yok. İhtiyacım olan şey... vücudumda zehirli damarları yayılan öfkeyi ortadan kaldırmanın bir yolu.

Yabancı, bacaklarımın arasında el yordamıyla aramaya devam ediyor, artık hareket etmediğim için beni tutmaya zahmet etmiyor gibi görünüyor — gittikçe yaklaşıyor.

Garip bir tür... beklenti içimde, saldırmayı bekleyen bir yılan gibi kıvrılmış. Elini yumruk yapıp, yukarı aşağı okşuyor, sanki yeterince sertleşmemiş gibi sikini pompalıyor.

Uçuşan Oz hissi değişiyor. Kendimi burada yatarken, her şeyin farkında olmama rağmen gözlerim tavanda o adamın yaptığıının farkında olmama rağmen kendimi burada yatarken görebiliyorum. O, o boğuk sesiyle bir şeyler mırıldanıyor, ama ben sadece bir kısmını duyabiliyorum. "—orospu sikimde iyi olacak."

Bir parmağımın ucuyla susturucu bıçağın kenarına dokunuyorum. Bir, iki, üç kez. Sert plastiği hissederken, ağzı açık karanlığa bakıyorum. ve bıçağın sapındaki lastik. Bu iş çok pis olacak. Annem çok hayal kırıklığına uğrayacak. İyi kızlar ortalığı kirletmemelidir. Dudaklarım

yukarı doğru kıvrıldı. Artık onun iyi kızı değilim, özellikle bu geceden sonra. "Daha sert mücadele edeceğini söylemişlerdi, ama sanırım bunu istiyorsun, ha?"

diyor adam, dizlerinin üzerinde öne doğru eğilirken elini penisi üzerinde yukarı aşağı hareket ettiriyor.

Aklım bu kelimelere takılıyor. *Onlar mı? Onlar kim lan?*

Nefesim göğsümden hızla girip çıkıyor, beni dolduruyor, ama yine de başım dönüyor. Sanki etrafımda bir balon oluşmuş ve zihnimi ve dikkatimi bedenimden ayırıyor. Onu ilk önce nereden bıçaklayacağımı düşünürken bıçağın sapına vurmaya devam ediyorum. Yanından mı? Hayır, olmaz.

Yeterince zarar verici. Belki böbrekleri. Evet, o pisliklere küçük bir kesik atarsak, çabucak kan kaybından ölür. Ölecek.

Birini öldürme fikri hoşuma gidiyor. Sonunda bana ne olacağına ve bana tecavüz etmeye çalışan adama ne olacağına karar veren kişinin ben olmam...

Yabancı durur ve bakmadan onun başlamak üzere olduğunu anlarım. Bacaklarımın arasında yükselir, elini sikine koyar ve onu öne doğru yönlendirir. Tam bana girmeye niyetlendiği anda — ön hazırlık yok, benim kurumuş bir kemik gibi olduğumu düşünerek içeri girebileceğinden emin olmak için hiçbir girişim yok — kalçalarımı çeviririm ve sikiinin başı uyluk ve pelvisim arasındaki boşluğa çarptı.

"Siktir!" diye bağırdı. "Siktiğimin orospusu!"

Bir el hızla uzanır, yumruğu yüzüme doğru gelir. Kafam yana doğru savrulur, çenemden ağrı yayılır ve ben bittim — tamamen bittim.

Yukarı doğru eğilip serbest elimi göğsüne dayadım, arkama uzandım ve bıçağı sapladım. Bıçak gömleğinin kumaşını ve sonra belinin altındaki eti kolayca kesti. Kaslar biraz daha sertti ve dişlerimi sıkmak zorunda kaldım, o acı içinde çığlık atarken bile bıçağı daha derine sapladım. Göğsümden kahkahalar çıkmak üzereydi. Bıçağı aşağı doğru bastırıp, derinlemesine gömüldüğünden emin olana kadar sapını çeviriyorum.

Sonra onu yırtıp tekrar yumrukluyorum. İlk çığlık bir başkasıyla birleşiyor, o benden uzaklaşırken sesi yükseliyor. Sonunda içimde biriken kahkaha patlıyor. Adam

Yere düşerken ellerime bakıyorum. Ellerim kanla kaplı.

"S...ktir. Ugh." Yukarı bakıyorum ve saldırganın dönüp, gri gömleğinin arkasında koyu bir leke yayılırken ayakları üzerinde sendelediğini görüyorum. Kafamı yana eğip, bıçağı uzanmaya çalışırken onu bir an daha izliyorum ve çekmeye çalışırken onu bir süre daha izledim. Bu mümkün değildi.

Yavaşça futondan kalkıp kendime bakıyorum. Belden aşağısı çıplak, üzerimde sadece büyük tişörtümün kalıntıları var, ama alt kısmı göğüslerimin altına kadar kesilmiş. Adamın vücudu futonun karşısındaki duvara çarpıyor, sırt çantamın üzerine takılıyor. Çanta devriliyor ve içindeki eşyalar yere saçılıyor.

Onun böbreklerine vurduğumdan emin değilim — Cory'nin vücudun hangi kısımlarının vurulması en tehlikeli olduğunu gösterdiği bulanık anı, kafamın arkasında eski bir siyah beyaz film gibi oynuyor. Bir adım, sonra bir adım daha atıyorum. Adam benden uzaklaşıyor.

balkona doğru geri çekildim. Ayak parmaklarım ıslak bir şeye değince durdum. Kan.

Pişmanlık, üzüntü, duygu yok. Kafamı kaldırıp tecavüzcümün peşinden ilerlerken kendimi tamamen uyuşmuş hissediyorum.

"Çıkar... onu... dışarı!" Sesini duyamıyorum, bağırmaya çalışırken kelimeler bozuk çıkıyor. Yan tarafı, beni komşumun dairesinden ayıran duvara çarpıyor. Onu çok daha yavaş bir tempoda takip ediyorum. Homurdanıyor, küfrediyor ve sanki kuduz bir hayvan gibi davranıyor. Biraz komik. Tekrar gülmemek için alt dudağımı ısırıyorum.

Arkamda, uzak bir yerden gelen derin bir ses, ön kapımın bariyerinden yankılanıyor. Onu duymazdan gelip, küfürler savurup tekrar dönerek sırtındaki bıçağı çıkarmaya çalışan adamı izliyorum. Artık benim varlığımın farkında bile değil gibi görünüyor. Sonra başını kaldırıyor ve gözleri benimkilere kilitleniyor. Gözlerinin siyah olduğunu fark ediyorum. Belki siyah değil, ama çok koyu ve göz bebekleri o kadar genişlemiş ki, gerçek rengini görmek imkansız.

Öfke yüzüne yansıyor, acı azalırken kükrer ve bana uzanıyor, sanki bana zarar verdiğim için hayatımı almak istercesine ellerini uzatıyor—sanki bana daha fazla zarar vermemiş gibi. Ben hareketsiz duruyorum.

Yeterince yaklaştığında, daire çizerek kaçıyorum ve o da peşimden geliyor. Bana doğru dönerek, beni balkona kadar takip ediyor.

"S-ürtük..." Sesindeki küfür, kapımda bağırıışların üstüne çıkıyor.

Ben bir orospu olabilirim, ama en azından ölü bir orospu değilim. Onun gibi değilim.

Gerçekten düşünmeden, iki elimle onu iterek tahta korkuluğa doğru itiyorum. On yıllardır ayakta duran dayanıksız bariyer kırılıyor ve çarpmanın etkisiyle yüksek *bir çatlama* sesi duyuluyor. Şokla gözleri büyür ve sonra çığlık atar. Ay ışığının aydınlattığı geceye çığlığı yankılanır ve o kenardan aşağıya doğru yuvarlanır. Tam. Yere.

Kenarda durup, neredeyse çıplak vücuduma esen rüzgarı hissederken, adamın bükülmüş bedenine bakıyorum. Bacağı doğal olmayan bir açıyla bükülmüş. Boynu yana doğru bükülmüş ve sol kolundan beyaz ve kırmızı bir şey çıkıyor. Hareket etmiyor. Toz, bedeninin çevresinde yerleşirken, gerçeklik bir anda yüzüme çarpıyor.

Daha önce tuttuğum kustumuk dışarı fişkırıyor. Dönüp kusuyorum. Akşam yemeği için yaptığım ucuz makarna ve peynir yemeği balkonun kenarına sıcıyor. Tekrar tekrar kusarken, sesini zar zor duyuyorum.

Dairemin önünden sızan parçalanmış odunlar. Hala dizlerimin üstündeyim, midem kramp girip artık içinde tutamadığı her şeyi dışarı çıkarmaya çalışırken nefes almaya çalışıyorum.

"Tanrım, Jules." Gio. Gözlerimi kapatıyorum. "Ne oldu lan?"

Dudaklarımı sıkıştırıyorum, midemdeki bıçak gibi saplanan ağrılara direnerek tekrar kusmamak için kendimi tutuyorum... ya da gülmek için. Rüzgar balkonu kırbaçlıyor, korkulukların olmaması burada korkunç bir şeyin yaşandığını açıkça gösteriyor. Kollarımı kendime sarıyorum ve aşağıya bakıyorum. Neredeyse çıplağım. Kendi kusmuğumun kokusu burnuma sinmiş.

Güzel kız... güzel, güzel kız... Bu sözler, kötü bir cadının kahkahası gibi kafamın içinde dönüp duruyor. Ama... sanırım kötü bir cadı bile bu kadar acımasız olmazdı. Ben kimsenin "güzel kızı" değilim, ama artık bir katilim ve pişman değilim.

"Lanet olsun." Gio'nun bağırması beni irkiltir, ama neredeyse aynı anda yumuşak bir kumaş omuzlarımın üzerinden kayar. Kafamı geriye atarım. Gio üzerimde duruyor, yüzü gölgede yarı gizlenmiş, ama kaşlarının arasındaki çizgiyi derinleştiren şaşkınlık ve şaşkınlık ifadesini gizlemeye yetmiyor.

"Bebeğim?" Kadın sesi ön kapıdan geliyor ve Gio dönerek beni vücuduyla engelliyor.

"Daireye geri dön," diye bağırır. "Buraya gelme lan." "Ama..."

"Ne dedim ben sana?" Sesi derin ve öfkeli. "Defol git!"

Kadın hakarete boğulur. Sonra ne dediğini duymam ama bir dakika sonra gitmiştir ve önemli olan da budur. Sonra Gio yanıma eğilir, parmak uçlarında çömelir ve toprak rengi kahverengi gözleri bana dikilir. "İyisin," der, sesi diğer kadına söylediğinden çok daha yumuşak ve naziktir. "İyi olacaksın Jules."

Ona gözlerimi kırpıyorum. Öyle miyim? Bunu içtenlikle söylediğini sormak istiyorum, çünkü kendimi iyi hissetmiyorum. Babamın tutuklandığı geceki gibi hissediyorum — kontrolümü kaybetmiş ve içim ölmüş gibi. Sanki tüm duygularımı bir kutuya koyup uzaklara göndermişim gibi.

Gio pantolonuna uzanır — *kot pantolon mu, kot pantolonuyla mı uyudu* acaba? — ve bir cep telefonu çıkarır. Telefonu kulağına götürmeden önce tuşlara basmasını izlerim

ve telefonu kulağına götürmeden önce tuşlara basmasını izliyorum. Kimi aradığını sormama gerek yok. Kendime asla güvenmeyeceğime söz verdiğim adamlar dışında kim olabilir ki?

Gio'nun bana verdiği battaniyenin kenarlarını sıkıca tutup kendime doğru çekiyorum, vücudumu battaniyeyle sarıp olanların gerçeğini saklıyorum. Yaptığım şeyin gerçeğini.

Bir adamı öldürdüm ve bundan zevk aldım.

Histerik bir kahkaha boğazımdan çıkmak üzere. Dişlerimin arasına yumruklarımı sıkıştırıp ses çıkmaması için ısırıyorum, ama boğuk bir ses çıkar. Gio'ya bakınca, bakışlarının hâlâ üzerimde olduğunu fark ettim, ama gözlerimdeki su perdesi yüzünden onu görmek zordu. *Ne oluyor lan?*

"Önemli değil," Gio yumuşak bir sesle mırıldanarak beni göğsüne, sıcaklığına doğru çekiyor. "Ağlayabilirsin Jules."

Ağlamak mı? Kafamı sallarım. Hayır. Ağlamam gerekmiyor. İhtiyacım olan şey bir akıl hastanesi.

Nefes alırken düşüncelerim parçalanıyor, nefesim kesiliyor ve boğuluyorum. Ama Gio'nun bu kadar yakınında, onun yatıştırıcı kolonyasının baharatlı ve yoğun kokusu beni sararak, ter ve kanın pis kokusunu ve gömülü kalması gereken kirli anıları silip süpürüyor.

28

JULIET

Üşüyorum, ki bu çok ironik çünkü zaten küçücük stüdyomda bulunan üç iri adamın yaydığı vücut ısısı burayı sauna gibi yapmaya yetmesi gerekirdi. Bunun yerine, üstüme üstüme giyinmişim, üç yıl önce annemin Noel'de aldığı pahalı parkayı hala bende olmasını diliyorum. Yalnızca bir kez giymiştim ama büyük ve kabarık, Noel'de kayak yapmaya gittiğimizde Aspen'in dondurucu soğuğuna dayanacak kadar kalındı. Şimdi beni ısıtacağına eminim.

Akrep Kralları dairesinin her yerine dağılmış durumda. Gio balkonda, zaten boktan haldeki korkuluğa çarpan bir adamın vücudunun yol açtığı hasara bakıyor. Lex duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, yüzünde okunamayan bir ifade var, ama gözleri, şimdi dik konuma getirilmiş futonumun üzerinde oturan bana ürkütücü bir şekilde odaklanmış durumda.

"Tamam, bir daha gözden geçirelim." Nolan'ın emir veren tavrı bana kafasına bir şey fırlatma isteği uyandırıyor. Ona öfkeyle bakıyorum ama neredeyse çıplak halimi gizlemek için battaniyenin kenarlarını tutarak futonda hareketsiz kalıyorum. Belki ona bir şey fırlatıp tepkisini görürsem, şu anda hissettiğim uyuşukluk biraz azalır.

"Neyi tekrar edelim?" diye soruyorum. Sesimin kısık ve boğuk çıkması beni çok şaşırtıyor. Öksürüp gözlerimi kırpiyorum, boğazımdaki sıkışma geçmeyince kaşlarımı çatıyorum. Kafamı sallayıp üzerimde duran adama odaklanıyorum. "Olan biten her şeyi aynen anlattım."

"O adam içeri girdi, sana saldırdı ve sen onu bıçakladın," diyor Nolan, daha önce söylediğim sözleri tekrarlıyor. "Kaçmaya çalışırken balkondan düştü. Doğru mu?"

Onu ittim ve bu yüzden öldürdüm, ama bunun dışında her şeyi doğru anladı. Başımı salladım. Sonra aklıma bir düşünce geldi. "Polisi aramalı mıyım?" Kasabanın dışlanmış kendi evinde tecavüze uğrayıp öldürülmek üzereyken kimsenin umurunda olur mu ki?

"Hayır." Kendi düşüncelerime o kadar dalmışım ki, ilk başta cevabın içimdeki soruya yönelik olduğunu sanıyorum, ama sonra bunun aslında polisi aramak fikrine yanıt olduğunu hatırlıyorum.

Gio daireye geri girer ve kilidi çevirmeden önce sürgülü cam kapıları kapatır. ve kilitler. İlk seferinde ne işe yaradıysa. "Polis yok —ve kesinlikle Silverwood polisi değil."

Nolan başını sallayarak onaylar. "Haklı. Silverwood'un tamamı yolsuzluktan etkilendi. Polis, rapor tutmaktan başka bir şey yapmaz — ve bu, sen bir adamı öldürmeden önceydi. Eğer öğrenirlerse, seni ortadan kaldırmak için bu fırsatı kaçırmazlar, herkesin yapacağı gibi gibi senden kurtulmak için bu fırsatı kaçırmayacak

En azından dürüstler. Gerçekleri olduğu gibi söylemeleri, "Sence intikam için mi yaptı?" diye soruyorum, balkona bakarak. "Muhtemelen," diyor Gio.

"Muhtemelen," diyor Gio.

"Hapse girecek miyim?" Bu soruyu sessiz ve monoton bir ses tonuyla soruyorum, bu olasılık hakkında ne hissettiğimi belli edecek hiçbir ses tonu yok.

Üç adam da birbirlerine bakışıyor ve oda sessizliğe bürünüyor. uzadığında, merakla onlara bakıyorum. Her birinin yüzü sert bir maske gibi ve ben orada oturmuş, sessiz tikler ve çene hareketleriyle, kendilerine özgü bir dilde konuşmalarını izliyorum. Anlayamadığım bir dil.

Yüzümü çevirip mutfaktaki mikrodalgadaki soluk parlayan rakamlara bakıyorum. Saat 2:59. Cadılar saati. Kötü şeylerin olduğu saat. Kabusların gerçeğe dönüştüğü saat.

Ben bir suçlunun kızıyım. Annem tarafından terk edildim. Arkadaşlarım ve eski sevgilim tarafından ihanete uğradım. Şimdi ise bir katilim.

Gergin bir anın ardından Nolan konuşur. "Hayır," der, dikkatimi tekrar kendisine çeker. "Bunun olmasına izin vermeyeceğiz."

Nolan'ın göz bebekleri, çıplak ampulün ışığında tarçın rengine dönüşüyor. çatlak banyo kapımdan daireye donuk bir ışık yayıyor. Bir yanım, saldırganın tek başına hareket etmediğini düşündüklerini merak ediyor, ama öyleyse, neden kimse

cesedini almaya gelmez miydi?

Şu anda balkona çıkarsam, kenardan aşağıya bakıp ve onu hala orada bulacağım - artık kimse oynamak istemediği kırık bir oyuncak bebek gibi yere serilmiş halde.

Bunu olmasına izin vermeyeceğiz. Nolan'ın sözleri kafamda dönüp duruyor, ima ettikleriyle başımı döndürüyor.

"Neden?" diye soruyorum, başımı kaldırıp ona kaşlarını çatarak bakıyorum. "Neden bana yardım ediyorsun?"

Yine, aralarında o sinir bozucu bakışmalar ve gizli, sessiz dil var. Üst dudağım dişlerimden uzaklaşıyor. Dışarıda bırakılmaktan nefret ediyorum. Bir şeyi bıçaklamak istiyorum. Yine.

Nolan iç çekip bana dönüyor. "Nedenlerini merak etme," diyor. "Yardıma ihtiyacın var. Biz sana yardım edeceğiz. Kabul et yeter."

Kabul et mi? Hayır. Ayağa kalkmak için hareket ediyorum ama dizlerimin etrafındaki battaniye açılıyor ve hala neredeyse çıplak olduğumu hatırlatıyor. Bir an için tekrar oturmayı düşünürüm, ama sonra boşvermeye karar veririm.

"Benden nefret ediyorsunuz," sanki unutmuşlar gibi hatırlatıyorum. "Bütün kasaba nefret ediyor. Şimdi bana iyilik yapıp yardım edeceğinizi sanmıyorum.

. Bunun bir parçası olmadığınızı nereden bileyim?"

Bakışlarımı Nolan'da tutuyorum, ama Gio bana doğru yaklaşıyor ve lideriyle aramdaki bakışmayı bozuyor. Gio, Nolan'la aramıza girene kadar durmuyor.

Aşağıdaki komşularımın ne kadar berbat bir gece geçirdiğini düşünerek uykum kaçıyor. Bu gürültüyle benim kadar uyuyamadıklarına şüphe yok. Bu boktan apartman kompleksinde yaşadığım için neredeyse şanslı sayılırım. Bu mahalledeki insanlar kendi işlerine bakmayı bilirler.

sinirli ya da huysuz olsalar bile, kendilerine bakıyorlar ve soru sormuyorlar.

Ellerini yumruk yapıp yanlarına indiren Gio, üzerime eğilerek homurdanıyor: "Bir adamın seni tecavüz etmek için dairenize girmesinden biz sorumlu değiliz."

Tecavüz. Bu kelimeye hiç irkilmediğim için kendimle gurur duyuyorum. kelimelerin bu kadar güçlü olabileceğini bilmiyordum. Kelime kafamda büyüyor, anlamıyla her santimetrekaresini kaplayana kadar kafamı dolduruyor.

Biri daireme zorla girmiş, beni yere yatırmış, tehdit etmiş ve...

Onun önümde duruşunu, içime girmeye hazırlanırken sikini okşadığını hatırlayınca kendimi durdurdum. Onu sırtından bıçaklamak yerine bıçakla kesmeliydim.

Gözlerim Gio'ya geri döndü. "Bunu nereden biliyorum?" diye sordum. "Arkadaş değiliz ki. Hatta, okulda işlerin bu kadar zor olmasının sebebi siz içinüzünüz."

Kaşları saç çizgisine kadar yükselir ve zaten sert olan çenesi daha da sertleşir. "Eğer bizim o pislik gibi olduğumuzu düşünüyorsan, bizi pek tanımıyorsun demektir."

"Ben de öyle diyorum." Ona başımı sallıyorum. "Seni tanımıyorum. O zaman neden sana güveneyim ki?"

Bal rengi kahverengi gözleri yüzüme dikildi. "Çünkü biz..."

"Gio." Nolan arkadaşının adını bağırarak sözünü keser ve onun ne söylemek üzere olduğunu daha da merak etmeme neden olur. Gio benden uzaklaşır ve odanın diğer ucuna doğru yürür, saldırım sırasında cevap vermediğim için tekmelediği anlaşılan parçalanmış kapının önüne gelir. Bir an onun sırtına bakıyorum, sonra giriş kapısına göz gezdiriyorum.

Kilit kırılmış ve çerçeve tamamen parçalanmış.

Kapı, biraz mahremiyet hissi vermek için açık deliğe dayatılmış. Tekmelemiş ve artık kullanılamaz hale gelmiş, ama buna kızamıyorum. Bu, tamir edilene kadar kalacak yeni bir yer bulmam gerekeceği anlamına gelse de yeni bir yer bulmam gerekecek olsa da, en azından bir sorun olduğunu duyunca geldiğini kabul etmeliyim.

Başka kimse gelmezdi.

Başka kimse gelmedi.

Başımın arkası zonklıyor ve inleyerek kafamı futona gömüyorum.

"Siktir." Şimdi başka bir yerde kalmayı düşünmem gerekiyor.

başka bir yer bulmam gerekiyor.

Moteller çok ucuz görünebilir, ama ne kadar ucuz olursa olsun yerin konumu, zamanla masraflar kaçınılmaz olarak artıyor ve dairemin yaşanabilir hale gelmesi ne kadar sürecek belli değil. Ritchies ailesi, kiracılarına karşı pek de özenli davranmıyor gibi görünüyor. Taşındığımda duvarlarda boyanmış ölü böcekler buldum. Daha da kötüsü, haftalar önce peşin olarak ödediğim kira bedelinin çoğu diğer bir evi tutacak param yok, çünkü tüm paramı haftalar önce peşin olarak ödediğim kiraya yatırdım. Burada kalamazsam, Ritchie'lerin bana parayı iade edeceğini sanmıyorum.

Boş ver. Mülklerine zarar verdiğim için beni seve seve kovacakları ve kira ödemelerimi tazminat olarak alıkoyacakları kesin. Babamın zimmetine para geçirmesi ve daha önce kirada oturmamış ve işim olmaması nedeniyle burayı bulabildiğim için kendimi şanslı sayıyordum.

Kaybımın ve yakın geleceğimin ne olacağına kafa yormakla o kadar meşgulüm ki, yıkık dairede yaşayan üç adamı neredeyse unutmuşum. Ta ki erkek sesleri beni gerçeğe döndürene kadar. Kafamı kaldırıp Nolan ve Lex'e bakıyorum. İkisi birbirine yaklaşmış, başlarını eğmiş, alçak sesle konuşuyorlar.

Lex'in kaşlarının çatılması ve Nolan'ın sert bakışları, tartışıklarını gösteriyor.

"O benim yanımda her zaman hoş karşılanır," diye tersler Lex. Dikleşirim.
"Ne?"

Nolan ve Lex ikisi de bana bakıyor. "Benim yanımda kalabilirsin," diyor Lex, Gio'nun kapıyı kapattığı yere işaret ederek. "En azından kapın tamir olana kadar."

Gio elini tahtaya dayadı, avucunun arkasındaki mürekkepli dövme hareketle esnedi. "Bu kompleksin bakım ekibi oldukça gevşek," dedi. "Bu lanet şeyi tamir etmeleri en az bir hafta sürer."

Gio arkasına bakar ama bana değil. Nolan'a odaklanır. "Sabaha kadar burayı kapatmalıyız. Yoksa içeriye rakunlar girebilir... ya da daha kötüsü." "Daha kötüsü"nün ne olabileceğini sormama gerek yok. Bu gece bana bir şey öğrettiyse, o da her zaman daha kötüsünün olabileceğidir.

Gözlerim Lex'in üzerinde sabitlenmiş durumda. "Seninle kalmamı ister misin?" diye soruyorum, kaşlarımı çatarak. Hatırladığım kadarıyla, ailesi öldükten sonra Silverwood'un dışında teyzesi ile birlikte yaşıyor.

Nolan küfürler savururken Lex başını sallar. "Olmaz lan," diye homurdanır Nolan.

Lex'in taş grisi gözleri Nolan'ın kollarıyla çarpışır. "O burada kalamaz," diye tartışır.

"Kalmayacak," diye yanıtladı Nolan. "Benimle kalacak."

Bir an için, bir şekilde uykuya dalmış ve başka bir kabusuma girmişim gibi hissediyorum, ya da belki de bu Twilight Zone'dur.

"Um." Elimi kaldırarak herkesin dikkatini çektim. "Bu konuda söz hakkım var mı?" Lex ve Nolan arasında seçim yapmak zorunda kalırsam, hangisinin daha güvenli bir seçenek olacağından emin değilim hangisinin daha güvenli bir seçenek olacağından emin değilim, ama sonuçta... muhtemelen yakın gelecekte bir motelde kalacağım. Bir hafta, birikimlerimden biraz eksilecek, ama Ma-Ri'ye salonda birkaç gece hosteslik yapmaya razı olduğumu söylersem, eminim telafi edebilirim. Sonsuza kadar sürmeyecek.

Üç adam da bana bakıp aynı anda cevap verdiler. "*Hayır.*"

Bu soruyu da hallettik. Elimi indirip iç çekiyorum. "Nereye gideceğime bakılmaksızın, giyinmem lazım."

Gio, ayağa kalkarken bacaklarımı örten battaniyeyi tutarak kaşlarını çattı. "Hastaneye ne dersin?" diye sordu. "Seni doktora götürmemiz gerekmiyor mu?"

doktora götürmemiz gerekmiyor mu?"

Ayaklarım dolabımın kapısının önünde durdu. Yere baktım, Goodwill'in indirim sepetinden sıcak tutar diye aldığım yeşil ve kahverengi kapitone battaniyenin altından çıkan çıplak ayaklarıma baktım. *Ya o cinsel yolla bulaşan bir hastalık taşıyorsa?* Penisini içime sokamamıştı ama bana dokunmuştu. Üstüme kanını bulaştırmıştı.

Kan pis bir şeydir. Bakteri ve hastalık doludur. Elimin kenarındaki kırmızı lekelere, derimin kıpkırmızı olan kıvrımlarına bakıyorum. Duş almam lazım. Kaynar, iğrenç derecede sıcak bir duş. O zaman bile ... onun ellerinin üzerimde hissini, penisinin bana bu kadar yaklaşmış olduğunu unutabileceğimi sanmıyorum.

Bu olmadı, kendime hatırlatıyorum. Yine de, kafamda olabilecek ve gelecekte hala olabilecek şeylerin görüntüleri ile doluyor. *Bunun olmasına izin vermedim.*

Kontrolsüz bir şekilde titremeye başlıyorum. Öfke ve dehşet gibi bir duygu beni sararken, battaniyenin altında tüm vücudum titriyor.

"Jules?" Gio'nun sesi çok uzak geliyor ve kulaklarım rüzgarla doluyor.

Etrafımda bedenler hareket ediyor, yaklaşıyor, ama tek yapabildiğim bu iğrenç battaniyenin altında saklanan bedenime sıkı sıkı sarılmak ve x-ray görüşüne sahip olmak. Etin, kemiğin ve kasların ötesini görebilmek, başka bir şekilde, daha yeni, daha iğrenç bir şekilde tecavüze uğrayıp uğramadığımı bilmek istiyorum. Kusmamak için refleks olarak yutkunuyorum.

"Duş almam lazım," diye mırıldanıyorum. "İhtiyacım var..."

Temizlenmem lazım. Cildimi kanayana kadar ovma istiyorum, üzerimde ya da içimde başka birinin dokunduğu tek bir hücre kalmasın.

Çok sıcak bir el hafifçe omzuma konuyor. Nazıkçe döndürülüyorum ve Nolan'ın yüzü karşımda beliriyor. "Seni doktora götüreceğiz Juliet," diyor sessizce. "Merak etme. Ne olursa olsun, seni muayene ettireceğiz."

Kuru, çatlamış dudaklarımı aralıyorum. "O..." Durup tekrar yutkunuyorum, sonra yeniden deniyorum. "O yapmadı..." Kelimeler ağzımdan çıkmak için mücadele ediyor.

Nolan ne demek istediğimi anlıyor gibi görünüyor. Keskin bir şekilde başını sallar. "Tamam, ama hala gitmek istiyorsan, seni götürürüz. Hiçbir soru sormayız." Gözleri gözlerime dikilir. Çenesindeki gergin kaslar zonkluyor.

dişlerini sıkar ve sonra konuşmak için yavaşça nefes verir—sanki kendini sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi.

"İstemiyorum..." Başımı sallarım. Kahretsin. Neden konuşamıyorum? Bana hiçbir şey olmadı ki. *Neredeyse* olmakla gerçekten tecavüze uğramak aynı şey değil. Yine de, görünmez böcekler cildimde dolaşıyor ve midem tekrar kusma isteğiyle kramp giriyor.

Nolan bir kez daha sözlerimi anlamış gibi görünüyor. "Kimse bilmeyecek," diye beni sakinleştiriyor.

"Doktor da mı?" Kanla ıslanmış toprak gibi gözlerine bakarken omuzlarımda ellerini bile hissetmiyorum. Bakışlarında tarçın ve çikolata var.

Çenesi gerildi, kararımı beğenmediğinin açık bir işareti. "Seni zorlayamayız, ama kendini garip hissetmeye başlarsan, muayene olacaksın. Gerekirse seni saçından tutup kliniğe sürüklerim, anladın mı?"

Hayır. Hiçbir şey anlamıyorum, ama ciğerlerimdeki tüm nefesim boşalırken yine de başımı sallıyorum.

Nolan omuzlarımı bırakıp beni banyoya doğru iter. "Git duş al," der. "Sana kıyafet getireyim." Gözleri

Vücudumun aşağısına doğru ilerleyerek, yıpranmış battaniyeyi, ellerimdeki kanı ve yere değen çıplak ayaklarımın izlerini içime çekiyorum. "Fazla zaman kaybetme. Burada kalamayız. Temizlen ve çabuk ol, yoksa peşinden gelirim."

Somurtarak geri çekilip banyoya giriyorum, kapıyı kapatıp kilitliyorum. Battaniye gevşiyor ve yere düşüyor. Dönüp lavabonun üzerindeki çatlak aynada kendime bakıyorum. Yavaşça, yansımamı baştan aşağı inceliyorum. Yüzümün bir tarafı kıpkırmızı. Kalçalarımda ve uyluklarımda morluklar oluşmaya başlamış. Hiçbiri umurumda değil. Ellerimi kaldırıp önümde tutuyorum. Sol elimde bir iki damla ama onun dışında tertemiz. Sağ elim ise... kurumuş, pul pul kanla kaplı.

Kendimi tekrar aynaya bakmaya zorlayamıyorum. Bunun yerine ellerimi indirip duş kabinine dönüyorum ve sıcak su musluğunu açıyorum. plastik perdeden buhar çıkmaya başlayana kadar. Lavabonun altında bir havlu bulup tuvaletin kapağının üzerine seriyorum. Ellerim titremeksizin uzanıp yatarken giydiğim tişörtün kalanını çıkarıyorum. Onu da yere serdiğim battaniyenin üzerine atıp

yerdeki battaniyenin üzerine bırakıp, kaynar suya giriyorum ve sıcaklığın içimdeki buzları eritmesine izin veriyorum.

Sabunu cildime ilk kez sürdüğümde kan parçacıkları temizleniyor, ama hissettiğim şey değişmiyor. İkinci sefer biraz daha iyi oluyor, ama sanki o pisliğin kanı görünmez olmuş gibi. Üzerimde ondan hiçbir iz kalmayana kadar ellerimi ovuştururken ellerime bakıyorum. Onu göremesem bile, hala hissedebiliyorum. Dişlerimi sıkıp bileklerimi ve kollarımı tırmalıyorum. Su soğuyana kadar sabunla ovuşturup sürtüyorum. Hiçbir şey işe yaramıyor. Onun hissi cildimin o kadar derinine işlemiş ki, gözeneklerime kadar girmiş. Kapının çalınması ellerimi durduruyor.

"Çabuk ol," diye Nolan'ın sesini duyarım. "Vaktin dolmak üzere."

Ellerim ve kollarım kızarmış, ama Nolan'ın Pierce, onlarla yüzleşmeyi ertelersem buraya gelip beni dışarı sürükleyeceğini söylerken ciddi. Bir kapının daha kırılmasını göze alamam. Bu yüzden saçlarıma geçiyorum, şampuanlıyorum, saç kremi sürüyorum, ovuşturuyorum ve sanki cildimde böcekler dolaşıyormuş gibi kafa derimi kaşıyorum. İşe yaramıyor.

Birkaç dakika sonra kapının ikinci kez çalınması, yeniden yıkanmaya başlama planlarımı durdurur. "Geliyorum!" diye bağırarak suyu kapatırım.

"Senin için bir eşofman ve tişört getirdim. Yere bırakacağım." Nolan'ın derin bariton sesi odaya girerken kapının gıcırdamasını duydum. Hareketsiz kaldım. Kapıyı kilitlemiştim. Kilitlediğimi biliyordum.

Plastik perdenin kenarını tutup yana çekiyorum, çıplaklığımı örtmeye dikkat ederek küçük odanın diğer ucundaki ona bakıyorum. "Kapıyı nasıl açtın?" diye soruyorum. "Kilitledim."

Nolan başını kaldırır, tarçın rengi gözleri hemen çıplak omzuma kayar ve sonra yavaşça yüzüme doğru yükselir. Koyu renkli kaşlarından biri yukarı kalkar. "Bu ucuz bir kilit, Prenses," der. "Açması zor değil." Yere serdiği giysilere başını sallar. "Gio ve Lex birkaç şey almaya çıkacaklar. Giyin. Yakında dönerler."

O kapıyı kapatırken ağzım açık kalır.

Ne. Ne. Pislik.

Suyu kapatıp dışarı çıktım, tuvaletin üstünden havluyu alıp kurulandım ve onun için bıraktığı kıyafetleri aldım. Sütyen ve iç çamaşırı yoktu. Nolan muhtemelen giydiğimi düşünmüştü. Kafamı sallıyorum. Erkekler, kızların gerekmedikçe sütyen giymediğini anlamıyor. İç çamaşırlarıma gelince... Eşofmanımın belindeki lastiği olabildiğince sıkı çekiyorum.

. Giymediğimin nedenini belirtmenin bir anlamı yok. Saldırganın kestiği tek şey pijamalarım değildi.

Nolan, elinde telefonuyla, oturma odası ve yatak odasının birleşik odasında durmuş, öfkeyle bir şeyler yazıyor. Banyo kapısı arkamdan gıcırdayarak kapanınca, başını kaldırıyor. Gözleri yüzümden göğüslerime kayıyor ve neyi unuttuğunu anladığı anı biliyorum. Dudakları aralanırken gözlerini kırpmıyor. Göğüs uçlarım ince kumaştan yapılmış tişörtün altında sertleşiyor ama onları saklamak için acele etmiyorum. Bunun bir anlamı yok. Sadece arkanı dönüp saçımı havluyla ovuşturarak kurumasını hızlandırıyorum.

Bir süre sonra Nolan boğazını temizledi. "İyi misin?" Burnumdan hava çıkardım ve daha hızlı ovuşturmaya başladım. "Tamam," diye düzeltti, "duş aldıktan sonra daha iyi hissediyor musun?"

Ona bir bakış attım. "Biraz," dedim sadece.

Kaşlarını çatarak arkasını dönüp stüdyonun içinden geçerek uzaklaşır. Depo ve giyinme odası olarak kullanılan küçük dolaba yaslanarak, benim yetersiz eşyalarımı karıştırır. Bir süre sonra geri çekilip dönerek, devasa bir kazak çıkarır. Üst dudağı dişlerinden uzaklaşır ve 70'lerin kağıt bardaklarına basılmış pastel renkli çizgili deseni gözleriyle tarar.

"Daha çirkin bir şey bulamadın mı?" diye sorar.

Gözlerimi devirerek saçımdan havluyu çekip yere attım ve ona doğru yürüdüm. Süveteri elinden kaptım ve giydikten sonra kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Motosiklet botlarının futbol formasıyla uyumlu olduğunu düşünen bir erkekten moda tavsiyesi alacağım zaman sana haber veririm."

Aşağıya bakıp sonra aynı şekilde kaşlarını kaldırarak bana "Formamı giymedim" der gibi baktı. Gözlerimi kısarak ona baktım. *Şu anda* giymemiş olması önemli değildi, onu okulda birçok kez giyerken görmüştüm. Birkaç saniye süren saf, kin dolu sessizliğin ardından ikimiz de içimizdeki savaşı dile getirmeyince, ben arkanı döndüm.

"Ee," diye başlıyorum, etrafa bakınıp diğerlerini ararken, onların bir şey için dışarı çıktıklarını söylediğini hatırlıyorum. Gözlerimi ona çeviriyorum. "Şimdi ne olacak?"

Nolan mutfığa girer ve daha önce fark etmediğim bir spor çantasını almak için eğilir. Futbol takımındaki tüm erkeklere verilen spor çantalarına benziyor, ama üstü açık ve içinden

. Ve hepsi bu kadar değil. Lex'in cep telefonu hediyesinin olduğu kutu en üstte, altında da benim dizüstü bilgisayarım var.

"Şimdi seni eve götüreceğim ve biraz uyuyacaksın. uyuyacaksın." Serbest eliyle kırık kapıyı kenara itip, kolunun altından geçmem için tuttu.

"Gerçekten benimle eve gelmemi mi bekliyorsun?" Ona gözlerimi kırıştıtararak baktım. "Öylece mi?"

Başını yana eğdi, koyu renkli bir saç tutamı alnının bir tarafına düştü. "Şu anda daha iyi bir seçeneğin var mı?"

Dudaklarımı sıkıştırdım, aslında başka seçeneğim olmadığını bilmekten nefret ediyordum. Kalacak bir motel bulabilsem bile, okulun yakınında yoktu. İç çekerek etrafa baktım ve futonun altında yarısı gömülü olan spor ayakkabılarımı gördüm.

Çorap aramaya zahmet etmeden ayaklarımı içine soktum ve futonun arkasını düzelttim ki ayağımın altında sıkışıp katlanmasın.

Nolan'ın kolunun altından eğilerek, Lex'in SUV'sinin otoparka girdiğini görüyorum. Farlar kapalı, bu da kimsenin onu fark etmesini istemediğini anlamına geliyor. Nolan'ın motosikletinin ve apartmanımın önündeki koyu kırmızı arabanın önünden geçip arka tarafa doğru ilerlerken onu izliyorum. Yarı dönerek, apartmandan peşimden gelen Nolan'a bakıyorum. Kırık kapıyı tutup açığa doğru çeviriyor.

"Peki ya..." Fazla konuşmadan, yüzümü buruşturarak sözümü kesiyorum. Silver Creek Apartmanı sakinleri kendi işlerine bakıyor olsa bile, sorun yaratıp yüksek sesle bir şey söylemenin bana bir faydası olmaz.

Cesedi ortadan kaldıracaklar.

Nolan, bana bakarken gecenin karanlığında gözleri parlıyor, omzuna sırt çantasını daha yükseğe kaldırıyor. "Gio ve Lex geri gelip bunu senin için kapatacaklar," diyor, bitirmemiş soruma cevap vermeden.

Akrep Kralları'nın geri dönüp dönmeyeceği konusunda hiçbir şüphe yok. Tehlikeli adamlar. Bu gece burada bir cinayet işlendi ve içlerinden tek biri bile kıpırdamadı. Öldürdüğüm adamın cesedini alıp ortadan kaybediyorlar. Beni rahatlatması gereken şey, beni sadece ihtiyatla dolduruyor.

"Bu bir borç." Ödeyebileceğimden çok, ödemekten hoşlanacağımı sanmıyorum.

Onun kırmızı-kahverengi gözleri, hipnotik bir şeyin ikiz havuzları gibiydi. Başparmağı yanağıma dokunduğunda, ani acıdan irkilirken

, onun gözlerime bakmaktan çok beni incelediğini fark ettim. Banyo aynasında yanağımdaki kızarıklığı görmüştüm, ama o dokunana kadar ne kadar acıttığını fark etmemiştim.

"Bize borcun olduğunu düşünme, prenses," diyor bana. "Bu gece sadece dinlenmeyi düşün."

Ona güvenmemeliyim. Hiçbirine güvenmemeliyim. Bunu biliyorum. Ama... çok yorgunum. Hayatımda hiç bu kadar yorgun olmamıştım ve sadece gözlerimi kapatıp bu gece hiç olmamış gibi davranmak istiyorum. Bu, gelecekte Akrep Krallarına bir borcum olacağı anlamına geliyorsa, olsun. Bazı şeyler ruhunu satmaya değer; beni tecavüz etmeye çalışan adamı öldürmek de onlardan biri.

"Onu tanıyor musun?" Gio'nun sorusu sürpriz değil. Silverwood'u istila eden suçluları tanıyan biri varsa, o da benimdir. Gerçi, üçümüz de gizli anlaşmalar ve cinayetlere fazlasıyla aşina olduğumuzu düşünürsek, aynı soruyu kendine ve Nolan'a da sorabilir.

Ne yazık ki, buna gerek yok çünkü cevabım evet.

Juliet'in binası ile yanındaki bina arasındaki dar geçitte yere yığılmış adamın üzerine eğildim. Burnum, idrar ve bok kokusuyla burun deliklerimi tırmaladı. Arka cebime uzanıp sigara paketi aradım.

Sigara paketi arıyorum. Hiçbir şey bulamayınca küfrediyorum, ama Gio çoktan oraya gelmiş, bana bir sigara ve çakmak uzatıyor.

Minnettar bir homurtuyla sigarayı alıp dudaklarımın arasına sıkıştırdım ve cevap vermeden önce. "O kiralık bir suçlu," diyorum ağzımın kenarından. "Adı Otis. Onu buralarda görmüştüm."

Juliet Donovan'a saldıran adamın cesedinin başında dururken, yüzümün önünde alevler patladı. Sigaranın ucunu yakıp sigarayı yakıp çakmağı Gio'ya geri verdim. O piç kurusu, ben gelmeden önce öldüğü için şanslı.

Gio'nun bakışları yüzümün yan tarafına saplanıyor. "Otis ilk adı mı, soyadı mı?" Omuz silkiyorum.

Gio yanımda hareket ederek çömelir ve yakındaki bir sopayla adamın kafasına dokunur, saçlarını geri çekerek yüzünü daha iyi görebilmemiz için. Çenesini kaplayan ve boğazına kadar inen yanık izi onu tanımak için yeterli bir işaret ama Gio'nun onu tanımadığı kesin. Otis kasabadaki çetelerden uzak dururdu.

"Sence onu biri mi tuttu yoksa kendi başına mı geldi?"

Böyle bir gecenin ardından nikotin çok iyi geliyor, özellikle de kızım benimle değil Nolan'la eve gidiyor.

"Bana pek akıllı birine benzemedi," diyorum. "Kendi başına düşünebilen biri değil." Onu bu işe birisi soktu. Birisi Juliet'e zarar vermek istiyor. Kim olduğunu bulduğumda, onu canlı canlı parçalamaktan zevk alacağım.

Öfke, beyaz sıcak ve şiddetli bir şekilde içimi kaplar ve üst dudakım kıvrılır. Nolan'ın Juliet'i neden aldığını, onu eve götürmeme neden izin vermediğini biliyorum. Üçümüz arasında en normal olan onun evi. Juliet'in normale ihtiyacı var. Teyzemin çiftliğinde sunabileceğim izolasyona değil. Gio'nun evinde de güvende olmayacağı ortada. Allen Donovan'ın kızını sırf bir şeyi kanıtlamak için öldürecek biri varsa, o da Silverwood'daki en en sert herif olduğunu kanıtlamak için Allen Donovan'ın kızını öldürecek kişi Darrio olurdu.

Gio rekor sürede geri döner ve yere serilmiş koyu renkli plastik malzemeyi açar. Sigara ağzımda, bacaklarına uzanırken, birlikte Otis'in cesedini brandanın üzerine kaldırırız ve onu, sanki morbid bir Noel hediyesi gibi sararız.

Noel hediyesi gibi sarıyoruz. Bir hırıltı duyulur ve brandanın bir köşesini cesedin üzerine katlarken sigaram dudaklarımdan düşmek üzere olur.

"Ne?" Gio başını kaldırıp bana kaşlarını çatarak bakar.

Kafamı sallıyorum, ama sonra, düşünce aklıma takılıp kalıyor ve kendimi tutamıyorum, "Bunu Pillard'ın ön bahçesine atarsak, altına işer mi sence?"

"Brandon Pillard mı? Prep'in savunma oyuncusu mu?"

Rulodan çekilen koli bandının çılgılığı geceyi yırtarken, birkaç şerit koparıp ruloyu Gio'ya atıyorum. "Evet, onun eski sevgilisi," diye açıklıyorum.

O, uçan bant rulosunu yakaladı. "Sen manyaksın," diye mırıldandı, başını salladı ve sonra sırtıttı. "Ama evet, o küçük pislik muhtemelen altına sıçar ve bayılırdı."

İkimiz de işe koyulurken bu görüntüye gülümsüyoruz. Beş dakika içinde cesedi bantla kapatıyoruz. Kocaman cesedi kaldırıp hala açık olan SUV'ımın arkasına taşıyoruz ve Otis'in cesedi bir sallanmayla yer döşemesine çarpıyor. Plastiğin içindeki kanlı lekeler beni sırtıtmaya neden oluyor. Sonra, sırtının alt kısmında garip bir şişkinlik fark ediyorum.

Saldırıyı hatırladıkça, bunun bıçak olduğunu anlıyorum. Onu sırtından bıçaklamıştı. Cesedi soyma işlemine başlamadan önce bıçağı çıkarmayı aklımın bir köşesine yazıyorum. Yeterince temizlersem, ona hediye olarak verebilirim.

Bir nefes daha duman üfledim ve kapağı kapattım. "Kameralar ne olacak?" Gio, yanmış elektrik direğine ve tepesine yerleştirilmiş siyah yarım küreye başıyla işaret ederek sorar. Gözlerimi devirip sigara kaldırımının üzerine düşer, ucunu botumla ezip sonra eğilip kalıntıları alıp cebime atarım.

Öldürmek bir şey, cesedi ortadan kaldırmak başka. Ama çöp atmak? Tamamen gereksiz.

"Bu sahte," diyorum ona. "O ışıkları aylardır değiştirmediler. Bu kompleks çok ucuz." Juliet taşındığı günden beri sürekli Juliet taşındığı günden beri sürekli bir rahatsızlık kaynağıydı. Onu gözetlemek için trafik kameralarına ve caddenin karşısındaki mağazaların güvenlik kameralarına güvenmek zorunda kalıyordum. Işığın olmaması

muhtemelen ona saldıran piçi cesaretlendirmişti. Eminim bu, onun dairesine girerken kendini çok güvende hissetmesini sağlamıştır ve... Bu düşünceyi küfürle kesip, arka kapıya doğru dönerek SUV'nin önüne doğru yürüdüm. Gio peşimden geldi ve yolcu koltuğuna oturdu.

Motoru çalıştırdım, farları kapalı tutarak apartmanın yanından yavaşça uzaklaştım. "Ne yapıyorsun?" Gio bana bakmak için döndü, kaşları karışmış bir şekilde.

Juliet'in apartmanının önüne işaret ediyorum. "Arka koltukta birkaç tahta var," diyorum ona. "O yokken kimse içeri girmesin diye önlem almalıyız."

"Ah, tamam." Gio koltuktan iner ve arka koltuğa uzanarak tahta kalasları ve birkaç çivi çıkarır. Ben arabada kalır, Gözlerimi dikip arka aynadan ve etrafı izliyorum. Yirmi dakika sonra, bir elinde çekiç, diğerinde tanıdık bir sırt çantasıyla SUV'ye geri dönüyor. SUV'ye atlayınca çantayı ayaklarının dibine koyuyor. "Nolan giderken unuttu," diyor.

Göğsüm heyecanla kabardı. Sırt çantasını geri vermek, onu görmek için bir neden daha verecekti.

"Nolan'ın bisikletini almaya geri gelmemiz gerekecek," diyor Gio, kaldırıma park edilmiş Indian'a bakarak.

Ben homurdanarak cevap veriyorum. "Sonra." Hız sınırının biraz altında, park yerinden yavaşça çıkıyoruz. "Kimse ona bulaşmaz," diyorum. "Kasabada herkes onun olduğunu bilir."

"Bisikletimi mahvetmesin," diyor Gio sinirli bir şekilde. "Kimsenin, onu bile, bebeğimi sürmesini istemiyorum."

Ana yola çıktığımızda farlarımı tekrar yakıp kırmızı ışıktaki yavaşladım. "Eğer o daireye geri dönerse, içeriye kamera yerleştirin."

Biri beni izlediğini hissediyorum. Gio'nun bana baktığını bilmek için bakmama gerek yok. "Onu korumak için mi, yoksa onu takip etmek için mi?" diye soruyor bir süre sonra.

Boğazımdan uyarıcı bir homurtu yükselir. "Takipçiler giderek daha da ileri gider," diye terslerim. "Ona dokunmadım bile." Ne kadar çok istesem de. Onun çıplak vücudunu altımda, üstümde hissetmeyi ne kadar çok istesem de. Onun cinsel organının tadını almak. Onu yere yatırıp çığlık atana kadar sikkemek. Onu sapkınlık yuvama götürüp ona yıllardır sakladığımı —yıllardır sakladığım tüm fotoğraflarını ve videolarını. Beni kabul etmesini... ve sonunda beni kendisine ait olarak kabul etmesini.

"Sadece zaman meselesi, kardeşim," diyor Gio.

Dişlerimi sıkıp, ışık yeşile dönünce gaza basıyorum.

Takip eden sessizlikte kaynayan öfkemle, tüm bu öfkeyi yanımda oturan adama yöneltme arzusunu bastırmaya çalışıyorum. Gio ve Nolan benim düşmanlarım değil. Onlar benim kardeşlerim. Kan bağıyla bağlı. Ateşte dövülmüş. Karanlıkta büyümüş. Onlar olmasaydı, insanlıktan çok uzak bir yerde olurum.

Onlar olmasaydı. *O* olmasaydı. Ben, yürüyen bir deri, kemik ve kan torbası olmaktan başka bir şey değilim.

"Eğer geri dönerse, evine kamera takılmasını hala istiyorum," diye tekrarlıyorum.

Gio inleyerek parmaklarını birbirine geçirip önüne doğru uzattı, sonra da yukarı kaldırdı. "İçeri girebilirim, hallederim," dedi. "Senin ona göz kulak olman herkes için daha güvenli olur. Nolan da Rich ve Josh'un ortadan kaybolduğunu duyarsa sorun çıkmaz."

Yolun virajında yavaşlarken başımı yana çevirdim. "Bu gece bir adam öldürdü," dedim sertçe. "Şimdi öğrenirse ne olur ki?"

"Tanrım, yola bak!" Gio bağırarak ellerini direksiyona vurur.

Öne doğru eğilip küfürler savurarak yolun bir tarafında zıplayan bir geyiği kaçırıyorum. "Siktir, pardon."

Gio öne eğilir ve nefes alır. "Tanrım, az kalsın arabayı hurdaya çeviriyordun. Nolan çok kızardı."

Gözlerimi devirdim. "Hayır, kızmazdı. Arabayı yükseltmek istiyordu." SUV olsun. Hiç şüphesiz, bu fırsatı çok sevecektir, ama kameralara dönelim. Gerekirse onları yerleştirmekte sorun yok, değil mi?

"Kendin yapmak istemez misin?" Gio, gösterge panelini bırakıp koltuğuna oturdu.

Onun yerine mi geçeyim? Eşyalarına dokunayım mı? Kokusu içinde boğulayım mı? Penisim zonkluyor. Hayır. Hiç iyi bir fikir değil. Kafamı sallıyorum. "Hayır, sen gitsen daha iyi olur."

Silverwood'dan çıkıp, yakınlarda bir otoyol çıkışı yapıldığından beri trafiğin çoğunu kaybetmiş bir arka otoyola giriyoruz. Artık bu yolu çoğunlukla yavaşlayan trafik ve kazalardan kaçmak isteyen çiftçiler ve yerliler kullanıyor.

Birkaç dakika neredeyse sessizlik içinde geçer ve sonra Gio tekrar konuşur. "O bizimle birlikteyken ona yaklaşmanı istemiyorum."

Ellerim direksiyonu sıkıca kavrar. "Ne demek istediğini anlamadım."
Dikkatini çeneme diker. "Evet, biliyorsun." Alçak
ama daha da sert bir sesle söylenen bu sözler beni vurur. "Ona aşıksın. O
burada kalmayacak."

"O zaman neden ona yardım ediyoruz?" diye sorarım. "Nolan neden onu
evine geri götürüyor? Neden onun öldürdüğü adamın cesedini ortadan
kaldırıyoruz?"

Gio uzun bir süre cevap vermedi, ama cevap verdiğinde, neredeyse
yoldan çıkıyordum. "Senin için. Bunu senin için yapıyoruz."

Araba kullanıyor olmasam, bu sözleri duyunca gözlerimi kapatırdım.
"Nolan ve ben senin bakır olmadığını biliyoruz, ama olsan da fark etmez,"
diye devam etti. "Karakol evine götürdüğün o kızlar? Onlar kız arkadaşların
değil."

Hayır, değil. Teyzemin mülkünde yaşadığım yeniden inşa edilmiş
araba evinde yattığım kadınlar, zamanları için para alıyorlar. Ve iş
seçimlerine rağmen, yaptığım her şeyden zevk aldıklarından emin oluyorum,
sanki

onları bir nefes almaktan, kendi hayatımdan daha çok istediğim kadınlarmış
gibi. Sanki Juliet Donovan'ın ta kendisiymiş gibi. Gio'nun işlerimi bilmesini
umursamıyorum. Sırrımı paylaşacak biri olmasaydı şimdiye kadar deli
olurdum. Ama umursadığım şey, onun sözlerinin, iddialarının yalan olması.

SUV'nin önü titriyor, hız göstergesini yetmişin üzerine çıkardığımda,
karanlık otoyolda ve Silverwood kasabasının sınırlarını geçerek hızla
ilerliyorum.

"Sen de onu istiyorsun." Sözler aramızda asılı kalır, öncesindeki ve
sonrasındaki sessizlik onları gerçekte olduklarından daha yüksek sesle
duyulur hale getirir. Gio hiçbir şey söylemez. İtiraf etmez ama onaylamaz da.

"Silverwood Public'e ilk geldiğinde onu sınıyorsun," diye devam ediyorum.
"Merak ettin. Neden onu bu kadar uzun süre izlediğimi bilmek istedin." Gio
beni çok iyi tanıyorsa, ben de onu en az onun kadar iyi tanıyorum. "Seni
şaşırttı ve şimdi anlıyorsun. Benim gördüğümü sen de görüyorsun."

Juliet Donovan bir kadından daha fazlası. O bir bağımlılık. Bir takıntı.
Her bakışı, her dokunuşu, her nefesi yavaş etki eden bir zehir. Öldüğünü fark
ettiğinde, onu bırakamayacak kadar bağımlı hale gelmişsindir.

Bir saat sonra, Silverwood kasabasının sınırına vardığımızda, hızımı
kesip toprak yola saptım. SUV'nin dört çeker sistemi çalışmaya başladı
ve ön farlar karanlığı aydınlatıyor.

ormanı aydınlatarak yolun kenarındaki ağaçların tabanını aydınlatıyordu. Sonunda, on beş dakika sonra, paslı metal zincirlerle kapatılmış kapıları gördüğümde hızımı yavaşlattım. Gio, araç tamamen durmadan yolcu kapısını açtı. Ön camdan, zincirleri kırarak kapıları açıp aracın geçebilmesi için kapıları yeterince açana kadar izledim. Diğer tarafa geçtim ve SUV'yi rölantide çalıştırdım.

zincirleri açıp kilitlerini açtığını ve kapıları aracın geçebileceği kadar genişçe açtığını izledim. Diğer tarafa geçtim ve o kapıyı tekrar kapatıp içeri atlamasını bekledim.

Kapıdan, ailemin eskiden sahip olduğu eski av kulübesine varmamız beş dakika daha sürdü. Eğik metal çatının, lekeli pencerelerin ve sarkık ön verandanın önündeki kulübenin garaj yolunu görmezden geldim. SUV, çimlerin sınır çizgisini geçip arkadaki daha eski müstemilata doğru ilerlerken sarsıldı ve sallandı.

Durduğumda, farları ve motoru kapatıyorum. Gio ve ben SUV'den inip arkaya dolanıyoruz. "Zincir testere hala içinde mi?" diye soruyor ve ihtiyaç duyduğumuzda garaj olarak kullandığımız harap kulübeyi işaret ediyor.

"Başka nerede olabilir ki?" Arka kapıyı açıp geri çekilip kapının tamamen açılmasını bekliyorum.

Ölüm kokusu, şükürler olsun ki branda tarafından bastırılmış. Bu arabayı idrar ve çürüme kokusundan kurtarabiliyorken, yeni bir araba almak için biriktirdiğim parayı harcamamın bir anlamı yok.

"Buradaki işimiz bittikten sonra Juliet'in evinde başka kanıt var mı diye bir daha kontrol etmeliyiz. Adamı bıçakladığını söyledi, o yüzden yerleri ve balkonu temizlememiz gerekecek."

Gio'nun annesine ev temizliği yaparak ekstra para kazanmasına yardım ettiğimiz yazlar için bu kadar minnettar olacağımı hiç düşünmemiştim. Her şeyden kanı çıkarmak için gereken her şeyi biliyoruz. Tanrım, bir sigara daha istiyorum. Gio'ya bakıp ona bir tane daha isteyip istemediğimi düşünürken, bir sürü kimyasal madde açmak üzereyiz. İstememem daha iyi.

"Bay Ritchie'ye bir e-posta gönderip, kapı ve diğer şeyler için şaka yaparken haddimizi aştığımızı falan yazayım." Gio elini

"Sinirlenecek, ama hasarı karşılamak için ona birkaç yüz dolar gönderirim."

Burnumdan hava çıkıyor. "Bu, o kapıların veya korkuluğun değerinden daha fazla."

"Bu onu mutlu edecektir, ama yakın zamanda tamir ettireceğini sanmıyorum," diye cevaplar Gio. "Onu bilirsin, her tamir için en ucuz fiyatı bulmak ister."

Juliet'in daha uzun süre üçümüze bağımlı kalması mı? Bana uyar.
Bana.

"Tamam." Dikkatimi SUV'nin arkasındaki cesede geri veriyorum.
"Şu lanet şeyi içeri alalım ve işe başlayalım."

G, brandayla örtülü cesede bir saniye bakıp burnundan soluyor.
Kaşlarını kaldırıncaya başını sallıyor. "Kimya notum B," diyor sanki bu ani
eğlencenin nedenini açıklıyormuş gibi.

"Ee?" Cesedin bir ucunu tutup, etrafındaki gevşek plastiği kullanarak
onu bölmenin kenarına doğru çekiyorum.

Gio diğer tarafına uzanır. "Sınıf dışında bu kadar iyi olduğum bir
konuda daha iyi olacağımı düşünürdün."

Duruyorum, ceset hala bagajımda yan yatıyor. "Huh." Boynumu bir
tarafa çeviriyorum. "Bunu hiç düşünmemiştim."

Bir insan vücudunu, kemiklerini ve her şeyini parçalamak için hatırı
sayılır bir bilgi ve beceri gerekir. Bunu birkaç ay önce
sonra öğrendik. Av kulübesine döndüğümüzde, bir grup vahşi hayvan yaşlı
adamın cesedini kazıyordu. Cesedinden bazı parçalar hala oradaydı. İnsan
ırkının tavşan gibi üremesi dışında söylenebilecek bir şey varsa, o da ölümden
sonra bile dayanıklı olduğumuzdur.

Gio inleyerek kendi payını alır, ben de benimkini. "Üç deyince
kaldırıyoruz," diye emreder. Beklerim ve dudakları sayıları söylerken, ben de
onun yaptığı gibi cesedi omzuma kaldırırım. "Siktir, bu pislik çok ağır,"
"Bu pislik çok ağır," diye şikayet ederken kulübeye doğru ilerleriz.

"Uzun sürmez," diye hatırlatıyorum. Yeterli miktarda kostik çözelti ve
zamanla, herhangi bir insan ağırlığı üstesinden gelinebilir. İnsan kalıntıları
sulandığında çok daha kolay taşınır ve daha da önemlisi, ceset gömmekten
nefret ediyorum. Dürüst olmak gerekirse, birini ortadan kaldırmanın en etkisiz
yöntemlerinden biri.

30

JULIET

Nolan'ın evi tahmin ettiğim gibi değil. Tek katlı, kır evi tarzındaki evin önündeki çakıllı yola girdiğinde, buraya gelmek için geçtiğimiz çeşitli sokak ve dönüşlerde doğru adresi kaçırdığı için geri çıkacağını düşünüyorum. Ama çıkmıyor.

Bunun yerine, Nolan bir zamanlar parlak kiraz kırmızısı olan ama zamanla soluk turuncu-kırmızıya dönüşen Pontiac Firebird'ü durdurur. Gio'nun Firebird'üne olan sevgisinden duyduğum kadarıyla, Nolan'ın sürücü koltuğunda bu kadar rahat görünmesine şaşıyorum. Silverwood'un güneyindeki çocuklar için araba bir lüks, ama Scorpion Kings'in önemli olsa bile eşyalarını paylaştıkları açık. Bu neredeyse onlara saygı duymamı sağlıyor, ya da en azından

En azından, birbirlerine olan güvenleri ve rahatlıkları.

Buna sahip olmak nasıl bir şey olurdu?

Firebird'ün ışıkları söner ve Nolan arabadan iner, anahtarları cebine atar ve ön koltuğu öne doğru çekerek benim eşyalarımın bulunduğu çantayı alır. Yolcu kapısını açarım ve kapının çıkardığı yüksek ses, mahallenin geri kalanının neredeyse sessizliği içinde beni irkilmeye neden olur.

Etrafa bakıyorum, karanlık sokak köşelerini ve boş kaldırımları gözlerimle tarıyorum. Kötü bir mahalle değil, benim yaşadığım yerden kesinlikle daha bakımlı. Bazı çimler uzamış ve onarılması gereken çitler var ama pencereleri tahtayla kapatılmış evler ya da tuğla blokların üzerine konmuş arabalar yok.

Nolan yanımda belirir ve hızlı bir hareketle arabanın kapısını kapatır. Onun yakınlığında hareketsiz kalırım ve sonra yavaşça bakışlarımı ona çeviririm. İlk başta, kendi evinden daha kötü bir yerde yaşadığım için benimle alay edeceğini düşünürüm. Belki de alaycı bir şekilde, dairem tamir edilir tamir edilmez geri döneceğimi, buraya alışmamam gerektiğini söyler.

Ama yine de, neden o ya da diğer Akrep Kralları bana sığınacak bir yer teklif ettiler ki?

Bu soru, stüdyomdan çıkıp arabaya bindiğimden beri aklımdan çıkmayan bir merak konusu oldu. Akrep Kralları

beni *nefret etmeleri* gerekirdi. Bu lanet olası kasabanın tamamı benden nefret ediyor. Neden şimdi bana yardım etmekle uğraşıyorlar ki?

"Hadi," diyor Nolan, dönüp ön kapıya doğru ilerliyor.

Onu sakın adımlarla takip ediyorum, ön kapıyı açıp geçmem için kapıyı açmasını izliyorum. Kolunun altından geçip etrafa bakınıyorum. İlk oda, tek kişilik üçlü kanepeler, köşesi kırık kutu gibi bir sehpa ve köşede yerel bir ikinci el dükkanının büyükanneler bölümüne ait bir lamba bulunan küçük bir oturma odası. Sadece

Duvarlarda tek bir şey var: loş ışıkta iyi göremediğim kadar solmuş bir tablo. Odadaki en yeni şey, duvara monte edilmiş düz ekran televizyon.

Ön kapı arkamda kapanıyor ve kilit çevriliyor, sesi kare odada yankılanıyor. Nolan'a bakıp, kurumuş, şişmiş dilimi yutuyorum.

"Senin..." Cümlemi bitiremedim. Ailesinin nerede olduğunu soracaktım ama Nolan'ın babasının birkaç yıl önce kaybolduğunu hatırladım.

"Kayıp" demek, muhtemelen sorumluluklarından kaçıp gitmiş demektir. En azından kasabanın çoğu öyle düşünüyor.

bunu takip eden bir ay kadar, insanların Nolan'ın babasını öldürdüğünü iddia ettiklerini hatırlıyorum. Son zamanlarda benim cinayeti ne kadar iyi karşıladığını düşününce, babasını gerçekten öldürüp öldürmediğini merak etmeye başlıyorum.

Bunu yapsa beni rahatsız eder mi? Tiksinti ya da hatta rahatsızlık hissi duymayı beklerken bekliyorum, ama hiçbir şey olmuyor. Neden olsun ki? Sonuçta, o bir katilse, artık ben de öyleyim. Ya kafam boku içinde ya da katilden daha kötü şeyler olduğunu fark ettim.

"Annem gece vardiyasında," diyor Nolan, bitirmemiş sorumu yanıtlayarak. Başımı sallıyorum ve o, oturma odasının sağındaki koridoru işaret ediyor. "Yatak odaları bu tarafta."

Sessizce Nolan'ın peşinden gidiyorum, beni evin içinden geçirmesine izin veriyorum ve kendimden kopmuş gibi hissediyorum. Ayaklarım, daha önce sorduğum soruların aklımda yankılanmasıyla yavaşça ilerliyor.

Akrep Kralları benden nefret ediyor, değil mi? Beni sevmeleri için hiçbir neden yok. Ama düşmanlar birbirleri için cesetleri ortadan kaldırmazlar. Nolan'ın kafasının arkasına bakarak gözlerimi kısıyorum.

Bu bir borç, diye hatırlatıyorum kendime. Bir gün mutlaka ödeyecekleri bir borç.

Nolan'ı koridorda takip ederken, ellerimi kollarımın üzerinde yukarı aşağı ovuşturuyorum. Cildim temiz olmasına rağmen kemiklerimin üzerinde gergin hissediyorum. O kadar gergin ki, en ufak bir hareketimde derim geriliyor ve vücudum çok küçük hissediyorum. Hiç kendimi kendi cildime sığmayacak kadar büyük hissetmemiştim. Bu hissi sevmiyorum.

Nolan koridorun ışığını kapatmadan geçip, küçük bir kapı aralığının yanında durup içeri uzanıyor. Donuk sarı ışık odayı aydınlattığında irkiliyorum, ama o benim tepkimi fark etmemiş gibi görünüyor ve banyo gibi görünen odanın kapısını neredeyse tamamen kapatıyor. Bu hareket, ayaklarımızın altındaki soluk koyu halının üzerine sadece çok az bir ışık hüzmesi bırakıyor.

Nolan banyonun karşısındaki odayı işaret ederek önümden geçmemi işaret ediyor. "Buraya."

Eşikte duruyorum. "Burası senin odan." Bu bir soru değil, bir ifade.

"Evet, benim." Nolan beni itti ve ben tereddütle bir adım içeri attım.

Yatak örtüsü, herhangi bir genel mağazadan satın alınabilecek koyu renkli ekose desenlidir. Katlanmış ve çift kişilik yatak, askeri hassasiyetle yapılmıştır. Bunun dışında odada pek bir şey yoktur. Bir bench press, biraz ağırlık, köşede futbol malzemeleri ve Nolan'ın gerçekten kullandığına inanmak istemediğim, çürümüş görünümlü bir masa ve sandalye takımı var.

Masadaki neredeyse içbükey koltuğa ve sonra beni karanlık bir merakla izleyen adama bakıp başımı sallıyorum. O sandalyeye oturmak için çok fazla iri. Bir futbolcu gibi yapılı. Ağırlığı altında kırılır.

"Hayal kırıklığına uğradın mı?" Nolan, başka bir şey söylemeyince sorar.

Cevap vermedim, bunun yerine odaya bir adım daha attım ve daire çizerek döndüm. Ekşi bir koku yoktu, vücut kokusu ya da günlerdir alınmamış ter kokusu yoktu. Temiz ve ferah kokuyordu, bir erkeğin odasından beklediğim kokudan çok çamaşır sabunu ve pamuk kokusu vardı.

Sıcak bir ısı sırtımı okşadı ve bakışlarım bulanıklaştı. Nolan'ın sıcak nefesi kulağıma çarptığında, odanın görüntüsü bir anlığına bulanıklaştı, konuşurken neredeyse cildimi yakıyordu. "Zengin olduğumu mu sandın, prenses?" Sesi alçak ve derindi. "Sadece iki yatak odası var ve annemden vermesini isteyeceğim, o senin gibi biri için yataktan vazgeçemeyecek kadar çok çalışıyor."

"Benim gibi biri mi?" Ona dönerek soruyorum. "Ne tür bir insan o?" Cevap veremedi, ağzından daha fazla kelime dökülüyor ağzından döküldü. "Ailesi suçlu ve serseri olan türden mi? Kendisine tecavüz etmeye çalışan bir adamı öldüren türden mi?" Güldüm, ama sesim hiç de eğlenceli değildi. "Belki de ben sizden daha çok lağmağa aitimdir. Belki de Donovan olarak doğmam sadece bir kazaydı ve evren bu hatayı düzeltmek için böyle bir yol seçti.

Nolan'ın karanlık gözleri benimkilere bakıyor. Konuşmuyor ve benim değerlendirmeme cevap vermiyor. Bunun yerine, ikimiz orada duruyoruz, bakışlarımız savaş halinde. Tek sorun... Ne için savaştığımızı bilmiyorum.

"Birlikte yatacağız," diyor, gerginliği bozarak.

Ondan uzaklaşıyorum, nefesim düzensiz bir şekilde hızlanıyor. O çok yakın, çok büyük, çok fazla. Koridordaki banyodan gelen zayıf ışık da bana hiç yardımcı olmuyor. Tavan lambası kapalı olduğu için, o tek ışık huzmesine ve yatak odasının penceresinden giren ay ışığına güvenmek zorundayım.

Nolan geri çekilmemi takip ederek yaklaşıyor. Kalbim göğsümde atıyor, hızlı ve düzensiz bir ritimle çarpıyor. Kaçma dürtüsü beni ele geçiriyor. O da bunu gözlerimde görmüş olmalı ki, bir adım daha yaklaşarak konuşuyor. "Başka nereye gideceksin, Jules?" Soru alçak bir sesle soruluyor. Alaycı değil, acımasız değil, sadece meraklı.

Hemen cevap vermediğimde, uzanıp ışık düğmesine basıyor. Bütün oda sarı bir ışıkla doluyor ve ben gözlerimi parlamadan korumak için kapatıyorum. Rahatlama hissi damarlarımdan akarken, parmakları koluma dokunduğunda gözlerimi tekrar açıyorum. Odaya bir adım daha atıyorum, bacaklarımın arkası bench press'e çarpıyor ve durup ona bakıyorum.

"Motel'e gidebilirim." *Gidebilirim*, ama istemiyorum. Ona bunu söylemeyeceğim

"Bunun için paran var mı, prenses?" Kaşlarını kaldırır. "Telefon parası bile yok telefon parası bile yok sanmıştım."

Dişlerimi sıkıyorum, sinirli ve aşağılanmış hissediyorum. "Bu seni ilgilendirmez."

Nolan başını yana eğdi, alnına düşen bir tutam siyah saç ona çocuksu bir görünüm verdi. Bu haksızlık. Çocuksu görünmemeli. O, olduğu gibi kurnaz ve manipülatif bir orospu çocuğu gibi görünmeliydi.

Neden buraya geldim ki?

Soruyu düşünürken bile bir cevap veriyorum — hâlâ şoktayım. Bunu kendi lehine kullandı.

Ya da olanlardan sonra yalnız kalmak istemiyorsun, içimden alaycı bir ses fısıldadı.

Nolan, ilerlediği kadar hızlı bir şekilde geri çekildi. Dönüp omzundaki spor çantasını yatağa attı ve açık dolaba doğru büyük adımlarla yürüdü. köşede. İçeri uzanıp bir şey çıkarır ve sonra kapıya doğru geri döner.

"Üstümü değiştirip bir şeyler içeceğim," dedi. "Sen bir şey ister misin?"

O kapıya dönük olduğu için görmediğini fark etmeden önce başımı sallardım. "Hayır, teşekkürler." Onun kim olduğu ve *benim* kim olduğum düşünülürse, teşekkür etmek biraz garip geliyor ama yine de sözleri ağzımdan çıkar.

Nolan bunun için alay etmez. Sadece başını sallayarak odadan çıkar ve kapıyı kapatarak beni yalnız bırakır. Ben gitmiyorum. Motelde kalmayacağım, sadece o haklı olduğu için değil, param olmadığı için değil, ama şu anda yalnız kalmak aptalca olur. Nolan, bana bu nezaketi göstereceğini hiç beklemediğim son kişi olsa bile, bunu kabul edeceğim.

Benim gibi dışlanmışlar için iyilik çok az.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz, göğsümde bir şeyin parçalandığını hissettim. Ağırlığı altında sendeleyip yatağın kenarına çöktüm. Ellerime bakarak gözlerimi kırıp odaklanmaya çalıştım, ama ellerim her yere kayıyordu. Bunun görme bozukluğum değil, ellerimin titremesi olduğunu anlamam birkaç saniye daha sürdü. Ellerim titriyordu, yüzüme yaklaştırdığımda neredeyse titriyorlardı.

Bu gece bir adam öldürdüm.

Anı zihnimde hala taze. Yine de, onu geri çağırdığımda bile yüzlerce kilometre uzakta, bana bağlı, ama en ince ipliklerle bağlı bir baloncuk içinde toplanmış gibi hissediyorum. Tek bir küçük kesik yeterdi ve uçup giderdi, bir daha asla görülmezdi. Nefesim hızlanıyor, avuç içlerimi göz çukurlarıma bastırırken boğazımdan girip çıkıyor.

Onlar, bana tecavüz etmeye çalışan adamlar demişti. *Bana daha sert savaşaacağını söylemişlerdi*. Bu ne anlama geliyordu? *Onlar* kimdi?

Mantıklı sonuç, birinin o adama para vermiş ya da babamın suçlarının intikamı için bana zarar vermesini ikna etmiş olmasıydı. Ancak

Polisi aramayı sormuştum, ama gerçek şu ki onlar beni korumazlardı ve artık onlara ihtiyacım da yoktu. O pislik benden bir şey almaya çalışmıştı ve ben onu korumak, kendimi korumak için onu öldürmüştüm. Yüzümden ellerimi indirip iç çekerek yukarı baktım.

Nolan Pierce'ın odasında bakacak pek bir şey yoktu. Hatıra eşyası yoktu, fotoğraf yoktu, yaşamak, nefes almak ve spor yapmak dışında ilgi alanlarını gösteren hiçbir şey yoktu, sanki kendisi kendi hayatında bir misafirden fazlası değilmiş gibi. Kendimi masasının ortasında duran dizüstü bilgisayara bakarken buldum. Ekran karanlıktı ve yüzümün yansımasını gösteriyordu.

Kollarımı

kendimi sarar, vücuduma soğukluk yayılırken bir kez daha yukarı aşağı ovuştururum. İleri geri sallanırım.

"Pişman değilim," diyorum kendime. "Pişman değilim. Yapmam gerekeni yaptım. Pişman değilim." Gerçek içime işliyor. Pişman değilim, ama *pişman olmalıyım*.

Duygularım içimde çalkalanıyor, damarlarımdan akıyor. İçime kıvrılıyorum, bacaklarımı yataktan sarkıtıp kendimi kucaklayabilmek için yukarı çekiyorum. Kenara çok yakınım, birazcık çaba sarf etsem parçalanıp sonsuza dek yok olacağımdan eminim.

Midem vücudumda asılı duran bir top ve zincir gibi, beni aşağı çekiyor. Sanki biri karnıma tekrar tekrar yumruk atıyormuş gibi sıkışıyor ve kasılıyor. Ağrı başıma kadar çıkıyor, tekrar eden *güm güm sesi* şakaklarıma yerleşiyor.

Bu gece bir adam öldürdüm ve pişman değilim.

"Tanrım... ben kimim ben?"

Sesli konuştuğumu ya da Nolan'ın yatak odasının kapısının tekrar açıldığını fark etmiyorum, ta ki o benim soruma cevap verene kadar. "Kötü bir gece geçiren birisin, prenses," diyor ve başımı kaldırıp onunla göz göze gelmemi sağlıyor.

Gözlerim şoktan büyüdü. *Aman... Tanrım.*

Nolan Pierce kaslı bir adam. İçten içe öyle olması gerektiğini biliyordum. Sonuçta o bir futbolcu. Odasında ağırlıklar ve bench press var. Arkadaşları Cory's Gym'de spor yapıyor. Bir şeyi bilmekle, onu kendi gözlerinle görmek ve deneyimlemek arasında büyük fark var.

Gözlerimin onun geniş göğsünden, karın kaslarına ve sonra iki bacağına birleştiği yere kaymasını engelleyemiyorum. diyagonal çizgiler, giydiği ekose desenli pamuklu pijama altının bel kısmının altında kayboluyor. Bir elinde bir şişe su, diğer elinde eski kıyafetleri gibi görünen şeylerle, şimdi açık olan kapının eşiğinde duran adam

gömleği ve kot pantolonunu yakındaki beyaz plastik çamaşır sepetine atar ve kapıyı arkasından kapatır.

Bakmayı kes, Jules.

Nolan yatağa doğru büyük adımlarla yürür, karın kasları her adımda bana yaklaşır, yanımdan geçerken her adımda hareket eder, sonra yataktan spor çantasını alır ve yere bırakır. Bacaklarımı serbest bırakıp ayaklarımın yere değmesine izin veririm. Su şişesini, gece lambası görevi gören ve orada duran lambayı açar. Okuldaki tüm kızların Akrep Kralları ile yatmak istemelerine şaşmamalı.

Nolan duvardaki ışık düşmesine uzanmak için döndüğünde, uyuşmuş halimle bile yataktan düşmek üzereydim. Yara izleri. Bir sürü yara izi. omurgasının uzunluğu boyunca uzanıyor, neredeyse kırbaç izleri gibi. Bazıları geniş, bazıları ince, ama eski olduklarına şüphe yok. Altlarında, yürürken sırt kasları geriliyor ve hareket ediyor. Bakışlarımı fark etmiyor gibi görünüyor ve ben hızla başka yere bakıyorum. Ne kadar istesem de, onlara sormamalıyım. Ana ışığı kapatıyor ve odanın geri kalanını lambanın hafif ışığına bırakıyor.

"Ayakkabılarını çıkar," diyor bana, arkasını dönüp ayaklarıma işaret ederek, "eğer yatakta uyuyacaksan."

Onun lanet olası karın kaslarının altına sakladığı soda kutularından başka bir yere bakmam gerektiği için, yatağın kenarına sıkıştırılmış çarşaflara bakıyorum.

O tekrar bana dönünce, başka bir yere odaklanmak zor. Onun gerçek olmasının imkanı yok. Adonis kemerinin, çaresizce azgın insanların uydurduğu bir fantezi olduğunu sanıyordum. Fizyolojik olarak imkansız, değil mi?

"Yatağı bana mı bırakıyorsun?" diye soruyorum, çünkü bu hiç ona göre bir davranış değil.

Nolan burnunu çekip çarşafları ve battaniyeleri katlayarak yatağın üstünü düzeltir. Pijama pantolonunun cebinden cep telefonunu çıkarır ve televizyon sehпасındaki siyah şarj cihazına takar.

"Yatağı sana bırakıyorum." Bana dönüp acele etmemi işaret eder.

Yapacak başka bir şey kalmadığından, yavaşça ayağa kalkıp aşağıya bakıyorum. Hâlâ Converse ayakkabılarımı giyiyorum. Bir ayakkabının arkasına basıp parmaklarımla çekiyorum, sonra diğerini de aynı şekilde çekip, yatak kenarındaki bench press'in yanına bırakıyorum sonra yatağa doğru ilerleyip eğilip, sürünerek

şasırtıcı derecede temiz arşafklar. Odası biraz dağınık ama kirli değil. Bran da çok pasaklıydı, her gün odasını temizleyen ve yatağını yapan bir hizmetçiye o kadar alışmıştı ki, en basit işleri bile kendisinin yapması gerekmiyordu.

Yatağın arkasına, duvara yaslanınca Nolan da yatağa kaydı. Elimi arşafklara vurup oturdum. "Dur, ne yapıyorsun sen?"

Yakışıklı yüzü bir anda asık oldu. "Bu ift kişilik yatak," diye tersledi. "Yerde yatmak istemiyorsan, katlanacaksın."

"*Seninle* yatmayacağım." Hayatta olmaz.

Nolan yere işaret eder. "O zaman yere yatabilirsin prenses, çünkü lanet olası yatağımı sana vermeyeceğim."

Elimi yumruk yapıyorum. "Sen tam bir pisliksin," diyorum.

Yatağa çökerek, başının arkasındaki yastığı yumruklar ve uzanır. arşafklar hareket edince aşağıya bakarım. Ayakları neredeyse yataktan sarkıyor. "Kararını ver," der. "... iki... bir..." Uzanıp son ışığı söndürür ve oda neredeyse tamamen karanlığa gömülür.

31

JULIET

Siktir. Bütün vücudum kaskatı kesildi. Nefesim kısa ve kesik kesik geliyor. Şimdiye kadar fark etmemiştim ama perdeyi kapatmış ve şimdi ay ışığını engelliyor. Koridora açılan kapının altındaki ince sarı ışık, bir adamı kışından ayırt etmeye yetmiyor. Bekle. İkisi de aynı, değil mi?

Bu aptalca düşünceye gülmeye çalışıyorum ama gülmek boğazımda takılıyor ve çıkmıyor. Kalbim göğsümde steroid almış bir at gibi koşuyor. Önümde bir gölge dans ediyor. Geriye doğru koşuyorum ama duvara çarpıyorum. Kafam duvara çarpıyor ama acı çok uzak bir şey gibi. kafatasımın arkasında çiçekler açıyor. Etrafımı saran karanlık ve onun içinde saklanan canavarlar beni çok endişelendiriyor. Bunu yapamam. Işığa ihtiyacım var. Kimlerin benimle birlikte olduğunu bilmem gerek ama göremiyorum.

"Işığı açın," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "Işığı açın... açın... geri..." Oh, lanet olsun. Nefes alamıyorum. Odanın köşelerinden daha fazla gölge çıkıyor, gittikçe büyüyor, şekilleniyor. Etrafım onlarla çevrili. "Aç... aç..." Konuşma yeteneğim tamamen kayboluyor. Gözlerimi hızla kırpiyorum, sanki onları yok edebilmişim gibi insan şekline bürünen gölgelere bakıyorum.

Bu gerçek değil. Onlar orada değiller. Ben...

Kabusum gerçeğe dönüşüyor. Yıllardır beni rahatsız eden eski bir hayalet. Tanıdık, yakışıklı bir yüz bana gülümsüyor. *Güzel kız... güzel, güzel kız.* Tiksinti ile titriyorum, boğazım yanıyor, midemden asit yükseliyor. Bana keskin dişleriyle ve aç gözlerle sırtarak bakıyor, varlığını kabul etmemi zorluyor.

Bir el omzuma dokunduğunda boğazımdan bir çığlık fırlıyor. Düşünmeden, yanımdaki gerçek adama yumruğumu indirdim. Yumruğum granit gibi sert bir çeneye çarptı. Yumruğumda acı patladı ama kendimde değildim, umursamadım.

"Siktir!" Nolan'ın küfürleri kafamın içinde yankılanıyor, ama elini - *onun elini*, tanıyorum - çekmiyor. Konuşmaya başladığında beni daha da sıkı tutuyor. "Jules, bir şeyin yok. Sen iyisin. Sana zarar vermeyeceğim."

Nefes almaya çalışıyorum, ellerim titreyerek ona uzanıp tutunuyorum. Avuçlarımın altında sıcak ve pürüzsüz bir ten. "Işığı aç." *Bu benim sesim mi? Bu acınası, korkmuş, titrek ses benim mi?* "Lütfen. Lanet olsun. Işığa ihtiyacım var."

"Şşş." Nolan arkamdan uzanıp kafamın arkasını avuçlayarak beni duvardan uzaklaştırdı, yanağım omzuna değene kadar. "Şşş." Beni susturarak, yavaş ve yatıştırıcı hareketlerle ileri geri salladı.

"Işığı aç," diye tekrar ediyorum, ona yaslanarak, içimdeki kırık bir parça serbest kalıp içimi delerken ona tutunuyorum.

"Bunu yapmayacağım." Sözlerine rağmen sesi nazikti, ondan beklediğimden çok daha nazikti. "Yapamam."

"Neden?" Tırnaklarım ona batıyor. Beni böyle mi eziyet etmek istiyor? Gerçekten bu kadar acımasız mı?

Nefeslerim onun cildine çarparak, ondan geriye doğru sayarak kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalışıyorum ve sıfıra geldiğimde baştan başlıyorum. Yine de istediğim kadar sakin hissetmiyorum. Bu lanet şey işe yaramıyor ve eğer lanet olası Akrep Krallardan birinin önünde yine kendimi kaybetmek istemiyorsam, ağlayacağım. Gerçekten ağlayacağım.

Gözlerimi açıp o gölgelerin yaklaşıp yaklaşmadığını, öldürdüğüm adama benziyorlar mı yoksa daha da kötüler mi diye bakmak istemiyorum. Alnımı Nolan'ın göğsüne ve omzuna bastırıyorum. "Işığı aç," diyorum tekrar. Vücudunun ısısı ateş gibi ve ben de kendimi onun ısisına kaptırıyorum, akıl sağlığımı korumak için o sıcaklığa ihtiyacım var.

Elini hala bana sıkıca tutuyor. Konuşurken sesi düzgün ve kararlı. "Işığı açmayacağım çünkü hayatının geri kalanında karanlıktan korkarak yaşayamazsın Jules. Şimdi ışığı açık bırakırsam, bir daha ışık olmadan uyuyabilmen çok uzun zaman alabilir."

"Işık açık olmadan da uyuyabilirim, sadece..." Boğazım düğümleniyor. Stüdyoda her zaman ay ışığı vardı. Fırın ve mikrodalga saatlerinin ışığı vardı ve başım çok ağrıyorsa banyo kapısını aralık bırakıp ışığı açık bırakabilirdim. Burada, onun kollarında, sadece gölgeler, toz ve karanlık var.

Boğuluyorum.

"Hayır, boğulmuyorsun." Nolan'ın bana cevap verdiğini anlamam bir anımı alıyor. Düşüncelerim bile kaçıyor. Tüm kontrolümü kaybettim. "Boğulmana izin vermeyeceğim, Jules."

Cevap vermeden önce birkaç kez derin nefes alıyorum. "Sen beni umursamıyorsun." Sözler boğuk bir sesle çıkıyor. "Işığı açık bırakmak istemediğin için değil mi?" diye soruyorum meydana okurcasına.

Kıkırdaması alçak ve boğuk, hem eğlenen hem de yorgun bir adamın sesi. Aniden, onu uyanık tuttuğum için kendimi kötü hissediyorum. O ve diğerleri beni kurtarmak zorunda değillerdi. Kimse Gio'dan kapımı kırmasını istemedi. Kimse onlardan cesedi ortadan kaldırmalarını istemedi. Kimse onlardan bana yardım etmelerini istemedi. Beni kendi halime bıraksalar, Silverwood'un öğrenip beni de suçlu ilan etmesine izin verselerdi, onlar için daha kolay olurdu.

"Belki biraz öyle," diye itiraf etti Nolan, düşüncelerimden dikkatimi dağıtarak, "ama haklı olduğumu bilmelisin."

Boğazım düğümlenir, yutkunurum ve ona yaslarım. "*Siktir.*" Tek söyleyebildiğim budur.

Bana doğru başını sallar, eğildiğinde saçları şakağıma değiyor biraz daha eğildiğinde saçları şakağıma değiyor ve beni titretir. "Evet," der. "Siktir, haklısın."

Nolan uzun süre kıpırdamadan beni öylece tutuyor, ben nefesimi kontrol altına alıp kalp atışlarım muayenede normal sayılabilecek bir hıza düşene kadar. Esnemek için çenemi gerince neredeyse çıkıyor.

"Daha iyi misin?" diye soruyor, ben nihayet ondan uzaklaşırken. Yanaklarım çok sıcak ve ona izin verdiğim için utanıyorum. Lanet olsun, bunun ne olduğunu bilmiyorum, ama onun yanında kendimi savunmasız hissettiğimi biliyorum ve bunun iyi bir fikir olmadığını düşünüyorum.

"İyiyim," diyorum, sözlerimin yalan olmaması için içimden dua ediyorum.

Onu göremiyorum ama Nolan'ın karanlıkta beni izlediğini hissediyorum, sanki gece görüşü falan var gibi. Yüzümü ovuşturuyorum, garip bir utangaçlık duygusu içimi kaplıyor.

"Ee," diyorum, "arkadaşlar buraya geliyorlar mı yoksa..."

"Kendi evlerine dönüyorlar," diyor Nolan, sanki az önce göğsüne yaslanıp sinir krizi geçirmişim gibi. "Ama istersen onları buraya çağırıp gece burada kalmalarını isteyebilirim." Tereddüt eder gibi duraksıyor ve sonra, "Gelmesini ister misin? Kendini güvende hissetmen için?"

"Güvende hissediyorum." Sözler dudaklarımdan fırlıyor ve bu sefer ne kadar dua etsem de gerçek olmuyorlar. Bunlar bir savunma mekanizması ve bir yalan.

Hava sesi ve yumuşak bir *hışırtı* ve *gümbürtü* duyuyorum, Nolan'ın yatağa geri yattığını ve yastığının beni kandırmadığını anlıyorum. "Peki," diyor. "O zaman uyumak sorun olmaz."

Oturmaya devam ediyorum, görüşüm artık Nolan'ın vücudu tarafından engellenmiyor. Gölgeler odaya geri dönüyor, bazı şeylerin hemen ötesinde Onları yataktan birkaç metre uzak tutan görünmez bir bariyer. Gözlerim, onların gerçekte ne olduklarını görmek için zorlanıyor — hayal gücüm.

Ancak hayal gücüm acımasız bir kaltak, çünkü onlar hala orada.

"Bana bir şey söyle," diyorum, dikkatini daha fazla dağıtmak için.

"Hmmm?" Nolan'ın uykulu mırıldanması, odada benim nefesimden başka tek ses.

"Neden bu gece geldin?"

Yorganı çekme hareketini yarıda bırakır. Gözlerimi aşağıya indirip, ikimiz için çok dar olan yatakta yanımda duran gerçek bir erkeğin vücuduna odaklanıyorum. Yine de itiraf etmeliyim ki, bu yatak futonumdan çok daha rahat.

futonumdan çok daha rahat.

"Uyu," diyor Nolan, önceki sözlerini tekrarlıyor. "Başka soru yok."

"Bilmek istiyorum," diye ısrar ediyorum. Yatağı okşayarak uzanıyorum ve onun sert kaslarını hissedene kadar durmuyorum. Parmaklarım aşağıya doğru kayıyor ve birkaç çizgiyi arka arkaya hissettiğimde, istediğimden çok daha aşağıya indiğimi fark ediyorum. Elimi onun karın kaslarından çekip, suçlu uzvumu göğsüme bastırarak sessizce kendime lanet ediyorum.

"Hayır, bilmiyorsun, Prenses." Nolan artık uykulu gelmiyor. Kızgın geliyor.

Elimi göğsüme, göğüslerimin arasına koyarak dudaklarımı aralayıp onu konuşturmak için tek bildiğim şeyi söylüyorum. "Bana tecavüz etmeye çalıştı."

Bu sözler ağzımdan çıkmadan önce odanın sıcaklığı rahat ve ılık. Ancak sözler ağzımdan çıkar çıkmaz

önemli ölçüde düşer. Omuzlarımdan sırtımdan aşağı bir titreme geçer.

Bacaklarımı kaldırıp çarşafın altından çıkarırım ve daha önce yaptığım gibi kollarımı dizlerimin etrafına sararım.

"Bana tecavüz edecekti," diye açıklıyorum, "ve ona bunu yapabileceğini düşündüm, böylece ona yeterince yaklaşıp sırtından bıçaklayabilecektim." Dişlerim

alt dudağımı ısıırıyorum. "Sonra... onu balkondan ittim ve düşüp ölmesini izledim."

Nolan bunların hepsini zaten biliyor. Scorpion Kings'e daireme geldiklerinde her şeyi anlattım. Gio yaptıklarımın sonucunu gördükten sonra bunu saklamak aptalca gelmişti.

Gözlerimi sıkıca kapatıp alnımı avuçlarıma içine bastırıyorum. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından nihayet başımı kaldırdığımda Nolan oturmuş. Üst vücudunun silueti pencereden giren ay ışığının yumuşak ışığıyla aydınlanıyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor.

Bunun hakkında konuşuyoruz, ama onun sadece eylemin kendisini kastetmediğini biliyorum. Kafamdaki tüm pislikleri döküp dökmemem gerektiğini bilmek istiyor. Bu soruyu düşünüyorum. Mantiken, sadece birkaç saat önce gerçekleştiğini biliyorum, ama nedense zihnim o anları hızla ileri sardı. Sanki zaman bükülmüş, hem daha uzun hem de çok kısa olmuş gibi. O an ile şu an arasındaki saatlerden kopmuş hissediyorum. Tek odaklanabildiğim şey, burada Nolan'la birlikte olduğum ya da orada onunla birlikte olduğum *onunla birlikte olduğum* yere. Bir saniye önce ya da yıllar önce olabilir, ama yine de... Duygularımın nasıl kaybolabileceğini bilmiyorum.

Bir an sonra, yanağımı bir taraftan diğer tarafa çeviriyorum. "Hayır," diye fısıldıyorum. "Sanmıyorum. Ben sadece..." Kollarımı bacaklarıma etrafına biraz daha sıkı sarıyorum, göğsüm sıkışıp ağrıyana kadar. "Sadece bunu yüksek sesle söylemem gerektiğini düşündüm."

Nolan beni izliyor, görebildiğim tek gözü karanlık, göz bebeği neredeyse irisinin etrafındaki tarçın rengi halkayı yutacak gibi. "Onu öldürmek sana nasıl hissettirdi?"

Onun sorabileceğini tahmin edebileceğim tüm sorular arasında bu kesinlikle yoktu. Dudaklarım açılıyor, çenem düşüyor. "Ne?"

Başını yana eğip beni inceliyor. "Duydun beni," diyor. "Nasıl hissettirdi?"

Onun sorusuna burun kıvrıp, gangster terapisti gibi konuştuğunu söylemek istiyorum, ama yapmıyorum. Bunun yerine, saldırganın üstümde olduğu anı, vücudunun beni boktan futonuma bastırışını hatırlıyorum. Kokusu, iğrenç ve tütün kokuyordu. Son birkaç aydır, öfke, acı, terk edilmişlik ve tam bir kayıp hissinden başka bir şey hissetmedim. Alışamadığım bu yeni dünyada benim için bir yer yok, ait olmayan biri için yer yok.

Tüm o kısa etekler... senin minicik ponpon kız üniforman. O şekilde dans etmeyi sadece benim için mi yapıyorsun, güzel kız? O çirkin kelimeleri sözleri

Keşke annemin bana aldığı ilaçlar hala bende olsaydı. Kabuslarım ... onlar gerçek değil. Sadece endişenin canlandığı korku. Bu geceki olaylara odaklanmak daha kolay. Onlar inkar edilemez.

O adam eve girip bana bıçak dayadığında ve birçokları için ölümden bile daha kötü bir kaderle tehdit ettiğinde... buraya ait olmadığının yanı sıra, ölürsem kimsenin umursamayacağı da çok netleşti. Tecavüze uğrasam bile kimse umursamazdı. Çılgılık attığımı veya yalvardığımı duysalar bile kimse gelmezdi... ama sonra biri geldi. *Onlar* geldi.

Kimsenin benim yaşamam ya da ölmem ya da ikisinden daha kötü bir şeyin başıma gelmesi umurunda olmadığını bilmek, içinde yattığımı bilmediğim tabutun son çivisi olmuştu. Mezarım hazır ve ben ölüyorum. Boğuluyorum.

Elimde o bıçağı tutmak, kadere karşı savaşıyormuşum gibi hissettirdi. Sanki sonunda bir yuva bulmuşum gibi. Kurban olmadığım bir yuva. Kurban olmak zorunda olmadığım bir yuva. Ona acı çektirmekten zevk aldım. Parmaklarımda hissettiğim kanının sıcaklığı içimde bir ateş yaktı ve beni yeniden bütünleştirdi. Bunu kimseye itiraf etmek kötü bir fikir, hele ki onun gibi birine, bir Akrep Kralına.

"Güçlü." Bu kelime dilimde pürüzlü bir ses çıkarıyor. "Onu bıçaklamak, öldürmek güçlü hissettirdi." Bana verdiği acıyı ona vermek. Kontrolü geri almak ve onu kölem yapmak.

Nolan'ın gözleri benimkilere sabitlenmiş, hiç kıpırdamıyor. Gözlerinde hiçbir yargı, hiçbir kınama görmemek beni oldukça şaşırtıyor. Ama kim olduğunu düşününce – diğerleri gibi sokaklarda şiddetle büyümüş bir lağım faresi – belki de bu kadar şaşırmamam gerekir.

"İyi," diyor sadece. Tek bir kelime ve kendimi... *kabul edilmiş* hissediyorum.

Hayatım paramparça olduğundan beri ilk kez, biri bana bakıyor ve görmek istediğini görmüyor gibi hissediyorum. O, Allen Donovan'ın kızını, bir suçlunun çocuğunu görmüyor. O, gerçek Juliet'i görüyor; kan bağı olmayan, ailesi olmayan, geçmişli olmayan Juliet'i.

Ona doğru eğiliyorum, gözlerim onun bakışlarından ağzına kayıyor. Dudakları görüldüğü kadar yumuşak mı acaba? Aramızdaki mesafeyi kapatıp aptalca bir hata yapmadan önce, Nolan çoktan orada, aramızdaki birkaç santimi silip yok ediyor.

Dudakları, hem kafamı karıştıran hem de beni tahrik ediyor. Ellerim boynuna dolanıyor ve düşünmeden ağzımı açıyorum.

Nolan'ı öpmek çok lezzetli.

Eski sevgilimle öpüşmek gibi değil. Nolan'ın öpücüğü, o sönük öpücükler ve soğuk, sıkıcı yalamalardan çok daha tutkulu. Aradaki fark, kedi yavrusu ile aslan arasındaki fark gibi. Nolan tam bir avcı, üzerimde sürünüyor ve ellerini kalçalarımın geçirip vücudunu ileri doğru iterek beni yatağa bastırıyor. Sert penisi karnıma değiyor, ileri geri sürünüyor ama korkmuyorum. Daha fazlasını istiyorum, ağzını, dudaklarını ve dokunuşlarını daha fazla istiyorum. Hiç mantıklı değil. Bu gece olanlardan travma yaşamam gerekirdi, belki de yaşıyorum ama Nolan Pierce'den korkmuyorum. Bana hissettirdiklerinden korkmuyorum.

Bir nefes kaçır ve dudaklarım ayrıldığında, o içime dalar, dilini benimkine sürter. Ateş cildimin yüzeyinde dans eder, beni küle çevirir. Bu silinmez canavarın altında, ben saf duyuların yaratıcısıyım.

Nolan beni öper ve bu öpücüğün asla unutamayacağım türden bir öpücük olmasından korkarım.

Bir elimi göğsünün ortasına bastırarak, dudaklarımızı ayırmak için onu geri itiyorum. Sıcak nefesler aramızda yankılanıyor ve uzun zamandır ilk kez karanlık o kadar baskıcı gelmiyor.

"Ne?" Nolan'ın sesi gergin, ağzından çıkan tek kelime gergin ve aç.

"Benden nefret ediyorsun," diye fısıldadım. "Benden nefret ediyorsan neden bunu yapıyorsun?"

Boğazından düşük bir inilti yükselir ve alt vücudu bana daha sertçe bastırır. Aramızda sıkışmış, sıcak ve sert ereksiyonunu hissedebiliyorum. Ama bundan tehdit hissetmiyorum.

"Bu önemli mi?" diye soruyor.

"Önemli değil mi?"

Karanlıkta gözlerini göremiyorum ama bakışlarının beni delip geçen sıcaklığını hissedebiliyorum. "Belki sabah yine senden nefret ederim, prenses," diyor, "ama bu gece değil."

Ona bakmaya çalışıyorum, imkansız olsa da onu net olarak görmek istiyorum. "Neden?"

Geniş avuç içleri başımın iki yanını kavrar, beni yerinde tutarken yana eğildiğinde ve başını eğdiğinde beni yerinde tutuyor. Yumuşak dudakları benim dudaklarımda ileri geri hareket ediyor.

"Bu gece," diye fısıldadı, "sanırım sen ve ben sadece Nolan ve Juliet olabiliriz. Akrep Kral ya da Donovan olmak zorunda değiliz."

Bu, sabaha kadar beni yine nefret edeceği anlamına mı geliyor? Aramızdaki tüm sorunların ortadan kalktığını ne kadar inkar etmek istesek de, sabah olunca hepsi geri gelecektir. Ben her zaman bir Donovan olacağım ve o her zaman bir Akrep Kralı olacak.

Ellerim, sert ve kaslı göğsünün düzlüğünde yukarı doğru kayarak omuzlarına ulaşır. Ağzımı açar, dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirerek aynı anda onun dudaklarına dokunurum. Düşük bir inilti yankılanıyor. Karanlıkta görme yeteneği benimkinden daha iyi olmalı, ya da... Belki de sadece zihnimdeki tüm gölgeleri görmezden gelmeye çalışıyorum ve o bu sorunu yaşamıyor, çünkü bir hareket görmüş gibi hırlıyor.

"Kararını ver," diye emrediyor Nolan. "Yapacak mıyız, yapmayacak mıyız?"

Gözlerimi kapatıyorum. Bu kötü bir fikir. Çok, *çok* kötü bir fikir, ama geçirdiğim geceden sonra, bir şeyleri geri almak istiyorum. Yaşadıklarımın karşılığını istiyorum ve bunu ondan almaya hazır değilsem de siktir et.

"Tamamen değil," diyorum ona.

Kendime saklamam gereken bir şey var. Sadece bana ait bir şey. Artık kolay kolay güvenmiyorum. Son yattığım adam, beni en yakın arkadaşım la aldatan ve ailem parçalanınca ortadan kaybolan erkek arkadaşım dı.

Bunun benimle bir ilgisi olduğunu düşünmek beni biraz deli mi yapıyor? Belki. Umurumda mı? Şu anda değil.

Nolan yine inledi. "Beni öldüreceksin, Prenses."

Eli yükselir ve boğazımı sık ar, bir tehdit ve bir vaat. Dudakları tekrar dudaklarıma değdiğinde, öncekinden daha da istekli, ama yine de ona kendimi açarım. Sıcak, ıslak öpücükler birbirine karışır. Vücudu yavaşça bana doğru sallanır. Bunun ne kadar lise çocuğu gibi olduğunu gülerek düşünebilirdim, ikimiz de gençler gibi öpüşürken birbirimize sürtünüyorduk.

Biz gençiz, ama aylardır kendimi öyle hissetmemiştim. Kendime bunun benim olduğumu, yapmam gereken şeyin bu olduğunu hatırlatmak hoş bir duygu. Erkeklerin odalarına gizlice girip çıkmak. Onları öpmek. Bir saniye olsun normalmişim gibi davranmak.

"Düşünmeyi kes," Nolan sinirli bir sesle homurdanıyor.

"Ben..." Kendimi savunmaya başlıyorum ama boğazımı bırakıp oturarak sözümü kesiyor. Elleri gömleğimin kenarına dokunuyor.

"İçeri girmene gerek yok," diyor, "ama göğüslerini göğsüme istiyorum."

Ondan önce aldığım tek uyarı bu oldu, sonra tişörtümü yırtıp yere attı. Sonra geri geldi ve meme uçlarım sanki onu arıyormuş gibi sertleşti. Nolan eğilip bacaklarımdan birini kaldırıp beline dolamaya başladığında, göğüslerim ağır ve şişmiş gibi hissediyorum.

Sinirli bir homurtuyla durup kayboluyor. Bir saniye sonra, eşofmanımın kumaşı bacaklarımdan aşağıya doğru çekiliyor. Bacaklarımı kapatıyorum ama o zorla aralarına girip önceki pozisyonuna geri dönüyor. Nolan bacaklarımı beline doluyor ve kendini aşağıya doğru indiriyor.

Yeni pozisyon, penisinin başını tam kalbime doğru itiyor. Bizi ayıran tek şey eşofmanları. Göğsümden bir inilti yükseliyor. Gözlerimi kapatıp sırtımı geriye doğru eğene kadar tekrar tekrar sürter. "İşte bu, Prenses," der Nolan. "Penisimi hissediyor musun? Hoşuna ? Evet, hoşuna gidiyor. Sür onu."

Kalçalarımı önce çekinerek, sonra daha kuvvetli bir şekilde sallayarak ona tekrar tekrar bastırıyorum. Eli göğüslerimden birine konup sıkınca, bunu zar zor fark ediyorum. Pijama altının kıvrımlarından klitorisimi okşayan penis başının verdiği hisse o kadar kapılmışım ki, göz kapaklarımdan arkasında kıvılcımlar dans ederken inliyorum. göz kapaklarımdan arkasında kıvılcımlar dans ediyor.

Neredeyse ulaşmak üzere olduğum orgazm, zevkli kenarını kaybetmem için yeterince azalırken, meme ucumu çimdikliyor ve ben çığlık atıyorum. Gözlerimi açıp ona öfkeyle bakıyorum. Bir şekilde, sürtünme ve öpüşmelerimiz arasında, gölgeler geri çekilmiş ve onu daha kolay görebiliyorum. Bana sırtarak bakıyor. Bir eliyle kalçamı sabit tutarken, beni penetre etme hareketini taklit ederek hareketlerle ileri geri itiyor, benim izin vermediğim penetrasyon hareketini taklit ediyor.

"Acıdı," diye şikayet ediyorum, ama aynı zamanda iyi de hissettirmişti, sanki derimden elektrik akıyormuş gibi.

Nipelimi tekrar çimdikledi, başparmağıyla işaret parmağı arasında yuvarlayarak sırtımı kavislenmeye neden oldu. "Hoşuna gitti," diye karşılık verdi ve lanet olsun, hoşuma gitmişti.

"Nolan..." Boğazımdan bir inilti çıkıyor. Bu sesi tanımıyorum, çünkü Bran'la hiç böyle bir ses çıkarmamıştım.

"Evet, doğru, Prenses," diye cevapladı Nolan. "Adımı söyle, çünkü bunun seni benim için ıslattığını biliyorum."

Islak mı? Hayır. Islak değilim. Sırılsıklamım. Her dokunuşunda iç uyluklarımdan aşağı damlıyor. Penetrasyon istemediğim için kendimden nefret etmeye başlıyorum

ama geri almayacağım.

Parmakları meme ucumu bırakıp karnıma doğru kayıyor. Gözlerim onun gözlerine doğru fırlıyor. Karanlıkta gözlerinin rengini göremiyorum ama benim kadar ateşli olduklarını biliyorum.

"Ödeşelim," diye fısıldadı Nolan. "Seni tatmin edeyim, sen de bana aynısını yap."

Dişlerimi sıkıyorum, parmakları kıvrımlarımın arasından kayıyor. Sanki yanmış gibi bir tıslama sesi çıkıyor. "Parmak uçlarımdan ateşi gibi olacağını bilmeliydim," diyor, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi.

" diye mırıldanıyor, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. Başını eğiyor ve gözleri elinin bana değdiği yere sabitleniyor. Bir parmağı klitorisimin etrafında daireler çizerek, tam doğru miktarda baskı uygulayarak Beni tekrar çığlık attırıp onun dokunuşuna karşı kıvrılmama neden olan sinir demeti. İçimden ıslak bir akıntı fışkırıyor. Parmağını çekiyor ve ben onu geri sokması için ona tırmalamak istiyorum. Neyse ki beni öylece bırakmıyor ve o parmağa iki parmak daha eklenerek doğrudan amımın içine giriyor.

Nolan yaklaşır, kulaklarıma nefes nefese inerken bir sonraki sözlerini homurdanır. "Parmaklarım sanki mengene gibi sıkıyorsun," der.

"İçine girdiğimde sikimi ne kadar sıkı boğacağını merak ediyorum."

Daha fazla kıvılcım belirliyor, etrafımda dans ediyor. Vücudum yanıyor, karnımın altında havai fişekler birikiyor, patlamaya hazırlanıyor. Üzerimde duran adama uzanıyorum, tırnaklarım onun pazılarını çiziyor.

"Beni boşalt." Ona emir verme cesaretini nereden bulduğumu bilmiyorum, ama fazla düşünmeyeceğim. Bu rahatlamaya çok ihtiyacım var. Tepeye ulaştığımda beni bekleyen bir ecstasy var ve onu hiç bir şey için bu kadar istememiştim.

Nolan'ın karanlık kahkahası yanağıma çarparak, alçak ve uğursuz bir ses çıkarır. Sanki benim isteğim ona verilen bir rolmüş ve o bu rolü oynamaktan çok mutluymuş gibi. "Nasıl istersen, prenses."

Başparmağı klitorisimin üzerinde yukarı aşağı hareket ediyor, bastırıyor, ovuyor. Parmakları geri çekiliyor ve tekrar içeri giriyor. O aşağı eğilip meme uçlarımdan birine yapıştığında nefesim kesiliyor. Dudaklar. Dişler. Dil.

Parmaklar. Her yerim onlarla kaplı.

İçimde. Kalçalarım, bana verebileceği zevki arayarak elinin hareketlerini takip ediyor. Ona haykırıyorum, daha hızlı ve daha hızlı dönüyor ama orgazmım hala gelmiyor. Tırnaklarım omuzlarına batıyor, çiziyor, kazıyor. Acı. Kan. Kötülük. "Nolan!"

"Nolan!" Adını hiçkırarak söylüyorum, nasıl gerçekleştireceğimi tam olarak bilmediğim bir şey için yalvarıyorum.

"Unutma," diyor Nolan, yatakta daha aşağı kayarken.
"Bu bir takas. Göz göz, prenses. Ben işimi bitirdikten sonra çok uslu bir kız olacaksın, değil mi? Sikimi çok iyi yalayacaksın.

Elit bir prensesin benim spermimi nasıl içtiğini bana göstereceksin."

Ter göğsümü kaplıyor, şakaklarıma damlıyor, saçlarıma akıyor. Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmekle deli oldum. Beni öldürmeye çalışıyor. Beni hem en tatlı hem de en kötü şekilde işkence ediyor. Dudaklarımdan bir inilti ve yalvarma sesi çıkıyor. İki eli de kalçalarımda, bir bacağımı daha yukarı çekip geniş omzuna asarken Nolan kendini daha aşağıya indiriyor. Şoktan başımı aşağıya eğip dirseklerimi altımdaki yatağa dayayıp oturuyorum. Yüzünü istediğim kadar net göremiyorum ama nefesini karnımda hissedebiliyorum.

Başparmağıyla am dudaklarımdan birini yana doğru açan Nolan, ısınmış tenime tek bir nefes üfledi. "Bunun karşılığını bekliyorum, Juliet," dedi. "Sadece övgü istemiyorum. Yüzüme boşalmanı ve sonra amında ağzımın ne kadar hoşuna gittiğini söylemeni istiyorum."

Tanrım, ağzı. Onu sadece bakarak kimse bunu anlayamaz, ama Nolan Pierce'ın ağzı, sadece en pis şeytanların sahip olduğu türden bir ağız. Bunun hoşuma gideceğini hiç düşünmemiştim, ama şimdi amım sıvı sıcaklıkla dolarken itiraf etmek zorundayım: hoşuma gidiyor.

"Dilimin üzerine gel ve bana rahatlatmam için yalvar, Juliet," diye emrediyor Nolan. "Sana vereyim. Seni hissetmeme izin ver."

Şehvetten deliye dönmüş bir halde, Nolan sonunda başını eğip klitorisimi ağzına aldığı anda, beni bitirirse istediği her şeyi yapmaya hazırım.

Kayboldum. Paramparça oldum.

Nolan Pierce tarafından yalanmak, bedenimden çıkmış gibi bir deneyim. Ölmek ve cennetten geri dönmek gibi - eğer böyle bir yer varsa. Elleri tekrar hareket ediyor, daha fazla ağzına almak için beni genişletirken iç uyluklarımdan etine gömüyor. Dudaklarımdan bir tıslama kaçıyor ve ellerim aşağıya iniyor, parmaklarım onun zengin ipeksi saçlarına gömülüyor. Onu kendime çekiyorum.

Amcığıma, ileri geri sallanarak, dudaklarının ve dilinin hareketlerinin tadını çıkarıyorum. Aç bir hayvan gibi beni yalıyor, ıslaklığımı kaynağından emiyor, sonra yukarı kayıp klitorisimi ısıtıyor. İstesene bile durduramayacağın bir hareketle tüm vücudumu sarsıyorum.

Burada saklanacak yer yok. Korku yok. Sadece o ve ben ve Nolan beni yalarken uyluklarımdan iç kısmında bıraktığı ıslak izler. Saçlarını

kafa derisine yapıştım, bacaklarımı başının etrafına doladım ve içimde zevk dalgaları yükselirken yukarı doğru kıvrıldım. Başım arkamdaki yastıklara bastırılırken omurgam neredeyse yataktan kalkıyordu. Dalgalar halinde gelen hisler saldırmak için o anı bekliyordu saldırmak için o anı bekliyor, bir cinayetin tüm şiddetiyle içime saplanıyor.

Kontrol edilemez bir teslimiyet anında Nolan'ın yüzüne ve ağzına boşalıyorum. Titremeler vücudumu sarsıyor ve bu sırada bacaklarımın arasındaki adam hiç durmuyor. Beni daha da yukarı itiyor, ta ki orada sadece bir orgazm değil, ikinci, üçüncü orgazm olduğunu fark edene kadar. Siktir, o gerçekten beni öldürmeye çalışıyor. Boğazımdan çıkan çığlık odada yankılanır ve tek duyabildiğim ses o olur, ama Nolan hala üzerimde.

Islaklığımı yalayıp emiyor. Bacaklarımı ayırarak, uyluklarımın sıkışmasından kurtuluyor. Bir elini bir dizimin altına, diğerini de diğer dizimin altına koyarak, Nolan beni geriye doğru itiyor, vücudumu neredeyse ikiye katlayarak ağzını benim en hassas noktama yapıştırıyor ve dili içime giriyor. Tekrar tekrar, yüzüne boşalıyorum. altımdaki çarşafı yumruklamak, beni gerçeğe döndürmek için hiçbir işe yaramıyor, çünkü o benim bedenimin anahtarlarına sahip.

Kaç kez boşaldığımı sayamadım, ama artık dayanamayacak hale geldiğimde ve her duyum birbirine karışmaya başladığında, avucumu alnına bastırıp onu geri ittim. "Yeter," dedim boğuk bir sesle. "Yapamıyorum..." Nefesim titriyordu, lanet olsun, tüm vücudum titriyordu.

Düzgün göremiyorum bile, benden nasıl karşılık bekliyor?

Düşük, erkeksi bir kahkaha odada yankılanıyor ve ben bu sese gözlerimi kapatıyorum.

Evet, eminim kendinden çok memnunuzdur. Dürüst olmak gerekirse, onun yerinde olsam ben de öyle olurum. Bana oral seks yapan hiçbir erkek, bir kez orgazm olana kadar devam etmemiştii, birden fazla kez orgazm olmama hiç gerek yoktu.

Orada yatmış, nefes nefese, ter içinde, ciğerlerimdeki havayı çekmeye çalışırken, kumaşın baldırlarıma dokunduğunu hissedince gözlerimi tekrar açtım. Nolan tek kelime etmeden terli pantolonumu bacaklarımdan yukarı çekiyor ve ben kalçalarımı yerine gelene kadar kaldırıyorum. Sonra ellerimi tutup, inleyerek ve küfrederek beni oturur pozisyona çekiyor. Son bir kez meme ucumu okşayarak bana kitapta bulunan tüm küfürleri söylemek istememe neden oluyor, sonra Nolan daha önce çıkardığım tişörtün yakasını başımın üzerinden geçirip yerine çekerek kollarımı doğru deliklere sokmama yardım etti.

Zihnim bulanık ve gevşek. Aylardır, hatta belki de hayatımda hiç bu kadar rahat ve doygun hissetmemiştim. Bir bez bebek gibi yatağa yığıldım.

"Ödeşmek istediğini sanmıştım," diye mırıldanıyorum, gözlerim tekrar kapanırken.

Nolan beni yana çevirip, kendisiyle duvar arasına gelene kadar iterek, yatağa geri uzanıp ayaklarımızın yanındaki çarşafları tuttu. Çarşafları çekip bacaklarımızın üzerine örterken, "Bir dahaki sefere, Prenses."

Bu bir söz mü, yoksa tehdit mi, bunu uzun uzun düşünemedim uykuyu beni başka bir karanlığa götürür.

32

JULIET

Pazartesi sabahı, şafak sökmeden önce loş bir ışıkla başlar. Uzakta, sıcak çarşafların ve futonumun aksine sert yatağın altında, ön kapının açılıp kapanma sesini duyarım. Vücudum olduğu yerde kaskatı kesilir, ama sert bir el kalçama konar. Nolan eğilip kulağıma fısıldarken, avucunun sıcaklığı giysilerimin kumaşını delip geçer. "Sorun yok," der.

Beni rahatlatır. "Sadece annem işten geldi. Gidip ona bakayım."

Cevap vermeme fırsat vermeden elini çekip yorganın altından kayarak sırtımı serin bir hava okşadı ve neredeyse hiç ses çıkarmadan yatak odasından çıktı. O gittikten sonra, yuvarlak bir şekilde dönüp odaya yeni bir bakışla baktım.

Dün gece gerçektir. Kanıtı, onun ilgisinden dolayı klitorisimin ağrısı ve vücudumun geri kalanının hala gevşemiş kaslarında.

Ne halt ediyordum ben?

Gözlerim bench press ve futbol ekipmanlarının üzerinden geçerken, iki parmağımı dudaklarıma bastırıyorum. Hala dün gecenin anısından dolayı karıncalanıyorlar.

Nolan'ın bana oral seks yapmasına neden izin verdim? Neden karşılığını talep etmedi? Benim yapmamı mı bekleyecek? Aklımda cevapları olmayan sorular dolaşıyor. Bana bunu verebilecek tek bir adam var.

Onları ve ona doğrudan sormadan önce lanetleneceğim. Bugün ne planladığından tam olarak emin değilim, ama kendime söz veriyorum, eğer o hiçbir şey olmamış gibi davranırsa, ben de aynıını yapacağım.

Yatağa uzanıp, küçük evin uzak bir köşesinde Nolan'ın bir kadınla konuşmasını dinliyorum. Eliza Pierce'ın benim evinde kaldığını bildiğinden emin değilim, ama Nolan beni gizli tutuyorsa diye, koridorda ayak sesleri ve karşıdaki kapının açılıp kapanma sesini duyana kadar odasında kalıyorum.

Nolan bir dakika sonra geri geliyor. "Annem yattı," diyor bana.

Yorganı geri çekip otururum ve televizyon sehpasının üzerindeki cep telefonuna bakarım. Uzanıp, ekrana dokunup saati görmek için izin istemeden ekranı açarım. "Okula gitmeden önce duş alabilir miyim?"

Bana o bakışıyla bakıyor, sanki et ve kemik katmanlarını delip geçerek kafamın içinde neler olup bittiğini görmeye çalışıyor gibi. X-Men ve mutantların var olmadığına neredeyse seviniyorum, çünkü bunu yapabilecek biri varsa, o da kesinlikle o olurdu.

Nolan kapıdan uzaklaşıp dolabına doğru yürüdü. "Keyfine bak."

Yataktan sürünerek çıkıyorum, çantamda giyecek bir şeyler arıyorum ve odadan çıkıp koridordan geçerek küçük banyoya giriyorum. Kemiklerime kadar kirlenmiş hissediyorum – Nolan'la yaptıklarımın dolayısıyla değil – ama kendime sadece iki kez sabun ve durulama izni veriyorum. Geçen gece her saniye daha da uzaklaşıyor ve başımdaki Akrep Kral'a karşı dürtülerimi kontrol edemediğim için neredeyse minnettarım. En azından yaptığımız şey, saldırının ellerinin vücudumda olduğunu unutmama yardımcı oldu.

Teknik olarak tecavüze uğramamış olsam da, sanki kendi bedenimin sahibi olmama izin vermiş gibi hissettim. Gözlerimi kapatıp Nolan'ın aklımdaki ağzını düşünüyorum. Sabun ya da kaynar su, kalıcı hoşnutsuzluğu silip süpürmekten çok daha etkili oluyor.

İşimi bitirince dışarı çıkıp bir kot pantolon ve bir zamanlar düz bir tişört olan, ama kolları kesilmiş bol bir gömlek giyiyorum. Birkaç ay önce, kot pantolon ve kendi yaptığım bir tişört gibi sıradan bir kıyafetle dışarı çıkmak hayatta aklıma gelmezdi. Daha doğrusu, annem hayatta buna izin vermezdi.

Nolan bu kadar yakınsa annemi hatırlamak başımı ağrıttıyor. Şu anda e-postalarımı kontrol etsem, babamın avukatından beni ziyaret etmemi isteyen yeni bir mesaj bulacağıma eminim. Babam annemin şehirden ayrıldığını biliyor mu acaba? *Beni* terk ettiğini?

Islak saçlarımı toplayıp parmaklarımla taradıktan sonra, gevşek bir at kuyruğu yapıp, banyo tezgahında bulduğum diş macunu ve parmağımla dişlerimi fırçaladım. Diş fırçamı çantamdan çıkarmalıydım, ama her şeyi çabuk bitirmek istedim. Lavaboya tükürdüm ve ağızda kalan nane tadını çalkaladım, başımı iki yana çevirip aynadaki yansımaımı inceledim. Morluklar sabah ışığında o kadar da kötü görünmüyordu

, daha çok ağrıyor. Ama rahatsız edici soruları cevaplamak istemiyorum, bu yüzden

Banyo lavabosunun çekmecelerini açıp eski makyaj malzemeleri bulduğumda rahat bir nefes alıyorum. *Teşekkürler, Nolan'ın annesi*. Umarım en kötü rengi gizler.

Birkaç dakika sonra, kirli kıyafetlerimi elimde tutarak banyodan çıkıyorum ve Nolan'ı yatağında beklerken buluyorum. Yüzü elindeki telefona dönük ve kaşları çatık. Pijamalarımı spor çantanın yanına bırakıp, converse ayakkabılarımı ve bir çift çorap buluyorum, sonra yanına yatıp onları giyiyorum.

"Sorun mu var?" diye soruyorum, hiç de öyle hissetmememe rağmen sesimi doğal tutmaya çalışarak.

Nolan hemen cevap vermez, parmakları elektronik ekranı dikkatle kaydırır. konsantre bir şekilde kaydırıyor. "Hayır," diyor sonunda, cep telefonunu arka cebine koyarak. Ben yokken giyinmiş olmalı, çünkü geniş, kaslı vücudu siyah bir tişört, kot pantolon ve yaşından daha eski görünen soluk bir deri ceketin arkasında gizlenmiş. "Her şey iyi."

Bunun üzerine ayağa kalkar ve tam çıkmak üzereyken durur ve sırt çantama uzanır. Kaşlarımı çatarım ama hiçbir şey söylemem, o da kutuyu çıkarır ve cep telefonunu alır. Bana vermez, kendi cebine sokar.

Ona dikkatle baktım. Erkekler çok tuhaf ve Akrep Kralları ünlerine ve hafta sonu öldürdüğüm adamın cesedini ortadan kaldırmış olmalarına rağmen—aynıdır.

"Hadi." Gio'nun Firebird'ünün anahtarlarını kaldırıp önümde sallayan Nolan, beni evden çıkarıp garaj yoluna götürdü.

Gündüz vakti, sokak önceki geceki kadar sıcacık. Öğrenciler yolun karşı tarafında otobüs bekliyorlar ve bahçelerinde birkaç yaşlı kadın, saçlarında bigudilerle ve sabah esintisinde dalgalanan mu-mu elbiseleriyle telaşla dolaşıyorlar.

Bu mahallede kimse açıkça zengin değil, ama geçim sıkıntısı çekiyor gibi de görünmüyorlar. Orta sınıf. Normal. Rahat. Güzel bir yer. Ama benim ait olduğum bir yer değil.

Nolan arabaya binerken kilit açma düğmesine basar. Ön koltuğa kayarken, yerdeki sırt çantamı görünce kaşlarımı çatıyorum. Dün gece orada değildi.

Sanki aklımı okumuş gibi, Nolan gülümser. "Dün gece arkadaşların bıraktı," der. "Bizi uyandırmak istemediler."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum — bizi uyandırmamaya özen göstermelerine ya da sırt çantamı bırakmak için zahmet etmelerine — bu yüzden emniyet kemerimi takarken hiçbir şey söylemiyorum. Nolan konsola uzanıp Lex'in bana verdiği telefonu şarj cihazına takıyor ve motoru çalıştırıyor.

Firebird, kemiklerimde yankılanan düşük bir homurtuyla hayat bulur. Arkanıza yaslanıp gözlerimi kapatırım. Önceki gece uykuya daldıktan sonra kabus görmemişim. En azından kurgusal olanlardan. Şimdi ise uyanık dünyamda varlıklarıyla beni rahatsız ediyorlar beni bir an olsun yalnız bırakmıyor, rahat etmeme izin vermiyorlar. Nolan neredeyse sessizce sürüyor, tek ses araçtan ve düşük sesle çalan klasik rock radyodan geliyor. O kadar kendimden uzaktayım ki, ancak sabahın erken saatlerinin ışığında, bir saniye içinde başıma gelebilecek sorunu hatırlıyorum. Silverwood Public'e sadece bir Scorpion King ile değil, Scorpion King'lerin lideri ile birlikte ortaya çıkmak. Onların lideri. Silverwood gençliğinin karanlık dünyasının güçlü adamı.

Firebird okulun otoparkına girdiğinde, bir planım vardı. Berbat bir plan, ama yine de bir plan. Park eder etmez, çantamı alıp arabadan indim ve omzuma attım. Otoparkta, paslı jantları ve bantlanmış camları olan boktan arabalarının yanında duran herkes bana bakıyordu. Başımı dik tuttum, ama beni izleyen kimseyi fark etmemiş gibi davrandım.

"Sınıfta görüşürüz," diyorum çabucak. "Bırakıp geldiğin için teşekkürler."

Nolan, arabadan inerken kaşlarını kaldırıp bana bakar ve sürücü kapısını kapatır. Ondan uzaklaşmam lazım, yoksa... diğerleri ortaya çıkar. Elbette dedikodular devam edecek, ama günün geri kalanında onlardan uzak durabilirsem, belki o kadar da kötü olmaz.

Okul binasına doğru ilerleyemeden, siyah bir SUV önümde dönerek kaçış yolumu keser ve Firebird'ün yanındaki park yerine girer. Motosikletin gürültüsü çok uzak değildir ve bir saniye sonra Nolan'ın Indian motosikleti arabaların arasından hızla geçer ve SUV ile Firebird'ün yanında durur. Üçü de buradadır. Ve ben. *Hep birlikte.*

"Siktir."

Nolan, küfürüm ağzımdan çıkar çıkmaz bana bir bakış attı. "O kadar kolay olmayacak," dedi, sanki ne yapmaya çalıştığımı tam olarak biliyormuş gibi.

önümde durup bir şey uzattığında ona dik dik bakıyorum. Ne olduğunu gördüğümde, bakışlarım somurtkan bir ifadeye dönüşüyor.

"Onu istemiyorum." Elini ve içindeki telefonu itiyorum. "Umurumda değil." Nolan eğilip elimi tutuyor.

Onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştığımda bile farkına varmıyor gibi görünüyor, sadece niyetine göre ilerliyor. Parmaklarımı açmaya zorluyor ve biraz şarj olmuş cep telefonunu avucuma bırakıyor.

"Onu atacağım," diye uyarıyorum. "Çöpe atacağım."

Nolan sadece bana bakıyor, koyu kahverengi gözleri sessiz bir uyarı ile bana bakıyor. "Belli ki biri senin peşinde. Sakla. Acil durumlar için lazım. Biraz şarjı var ama yeni olduğu için okul günü bitene kadar yetebilir. Çıktıktan sonra Gio'nun veya Lex'in arabasında şarj edebilirsin."

"Siktir et, telefon istemiyorum," diye ısrar ediyorum, dişlerimi sıkarak.

O sözlerimi duymazdan gelir ve devam eder. "Lex'i tanıyorsam, içinde benim numaram da var, onun ve Gio'nun da. Okuldan sonra burada buluşalım, biri seni eve bırakır."

"Benim evime mi?" diye umutla soruyorum.

Firebird'ün diğer tarafında Gio, motosiklet kaskını çıkarır ve Indian'ın gidonuna takar, sonra da motosikletten iner.

"Hasar konusunda ev sahibinizle zaten görüştük," diyor Nolan, "ama eve geri taşınabileceğinizi sanmıyorum."

Elimdeki telefona bakıyorum, parmaklarım onu sıkıca kavriyor.

"Bununla beni kontrol edemezsin." Neden böyle söylediğimi tam olarak bilmiyorum, ama ona tavrımı belirtmem gerektiğini hissediyorum. Bunun beni satın alamayacağını, hiçbir şeyin alamayacağını bilmesini istiyorum. Bu telefon sadece bir iyilik ya da hediye değil. Bir tasma. Tıpkı geçmiş hayatımdaki her şey gibi. Evim. Arkadaşlarım. Okulum. Hiçbir şey benim değildi. Eğer olsaydı, bu kadar kolay kaybolmazdı.

Nolan kaşlarını kaldırarak, bizi izleyen öğrenci kalabalığına başıyla selam verdi. "Gerçekten burada kavga etmek mi istiyorsun?"

Benim yapmak *istediğim* şey, bu telefonu kışına o kadar derine sokmak ki, gelen mesajları gözünü kırparak okuyabilsin.

"Telefonu al." Bu bir emir, öneri değil. "Lex'in duygularını incitme."

"Onun duygularını umursadığımı da nereden çıkardın?"

Lex'in SUV'si durur ve sürücü kapısının gıcirtısı durduğumuz yere kadar yankılanır.

Nolan omuz silker ve kollarını indirir. "Belki sen umursamıyorsun, ama sen parayı önemsiyorsun ve biz senin eski arkadaşların gibi değiliz, prenses. Biz anne ve babamızın parasıyla yaşamıyoruz. Lex kendi parasını kazanmak için çalışmak zorunda kaldı ve o parayla sana bir telefon aldı. O yüzden istersen al, istemezsen alma, risk sana ait." kendi sorumluluğuna al."

Siktir. Onun. Sözlerinin anlamı kafama dank edince neredeyse hırıldadım. *Hepsi siktir olsun. Lanet olsun.* Küfür etmek, ayaklarımla yere vurmak ve bir çocuk gibi çılgılık atmak istiyorum, ama o haklı. Lex'in bana bu telefonu almasının gerçekten bir anlamı var. Bran veya Avery'nin bana Noel veya doğum günlerimde aldığı bin dolarlık tenis bileziklerinden veya Jimmy Choos ayakkabılarından daha değerli.

Bana verdikleri hiçbir şey için çalışmamışlardı, ama Lex çalışmıştı, ve lanet olsun Nolan, ama evet, bu benim için bir anlam ifade ediyor.

Sinir ve suçluluk duygusu içimde ateş gibi yanıyor. Elimdeki telefonun basit siyah ekranına bakıyorum. Ucuz bir telefon, ama benim için hiçbir değeri yok. Artık eşyalara fiyat etiketlerine göre değer vermiyorum. Bu kararımı daha fazla düşünmeye fırsat vermeden, telefonu arka cebime tıktırıp oradan uzaklaşıyorum.

Çantamı omzuma daha yukarı çekip yürümeye başladım. Binaya yarı yolda, Nolan değil, Gio'nun beni çağırdığını duydum.

"Derslerden sonra burada buluşalım, hazırlık öğrencisi!" diye bağıyor. "Kaçmayı aklından bile alma, yoksa seni ararız."

İki elimi yumruk yapıp yanıma indiriyorum, birini omzuma kaldırıp ona ve arkadaşlarına sessizce orta parmağımı gösteriyorum.

"Erin Kennedy neden bu sabah Nolan Pierce ile Giovanni Vargas'ın arabasıyla geldiğini söyledi?" Roquel, ilk derse girdiğim anda üzerime atladı ve ben oturmaya bile fırsat bulamadan sorusunu sordu.

"Onu tanımıyorum," diyorum dürüstçe. "O yüzden neden sana benim hakkımda böyle şeyler söylediğini bilmiyorum."

Kırık bir 2 numaralı kurşun kalemi bana doğrultuyor. "Ama inkar etmiyorsun." Roquel bir hedefe kilitlendiğinde av köpeği gibidir ve şu anda hedefi ben ve okulda dolaşan dedikodular. *Eğer doğruysa, bu bir*

Eğer doğruysa dedikodu olur mu? Roquel bana yaklaşırken sandalyesi ucuz karo zeminde sürtünerek ses çıkardı. "Anlat."

Göz ucuyla ona bir bakış attım. Onun benimle tekrar konuşmasını dedikoduculara bırakalım. Ben bir şey söylemeyince, inleyerek omuzlarını düşürdü ve başını çevirerek kısa siyah saçları narin bir şekilde bir tarafa döküldü.

"Hadi ama," diye sızlandı. "Okuldan uzaklaştırma cezan bittiği ilk gün, üç Scorpion Kings'i de peşine takmış geliyorsun. Artık onlar mı seni koruyor? Megan bitti mi? Onlardan biriyle mi çıkıyorsun?"

nceki gece Nolan'la yaptıklarımın anıları yeniden su yüzüne çıkar ve Roquel'e cevap vermeye odaklanarak onları bastırırım. "Megan'la ne yaptıklarını bilmiyorum," derim, "ve umurumda da değil. Arabaya ihtiyacım vardı. Hepsi bu."

Roquel doğrulur, kaşları alnındaki saçlarının altına kadar yükselir. "Hepsi bu mu?" Bana bakakaldı. "Sadece seni arabayla mı götürdüler?" Başını sallar. "ok zeki biri olmadığımı biliyorum, ama senin az önce söylediğinin tamamen saçmalık olduğunu ben bile anlayabiliyorum." 2 numaralı kurşun kalem tekrar ortaya çıkıyor ve sivri ucunu bana doğru sokuyor.

Sınıfın kapısı açılır ve ğretmen girip hemen yoklamaya geçmeden önce, daha fazla soru sormaktan kurtulurum.

sorulardan kurtuluyorum. Daha önce ortalarda görünmeyen koruyucu meleğim ya sonunda ayılmış ya da bugün şans benim yanımda, çünkü bir şekilde ilk dersin bitiminde Roquel'in pençesinden kurtulmayı başarıyorum. ğle yemeğinde, karnımdaki açlığı görmezden gelerek kütüphanede sessiz bir yer buluyorum ve ana yemek alanlarından uzak duruyorum —ve Roquel'in Akrep Kralları ile olan ilişkim hakkında sorduğu sorulardan kaçındım. Ancak kütüphanede bile, insanların meraklı bakışlarının hedefi oldum. Hepsi aynı şeyi merak ediyorlardı. Onları suçlayamazdım, zaten a onların uyulşturucu maddesi olan *bilgiyi* beslemek gibi bir niyetim yok.

Son dersin yarısında, kıım titrediğinde neredeyse koltuğumdan zıplıyordum. Hayır, kıım değil. Arka cebimde unuttuğum telefon. Telefonu dikkatlice çıkarıp masanın altına saklayarak ekrana dokunup bir mesaj gördüm.

GIO: Okuldan sonra otoparkta buluşalım

Öğretmenin dikkatini çekmediğinden emin olmak için etrafa bakındıktan sonra hızlıca bir cevap yazıp gönderdim.

JULIET: Çalışmam lazım. Otobüse yetişmeliyim.

Gio'nun cevabı neredeyse anında gelir. GIO:

Hayır.

Zar zor bastırđığım bir hırıltıyla, cevap vermeden telefonu tekrar cebime soktum. On dakika sonra, dersin son dakikası dolarken, telefon tekrar titredi. Öğretmenin konumunu ikinci kez kontrol ettikten sonra, yeni mesajı okumak için telefonu tekrar çıkardım. Bu mesaj Nolan'dandı.

NOLAN: Lex'i göndermeye zorlama beni.

Birbirimizi tehdit olarak kullanmak. Ne orijinal. Gözlerimi deviriyorum. Bunun işe yaramadığını bile söyleyemem. Tüm Akrep Kralları arasında Lex en ölümcül olanlardan biridir.

On beş dakika sonra, günü sonlandıran son zil çalınca, eşyalarımı alıp kapıdan çıkıyorum ve koridorlardan koşarak diğer sınıflar tamamen boşalmadan önce koridorlardan geçerek kafeteryaya ve otobüs durağına doğru koşar adımlarla ilerliyorum. Onlar benim otoparkta buluşmayacağımı fark etmeden önce yetişmek için neredeyse sprint yapıyorum. Bu kadar kolay olmayacağını bilmeliydim.

Kafeterya kapısından bir ayağımı dışarı attığımda, kaslı ve dövmele bir kol belime dolanıp beni yerden kaldırdı. "Uyarılmıştın, bebeğim." Lex'in yumuşak ama derin bariton sesi kulağımın dibinde yankılandı.

Hareket etmeden, direnmeden, beni kafeterya kapısından çıkan ve beton çemberin etrafında evlerine gitmek için bekleyen beton çemberin etrafında bekleyen büyük sarı canavarların oluşturduğu çemberin içinden geçerek eve gitmek için. İkimize bakan daha fazla göz var, ama bakışları engellemeye çalışmanın bir anlamı yok. Lex'in koluna dokunarak, sinirli bir nefes veriyorum.

"Tamam," diyorum. "Beni yakaladın. Artık beni bırakabilirsin. Kaçmayacağım."

Uzun bir süre tereddüt ediyor gibi görünüyor. O kadar uzun ki, bana inanmadığı için mi yoksa beni taşımaya devam etmek istediğı için mi diye merak ediyorum. Sözlerimi tekrarlamak için ağzımı açıyorum, ama sonra ayaklarım yere değiyor ve o hiçbir şey söylemeden başını binaya doğru sallayarak gitmemiz gereken yeri gösteriyor. Kendi kendime homurdanarak çantamı omuzlarımdan yukarı çekiyorum ve otobüslerden uzaklaşarak öğrenci otoparkına doğru yürümeye başlıyorum. Lex beni ana salona geri götürüyor ve çift camlı kapılardan dışarı çıkıyoruz. cam kapıdan dışarı çıkar. Gio ve Nolan'ı görüyorum, ikisi de aynısı ifadeyle kendini beğenmiş bir şekilde duruyorlar, kollarını kavuşturmuş ve ciddi bir ifadeyle bakıyorlar.

"Bunun ne anlamı vardı, Prep Kız?" Gio'nun sırtışı, onun yakışıklı suratına yumruk atmak istememe neden oluyor. "Eşyaların zaten Nolan'da.

bizden kaçamazsın."

"Kim kaçmaya çalıştığımı söyledi?" diye savunarak soruyorum. "İşe gitmem gerek ve Nolan'ın evine en yakın otobüs durağını bilmiyorum."

Nolan, Lex'in SUV'sinin hemen yanında park etmiş Firebird'e çenesiyle işaret eder. "Zaten antrenmanımız var," der.

"Onu işe bırakıp geri gelirim," diye başlar Lex.

"Hayır." Nolan, Gio kollarını indirip ellerini beline koyarken Firebird'e tekrar işaret eder. "G onu götürür, sen benimle gel."

Lex kaşlarını çatmaktan çok yüzünü geri çekiyor, dudakları dişlerinden ayrılırken keskin çene ve elmacık kemikleri üzerindeki deri geriliyor.

"Yapma," diye bağılıyor Nolan. "Seninle konuşmamız lazım."

İkisi arasında bakışlarımı gezdiririm ama Lex tek kelime etmez.

Bunun yerine, dönüp uzaklaşır, otoparkın karşısındaki spor salonuna ve onun ötesindeki futbol sahasına doğru yürür.

"Hadi, Prep Girl." Gio kolunu omzuma atıp beni Firebird'ünün yolcu kapısına doğru yönlendirirken, onun ağırlığı altında neredeyse sendeliyorum. Kapıyı açıp bana doğru uzatıyor. "Bin."

Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum, gözlerim onun çıplak kolunun derisi üzerinde dolaşıyor ve orada bulunan çeşitli kıvrımlar ve çizgiler üzerinde duruyor. Her biri dövme ama Gio'nun dövmeleri daha uyumsuz görünüyor, derisini kaplayan çizgilerde hiçbir düzen ya da mantık yok. Kolunu kaplayıp koluna kaybolan bu çizgiler, resim ya da desenlerden çok damarlara benziyor.

"Bu saçmalık." Elimi arabanın üstüne koyup ona dönüyorum. "Biz arkadaş değiliz. Neden böyle bir şey yapmaya zahmet ediyorsunuz ki? bunu yapmaya uğraşıyorsunuz?"

Nolan tekrar konuşarak, Firebird'ün arkasından dönüp ikimize doğru gelirken hala orada olduğunu hatırlatır. "Bu çok iyi bir soru, Prenses," der.

Aniden dönüp ona sert bir bakış attım. Uzun bacakları anında kapak kapağına çarptı.

arabanın kapısına, ama o pes etmiyor. Sert parmaklar belimi arkadan kavrayıp beni yerinde tutuyor — Gio'nun parmakları — Nolan ise önümde duruyor. İkisinin arasında sıkışmış durumdayım, vücutları iki yanımda duvar oluşturuyor.

Nolan'ın omzunun üzerinden tanıdık bir yüz gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açılıyor. *Roquel*.

Halka açık bir yerdeyiz. Bunu yapmamalılar.

Roquel başını kaldırır ve paslı şasileri birbirine benzeyen iki eski model arabanın arasında durur. Çenesi düşer ve kaşları çatılır, ama bana doğru hareket etmez. Sanki ne olacağını beklermişçesine bizi izler. Öğrenci otoparkında kalan diğer herkes gibi.

Nolan'ın başı milimetre milimetre aşağı iner, ta ki sıcak nefesi kulağımın üstüne ulaşana kadar. "Sence neden bunları yapıyoruz?" Sesi neredeyse mırıldanıyor. Acımasız bir heyecan içimi delip geçer içimde acı bir şekilde batıyor ve ben tüm irademi kullanarak bu duyguyu bastırmaya çalışıyorum.

Dikkatimi başka yere yöneltmeye ihtiyaç duyarak, dikkatimi tekrar Roquel'e veriyorum. Bunu yapar yapmaz, içimi bir tedirginlik kaplıyor. Onun ifadesinde beni rahatsız eden bir şey var, ama ne olduğunu anlayamadan Nolan'ın dudakları kulağımın ucuna değişiyor. Nefesimi tutarak, bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye boğuk bir sesle soruyorum ve elimi başımın yanına götürüp sıkıca tutuyorum.

"Bu yüzyılın sorusu değil mi?" Gio arkamda kıkırdar.

İki adam da kıpırdamıyor ve ben, bunu bilerek yaptıkları izlenimine kapılıyorum. Okul otoparkında üzerime çullandılar ve onlarca göz üzerimizde.

Gerçeklik acımasız bir kaltak. "Beni kullanıyorsunuz." Elim yavaşça indirip başımı omzumun üzerinden Gio'ya çeviriyorum. O kaşlarını çatıyor. Geri dönüp Nolan'ın gözlerine bakıyorum ve sesim düz ve eşit bir tonda çıkarken içimi boşluk dolduruyor. "Herkes söyledi mi?"

Nolan bir adım geri çekilirken kaşları çatılır ve kaşlarının arasında iki çizgi oluşur. "Herkes neyi söyleyeyim?"

Akrep Kralları beni kurtardı.

Akrep Kralları beni okula götürdü.

Akrep Kralları tüm okulun önünde beni neredeyse tecavüz edecek gibi becerdi.

Yine oyuna geldim.

"Herkes beni siktiğini söyledin mi? Eski hazırlık sınıfı kızının pantolonuna girdiğini?" Gio'ya bakıyorum. "Bu arada o yaptı, yani pantolonuma girdi," diyorum dürüstçe. "Ama beni sikmedi. Plan bu muydu?"

Kalçalarımındaki eller kayboldu ve Gio sanki ona tokat atmışım gibi görünüyordu. Umurumda değil. Dönüp arabaya biniyorum, sırt çantamı çıkarıp yere atıyorum, kapı kolunu tutup arkamdan kapıyı çarpıyorum. İki adam da beni durdurmuyor; ikisi de dışarıda kalıyor,

yolcu tarafındaki camdan aşıya bakıyor. Birkaç saniye sonra, oturduğum yerden uzaklaşıp arabanın arkasına geçiyorlar.

Arabanın tavanına bakarken kafamın arkası koltuk başlığına değıyor. Dün gece tam bir aptaldım. Nolan'ın benden istediğı tek şey, kullanabileceğı şeyler. Saldırıdan sonra beni kurtarmalarının bir nedeni olmalı. Ya saldırıyı başlatanlar Scorpion Kings'se?

Şoförün kapısı açılıp Gio içeri girerken düşüncelerim dağılıyor. O motoru çalıştırıp emniyet kemerini takarken aramızda sessizlik hakim. Bir yanıml onu ve lanet Akrep kardeşlerini az önce anlamaya başladığım şey için hesap sormak istiyor, ama bir yanıml sessiz kalmamı söylüyor. Eğer dün geceki saldırının sorumluları onlarsa, benim sadece eski bir hazırlık okulu prensesi olmadığımı, onları mahvedecek kız olduğumu öğrenecekler.

Gio geri çekilip otoparkın çıkışına doğru ilerlerken onun profiline bakıyorum. "Sen ne dediğini bilmiyorsun, Juliet."

Juliet. Prep Girl değil. Gülümsüyorum, ama bunun tatlı ve eğlenceli bir gülümseme olmadığını biliyorum. "Nolan benden önce davrandığı için mi kızgınsın?" diye soruyorum.

Cevap vermiyor, ama parmak eklemlerinin derisi beyazlaşıyor ve Bu oyunu oynayabilen tek onlar değil. Zehirle dolu tek onlar değil.

"Nolan seni becermedi," diyor Gio sonunda, sözleri keskin ve öfkeli.

Gülüyorum. "Ama o istedi." Daha da kötüsü, *ben* de onu istemiştim. Aptal gibi.

Gio'nun gözleri benimkilere çevrilir, zehir saçarak. "Lanet olası aynaya bak, Prep Girl," diye bağırır. "Çalışan bir penisi olan her erkek bunu ister."

"Bütün okul artık seninle bir ilişkim olduğunu biliyor," diyorum, onun iddiasını görmezden gelerek. "Ne diyeceklerini biliyorsun."

"Ne derlerse siktir et." Gio direksiyona avucunu vurur. "Onların ne dediğini umursadığımızı mı sanıyorsun?" Firebird kırmızı ışıktan aniden durur ve bana döner. "Bu kasabadaki insanlar konuşur, işleri budur."

Bana öfkeyle bakar. "Bunu herkesten iyi bilmelisin. Sırf sen insanların konuşmasını istemiyorsun diye saklanmamız gerektiğini düşünüyorsan..." Sözlerini yarım bırakır, çünkü ne demek istediğı açıktır.

Öne doğru bakıp kollarımı göğsümün üzerinde çaprazladım. "Işık yeşil," dedim sertçe. "Sür."

Gio küfür eder ve Firebird yavaşça ilerler, ama önce son bir sözünü söylemeyi ihmal etmez. "Biz senin düşmanın değiliz, Juliet. Tabii, Public'e ilk geldiğinde seni sınadık, ama eminim koridorlarda herkesin sana itip kakmayı bıraktığını fark etmişsindir. Hepsi masana ve dolabına çöp ya da çürümüş yiyecek bırakmayı bıraktı. Dün gece seni kurtardık, bu da bize güvenilebileceğini kanıtlamazsa, hiçbir şey kanıtlayamaz."

Ama onlara güvenemem. Belki de sorun onlar değil. Kimseye güvenemem. Çok fazla kez sırtımdan bıçaklandım ve yoruldum. Güvenmekten ve ihanete uğramaktan yoruldum.

Tarih bana bir şey öğrettiyse, o da karakter tahlilinde berbat olduğum ve posta kodum dışında hiçbir şeyin değişmediğidir.

Bize güvenmemekte haklı; ben bile onunla ne halt yediğimizi bilmiyorum. Spor salonuna doğru koşarken Juliet'in sözlerini düşünüyorum. Vardığımda Lex çoktan soyunma odasına girmiş. Bana sırtını dönmüş, tişörtünü başından çıkarıp açık dolabına atıyor. Kapıların sırasını ve bitişikteki duş odasını gözden geçiriyorum, ama şimdilik yalnızız gibi görünüyor. İç çekerek kapıyı arkamdan kapatıp Lex'e doğru yavaşça ilerliyorum.

"Hey, dostum..." Yaklaştıkça başım zonkluyor.

Sesimi duyunca Lex sertleşir, sırt kasları gerilir ve dolabına uzanıp antrenman forması çıkarır. Kızgın ve bunu anlıyorum. Her zaman istediği şeye çok yakın

Silverwood'dan ve... ondan kurtulmak. Onu bu kadar çılgına çeviren kaçmak değil, kız.

Juliet.

"Onunla vakit geçirmesine izin vermediğim için kızgın olduğunu biliyorum, ama..."

Bana dönüyor, insan olmaktan çok çılgın bir hayvana benzeyen karanlık bir bakışla beni deli gibi bakıyor ve ben çenemi kapatıyorum. "Sinirli olduğum şey o değil," diye bağıyor. Forması bir elinde sallanıyor, sanki benim yerime onu boğuyormuş gibi yumruğuyla sıkıyor.

Gözlerimi kapatıyorum. "O..." Ne diyeceğim? Dün gece bir kazaydı mı? Değildi. Yüzde yüz ayık ve hoşuma gitmişti. O zaman istemiştim ve yine istiyorum. Gözlerimi yeniden açtım. Açtığımda Lex bana bakıyordu, sanki üzerimde onun seks kokusunu alıyormuş gibi burun delikleri genişlemişti. Mantıklı olarak bunun mantıklı olmadığını biliyorum, ama dün gecedен beri, yemin ederim, sanki onun damgası vurulmuş gibi hissediyorum.

"Onun bizi ayırmasına izin vermeyeceğim," diyorum ona. "Buna izin vermeyeceğim." "Umurumda değil," diyor Lex sertçe, "onunla yattığın umurumda değil. Umurumda olan, benim de onu sikmeme izin vermiyor olman umurumda."

Ellerim yanlarımda yumruk haline geliyor. "Onunla yatmadım." Her kelime dişlerimin arasından çıkıyor.

Lex gömleğini çıkarır ve bana doğru yaklaşır, yüzüme yaklaşırken göğüslerimiz birbirine sürtünür. "O önce benimdi," diye bağırır. "Onu ilk alan ben olmalıydım."

Beni dinlemiyor. Nefesi ağırlaşmış, göğsü inip kalkıyor, o da kan ve şiddet arzusunu dizginlemeye çalışıyor gibi. "Kimin ne yapacağına sen mi karar veriyorsun? Onu işe kim götürüyor? Onu eve kim götürüyor? eve götürüyor? Onu kim sikiyor?"

Gözlerimi ona dikip, "Sen yaptın," diyorum. "Sen ve Gio. Nasıl çalıştığımızı biliyorsun. O ortaya çıkana kadar benim karar vermemle hiçbir sorunun yoktu. Onu kendine saklamak istiyorsan neden şimdiye kadar bir hamle yapmadın, ha?"

Lex cevap vermez. Tabii ki vermez. "Çünkü korkuyorsun," diyorum ona. "On üç yıldır ona takıntılısın ve bir kez bile onun fotoğraflarına bakıp mastürbasyon yapmaktan başka bir şey yapmadın."

Yumruk bekliyorum. Kaçmaya bile zahmet etmiyorum, kafam yana doğru savruluyor. "Siktir git!" diye bağırıyor Lex. "Ben bakir değilim."

Yavaşça ona dönüp yüzüne bakıyorum. Çenemi hareket ettiriyorum, kanın tadını alıyorum.

Yanağımın iç kısmına. "Hayır," diyorum. "Sen bakire değilsin. Evine fahişeler ve striptizciler çağırıp, senin küçük takıntın gibi giyinmelerini istiyorsun, böylece kendi kendine koyduğun engelleri aşmak zorunda kalmıyorsun. Onunla ilgili olarak bir fantezi dünyasında yaşıyorsun ve şimdi o senin gerçekliğine girdiğinde, nasıl başa çıkacağını bilmiyorsun."

Lex'in çenesindeki kaslar seğiriyor. Benimkiler de ağrıyor. Lanet olsun, çok sert vuruyor. "Sen de ona işlemek mi istiyorsun?" diyorum. "Onu kendine ait olarak işaretlemek için mi? Okuldaki her okuldaki her pislik bunu bilsin diye mi? Senin odanı öğrendiğinde sana izin vereceğini mi sanıyorsun?"

Ondan çıkan hırıltı, insandan çok avcıya benziyor. Kollarımı vücudumun iki yanına açıyorum. "Konuşmak mı istiyorsun?" diye soruyorum. "Yoksa bana tekrar vurmak mı istiyorsun?"

"Seni vurmaktan çok daha fazlasını yapmak istiyorum, Pierce," dedi Lex diye dişlerini sıkarak söylüyor. O, sadece çok sinirlendiğinde soyadımı kullanır ve bu tür bir öfke onda nadiren görülür. Ne yazık ki, bu durum her şeyi daha da tehlikeli hale getiriyor.

"O zaman hadi gidelim," diyorum. "Ama şunu bil ki, birbirimizi kan içinde bıraksak bile, bu konuşmayı yine de yapacağız."

Lex bir adım geri çekilir, sanki teklifimi düşünüyormuş gibi ayak parmaklarının ucunda sallanır. Onu izlerim ve beklerim, vücudum onun en ufak bir hareketini bile algılamaya çalışırken gerilir. Birkaç saniye geçmesine rağmen hareket etmez, ben de rahatlamam. Lex'in dövuştüğünü görmüştüm ve o pis, manipülatif bir orospu çocuğuydu. Seni yenildiğine, seni bırakacağına inandırır, sonra da öldürücü darbeyi indirir. Darrio'nun onu en çok onu kullanmayı seviyor. Hepimizi infazcı olarak kullanmayı seviyor çünkü hayatta kalmak söz konusu olduğunda hepimiz piçiz.

"Neden Gio?" diye soruyor ve ben onun gerçekte ne sorduğunu biliyorum. Neden olmasın?

O mu?

Yavaşça nefes verip vücudumu nihayet gevşetiyorum. "Çünkü konuşmamız gerekiyordu."

"Ne hakkında?"

Ona doğru bir adım atarım ama sonra vazgeçerim, ancak geri çekilmek istemediğim için olduğum yerde kalırım.

"Dün gece onu sikmedim," diyorum ona. *Doğru*. "Sana bunu yapmazdım yapsam." *Yalan*. Ne kadar yalancıymışım. Dün gece onu istemiştım ve ancak görünmez bir tanrının lütfuyla arzumun eşiğinden geri çekilebilmişim.

Onu çok kolay alabilirdim. Bana karşı çok açık ve hazırды, ıslak amcığı iyi ve sert bir sikiş için adeta ağlıyordu. Aptallığımı itiraf etmekten utanıyorum ama beni durduran Lex'in kıza olan takıntısı değildi, Giysilerinin altında gizlenmiş morluklar. Ödeşmişiz, hadi oradan.

Juliet Donovan'ın amını yalamaktan daha fazlasını yapmak istiyordum; onu ters çevirip, onu lanet bir duvara yapıştıracak kadar sert sikmek istiyordum. Ellerim onun teninde, o pislik onu öldürmeden önce dokunduğu yerleri okşarken, Lex'in neden ve onun kölesi olarak bu kadar uzun süre yaşamış olduğunu anladım.

Juliet Donovan acıların vücut bulmuş hali ve bizim gibi erkekler biraz acı çekmeyi sever.

Lex kıpırdamıyor. Orada durmuş, sanki tüm saçmalıklarımı görerek sorunun özüne bakıyormuş gibi bana bakmaya devam ediyor. Dün gece Juliet Donovan'ı sikmek istedim. Eğer duyguların karışmadığı bir sikiş olsaydı, belki yapardım, ama lanet olası bir nedenden dolayı, Silverwood'un bir numaralı düşmanı beynimi karıştırdı.

Elimi yüzüme götürüp aşağı doğru çekiyorum ve düşük bir küfür ediyorum.

Dürüstlük. Arkadaşlığımız böyle yürür. Lex ve G'den hiçbir şey saklamam. Onlar benim tüm kirli sırrımı bilir, ben de onlarınkini. Bu da farklı olamaz. O da farklı olamaz.

"Onu sikmedim," önceki sözlerimi sanki sonraki sözlerin etkisini azaltacakmış gibi tekrar ediyorum, "ama ona oral seks yaptım."

Lex üzerime atılır ve onu durdurmaya çalışmam. Gömleğimi yakalar ve beni dolapların duvarına yapıştırır. Gözleri benimkilerle değil, dudaklarımla kilitli, derin nefesler alıp vererek eğilir. Çocukluğunda her türden canavarla karşılaşırsan, ne zaman hareketsiz kalmanın, ne zaman kaçmanın en iyisi olduğunu öğrenirsin. Şu anda, tek bir santim bile kıpırdamamayı çok iyi biliyorum. Arkadaşımın üzerine çöken büyüü bozmaktansa, vücudumun burada körelip taşa dönüşmesine izin veririm.

"Sen... ona ağzını mı koydun?" diye soruyor.

"Evet."

Gözleri hafifçe büyür, burun delikleri genişleyerek daha fazla oksijen çekmeye başlar, sanki saatler geçmesine rağmen onun kokusunu alabiliyormuş gibi. "Dün gece onu eve götürmeme izin vermedin." Bu bir soru değil, bir ifade.

Ben yine de soruymuş gibi cevap veriyorum. "Bunu kaldıramazdın." Juliet Donovan şimdi ortadan kaybolursa, kasabanın yüzde doksan dokuzu onun ölmesini ve ortadan kaybolmasını istese bile, insanlar sorular soracaktır. Duyduğum kadarıyla, babasının eski ortağı hâlâ onu yanında kalmaya ikna etmeye çalışıyor. Hatta Morpheus Calloway onu arar.

Lex'in bir bodrum katı yok, ama çok güzel, gizli bir evi var. Evde bir sürü kamera, fahişelerin onu siktiğinde ona dokunmalarını istemediği için bondage aletleriyle dolu bir dolap ve bir sürü zihinsel takıntı var.

Lex'in üst dudağı kıvrılır ve yüzümü yırtmak mı yoksa öpmek mi istediğine karar vermeye çalışır gibi ağzıma bakmaya devam eder. Gözlerimi kapatırım. Aramızda hiçbir çekim yok, ama Juliet söz konusu olduğunda Lex her zaman akli başında değildir. Hiç akli başında olduğunu sanmıyorum. Bu onu sevdiği şeye yaklaştırırsa, her şeyi yapacağından şüphem yok.

"Bu sabah dişlerimi fırçaladım," diye uyarıyorum onu. "Benden ona ait hiçbir şey alamayacaksın."

Ondan çıkan küfür, bilerek söylenmiş ama yine de hayal kırıklığı dolu. Beni dolaplara sertçe iterek bırakıyor ve gözlerimi açtığımda

onun benden uzaklaşıp yerde duran futbol formasına uzandığını gördüm. Formayı başına geçirdi.

"O senin değil," diye dişlerini sıkarak söylüyor.

Bunu söylemekten nefret ediyorum, gerçekten nefret ediyorum, ama birisi ona kabul etmediği diğer gerçeği hatırlatmalı. "O da senin değil."

Sessizlik. Taş gibi. Soğuk. Lanet olası sessizlik.

"Sana yardım edebilirim." Lanet olsun, ama yapacağım. Lex benim kardeşim, kan bağıyla değil, koşullarla. O, Lex'in gerçekten istediği tek şey.

Silah metal grisi gözler bana doğru dönüyor. Hiçbir şey söylemiyor, devam etmemi bekliyor. "Artık onu isteyen tek kişi sen değilsin." Ben de değilim. Üçümüz de onu istiyoruz.

Neden onun için, benim için ya da Gio için onun olması gerektiğini bilmiyorum. O Geçmişimizi paylaşmıyor. Bizi tanımıyor. Biz de onu pek tanımıyoruz. Belki de bize zarar verecek şeyi arzulamak insan doğasının bir parçasıdır. O, damarlarımızdaki zehir ve hiçbirimizin vazgeçemeyeceği bir bağımlılık.

"Fikrimi değiştirecek hiçbir şey yok," diyor Lex. Gözleri tekrar benimkilere dönüyor. "Onu o kadar çok istiyorum ki, ne gerekiyorsa yaparım."

Başımı sallıyorum. Bunu zaten biliyordum. Juliet Donovan onun babası olmayabilir, ama en az onun kadar tehlikeli.

"Bana engel olacak mısın?" diye soruyor Lex. "Yoksa bana katılacak mısın?"

"Yani evet mi diyorsun?"

"Başından beri istediğim şey bu, yani evet Nolan. *Ne olursa olsun.*" Sözlerini kesin bir tonla tekrarlar.

"Tamam, öyleyse." Sanırım cevabımı aldım. Gio'nun ona bakışını gördüm. Onu ikna etmek zor olmayacağını biliyorum, ama şimdi diğer önemli konuyu konuşmamız gerekiyor.

"Son zamanlarda babasından haber aldın mı?"

Lex homurdanarak dolabına dönüp kot pantolonunu çıkarır. Ben bankta otururum. "Allen Donovan aradı," diye cevaplar. "Henüz ona verecek bir şeyim yok, ama avukatı Juliet'e düzenli olarak e-posta gönderip onu hapishaneye ziyaret etmesini istiyor. Juliet'ten haber almadan geçen süre uzadıkça, Allen daha da çaresiz görünüyor."

"Kaybedecek çok şeyi var," diyorum.

"O zaten her şeyi kaybetti," diye cevapladı Lex. Futbol pantolonunu alıp tek tek bacaklarından giydi. "Onu kurtaracak bir kanıtım yok."

"Bulduğunda haber ver," dedim. "Bütün kasaba bu olayı takip ediyor ve duruşması birkaç hafta sonra başlayacak." Tam olarak sekiz hafta sonra. İki ay sonra Allen Donovan'ın yüzü yine tüm medyada yer alacak ve şüphesiz Juliet'in yüzü de öyle.

"Diğer mesele ne oldu?" diye soruyorum, dün geceki olayları gizleyerek kapıya bir göz atıyorum. Kapı kilitli değil ama herkes antrenmanda. Burada başka kimse olmamalı. Şu anda ben gitmeyeceğim ve koç geç kaldığı için sadece Lex'i azarlayacak.

"Bitti," dedi Lex, pantolonunun önünü bağlayıp kramponlarını alırken. "Kimse Otis'i Juliet'e bağlayamaz."

"Saldırımı açıklayabilecek herhangi bir şey buldun mu?"

Lex başını sallayarak bir kez daha arkasını döndü. "Hayır, ama nerede kaldığını biliyorum. Çoğunlukla geçici olarak kalıyordu. Orada, terk edilmiş araba parkının yanındaki eski tren raylarında metamfetamin bağımlılarıyla birlikte kalıyordu."

"Otis hakkında başka ne biliyorsun?"

Konuşurken omzunun üzerinden bakıyor. "Şiddet eğilimli bir suçlu değildi. Pislik ve bağımlıydı, ama kadınlara karşı şiddet veya tecavüz sabıkası yoktu."

Bu tek bir anlama gelebilir. Otis, muhtemelen biri ona para verdiği için Juliet'e saldırdı.

"Çözümünü buluruz," diyorum, kollarımı başımın üzerine kaldırarak ayağa kalkarken. Sırt kaslarım geriliyor ve iniltiyi bastırıyorum. "İşe gitmem gerek. Darrio öğleden sonra birkaç işim var." Lex ayakkabılarını giyip bağcıklarını hızla bağlarken ona bakıyorum. Kendime zaman tanımadan Fazla düşünmeye fırsat kalmadan, "Jules'u işten alıp sonra benim eve bırakır mısın?" diyorum.

Başını kaldırır, yüzünde heyecan belirir. Noel'de çocuk gibi. "Sadece ben mi?" diye sorar.

Başımı sallarım. "Evet, ama saçmalama," derim. "Onu aldığında bana mesaj at."

Lex hemen kabul eder, tavırları bir anda değişir. Yarım saat geç kalmasına rağmen antrenmana gitmek için aceleyle hazırlanırken . Koç'un geç kaldığı için sahada onu öldüreceğini biliyor olsa da, sonra Juliet'i göreceğini bildiği için umursamıyor gibi görünüyor.

Soyunma odasından çıkarken başımı sallıyorum. Kız için neredeyse acıyorum. Henüz farkında değil, ama Juliet Donovan bir canavarın dikkatini çekmiş ve o da onu kafese kapatmaya kararlı. Çok geçmeden Silverwood halkı, babasının yaptıklarını ve kim olduğunu unutacak. Onu tamamen unutacaklar ve o zaman o da harekete geçecek.

34

JULIET

Dionysus Lounge bugün dolup taşmış. Hostların "misafirleriyle" sohbet etmek için kullandıkları devasa dairesel kabinlerin her birinde en az bir erkek var. Görünmez hoparlörlerden şehvetli enstrümantal müzik akıyor. Masalardan birinin önüne durup taze bir buz kovanı ve üç yüz dolarlık şampanya bırakıyorum. Host Margo, müşterisi bakmıyorken bana kaşlarını çatıyor. Gio beni arabayla bırakıp gitmişken Gio gelip beni bıraktığında dışarıdaydı. Silverwood'un dışında bile onların kötü şöhretinden kaçamıyorum.

İşimi bitirince, arka tarafa dönüp bara doğru yürüdüm. Mads, elinde bir tepsi ile bekliyordu. Barmen içkileri doldururken, bilet makinesi bip sesi çıkarıp yeni bir sipariş veriyordu. Mads, ben yaklaşıncaya dikleşti ve gülümsedi.

"Merhaba, nasılsın?" diye sorar, sanki hoş karşılanacağından emin değilmiş gibi tereddütlü bir ses tonuyla.

İç çekip dönerek, kalçamı barın kenarına dayadım. "Buna bir cevap verebileceğimi sanmıyorum," dedim ona dürüstçe.

Bana gönderdiği anlayışlı bakış, kafamı camdan dışarıya atmak istememe neden oluyor. En azından samimi. Madison Torres hakkında Madison Torres'tan anlayabildiğim tek şey, davranışları kadar nazik bir insan olduğu. Dedikodu yapmaz, başkalarının sırlarını ağzından kaçırmaz. Roquel'in başkalarının sorunlarını saatlerce anlatmasını dinlediğini gördüm. Hiçbirine tek kelime etmez, hiçbirine katılmam, ama her zaman dinliyor. Ona Akrep Kralları'ndan bahsedersen beni dinler mi acaba?

Başka bir garson gelir ve Mads'in elinden tepsiyi adeta kapar, barmen tarafından tepsinin üzerine konulan üç içkiyi alır ve tepsiyi doldurup ortadan kaybolur. Mads, ellerinde hiçbir şey kalmamış ve kaşları çatılmış bir şekilde garsonun arkasından bakar. Bana dönünce, yüksek at kuyruğuna bağladığı uzun sarı yüksek at kuyruğuna topladığı uzun sarı saçları, açıkta kalan boynunun ensesine dökülür.

"Scorpion Kings ile bir ilgisi var herhalde?" diye sorar.

"Ne zaman onlarla ilgisi *olmaz* ki?" diye inlerim. Artık Silverwood Prep'te olmadığım için, Scorpion Kings benim tek tanıdığım şey. Cory'nin spor salonuna bile gidemiyorum çünkü Gio'nun da oraya gittiğini öğrendim. Ama Nolan'da kalıyorum. Gio'dan kaçınmanın bir yolu yoksa, geri dönmeye başlayabilirim. Özledim.

Mads bir an daha sessiz kalır, bakışları aşağıya döner. Düşünceli görünüyor. Sessizlik umurumda değil. Gözlerim, koyu renkli şortu ve parlak, dekolte bluzuyla üzerinde dolaşıyor. Gerçek ipek değil, ama ipek gibi görünüyor. Gerçek ipek bu kadar parlak değildir.

"Ben..." Mads durur ve başını kaldırır, yanakları kızarır. Tekrar eğilir. "Boş ver, beni ilgilendirmez."

Ama şimdi meraklandım. "Neyi yapabilirim?" diye soruyorum.

Çenesi sertleşir ve bu kez başını kaldırdığında gözleri benimkilerle buluşur ve birbirlerinden ayrılmazlar. "Sana bir tavsiye vermek istiyorum," diye itiraf eder. "Ama... normalde kimse istemediği sürece bunu yapmam ve sen..." Beni işaret eder.

"Sormadın mı?" diye

tamamlarım.

O da başını salladı.

Tepsimi barın ucuna koyup kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Devam et," diyorum ona.

Sözleri ağzından çıkmadan cesaretini kaybedecekmiş gibi konuşmaya başlar. "Dikkatli ol," der. "Onlara karşı, yani."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Akrep Kralları'na mı?"

Çenesi aşağı doğru hareket etti. "Onları tanıdığını sanıyorsun, biliyorum. Hayatın boyunca Silverwood'da yaşadın, ama onları tanımıyorsun — gerçek *gerçek* yüzlerini bilmiyorsun.

Onun sözlerine soğuk davranmamak için kendimi zor tutuyorum. "Peki ya sen?" diye soruyorum dikkatlice.

Madison, cevap vermek istemiyormuş gibi dudaklarını bir an için sıkıştırdı, ama sonra cevap verdi. "Belki onlar kadar iyi tanımıyorum, ama senin onlardan çok daha uzun süredir aynı okula gidiyorum ve ben..." Sözleri yarım kaldı ve bana baktığı bakış neredeyse çaresizdi. "Okuldaki her şeyden kopuk göründüğümü biliyorum," diye devam etti. "Ama insanlar beni görmezden geliyorlar, varlığımı unutuyorlar ve normalde söylemeyecekleri şeyleri söylüyorlar."

söyleyecekleri şeyleri söylüyorlar."

Şimdi ilgimi çekti. "Ne biliyorsun?" diye soruyorum, yaklaşarak, kollarımı indirerek.

Kaşları çatıldı. "Bildiğim şey değil, sadece..." Kollarını kendine doladı, üşümüş gibi yukarı aşağı ovuşturdu. "Akrep Kralları çocuk değil. Onlar tehlikeli ve ben senden hoşlanıyorum. Sen beklediğim gibi değilsin."

Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. "Soğuk, kibirli bir kaltak değilim, değil mi?" diye soruyorum, kaşlarımı kaldırarak.

Kahkahası sıcak ve rahatlatıcı. Kollarını indirip başını sallar. "Hayır, *öylesin*," diye düzeltir ve gülümser, "ama sanırım bu özelliğini seviyorum."

Ona gülümserim, bunun bu kadar kolay olmasına şaşırım. Roquel ile bu kadar kolay olmuyor. Roquel ile aramızda bir hesaplaşma, bir borç var. O bana iş buldu, ben ona bilgi veriyorum, dedikodu. O bundan besleniyor. ancak sonuçta onun dostluğunun bir bedeli var. Mads'in dostluğunun bedelsiz olduğu ise çok açık. Bu, neredeyse tekrar denemek istememe neden oluyor. *Neredeyse.*

"Neye bulaştığımı biliyorum," diyorum ona. "Beni bir şey için kullandıklarını görmek için kör olmak gerekmez." Bu gerçek içimi yakıyor. Öfkem kızgın bir ateş gibi, zihnimin derinliklerinde serbest kalmak için bekleyen bir iblis gibi.

Evet, kesinlikle yakında Cory'nin spor salonuna gitmem lazım. Frustrasyonum çok fazla birikti.

Mads'in sonraki sözleri beni şok ederek sohbete geri döndürür. "Seni kullandıklarını bilmiyorum," diyor, dişlerini alt dudağına batırarak düşüncelere dalmış bir ifadeyle. Dişlerini bırakıp bana üzgün bir bakış atıyor. "Anlamalısın. Üçünün de zor bir çocukluk geçirdiğini biliyorum.

— Silverwood Public'te birçok çocuk öyle ama onlar farklı." "Lex'in anne babasının öldüğünü biliyorum," diyorum, "ve Nolan'ın babasının birkaç yıl önce ayrıldı." Ben onların mahalleden olmasam da, Silverwood'da herkes herkesin işini bilir.

"Lex'in babası annesini öldürdü, sonra da kendini. Lex o sırada teyzesinin yanındaydı, ailesi sosyal hizmetler tarafından soruşturuluyordu, muhtemelen bu onun hayatını kurtaran tek şeydi," diyor Mads. "Nolan'ın babası da annesine şiddet uyguluyordu. Kasabadaki birçok kişi, annesi acil servise kaldırıldıktan sonra Nolan'ın onu öldürdüğünü düşünüyor. Annesi hamileydi ve Nolan'ın dayakları yüzünden bebeğini kaybetti."

Sağ gözümün arkasında sönük bir zonklama hissediyorum. Göğsüm ağrıyor ve sıkışıyor.

O bana bu boktan şeyleri anlatırken ona bakmaya dayanamıyorum, bu yüzden dönüp

salona bakıyorum, önümde hiçbir şey görmüyorum.

Yumuşak bir el koluma dokundu ve onun Mads olduğunu anladım. "Bence birçok kişi, ailenin karışıklığından bu kadar güçlü çıkmaya şaşırdı," "Onlar kadar kimse şaşırmadı."

"Benim 'güçlü' olmamın bununla ne alakası var?" diye ters bir şekilde ona bakarak soruyorum. "Okula adımımı attığım anda onların emirlerine boyun eğmediğim için mi etrafımda dolanıyorlar sence?" Bunun nedeni o olamaz. Hiçbir şey bu kadar basit değildir.

Mads sesimin tonuna bile aldırış etmez. Sanki hiç konuşmamışım gibi devam eder. "Akrep Kralları hayatta kalanlardır, sen de öyle. Ben bunu görüyorum. *Onlar* da görüyor. Senin gücün, onların arzuladığı şey. Ona bağımlılar. Onların ilgisi, *onların* lütfu, akrep zehrini içmekle aynı şey. Dikkatli olmazsan, yakında sen de onlar gibi kanamaya başlayacaksın. Senin incinmeni istemiyorum."

Ona bunun için çok geç olduğunu söyleyemem. Ölüler acı hissetmez ve ben de tam olarak öyleyim. Juliet Donovan, aylar önce çocukluğunun geçtiği evin ön bahçesinde, babası polis tarafından gözaltına alınırken ve annesi tüm kasabanın önünde yıkılırken öldü. O gece kalbim durdu ve şimdi kararları benim cesedim veriyor. Kimse farkında bile değil gibi görünüyor.

Onu korkutmamak için dikkatlice kolumu elinden çekip bir adım geri çekildim. Barmen tezgahın ucuna birkaç içki koydu ve ben uyuşmuş bir şekilde oraya doğru yürüdüm. İçkileri alıp tepsiye koydum. tepsinin üzerine koyuyorum.

Mads'in yüzüne döndüğümde, ifadesi kederle doludur. "Söylediklerimi düşün," der bana. "Ve şunu bil ki, bir arkadaşına ihtiyacın olursa, ben buradayım."

Cevap vermedim. Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Sözleri beni çok rahatsız etti. Bunlar bir uyarıydı. Bir tehlike uyarısı... Akrep Krallarına çok yaklaşırsam beni öldüreceklerdi. Sahip olduğumu sandığım gücü benden alıp, en ufak bir zayıflık gösterdiğimde ... o zaman ne olacak?

Saatler sonra, vardiyam bittiğinde, okula giydiğim kıyafetleri omuzlarıma atıp, geri götürüp yıkamak için geri kalanları sırt çantama tıktırırken, hala onun sözlerini düşünüyorum. Otoparka çıkıyorum, ama Gio'nun Firebird'ü yerine, otoparkın arkasında farları kapalı Lex'in siyah SUV'sini görüyorum.

Lex. Gio ya da Nolan değil. Kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde atıyor. Bir ceket getirseydim diye düşünerek SUV'ye doğru yürüdüm, etrafından dolaşıp yolcu tarafındaki kapıyı açtım. Lex sürücü koltuğundan gülümsedi. Hiçbir şey söylemeden koltuğa oturdum ve kapıyı kapattım.

Arabanın içi sıcak ve radyoda tanıdık bir emo rock şarkısı çalıyor, sesi o kadar düşük ki neredeyse rahatlıyorum. Bu, tek başıma olsam dinleyeceğim bir şeydi — Bran ve Avery'den sakladığım bir müzik zevkiydi çünkü ne zaman böyle bir şarkı ana akım radyo kanallarında çalsa, alay edip sinirlenerek gözlerini devirir ve kanalı değiştirirlerdi.

Zengin kızlar Hollywood Undead'i sevmemeli. Disturbed'a bağırmmalı ya da Linkin Park'la ağlamamalı. Zengin kızlar, çocuk havuzundan daha sığ sözlerle sahip, derin olmayan, kolay ve tekrarlayan ritimli şarkıları sevmeli. İhanet, kalp kırıklığı ve ihmal hakkında şarkılara kendilerini yakın hissetmemeli. Sadece tuhaf insanlar bu şarkıları dinler. Sadece kendinden nefret eden çocuklar sürekli siyah giyinir ve bileklerini kesmeyi hobi edinir. En azından toplum böyle inanıyor. Bunun saçmalık olması önemli değil. Herkes incinebilir.

Herkes iyi müziği sevebilir ve artık ben de seviyorum.

Belki de babamın ihaneti tüm hayatımı mahvetmemişti. Onun sayesinde, artık ne istersem yapabilirim. Öne eğilip radyonun düğmesini çeviriyorum ve Thirty Seconds to Mars'ın "The Kill" şarkısının, en azından birkaç dakikalığına da olsa, kafamdaki tüm pislikleri bastırmasına izin veriyorum.

Lex, otoparktan çıkarken sessizdir. Sokak lambaları üstümüzden geçer, aracın içini kısa bir süre aydınlatır, sonra bizi tekrar karanlığa gömer, bir sonraki lamba gelip aynı şeyi tekrar yapana kadar. Lex sağa dönerek otoyolun girişine girer. Hızlanırken SUV'nin önü hafifçe titrer, sonra ön kaputu titreten engeli aşınca sakinleşiyor. Otoyolda tabelalar geçiyor. Silverwood 32 mil. Eastpoint 190 mil. Eastpoint. Mezun olduğumda hayatımı yeniden kurmak için iyi bir yer olur mu acaba? Eastpoint Üniversitesi geçen yıl en çok tercih ettiğim üniversiteydi. Bu yıl, kabul edilmek için dezavantajlı öğrenciler programına başvurmam gerekecek.

Onlar hayatta kalanlar... Mads'in sözleri aç akbabalar gibi kafamın içinde dönüp duruyor, her türlü dağınık düşünceyi koparıp alıp bana konuşmamızı hatırlatıyor. Lex'e doğru bir bakış attım.

Hayatta kalanlar tehlikelidir çünkü hayatta kalmak için ne yaptıklarını asla bilemezsiniz.

"Juliet?" Lex'in sesi hüzünlü düşüncelerimi keser. "İyi misin?"

Silverwood 20 mil. Göğsüm sıkışır. "İyiyim," derim. Dakikeler geçer, Lex bariz yalanıma cevap vermez. Bunun yerine, bir sonraki çıkışa gelince yoldan sapar. Otururum.

"Nereye gidiyoruz?" SUV çıkışa saparken soruyorum.

Sarı benzin istasyonu ışıkları yaklaşıyor. Lex bana cevap vermez, arabayı park yerine yönlendirir ve bir pompaya yanaştırır. Koltuğa yaslanıp rahatlarım ama onu göz ucuyla izlerim. Lex arabayı durdurur ve anahtarları elinde benzin almaya gider.

Geri geldiğinde, Lex motoru çalıştırdı ama çıkışa doğru sürmek yerine, ileriye doğru ilerleyip benzin istasyonunun yanına, otoyola bakan berbat bir lokantanın önüne park etti. O arabayı bir kez daha kapatıp dışarı çıkarken, açık tabelaya kaşlarımı çattım.

SUV'nin önünden dolaşıp kapımın yanında durur ve kapıyı açar. Ona bakarım. "Yorgunum Lex," derim. "Eve gitmek istiyorum."

Nolan'ın evi benim evim değil. Aslında, şu anda yaşanmaz hale gelen dairem de değil. Bakışları beni delip geçer, sonra bana yaklaşır. Nefesi kişisel alanımı doldururken nefesim kesilir. Ucuz sabun ve şampuan bu kadar çekici olmamalı.

O kadar ona odaklanmışım ki, bana dokunmamış olmasına rağmen sıcaklığı ve kokusu dalgalar halinde üzerime geliyor, o kadar ki kemerimin kopması ve göğsümden kayıp geriye doğru kayması fark etmiyorum.

"Ne..." Ona uzanıyorum ama eliyle beni durduruyor ve başını sallıyor.

"Hadi," diyor sessizce, lokantayı işaret ederek. "Seni besleyeceğim."

"Aç değilim." Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, midem o anı seçerek Lex Takımı'na bağlılığını agresif bir gurultuyla duyurdu.

Gözlerimi tekrar kapatıp sessizce lanet okudum. Çantamda bu geceki bahşişlerden ne kadar para olduğunu hızlıca hesaplayıp, yolun karşısındaki parlak iç mekanlı lokantaya baktım. Kolayca pes ettiğim için kendimden tiksinierek

Lex kapıyı arkamdan kapatır ve girişe doğru ilerler.

Kollarımı kendime sıkıca sararak, ellerimle dirseklerimi sanki can simidiymiş gibi kavrarak, başımı kaldırmadan onu takip ederek binaya giriyorum.

Kokular burnuma çarptı — yanık kahve ve tatlı, şekerli bir şey. Kafamı kaldırıp yan taraftaki kasaya yakın küçük cam vitrini gördüm. Parlak, neşeli renklerle süslenmiş çeşitli tatlılar, turtalardan kurabiyelere kadar sergilenmişti. Ağzım sulandı. En son ne zaman tatlı bir şey yemiştım?

Güçlü bir erkek eli arkamdan uzanıp kolumu çekiyor, parmakları önce bileğimi kavırıyor, sonra avuç içlerimiz birbirine değene kadar aşağıya doğru iniyor. Lex bana bakmadan beni çekerek kırmızı vinil koltukların sıralandığı koridora götürüyor. Sonuncuya gelince oturmam için işaret ediyor. Çıkışa giden doğrudan yolu ve sonra oturmamı istediğı koltuğı bir gözle kontrol ediyorum.

Serbest elimle, sırt kısmı duvara dayalı koltuğı işaret ettim. "Oraya oturabilir miyim?" diye sordum.

Kül grisi gözler beni izliyor ve Lex, sanki bu onun cevabıymış gibi elimi bırakıyor. Onun yanından aceleyle geçiyorum ve sırtımda sağlam bir şey hissedince omuzlarım hafifçe gevşiyor. Karşımda oturduğunda rahatsız bir şekilde kıpırdanır ve bir an için benimle aynı sorunu mu yaşıyor diye merak ederim. Ancak soramadan, telaşlı, sıska bir kadın elinde not defteri ve bir değil, iki değil, üç kalem takılı. "Ne alırsınız?" diye sorar umutla.

Pencereye doğru yerleştirilmiş menüleri almak için uzanıyorum, ama yağ lekeli plastik klasörlere parmağımı bile değdiremeden Lex konuşuyor. "İki su, iki özel menü, biri mayonezsiz, bir kahve ve yanında dondurmali elmalı turta."

Karşımdaki adama bakakalıyorum, ama kadın siparişi not defterine yazıp, yarısı boş masaların ve kabinlerin arasında kayboluyor.

"Az önce benim için mi sipariş verdin?" diye soruyorum. Lex gözlerime bakıp başını sallar.

"Neden?"

"Buraya daha önce gelmişim," diyor. "Ne seveceğini biliyorum." Kafamı sallıyorum. "Neden bu kadar eminisin?"

"Hindi kulüp sandviç ve patates kızartması," diye cevapladı Lex.

"Mayonezsiz. Sevmediğini biliyorum."

"Kahve ve elmalı turta ne oldu?" diye soruyorum. En sevdiğim tatlıyı bilemez. *İmkânı yok...*

"Kahve bana," diye cevaplıyor. "Elmalı turta ve dondurma sana."

Bana bakışından bunun doğru olmadığını anlıyorum. Sırtımı yıpranmış koltuğa yaslayıp kaşlarımı çatıyorum. Boynumun arkasında bir karıncalanma hissediyorum ve hızla atan kalbimi sakinleştirmek için önümdeki adamdan uzaklaşıp yol kenarındaki restoranın içini incelemeye başlıyorum. Bu saatte çok fazla müşteri yok.

kafasını sallayıp bacaklarını sallayarak kafasındaki sessiz bir melodiye eşlik ederken bir kağıda bir şeyler karalayan, girişin yanındaki bir masada oturuyor.

. Tezgahın yanında flanel giymiş bir kamyon şoförü ve restoranın karşı tarafındaki daha alçak bir masada yaşlı bir çift oturuyor.

restoran — buraya bağlı benzin istasyonunun market bölümünden olabildiğince uzak — beyaz saçları sandalyelerin ve aramızdaki kabinlerin üzerinden zar zor görünüyor.

Ellerimi yumruk yapıp açıyorum, sonra tekrar yumruk yapıyorum. Garson geri gelip iki bardak su ve küçük bir fincan kahve getirene kadar bunu tekrarlıyorum. Gerçek kahveden çok motor yağı kokan siyah kahvenin yanına krema ve şeker koyup her şeyi masaya bırakıyor ve bir aşçı, içecek makinelerinin üzerindeki pencerenin yarıklarından bir zili çalarken köşeye geri dönüyor.

Bir şey yapmam gerektiğinden, uzanıp menüleri pencereye sabitleyen siyah beyaz kutudan birkaç peçete alıyorum.

Yavaşça, metodik bir şekilde, iki katlı kağıdı ayırıp ortasını buruşturuyorum. Lex'in gözlerinin üzerimde olduğunu fark ediyorum, ama ucuz kağıt mendili yırtmadan ve istediğim gibi yapabilmek için

"Çiçek mi?" diye tahmin etti sonunda, ben ilkini bitirip birkaç peçete daha almak için kenara koyarken.

"Evet," diye mırıldanarak, işleme yeniden başlıyorum. "Silverwood Prep'te birinci sınıfta Öğrenci Konseyi Komitesindeydim. Balo organizasyonunu biz üstlenmiştik." Avery ve Brandon yardım etmekten vazgeçmişlerdi.

"Devlet okullarında da balo var, biliyorsun," diyor

Lex. "Evet, eminim vardır." Burnumdan hava veriyorum. "Gideceğimi sanmıyorum." "Biri seni davet etse bile mi?"

Bu soru karşısında donakaldım ve tam o anda garson elinde tepsiyle ortaya çıktı. İki sopayı Formica masanın üzerine koydu ve mayonez olmayanı işaret ederek

mayonezli olmayanı gösteren krdanı gösterir ve elma turtası için hazır olduğumuzu söylememizi ister.

hazır olduğumuzu söylememizi ister. Lex mayonezsiz sandviçi ustaca bana doğru kaydırır ve ben yırtık kağıt mendilin kalıntılarını kenara itiyorum. Karnım yine gurulduyor ama ben çoktan mkemmek kesilmiş sandviin bir köşesini ağzıma atmış ve ısırımış durumdayım.

Kulübün yarısını yedikten sonra patates kızartmalarını almadan önce birkaç saniye huzur içinde oturuyorum. Lex benden önce yemeğini bitiriyor, sandviçi ve patates kızartmalarını kısa ısırıklarla yiyormuş gibi görünüyor.

"Ee?" Onun sorusu üzerine, patates kızartmasını tabağımın ortasına, ketapın üzerine düşürürüm.

"Ne, ne?" Bu sefer ağzımdaki kırıntıları silmek için yeni bir peçete uzanıyorum.

"Biri sana baloya gitmek isterse gider misin?"

Gözlerimi devirdim. "Silverwood'un paryasına kimse baloya gitmek istemez," dedim. "Yani, bu bir sorun değil."

"Ben sana soruyorum."

Peete elimden düşerek ketçap dağına düşen patatesin üzerine kondu. Kafamı kaldırıp ona baktım. Saçları duştan yeni çıkmış gibi uçları hala ıslaktı ve kulaklarının hemen altında kıvrılıyordu.

Yüzü zayıf ve belirgin hatlı, elmacık kemikleri yüksek ve burada burada birkaç yara izi var - şüphesiz kavgalardan veya futbol yaralanmalarından - ama genel olarak yakışıklı. Silverwood'un kuzeyinde doğmuş olsaydı, eski hayatımdaki hazırlık okulu kızları onun peşinde koşardı.

Ama o orada doğmadı, kendime hatırlatıyorum. O, yanlış tarafta doğdu ve manipülasyon sanatında ustalaştı. Sadece neden şimdi bunu bana karşı kullandığını bilmiyorum.

Koltuğuma geri yaslandım. "Hayır."

Koyu renkli kaşlarından biri yukarı kalkar. "Hayır mı?" diye tekrarlar, sesinde sorgulayıcı bir ton vardır, ama cevabım onu pek şaşırtmamış ya da rahatsız etmemiştir.

"Hayır," diye onayladım. "Sizinle bu oyunu oynamayacağım. Nolan ve Gio arasında bir ödül gibi kullanılıp dolaştırılmayacağım. Ne tür bir saçmalık yapmaya çalışıyorsanız, hemen kesin. Beni Nolan'ın evine bıraktığınızda, eşyalarımı toplayıp kendi evime döneceğim. Bunu yapmayacağım."

"Kompleks henüz hiçbir şeyi tamir etmedi." Lex öne eğilir, dirseklerini masanın kenarına dayar. Beni baloya götürme teklifinin ardındaki nedeni inkar etmez. "Peki ben tam olarak ne yapmaya çalışıyorum?"

Tabağımı itiyorum. "Ne yaptığını çok iyi biliyorsun."

Lex başını eğdiğinde, tuhaf bir hayvan zarafeti var. Sanki avlanan bir aslan gibi vücuduyla bütünleşmiş, bir çocuğun garip, yapmacık hareketlerinden eser yok. Tam bir erkek.

"Aydınlat beni." Sözleri bir meydan okumaydı ve ben de tuzağa düştüm.

"Buna gerek yok lan," diyorum. "Üçünüzün ne oyunu oynadığını ikimiz de biliyoruz. Nolan'ın okulda herkesin

seninle yattığını sanmasına izin veriyor. Bu bir güç oyunu. Sana bir şey sorayım; tehditler ne zaman ortaya çıkacak?" Boğazımda bir hırıltı oluşuyor.

Neden onların yardım etmesine izin verdim? Sadece savunmasız ve birine ihtiyacım olduğu için mi, yoksa onlar doğru zamanda doğru yerde oldukları için mi? Ama yine de, bana pek seçenek bırakmadılar, ama ben de o kadar direnmedim, değil mi?

"Tehditler mi?" Sorusu sessiz.

"Evet," diye tısladım. "Tehditler. Sikimi yala yoksa herkese sırrını söylerim. Bacaklarını aç yoksa baban gibi hapse girersin. Arkadaşlarımla birlikte seni küçük fahişemiz gibi kullanırsanız yoksa..."

"Seni yatağıma atmak için tehdit etmiyorum." Lex öne eğilir, bakışları kararlı bir şekilde sözümü keser. Her nefes alışında omuzları şişer, burnu genişler ve bana öfkeyle bakar.

Nolan'ın görüntüsü gözümün önüne gelir. Büyük vücudu üstümde. Dili ağzımda. Benimki onun ağzında. Kafamı sallayarak bu anıyı kafamdan atmaya çalışırım.

Siktir et. Burada bir saniye daha beklemeyeceğim. Ayağa kalkıp cebime uzanıp yirmi dolar çıkarıyorum. Masaya çarpıp ona bakıyorum. "Artık yalanlarla ilgilenmiyorum," diyorum, "ve bu konuyu konuşmak istemiyorum. Senin oyununu anladım. Silverwood'a kendi başıma dönerim."

Kabinden çıkıp çıkışa doğru yürüdüm ve otoparka çıktım. Ay, başımın üzerinde kocaman ve ağır bir şekilde asılı duruyordu. Etrafıma bakınmadan önce aya baktım, yakınlarda otobüs durağı var mı diye merak ettim, yoksa otobüs durağı olup olmadığını ya da Silverwood'a otostopla dönmek zorunda kalacağımı merak ediyorum.

Lex, lokantadan fırlayıp bana doğru gelmeden, ben park yerinden üç metre bile ilerleyemiyorum. Hırlayarak elimi kaldırıp ona orta parmağımı gösteriyorum. "Defol git, Lex," diye bağıryorum. "Seninle uğraşmayacağım..."

Durmadı. Hatta hızını bile kesmeden bana doğru sürdü, kolumu yakaladı ve beni SUV'sinin yan tarafına doğru itti. "Sırf tavırların yüzünden seni bu ıssız yerde bırakacağımı sanıyorsan, hiçbir şey bilmiyorsun."

"Tavır mı?" Ona tavır neymiş gösteririm. Onu itip altından kayarak çıkıyorum ve benzin pompalarından birine doğru yürüyorum. Hemen yanında, sanki biri kamyonetinden atmış gibi, kalın kırmızı bir tuğla duruyor.

Bana bir fener gibi sesleniyor. Öfke içimde oturuyor ve ondan kaçış yok. Kabuslarım. Saldırganım. Megan. Okul. Lanet olası Akrep Kralları. Her şey birbirine karışıyor ve ben kontrolümü kaybediyorum. Koruyucu kalkanım yırtılmış ve herkes içimdeki kabloları görebiliyormuş gibi kendimi parçalanmış ve çıplak hissediyorum. Sadece bakmasınlar istiyorum. Beni rahat bıraksınlar. Ben hiçbir şey yapmadığım halde beni suçlamasınlar. Yanlış.

"Juliet." Lex'in sesi bir uyarıdır. Eğilip telefonu alırken bu uyarıyı görmezden gelirim.

Ellerim anında toz ve kirle kaplandı. İçimdeki yanan öfke, umursamamamı sağlıyor. Öfke birçok şey yapabilir. Aksi takdirde sizi felce uğratacak acıyı hissetmemenizi sağlayabilir. Sizi daha güçlü, daha hızlı ve çok daha acımasız hale getirebilir.

"Bu tavır nasıl, Lex!" diye bağırarak onu kaldırıp lanet şeyi SUV'sinin arka camına doğru fırlatıyorum.

Tuğla elimden ayrıldığı anda, sanki tüm dünya yavaşlamış gibi. Kısa mesafeyi uçarken izliyorum ve ona verdiğim öfke ve güçle, siyah cama çarpıp parçalandığında hiç şaşırıyorum. Cam parçaları kaldırımı yağmur gibi yağar, her yöne sıçrar ve kayar. Çatlama sesi neredeyse boş park yerinde yankılanır ve birkaç saniye boyunca ikimiz de öylece dururuz. Sanki ikimiz de az önce olanlara, benim yaptığım şeye inanamıyoruz. Düşünmüyorum bile. Sadece koşuyorum.

Buradan uzak, herhangi bir yere. Ondan uzak.

Bu içgüdü. Kovalamaca. Heyecan. Avlanma ve beslenme arzusu. Bu yüzden avcılardan kaçmamamız öğretilir. Kaçmak, avcıların avlanma içgüdüsünü tetikler. Sadece avlar avcılardan kaçır.

Şimdi Juliet benden kaçıyor ve ben onu kovalıyorum.

Onu yakaladığımda ne yapacağım... bunu ikimiz de yakında öğreneceğiz.

Juliet otoparkta koşarken mavi saçları arkasında uçuşuyor. Bacaklarım ağrıyor, sadece antrenmandan değil, geç kaldığım için ve kardeşlerimden tek gelen ben olduğum için koçun bana verdiği ekstra cezadan da. Yine de peşinden koşuyorum, bacaklarım aramızdaki mesafeyi yutuyor. Ben daha uzunum ve o güçlü ve hızlı olsa da, ben daha hızlıyım. Onu park yerinin en uzak köşesinde, yolun otoyol rampasına çıktığı yerde yakaladım. Ayakları ölü çimlerin üzerinden geçmeden önce uzandım ve onu yakaladım.

Bir çığlık kulaklarımda yankılanıyor, korkudan değil, öfke ve sinirden. Dudaklarım eğlenerek seğiriyor. İşte, yıllarca ayrı kaldığımız süre boyunca özlediğim şey buydu. Artık fotoğrafta fotoğraflardan küfür edemezdi, ama şimdi onu kollarımın arasına alıp, kaldırıp omzuma atıyorum. Hiçbir video bunu tam olarak Onu SUV'uma taşıırken sırtımı vuran yumruklarının sıcaklığını hissediyorum.

"Beni indir!" diye bağıyor.

Elim, omzumun üzerinde kıvrılan lezzetli yuvarlak kalçalarına sert bir şaplak atarak iner. Bir saniye donup kalır sonra tekrar küfür etmeye ve bana vurmaya başlar, daha önce olduğundan daha sert. Evet. Bu güzel.

"Seni lanet olası pislik!"

Yolcu kapısına doğru dönerken ayakkabılarımın altında cam kırılıyor. Kapıyı açıp onu koltuğa oturtuyorum. Yumruğu, başı yukarı kalkar kalkmaz yüzüme çarpıyor ve ben içgüdüsel olarak tepki veriyorum. Elim

aniden ortaya çıkıp boğazını sıkar. Kafasını koltuğa doğru itip ona öfkeyle bakarım.

Mavi gözleri benimkilere doğru parlar. Tehlikeli. Oh, bebeğim benim için çok tehlikeli.

tehlikeli. Kendi isteğiyle gelmeyecek. Tekmeleyecek, tırmalayacak ve yol boyunca beni kanatacak. Sonuç aynı olacak olacak, o benim olacak, ama böyle olmasaydı onu istemezdim. O bir savaşçı ve bana verdiği tüm izleri seveceğim. Onlar, ailemin bana verdiği izlerden çok daha güzel olacak.

"*Uslu dur.*" Bu bir emirdir.

"Isır beni." En iğrenç sözleri tükürüyor, ama henüz anlamadığı şey, benden istediği her şeyi yapacağım - pişman olsa bile.

Başını geriye doğru eğip SUV'nin kabinine yaslanıyorum. Elimi, boğazını tamamen ortaya çıkaracak kadar yukarı kaldırıyorum. Tişörtü yana doğru açılıyor ve boynunun omzuyla birleştiği yeri ortaya çıkıyor. Ona karşı koyması için bir saniye bile zaman vermeden dişlerimi o yere geçiriyorum.

Zevk dilimde patladı. Nefesinin sesi kulaklarımda yankılandı. tadı tuz ve vanilya gibi. Dişlerimi daha sert geçiriyorum, nefes alışsı dehşet ve rahatsızlık sesine dönüşene kadar dişlerimi batırıyorum. Küçük elleri omuzlarıma bastırıyor ama ben acele etmiyorum. Isırık izinin üzerinde dilimi gezdiriyorum, geri çekildiğimde dudaklarım kıvrılıyor, çünkü dişlerimin izi onun cildinde kırmızı bir yarım daire şeklinde kalmış.

"Seni lanet olası piç..." Sözler nefes nefese, boğuk bir sesle çıkıyor.

Düzgün durup okyanus gibi derin gözlerine baktığımda, sesimin titrememesine çalışıyorum. Yine de, konuştuğumda, sesim derin bir hırıltı gibi çıkıyor. "Cezan geliyor, bebeğim..." Onun için mi, benim için mi, henüz emin değilim.

Başparmağım boğazının kıvrımlarını okşayarak çenesine kadar yükselir. O kadar güzel ki, sanki ateş ve buz sonsuz bir insan ruhunda birleşmiş gibi. Öyle ölmek istiyorum. Tekrar tekrar. Onun kollarında. Önce onun ateşiyle, sonra onun buzuyla.

Juliet'in göğsü hızlı ve keskin hareketlerle inip kalkıyor. Onu bırakıp geri çekiliyorum ve kapıyı hızlıca kapatıyorum. Onun , ama ben hazırdım. Anahtarlığımdaki düğmeye bastım ve kapılar kilitlendi.

Camın diğer tarafında, yeni araçların aksine benim SUV'mün kapısının üstünde eski tip kapı kolları olduğunu fark edince gözleri fal taşı gibi açılır. düğmelerin bir deliğin içine kaybolduğunu fark ettiğinde gözleri fal taşı gibi açılır. Bir anlığına ona bakar ve sonra

parmaklarını etrafına dolayarak kilitler. SUV'nin ön tarafını dolaşırken kilit düğmesini basılı tutuyorum. Araca bindiğimde, o daha fazla küfürlerle karşılık veriyor.

"Senin neyin var?" diye sordu. Motoru çalıştırdım ve park yerinden geri çıkmaya başladım. O ise işe yaramayan kolu çekip duruyordu. "Çıkar beni! Bu kaçırma."

Emniyet kemerini takmasını söylemeye tenezzül etmedim; uzağa gitmiyoruz. Parçalanmış arka camdan esen rüzgar dudaklarımı titretti. Kızgın kızgın olmam gerekirdi, ama değilim. Aksine, onun tepkisi beni eğlendiriyor. Ayrıca, Nolan SUV'yi tamir etmek için bir bahane arıyordu.

Beş dakikadan az bir süre sonra, ana yoldan yeterince uzak, gizli ve az kullanılan küçük, karanlık bir yola saptım. SUV'nin önünü yolun kenarına yönlendirip, park konumuna geçirdim ve anahtarları çıkarıp, Juliet kendi koltuğunda öfkeyle otururken, onları ustaca ön koltuğun altına attım.

Derin bir nefes alıyorum. Er ya da geç bu noktaya geleceğimizi biliyordum. Şimdi o burada, benimle, ulaşabileceğim bir mesafede, kendimi gergin hissetmekten alıkoyamıyorum.

Ya benden hoşlanmazsa?

Ya ona yaptıklarımдан hoşlanmazsa?

Ya... fantezi gerçek hayattan daha iyiyse?

Tüm korkularım kafamda çarpışıyor, ama yanımdaki kadın dönüp bana bakarken, yüzünde taş gibi bir maske varken, onları uzaklaştırıp ona odaklanıyorum.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu. "Beni ıssız bir yerde bırakıp kendi başıma yolumu bulmamı mı istiyorsun?"

Saçma soruyu duymazdan gelerek, arka koltuğa bakıyorum. Neyse ki cam parçaları oraya ulaşmamış gibi görünüyor. Ama şüphesiz bagajımı kirletmiştir. Temizlemek çok zor olacak ama Juliet'in eşyalarını kırmasına izin verdiğim için buna değer.

Arabadan inerken kilit açma düğmesine basıyorum ve arkamdan "Nereye gidiyorsun?" diye öfkeli bir çığlık duyuyorum. Juliet, ben onun tarafına dolanırken ön camdan bana öfkeyle bakıyor. Kapısını açıp ona uzandığımda geriliyor. Ellerini yumruk yapıp direniyor, ben parmaklarımı bileklerine dolayıp onu arabadan çekince geri çekiliyor. Ama artık yumruk yok. O dersi almıştı.

Onu SUV'nin yan tarafına bastırırken başı geriye düşer. Yumuşak ay ışığı yüzüne düşer ve zaten mavi olan saçlarını daha da mavi gösterir.

gece daha canlı. Göğsüm onun göğsüne değiyor. O kadar yakınım ki, boğazındaki kalp atışlarını tek tek sayabiliyorum.

Şimdi o burada, onun içine girmek için neredeyse titriyorum.

Onu sikmedim... Nolan'ın daha önceki sözleri, zihnime çöken arzu sisini delip geçiyor. Hayır, onu sikmemişti, ama tadına bakmıştı. Onun cinsel hayatının en mahrem ayrıntılarını biliyor. Onun ayaklarına diz çökebilecek kadar şanslı bir adamın dilinde ne tür bir tat var? Bu adil değil. Onu ilk ben istedim.

"Ne?" Juliet'in sesi, ona bakmayı bıraktığımı fark etmemi sağladı. Yüzüne bakıyorum ve şimdi yavaşça vücudunun geri kalanına doğru iniyorum. Süper model gibi sade bir tişört ve kot pantolon giymiş. Kumaşın altında esnek ve güçlü bir vücudu var.

"Kardeşlerim ve ben sana zarar vermek mi istiyoruz?" diye soruyorum boğuk bir sesle.

"İstedığınızı biliyorum," diye cevapladı.

"Haklısın," diyorum, "ama yanıliyorsun."

Kokusu çok güzel. Kafamı dişlerimle işaretlediğim yere eğip, ondan başka hiçbir şey koklamadan kafayı bulana kadar nefes almak istiyorum. Juliet Donovan benim uyuşturucum.

Juliet, SUV'ye yaslanarak vücudunu benimkine sürtüyor. "Sadece yap şunu," diyor, sokak lambalarının aydınlatmadığı yolu işaret ederek. "Devam et."

"Seni burada bırakmaya niyetim yok," diyorum ona, ona çok yaklaşıarak, çok ama çok yaklaşıarak. Başımı eğiyorum, dudaklarımız birbirine değmeyecek kadar uzak tutuyorum ama nefesinin sıcaklığını hala hissedebiliyorum.

"O zaman ne yapacaksın?" Bana meydan okurcasına, meydan okurcasına bakıyor. Onu reddetmek çok yazık olur.

Ona söyleyebileceğim tek şey gerçek. "Senin hakkımızda yanıldığınızı tam olarak göstereceğim."

"Senden nefret ediyorum, Alexio Medici..." diye fısıldadı. Adımı bir dua ve lanet gibi söyledi. Dilinden çıkarken kulağıma çok hoş geliyordu.

"Hayır, sevmiyorsun, bebeğim." Ağzım onun ağzına inanılmaz derecede yakın. Aramızda sadece birkaç santim var. "Seni gördüğüm için nefret ediyorsun. Güvendiğin hiç kimsenin gerçek seni görmemesinden nefret ediyorsun. Ama ben görüyorum. *Biz* görüyoruz."

Dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim. Bir kez. İki kez. Üçüncü kez, nefes alış kesildi ve elleri kollarımın yanlarına kaydı.

"Bu hiçbir şey ifade etmiyor," diye uyarıyor beni. *Yalan.*

"*Her şey* demek." Belini kavrar ve ağırlığının bir kısmını ona veririm, ta ki kot pantolonumun içindeki sertleşmiş penisini hissedene kadar.

Ağzım nihayet onun ağzıyla buluştuğu anda, ikimizin de kaybolduğunu anlıyorum.

Aşk mı? Nefret mi? Artık önemi yok. Hissettiklerimiz kelimelerle ya da basit duygularla tarif edilemez. Hissettiklerimiz bilinçli düşüncenin ötesinde ve geriye sadece ateş ve buz kalıyor.

36

JULIET

Lex'in parmak uçları vücuduma derinlemesine batıyor, beni SUV'nin dışından uzaklaştırırken ağzı benim ağzımın üzerine eğiliyor. Öpücüğü yumuşak, neredeyse saygıyla, ama ben bunu istemiyorum. Şiddetli istiyorum. Öfkeli istiyorum. Alt dudağını kan alacak kadar sert ısıyorum ve boğazından yankılanan inilti gece gökyüzüne yansıyor. Etrafımızda uzun, seyrek kullanılan bir yol ve ağaçlardan başka hiçbir şey yok. Burada her şey olabilir. Beni serbest bırakabilir, kaçmamı söyleyebilir ve bu ormanda bu ormanda

Tıpkı rüyalarındaki gibi...

Öfkem azalıyor, yavaş yavaş yerini arzuya bırakıyor. Ona tutunuyorum, karnımın derinliklerinde kıvrılan gerginlik beni daha önce hiç yapmadığım bir şekilde davranmaya zorluyor. Lex'in omuzlarını kavriyorum ve ağzındaki kanı yalıyorum. O beni SUV'nin soğuk, sert yüzeyine itiyor ve ağzımı başka bir çaresiz öpücükle kapıyor.

Bizi çevreleyen alanı neredeyse tamamen kaplayacak kadar iri, geniş omuzları beni hapseden bir karanlık yığın gibi. Kasları ellerimin altında göğsüme bastırıyor. Lex'in kalçaları bana doğru dönüyor, sert penisi aramızda sürtünüyor — bir uyarı ve bir vaat.

Seni görmemi istemiyorsun. Güvendiğin hiç kimsenin gerçek seni görmemesini istiyorsun. Ama ben görüyorum. Biz görüyoruz.

Lanet olsun ona. Gözlerim yaşlarla doluyor. Onları geri itiyorum, o sözlerin göğsümde yarattığı acıyı o kadar derine gömüyorum ki, umarım sonsuza kadar yok olurlar. Bir daha asla görülmesinler.

Onu yeniden öpüyorum, sanki onun beni tüketmesine izin vermek, sözlerinin neden olduğu acıyı silebilecekmiş gibi. İçimde beni tamamen yutan bir karanlık var. Tüm acıyı ve korkuyu yiyip bitiriyor, geriye sadece kemiklere işleyen bir boşluk kalıyor. Ahlakın boşluğuna dönüştüm.

Üst vücudunun gücünü gösteren bir hareketle Lex eğilir ve beni yerden kaldırır. Beni havaya kaldırır ve bacaklarım hemen açılır, beline sarılır. Ellerinden biri sırtımdan ayrılır ve

aracın kapısına vurur. Ellerim boynuna dolanır, ona yaslanarak ayakta dururum, beni ayakta tutan tek şey o. Lex başını hareket ettirerek mükemmel açığı bulmaya çalışır. Dili dilimle dolanır, okşar, alay eder, sonra çekilir. Nefes almaya çalışır, ciğerlerimi hava ile doldururum, sonra tekrar aşağı dalar. Alt dudağımı yalar ve sonra dişlerini oradaki yumuşak, hassas cilde geçirir. Göğsüm yanar, ama onu öpmeyi bırakmam. Bunun yerine, elimi uzatıp onu tekrar ağzıma çekerek, dilimi onun dilinin etrafında kıvrıp dudaklarının kenarlarında oynarım.

Lex başını çekerek öpücüğü keser. Aniden bir rüzgar eser ve Lex dönerek ikimizi sola doğru kaydırır, ardından SUV'nin arka kapısını sertçe açar. Kıçım suni deri koltuklara çarpar ve ben, hiç nazik olmayan bir şekilde arabasının arka koltuğuna itilirim. Geriye doğru sürünürüm, göğsüm daha fazla nefes almak için inip kalkar. Kömür karası gözleri bana kilitlenmiştir, Lex'in

yüzü gölgeye bürünür ve başını eğdi. Bir an için, ay ışığı alnının tepesine vurur ve bu görüntü omurgamdan bir korku titremesi geçer. Yüzü iskelet gibi görünür, kaşlarının gölgeleri yüzünün çukurlarını kaplar, ama hiçbir şey çenesinin köşeli hatlarını veya tişörtünün altındaki güçlü kaslarını gizleyemez. Korku ve arzu içimde savaşıyor, ikisi de hayatta kalmak için mücadele eder.

Sanki düşüncelerimin yönünü hissetmiş gibi, botlu ayağını arabanın döşemesine takıp kendini içeriye çekiyor. Kapı açık kalıyor ve soğuk gece havası, arabanın arkasındaki kırık camdan ve kapıdan içeri girerek ateş gibi yanan vücuduma çarpıyor. O camı ben kırmıştım... Lanet olsun, ne düşünüyordum ki?

Yavaşça, Lex'in gözleri yüzümden tişörtüme kayıyor. Meme uçlarım sütyenime o kadar sertçe baskı yapıyordu ki, dışarı çıkmış ve kulaklarımda atan kalbimin ritmine uyarak zonkluyorlardı. Bakışları göğüslerimde durdu ve çenesi sıkıldı. Omuzları kendi nefesinin gücüyle yükselip alçaldı.

Göğsüm sıkışıyor. Saniyeler önce hırsıyla soluduğum hava buharlaşıyor. Nefes alamıyorum. Hızlıca gözlerimi kırpyorum, Lex üzerime eğildiğinde ona bastırıyorum.

Hayır. Her şey daralıyor. Vücudu, araba, arkamdaki koltuk. Gözlerimi kapatıyorum, ama bu sadece hissi daha da kötüleştiriyor. Gözlerim tekrar açılıyor ve Lex'in yüzü önümde beliriyor. Elleri yüzümü tutuyor, ona karşı koymaya başladığımda beni yerinde tutuyor.

"Hayır," diyor. "Sorun yok, bebeğim. Sakin ol."

Herkes beni görebiliyor. Herkes izliyor. Hasarı görüyorlar.
Görünmez yaralardan sızan kan. Kirpiklerim titriyor.
Her zaman oradalar, her zaman bakıyorlar, her zaman yargılıyorlar. Kusmuk
boğazıma kadar yükseliyor.

Neden saldırıya uğradım? Neden biri bana tecavüz etmeye çalıştı? Neden ben? *Neden?*
Bana?

"*Juliet!*" Lex emir verir gibi adımı bağılıyor ve ben gözlerimi kırıştıtararak odaklanıyorum.

O. Dikkatimi fark edince sesi yumuşar. "Adım ne?" "N-ne?" Ona
bakakalırım, panik yerini şaşkınlığa bırakır.

"Adım ne?" diye soruyu sakın bir şekilde tekrarlar.

"Lex."

Başını sallar. "Güzel. Seni o kadar sert boşaltacağım ki her şeyi
unutacaksın. Tanrı'yı gördüğünde benim adımı haykırmanı istiyorum, böylece
seni kimin gönderdiğini anlar."

Cevap veremeden beni ağzıyla susturur. Karnımdan hava fısıldar,
gömleğimi tutup yukarı doğru çeker. Kumaş
yukarı doğru yükselir, önce karnımın yuvarlak kıvrımlarını, sonra siyah
sütyenimin içindeki göğüslerimin alt kısımlarını ortaya çıkarır. Dili, yürüyen
bir ordu gibi içime girer, paniğimi ve mantığımı silip süpürür.

Lex kot pantolonumun önüne geldiğinde, onun öpücüğünün
derinliklerinden geri çekilmeyi başardım. Omuzlarına iterek dudaklarımı
onunkilerden ayırdım
Nefes nefese, onun gömleğine de uzanıyorum. Etek ucunu yakalayıp, onu
yırtıp başından çıkarıyorum.

Hızlı. Çok hızlı gidiyoruz. Rüzgar SUV'nin içinden esiyor ve ben
titreyerek onun sıcak tenine daha da yaklaşıyorum. Arkadaşları gibi onun da
dövmeleri var.

Ama onunki biraz farklı. Omzundan başlayıp pazarına doğru kıvrılan bir
yılanın izini takip ediyorum, sırtında kayboluyor.

Nolan gibi Lex de granitten yapılmış gibidir. Zeytin rengi teninin altında
kaslar ve sert sinirler belirgindir. Parmaklarım aşağıya doğru ilerleyerek
pantolonunun bel kısmında durur. Bir tarafının kıvrımında bir şey yazılmıştır.
İşaret parmağımın ucuyla dokunarak yazıyı sonuna kadar takip ederim.

Vivere est militare.

Bakışlarımı ona çeviriyorum ve maraton koşmuş gibi nefes nefese
olduğunu fark ediyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

Burun delikleri genişledi. Yüzünde gölgeler dans ediyordu. Ay
tavanından gelen ışık donuk ve değişkendi. Bulutlar olmalıydı, çünkü

bir an tüm yüz hatlarını ortaya çıkarırken, bir sonraki an karanlığa gömüldük.

"Yaşamak, savaşmaktır." Soruma cevap verdiğini anlamam biraz zaman alır.

"Yaşamak, savaşmaktır," sözleri dilimde yuvarlanırken tekrar ediyorum. Bu sözleri anne babasının anısına mı yazdırdı acaba? Yoksa başka bir şey için mi? Bu arada, diğer Akrep Kralları ile ortak dövmeleleri var mı? Nolan'la birlikteyken hava neredeyse zifiri karanlıktı. Onu pek göremedim. Sadece hissettim.

Lex kot pantolonuma geri dönüp düğmelerini açıyor. Arka koltuğun dışına çıkıp sağlam zemine basana kadar geri çekiliyor, eğilip spor ayakkabılarımı çıkarıyor, sonra pantolonumu çıkarıp yere atıyor. Bunun kötü bir fikir olmasının pek çok nedeni var. Yine de, geriye yaslanıp bırakıyorum ve bana dokunmasına izin veriyorum.

Sert eller bacaklarımı okşayarak yukarı doğru kayıyor, bacaklarımın yüzeyini okşuyor, sonra uyluklarımın yüzeyini okşuyor. Gözlerimi kapatıyorum ve

ön kolumu yüzüme koyup diğerini yanımda sarkıtıyorum. O tişörtüme uzanıyor ve kumaşı tekrar kaldırıyor, daha yükseğe, daha yükseğe, ta ki gözlerimi açıp kolumu yüzümden çekmek zorunda kalana kadar. Tişörtüm de pantolonumun akıbetini paylaşıyor ve ben sadece sütyen ve iç çamaşırlarımla kalıyorum.

"Bana bir şey söyle..." Onun sözleri üzerine yutkunuyorum, ama bir an sonra parmağı bacaklarımın arasındaki yeri okşarken nefesim kesiliyor. Külotumun kasık kısmına bastırdı ve ne kadar ıslak olduğunu hissettiğini biliyordum. "Nolan'ın ağzını üzerinde hissetmek hoşuna gitti mi?"

Dişlerimi sıkıp cevap vermedim. Eğer bunu, onun mu yoksa en iyi arkadaşının mı daha iyi olduğu konusunda bir tür sorguya çevirecekse, belki de bunu hemen durdurmalıyım. Yerimi değiştirip tekrar oturdum, ama o bacaklarımı yukarı çekip birini omzuna attı. Omurgam koltuğa bir kez daha çarptı.

"Seni buradan öptü mü?" diye sorar Lex. "Yaladı mı? Onun için boşaldığında çığlık attın mı?"

Sorular gelmeye devam ediyor, ama bu sefer cevap istediği izlenimini vermek için bile duraksamıyor. Lex'in başı aşağı iniyor ve düz siyah iç çamaşırlarımın kumaşından beni emiyor. Isı ve ıslaklığın birleşimi duyularımı aşırı hızlandırıyor. Şoktan bir çığlık kaçıyor ve iki elimle ona uzanıp, neredeyse koltuktan kalkacak gibi saçlarına yapışıyorum.

koltuktan düşecek gibi oluyorum. Amımla dudakları arasındaki engel nedeniyle zevk hissi azalıyor, ama sıcaklık beni deliye çevirecek gibi. Lex bacaklarımın arasına gömülüyor, ağzı ve çenesi iç çamaşırımın ıslak kasık kısmında ileri geri hareket ediyor. Sonra ıslaklığımı uygun yumuşak bir şey yukarı doğru kayıyor ve alt dudaklarımın arasındaki narin kumaşı bastırıyor. *Dili.*

Bunun tekrar olmasına izin veriyorum. Nasıl başardıklarını bilmiyorum, ama her kaçtığımı sandığımda, beni tekrar çukura sürüklüyorlar. Onların hüküm sürdüğü yerde kaos hüküm sürüyor.

Lex iç çamaşırımın iki yanını tutup uyluklarımın üzerinden çekiyor, baldırlarım SUV'nin tavanına gelene kadar bacaklarımı kaldırıyor, böylece iç çamaşırımı tamamen çıkarabiliyor. Islak amımın üzerinde bir hava akımı geçiyor. Bu hissi inlememek için tüm irademi kullanıyorum.

Bacaklarım Lex'in omuzlarına ve sırtının üst kısmına dolanmış durumda. Baş bacaklarımın arasına yerleşmiş, ağzı tam da benim en hassas noktamın üzerinde. Nefesinin sıcaklığı yumuşakça üzerime yayılıyor, her nefes verişinde

tüylerim diken diken oluyor. Düşük, erkeksi bir inilti ağzından çıkıyor ve havada yankılanıyor. Aramızda hiçbir şey olmadan dudakları ilk kez amıma değdiğinde gözlerim kapanıyor. Ne kadar kötü bir fikir... ama yine de inanılmaz derecede seksi. Burnunu kıvrımlarımın arasında gezdiriyor, dilini dışarı çıkarmadan önce beni içine çekiyor ve ıslaklığımı yalıyor.

"Tadın günah gibi." Lex'in sesi amımda titriyor. "En sevdiğim günah."

Onun sözlerinin klitorisimin üzerinde dolaşmasıyla sonunda bir inilti kaçır. Ona doğru kıvrılıyorum ve bir an sonra, dilinin sert vuruşlarıyla ödüllendiriliyorum — labiamın bir tarafından aşağıya, diğer tarafına yukarıya doğru.

Parmaklarım onun ipeksi siyah saçlarına sıkıca tutunur, tırnaklarım kafa derisine batarken derimin altında havai fişekler patlar. Dilini gittikçe daha yukarıya doğru hareket ettirir ve sonra tamamen çekilir. Ancak, çaresizlik içinde çılgık atamadan, dudakları amımın tepesindeki sinir demetini kapar ve emmeye başlar. Sırtım kavislenir.

"Ah!" Işıklılar havai fişek gibi patladı. Bir kız buna alışabilirdi — açlıktan ölen canavarlar gibi onu yiyen birden fazla erkek ve onun onlar için on yıllardır yedikleri ilk yemek olması.

Lex sert elleriyle uyluklarımı kendine doğru sıkıştırdı ve daha sert bir şekilde tekrar daldı. Dili klitorisimin üzerinde kayarak beni titretti, sonra daha derine dalarak açıklığıma doğru kayd.

dışarı sızan ıslaklığı yaladı, dudaklarının ve dilinin yoluna çıkan her şeyi yutkunması, SUV'nin sessiz iç mekanında sapkın bir ses çıkardı. Artık soğuk bile değildi. Tek hissedebildiğim, vücuduma bastırılan vücudunun ısıydı.

Nefeslerim yüksek sesle, arabada yankılanıyor, nefes nefese kalıyorum ve inliyorum. Kalçalarım sarsıldığında beni yerinde tutmak için tutuşunu sıkılaştırıyor ve beyaz sıcak zevkin şoku beni uzaklaşmak istememe neden oluyor. Yapmamalıyım, ama bunu da seviyorum. Tek yapabileceğim Alexio Medicci'nin yarattığı dalga dalga gelen zevki yaşamak.

Ter damlacıkları cildimde beliriyor, şakaklarımdan saç çizgime doğru kayıyor, kalçalarım dönüyor ve dudaklarına, dişlerine ve diline sürtünüyor. Lex am yalamada ustadır ve onu bacaklarımdan arasına almamın ne kadar aptalca olduğunu unutturur. Kalın parmaklarından biri amımın açıklığını bulur ve klitorisimin üzerinde dilini yukarı aşağı hareket ettirirken içeri bastırır. İçime girip çıkarken ileri geri, ileri geri. Boğazımdan bir çığlık kopar ve gözyaşları gözlerimi yakar, kirpiklerimi ıslatır ve kirpiklerim birbirine yapışır.

"*Siktir.*" diye inlerim, başımı koltukta ileri geri sallayarak. Suni deri artık bana yapışmıyor. Vücudumdan akan ter, içime giren parmağı taklit ederek, seks hareketlerini taklit ederek, içime girmeye çalışırken yüzeyde kaymama neden oluyor.

Lex inliyor ve bacaklarımdan arasındaki adama bakarken kirpiklerim açılıyor.

Lex inliyor ve bacaklarımdan arasındaki adama bakarken kirpiklerim açılıyor. Amımdan uzaklaşıyor, o karanlık gözleriyle beni izliyor — derinliklerinde her gri izi yok etmekle tehdit eden yanan közler. Sertleşmiş penisi kot pantolonunun önünden gergin, sert ve tehlikeli bir şey. Dişlerimi alt dudağıma batırırken ona bakıyorum.

"Bana öyle bakma." Lex'in sesi vahşi bir hırıltı gibidir.

"Neden?" diye meydan okurum. Kendimi tutamıyorum. Her zaman onlara karşı gelmek zorundayım, kendimi onların sert varlıklarına karşı itmek ve iddia ettikleri kadar güçlü olup olmadıklarını görmek zorundayım. Belki yeterince güçlerse, beni parçalanmaktan alıkoyabilirler.

"Çünkü bana sanki beni sikmek istiyormuş gibi bakmaya devam edersen, ben de yapabilirim."

Gözlerimi kırpyorum. "Bunun böyle olacağını düşünmüştüm," diyorum.

O sırtıyor ve bu onu gerçekten şeytani gösteriyor. "Bunu mu istiyorsun, bebeğim? Seni sikmemi mi istiyorsun?"

İster miyim? Artık ne istediğimi bilmiyorum, ama vücudumun ona yaklaşma ihtiyacıyla dolup taşıdığını biliyorum. Onun

gücünü hissetmek, bacaklarımın arasında bana zevk vermek için bana bağımlı bir aslan gibi... Ne kadar heyecan verici olurdu.

Arzum ilkel bir şey; tamamen dişler ve kan açlığı. Elini dış uyluklarımın üzerine kaydırarak bacaklarımı ona daha sıkı sarılmaya zorlaması nefesimi kesiyor. Lex başını çevirip bacağımın içini öpüyor. Geri çekilip doğrulduğunda neredeyse inleyecektim.

"Hayır." Ona uzanıyorum. Lanet olsun, az kalmıştı. Artık bu adamların bana ne tür bir zevk verebileceğini bildiğim için, istediğimde bunu alamamak haksızlık. Onların ısrarcı, pislik davranışlarına katlanmak zorundaysam, en azından bundan bir şeyler kazanmalıyım.

"Şşş." Lex sakın bir sesle beni susturur ve nazikçe kaldırıp arka koltuğa oturur. Beni kaldırırken kol kasları gerilir ben sırt üstü durmayana kadar kaldırıp kıcıımı kucağına oturtuyor. Gözlerimi kırıyorum.

Ben minyon bir kadın değilim. Kaslarım, karnım ve kalçalarım var. Beni kolayca itip kakamazsın, ama o sanki hiç ağırlığım yokmuşum gibi beni taşıdı. Kollarında tamamen ağırlıksız hissetmek çok seksi.

Aramıza bakıyorum. Göğsü çıplak ama kot pantolonu hala üzerinde. Lex'in elleri sırtımda yukarı doğru kayıyor ve sütyenimin kopçasını açıyor. Sütyenim öne doğru sarkıyor ve o, kayışları çıkarıp kenara atıyor, bakışları meme uçlarımda. Soğuk havada meme uçlarım sertleşiyor ve büzülüyor.

"Siktir, çok güzelsin bebeğim," diye mırıldanıyor, gözleri göğüslerime kilitlenmiş. Elleri yanlarımda sıkılıp gevşiyor. Hiç bu kadar yumuşak hissetmemiştim, bu kadar... Onun kollarında olduğum kadar esnek değilim. O sert ve katı, sıcaklık ve hayat dolu bir heykel gibi.

"Dokun bana." Sözler ağzımdan çıkmadan farkına bile varmadım. Gözlerindeki bakış o kadar özlem dolu ki içimdeki bir şey buna karşılık veriyor.

Fırtına bulutları gibi gözleri yüzümde dolaştıktan sonra göğüslerime geri döndü. Bir eli yanımdan yukarı doğru kaydı ve sonra beni avuçladı. Göğsümden bir inilti patladı ve başım geriye doğru eğildi. Elinde göğsümü sıkıp, parmakları meme ucumu kavradı ve sıkıştırdı.

Şok edici bir acı, hızla zevke dönüşerek amımın derinliklerine doğru fırladı. Kalçalarım otomatik bir dürtüyle hareket ederek, kot pantolonunun içinde gerginleşen sert penisine doğru indi. Göğsünden bir inilti yükseldi. Titreyen yankı, onun vücudundan benimkine geçti.

Lex diğ er g  s m  de yakalar ve aynı hareketi tekrarlar. İkisini de sıkıp meme u larımlı  imdikler ve bırakır. Damarlarımdan  im ekler geçerken ona s rt n r m. Tekrar tekrar onun sikine batarım, amımın hassas eti pantolonunun sert kuma ı üzerinde hareket eder.

Ter damlacıkları omurgamda belirip aşağı doğru akıyor. Gözlerimi kapatıyorum. Gözlerimi kapatıp her şeyi unutuyorum. Nerede olduğumuzu, onun kim olduğunu, *benim* kim olduğumu unutuyorum ve sadece *hissediyorum*.

Lex'in penisini içime almadan ona s rt nmek, şimdiye kadar yaşadığım diğ er tüm deneyimlerden çok farklı. Sanki ikimiz de çok yanlış, çok tabu bir şey yapmak üzereyiz, kendi akıllarımızı sorguluyoruz. Ama bir kez bu yola girdiğimizde, durmak yok.

Nefeslerimiz birbirine karışıyor, o g  s lerimden ayrılırken, meme u larımlı onun dokunu larından ağrıyor ve acıyor. Elleri kal alarımlı kavırıyor ve beni daha sert bir şekilde kendine çekiyor. Daha hızlı, daha yükseğe ve sonra daha aşağıya hareket etmemi zorluyor. Gözlerim açılıyor ve vücutlarımızın arasına bakıyorum, amım onun pantolonundaki sert  i kinliğin üzerinde ıslak bir leke bırakıyor. Nefes nefese, ter içinde, hırıltıyla, ula amayacağım bir rahatlama için sessizce yalvararak, omuzlarını sıkıyorum ve parmakları derime batarken inliyorum. Yarın . Havada seks kokusu yoğun, sadece arka pencere ve kapıdan içeri s z len rüzgarla biraz hafifliyor.

Burada, ıssız bir yerde, d   manım olarak gördüğüm bir adamın kucağında çıplak bir şekilde, ge mi imdeki tüm orgazmları mahvedecek bir orgazma doğru ilerlerken, burada olduğumun farkında bile değilim. O tarafından ezilmi , tüketilmiş durumdayım ve bundan zevk alıyorum.

"İ te böyle, bebeğim," Lex dişlerini sıkarak söylüyor. "Al onu. Beni kullan, kendini tatmin etmek için. Senin par alanmanı görmek istiyorum."

Gözleri artık aramızda değil, yüzümde. Utanmam gerekirdi. Kendimden utanmam gerekirdi. Ama utanmıyorum. Başkalarının benim hakkımda ne düşündüğünü umursamayı çoktan bıraktım. Neden umursayayım ki, ben kendim olmak zorunda olan tek kişi benim? Benim derimde yaşamak ve ben olmak zorunda olan tek kişi benim. Benim bedenimle veya hayatımla ne yapacağıma onlar karar veremez. Onlar çekip gidebilir, ama ben her zaman ben olacağım.

"S r beni, bebeğim," diye ısrar ediyor Lex. "İçine girip seni doldurmamı istediğin gibi s r beni."

Titriyorum, o kadar yakınımlı ki, diğ er tarafta beni bekleyen zevki neredeyse tadabiliyorum. Bir şey beni geri çekiyor. Bir şey

bunu yapmamı engelliyor ve ne kadar denersem deneyeyim başaramadıkça, o kadar daha fazla sinirleniyorum. Lex'in sikinin üzerinde daha sert bir şekilde yükselip alçalırken başım zonkluyor.

Hiç bir kızın bunu yapmasına izin veren başka bir erkek tanımadım. Onu sikini çıkarmadan kullanmak, ama o tam da bunu yapıyor. Eli kıcımlı kavlıyor, pantolonu vücuduma çarparken beni daha hızlı hareket ettiriyor. İnliyor ve diğer eli bacaklarımın arasına giriyor, ıslaklığımın içinde kayarak klitorisimin incisini bulana kadar ilerliyor.

Boğazımda bir çığlık patlıyor. Oradayım. Çok yakın. Neredeyse...

Klitorisimin hemen yanından kayıyor ve yemin ederim, onu sadece düşüncelerimle öldürebilseydim, bir küllere dönüşürdü. Göğsünden benim göğsüme yankılanan alçak kakhaha hem eğlenceli hem de acı verici. *İyi*, diye düşünüyorum. En azından acı çeken tek kişi ben değilim.

"Sana bakacağım, bebeğim," diye söz veriyor Lex. "Yemin ederim. Böyle olacağını biliyordum, çok güzelsin, sanki ellerimde ateş gibi."

Kendimi ateş gibi hissediyorum. Duman ve alevler SUV'nin işaretli ve kusurlu tavanına doğru yükseliyor. Kalın parmağını içime kaydırduğında kalçalarım sarsılıyor. Boğazımdan zevk çığlığı kaçıyor ve alt dudağımı kanın paslı tadını hissedecek kadar sert ısıriyorum. Parmağı itmeye devam ediyor ve sonra ikinci parmağı da ekleniyor. O

açıklığımı genişletirken inliyorum. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti, faturaları, okulu, işi ya da dünyadan ne kadar nefret ettiğimi düşünmemiştim. Gözlerimde ve kirpiklerimde biriken gözyaşları serbest kalıyor ve yüzümün yanlarından süzülüyor. Bunu durdurmalıyım. Bu, Nolan'la olanlara çok benziyor. İkisiyle de aynı şeyi yapamam, aynı şekilde değil.

Bu, onları aynı kişiymiş gibi davranmak olur ve onlar aynı kişi değil. Nolan... Lex...

"Lex," adı boğuk bir sesle çıkar. Bu ses onu daha hızlı, daha sert hareket etmeye itiyor gibi görünüyor. Beni göğsüne sıkıca bastırıyor, aramızda neredeyse hiç boşluk kalmıyor, sadece parmaklarıyla beni sikmeye devam edebilecek kadar.

Gözlerimin önünde yıldızlar dans ediyor. İçim yeniden ıslaklıkla doluyor, bacaklarımın arasındaki sıvının akışı, parmaklarının kaygan sesini daha da belirgin hale getiriyor. Kot kumaşı uyluklarımın içini sıyrıyor, bu da beni son uçuruma sürükleyen duygu karmaşasının bir parçası daha.

Lex öne eğilir ve alt dudağımı dişlerinin arasına alır. dilini kullanarak yarattığım yarayı yatıştırıyor, kanı yalıyor. İşte

bunu yapan şey. Amımda parmakları değil. Bana sürtünen sikiinin değmesi değil. Onun memelerimi çimdikleyip, çevirip, oynadığı anların hatırası ile memelerimin acı veren zonklaması bile değil. Onun öpücüğü, pis ve ve acı tadı, beni orgazma ulaştırıyor. Uyluklarım titriyor ve titriyor ve ben onun üzerine yığılıyorum, zevk beni sararken vücudum kilitleniyor. O kadar keskin ve ani ki, gözlerim geriye dönüyor ve içim hala içime giren parmakların etrafında kasılıyor.

Orgazmın geçmesi ne kadar sürer bilmiyorum, ama geçtiğinde kendimi hemen hemen aynı pozisyonda buluyorum. Lex'in kucağında oturmuş, başımı omzuna yaslamış, o da başımın arkasını tutuyor. Hala titremeyen bacaklarımın arasında, penisi artık sert değil, ama öncekinden çok daha ıslak bir nokta var. Yorgunluk uzuvlarımı çekiyor, uzun sarmalıyor ve beni karanlığa doğru çekiyor. Onun kazanmasına izin veremem.

Başımı kaldırıp altımdaki adama kaşlarını çatarak bakıyorum. O da bana bakıyor. Uzun bir süre ikimiz de tek kelime etmiyoruz.

Sonra, henüz kimsenin cevaplayamadığı tek soruyu soruyorum. "Neden?"

Lex öne doğru eğildi ve alnını alnıma bastırdı. Dilim imkansız bir boyuta şişmiş gibi hissederek zorlukla yuttum. "Çünkü," diye fısıldadı, başını ileri geri hareket ettirerek, "sen her zaman benim oldun."

Boğazım çalışıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. Onu reddetme, ona kimsenin malı olmadığımı söyleme ihtiyacı dilimin ucunda. Orada asılı kalıyorlar, asla gelmeyen sessiz bir reddetme ve şimdi hiç gelecekler mi diye merak ediyorum.

37

JULIET

Akrep Kralları takıntılıdır. Bu gerçek, küçük bir ayrıntı olmasaydı o kadar da sorun olmazdı. Takıntısının nesnesi benim.

Silverwood'un geri kalanının benden nefret ettiğini düşünürsek, bu bir muamma.

Lex'le geçirdiğim *gecenin* ardından, beni kaçırmaya niyetleri olmadığı giderek daha açık hale geliyor. Her sabah Nolan beni okula götürüyor ve her öğleden sonra ya kütüphanede ödevlerimi yapıyorum ya da işim varsa Lex ya da Gio beni Tangier'e götürüyor.

Herkes bunu konuşuyor: Silverwood Prep'in düşmüş prensesi, Akrep Kralları'nın küçük fahişesi oldu. Bunun başından beri planları mıydı yoksa gerçekten umursamıyorlar mı, gerçekten bilmiyorum.

"Selam." Amfitiyatro sahnesinin kenarında uzanmışken, başımın yanına bir çanta düşer. Mads yanıma oturup bacaklarını kenara sarkıtınca başımı kaldırıp ona bakarım. "Bütün hafta burada mıydın?" diye sorar rahat bir tavırla. "Seni hiç görmedim."

Elimi havada salladım. "Meraklı gözlerden kaçmaya çalışıyordum," dedim.

Burun kıvırdı ama cevap vermedi. Bunun yerine çantasını kucağına aldı ve içinde bir şeyler aramaya başladı. Plastik hışırtı sesleri duyulduktan sonra eli görüş alanıma girdi, parmaklarında parlak sarı bir torba sallanıyordu. "Al," dedi. "Kings sana pek yemek vermiyor galiba."

Çantayı alıyorum ama onun varsayımını düzeltmiyorum. Aslında Nolan'ın yanında kaldığımdan beri tek başıma olduğum zamankinden daha iyi besleniyorum. Nolan, yemeklerin içinde kaybolduğu boş bir çukur gibi. Acaba kas kütlelerini korumak için bu kadar çok yemek yemek zorunda mı?

Mads ve ben sessizce otururken, poşeti açıp tuzlu lezzetli bir parça çıkarıyorum, cipsleri ağzıma atıp çiğniyorum. Okul binasının ötesindeki otoparkın üzerine sis çökmüş,

yerlere çökmüş ve her şeyi ıslatmış. Amfitiyatro sahnesi, burada oturmak için tek kuru yerlerden biri, bu yüzden neredeyse yalnızız.

"Ee," diye başlıyor Mads, "bu gece gidiyor musun?"

Ne demek istediğini sormama gerek yok, tüm okul bunu konuşuyor. Silverwood Scorpions'ın bu akşam maçı var ve rakibi de benim eski okulum Silverwood Prep. Ağzıma bir cips daha atıp düşünceli bir şekilde çiğniyorum ve cevap veriyorum.

"Sanırım gitmemi bekliyorlar," diye geçiriyorum. Ve bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. Sonuçta artık arabam yok ve dairemden taşındığımdan beri okula gidip gelmek için arkadaşlarıma güveniyorum.

Mads iç çekip sahneye yaslanıyor, iki elini betona koyup bacaklarını kenarda sallıyor. "Oturmak istersen ben de seninle gelirim," diyor.

"Benim gitmem iyi olmaz," diyorum.

"Neden?" Mads bana bakar. "Eski sevgilin orada olacak diye mi?"

Omuz silkiyorum. "Sadece o olmayacak," diye itiraf ediyorum, "ama evet, eski okuldan kimseyle karşılaşmak istemem. Bu tarafa hiç gelmezler, o yüzden sorun olmadı..." Sözlerim yarım kalıyor ama Mads ne demek istediğini anlıyor; babamın tutuklanmasından sonra kendi başıma yaşamaya karar verip eski hayatımı geride bıraktığımdan beri eski hayatımdan kimseyi görmedim.

Bir anlık sessizlik geçer ve Mads dikkatini otoparka verir, ben elime aldığım cips paketine bakarken yüzü görüş alanımdan kaybolur. Midem daha fazlasını istercesine guruluyor. Boyun eğip bir tane daha ağzıma atıyorum.

"Peki, ben gitmeliyim." Mads sonunda sessizliği bozar. "Ben gazete fotoğrafçısıyım ve maç için başka kimse yok. Eğer bir partner lazım olursa, ben oradayım."

Cipslerin geri kalanını bitirip, doğrulup boynumu yana doğru çeviriyorum. Göz ucuyla ona bakarak teklifini düşünüyorum. Pazartesi günü Scorpion Kings ile okula geldiğimden beri Roquel'in bütün hafta peşimden ayrılmaması beni şaşırtmıştı. Silverwood Public'i tek başıma halledebileceğimi düşünmeme rağmen, belki de yanılmışım diye düşünmeye başlıyorum. Son bir haftadır yirmi dört saat erkeklerin etrafında olmak beni çok yordu. Mads bana onlardan uzaklaşmam ve biraz nefes almam için söz verdi. Bu zeytin dalını kabul etmemek delilik olur.

"Evet," diyorum, elimdeki poşeti buruşturarak. "Eğer gitmekten kurtulamazsam, seninle takılırım."

Başını bana çevirir, dudaklarında parlak bir gülümseme belirir. "Bu, numaranı alabilir miyim demek mi?" diye sorar, kaşlarını kaldırarak.

Sinirli bir homurtuyla, Nolan'ın yanına taşındığımdan beri taşımak zorunda kaldığım cep telefonumu çıkarıp ona uzattım. "Al, numaranı yaz ve kendine mesaj at," dedim. "Ben bunu atacağım."

Mads cep telefonunu alırken ben ayağa kalkıp, tentenin hemen dışındaki çöp kutusuna doğru yürüdüm. Boş cips poşetini çöp kutusuna attıktan sonra yanına döndüm. Ona ulaştığımda, cep telefonunu bana uzatmış ve ayağa kalkıyordu.

"Sonra mesaj atarım," derken öğle yemeği için ilk zil çalar.

Çantamı alıp ikimiz birlikte içeri giriyoruz, içeri girer girmez ayrılıp içeri girer girmez ayrılıp zıt yönlerde doğru ilerliyoruz. anında insanlarla dolup taşıyor ve bir sonraki dersime gitmeye çalışırken kalabalık bana çarpıyor. Dişlerimi sıkarak, itişip kakışmayı ve yarı kasıtlı omuz darbeleri görmezden geliyorum. Bu hafta öncekilerden biraz daha kolay geçti ve bunun Akrep Kralları ile hiçbir ilgisi olmadığına dair kendimi kandırıyorum.

Sert bir ayak ayağıma çarptığında, yeterince katlandım. Harekete geçen kaltağı kenara itip kalabalığın dışına çıkıyorum ve sırtımı duvara dayayarak diğerlerinin geçmesine izin veriyorum. Başka bir kavgaya karışmaktansa derse geç kalmayı tercih ederim. Müdür Long ne düşünürse düşünsün, kavga çıkarmak asla benim görevim değildir, ama okulun kum torbası olmaya da kesinlikle izin vermeyeceğim.

Bir sonraki dersine yetişmek için koşuşturan öğrencilerin arasından çıkmalı otuz saniye bile geçmemişti ki, iri bir kol omuzlarıma dolandı ve ucuz kolonya kokan bir göğse yapıştırıldım. Burnumu kırıştırarak geri çekildim ve başımı kaldırdım.

"Hey, Akrep Sürtük." Adamı futbolcularından biri olarak tanıdım, ama sadece o kadar değil, o Roquel'in şenlik ateşinde becerdiği adamdı. Hudson Grey. Hakaret bir saniye sonra kulaklarıma çarptı.

Bu sefer onu ittiğimde, çok daha fazla enerji ve öfkeyle yapıyorum. Kolunu benden kayacak kadar sertçe itiyorum. "Bana dokunma lan," diyorum sertçe. "Ve bana öyle deme."

Hudson, benim sinirlenmemden hiç etkilenmemiş gibi sırtıyor. "Ne oldu?" diye soruyor, arkadaşlarından biri - şenlik ateşinden tanıdığım biri, ama adını hatırlayamıyorum - onun arkasına geçiyor. "Gerçeklerin ortaya çıkmasından hoşlanmadın mı?"

, ama adını hatırlayamıyorum) arkasına gelir. "Gerçeğin böyle ortaya çıkmasından hoşlanmadın mı?"

"Artık saklamanın ne anlamı var?" diye sordu arkadaşı, ona yaklaşarak. "Herkes artık senin Akrep Krallarının küçük oyuncağı olduğunu biliyor, Donovan."

Ellerimi yumruk yapıp yanına indiriyorum. "Sen hiçbir şey bilmiyorsun."

İkisi birbirlerine bakışır ve sonra bana sırtarak gülümser. Ne bilebilirler ki? Belki Nolan'la ve sonra Lex'le bir ilişkim olmuştu, ama ben fahişe değilim. İkisiyle de yatmadım.

Hudson yaklaşır, yüzünde ilgiyle dolu bir ifade vardır. Arkadaşı ise geride kalır, sanki arkalarından birinin çıkmasını bekler gibi omzunun üzerinden bakmaktadır. Kaşlarımı çatarım. Koridorda ikinci bir uyarı zili çalar ve bakınca çoğu öğrencinin sınıflarına gitmek için yan koridorlara dağıldığını görürüm.

Kafamı sallayıp Hudson ve arkadaşından bir adım geri çekildim. "İkiniz de siktirin gidin," dedim ve arkamı dönüp gitmeye başladım.

"Seninle yatmayı tercih ederiz," diye Hudson arkamdan bağılıyor. "Seni çok iyi becerdiğini ve artık lağımdaki adamlarla yatmayı umursamadığını duyduk."

Tepki verme. Vücudumdaki her kas gerilir, bu iki kelime kafamda yankılanır. *Sakin onlara kendini kaybetmenin zevkini yaşatma.*

Ama o duygu orada. Dönüp ikisine de deli gibi saldırma dürtüsü. Ayaklarımın onların sıklerine çarptığı anda alaycı sırtışlarının kaybolduğu görüntü zihnimde dolanıyor — ne yapmak istediğimi yüksek sesle hatırlatıyor. Yine de bir ayağımı diğerinin önüne koyup onları geride bırakıyorum.

Derse tam zamanında yetişiyorum, kapıdan içeri girerken son zil çalıyor ve öğretmenim bana azarlayıcı bir bakış atıyor. Onu görmezden gelip yerime oturuyorum ve dersin geri kalanında göğsümde kabaran öfkeyi bastırmaya çalışıyorum.

göğsümde kabaran öfkeyle mücadele ederek geçiriyorum. Cory'nin spor salonuna gitmeyeli çok uzun zaman oldu.

Dersin ortasında cebimdeki telefon titriyor ve ekranı kontrol etmek için masamın altından çıkarıyorum. İlk mesaj yeni bir numaradan gelen basit bir "merhaba" ve bunun Mads'in telefonundan geldiğini anlamam biraz zaman alıyor. Kayıt ettikten sonra, Tecritli bir şekilde, birinin beni araması beni rahatlatır.

GIO: Maçtan önce antrenmanım var. Okuldan sonra sahaya gel.

Mesaja kaşlarımı çatarak cevap vermemeye karar verdim. Bu açıkça yanlış bir hareketti çünkü bir sonraki dersin zili çalarak sınıfların değişeceğini haber verdiğinde, koridora çıktığımda Gio'nun beni beklediğini gördüm. Sırtı dolapların duvarına yaslanmış, başı geriye eğilmiş, çok yakışıklı yüzünde ukala bir gülümseme vardı.

"Hey, hazırlık sınıfı kızı." Elini bana doğru kaldırıyor.

"Ugh, okul dışında sana katlanmak zorunda kalsam bile, burada beni rahat bırakamaz mısın?" diye soruyorum.

Öğrenciler etrafımızda akın akın geçiyor, gözleri bizim aramızdaki konuşmaya kilitlenmiş. Televizyonda bir dizi prömiyeri izlenir gibi izleniyor olmamız

boynumun arkasındaki deri kaşınmaya başlıyor. Bir sonraki dersime doğru dönüyorum ve Gio da kolayca yanıma yaklaşarak adımlarımı takip ediyor.

"Olmaz," dedi. "Mesajıma cevap vermedin." "Sen soru sormadın ki."

Gözlerini devirdiğini görmüyorum ama hissediyorum çünkü bakışlarımı ileriye doğru sabit tutuyorum. "Hadi ama, Prep Girl, bu gece işin yok ve maçtan önce hepimiz antrenmanda olacağımız için Nolan'a geri dönmek için araban da yok. Gelebilirsin. Başka nereye gideceksin ki?"

Seçeneklerimin olmadığını hatırlatılmasından nefret ediyorum.

Gio'ya cevap vermediğimde, homurdanarak önümde dönüp aniden durdu ve aynı şeyi yapmamı ya da ona çarpma riskini almamı istedi. Kaşlarımı daha da çattım.

"Çekil." Gözlerimi kısarak bu kelimeyi dişlerimin arasından sıkarak söylüyorum.

Ellerini yatıştırıcı bir hareketle kaldırır. Bu hareket beni ona yumruk atmak istememe neden olur. "Tamam, peki," der. "Sana bir teklifim var."

Ona anlaşmasını tam olarak nereye koyacağını söylemeden önce — o kadar yukarıya ki boğazına takılır — Gio kot pantolonunun arka cebine uzanır ve

bir anahtar takımı çıkarır. Anahtarları önümde sallamaya başlar.

"Sana birkaç saatliğine özgürlüğünün anahtarlarını vereceğim," diye başlıyor, gümüş anahtarları bir anlığına başımın üzerinde salladıktan sonra yere düşmeden diğer eliyle havada yakalıyor, "ve bu akşam maça geleceksin."

Omuzlarımı geriye doğru çekiyorum. "O anahtarlar kimin?" diye soruyorum. Onun Firebird'ünün anahtarlarına benzemiyorlar ve

Scorpion Kings'in beni sahte bir güvenlik hissine kapılmam için kandırıp, çalıntı araçla dolaştığım için tutuklanmamı sağlayacağını düşünmüyorum.

Gio sırttı. "Lex'in arabasını mahvettiğin için," diye kaçamak cevap verdi, dudakları eğlenmeden titriyordu, "garajdan bir araba ödünç almak zorunda kaldı."

"İşinden mi?" diye netleştiriyorum.

Gio başını sallar. "Evet. Muhtemelen alışık olduğun türden bir araba değildir" — işte yine, onların seviyesinde olmadığımı hatırlatan sözler. Bir zamanlar onlardan ve bu okuldaki diğer herkesten tamamen ayrı bir ligde olduğumu

ve bu yüzden onlardan biri olmadığımı hatırlatıyor—"ama seni A noktasından B noktasına götürür."

Kollarımı kavuşturup kendimi anahtarlara değil, onun yüzüne bakmaya zorluyorum. Bir haftadır ilk kez yalnız kalacağım düşüncesi o kadar cazip ki, tuzağa düşme riskini göze almaya değer. Cory'nin spor salonuna gidip öfkemi biraz atabilirim. Daireme gidip onların paketlemeyi unuttuğu bazı eşyaları alabilirim. Ya da

... şehirden çıkıp gitmek. Ancak bu son düşünce aklıma gelir gelmez kendimi düzeltirim. Şehirden çıkmayacağım ve kesinlikle başkasının arabasıyla gitmeyeceğim.

"Ve bu 'özgürlük' için tek şart" — ellerimi kaldırıp hava tırnak işareti yapar — "bu akşam senin aptal maçına gelmem mi?" Gio kaşlarını kaldırır. "Silverwood'un her maçında

"Hazırlan," diye hatırlatıyor. Yaklaşırken nefesim kesiliyor, göğüslerimiz birbirine değene kadar durmuyor. Onun sıcaklığı önümü yakıyor ve geri çekilmeyi reddediyorum. Ona bu zevki yaşatmayacağım. "Artık bunun için övgü almayabilirsin, ama istersen hala benim için tezahürat yapabilirsin, Prep Kız."

Anahtarları elinden kapıp uzaklaşmaya başlıyorum, gereksiz alaylarına cevap verme zahmetine bile girmiyorum. Koridorun yarısına geldiğimde, arkamdan eğlenceli bir ses duyuyorum.

"Maçta görüşürüz, Juliet!" diye bağırıyor ve birkaç kişinin daha başını bize çevirmesine neden oluyor. "Ön koltuğa sana küçük bir hediye bıraktım."

Hiç tereddüt etmeden, bir elimi omzuma kaldırıp ona orta parmağımı göstererek yürümeye devam ediyorum.

38

JULIET

Araç, normalde inşaat malzemesi taşımak için kullanılmış gibi görünen boktan bir kamyonet. Gio'dan aldığım anahtarlıkta bulunan düğmeye bastığımda, farlar donuk sarı renkte yanıp söner ve ben araç doğru yürüdüm. Alt kısmının ne kadar paslanmış olduğu ya da ön camın ortasından yukarı doğru uzanan bir çatlak olduğu umurumda bile değildi. Bu araca erişimim vardı ve tek başımaydım.

Sürücü kapısının kilidini açıp arabaya atladım ve anahtarı kontak anahtarına soktum. Birkaç deneme, bolca ter ve nefesimi tutmam gerekti, ama sonunda kamyonet çalıştı ve motor şiddetli bir öksürükle hayat buldu. Rahat bir nefes alıp Gio'nun bıraktığı "hediye"yi bulmak için yanımdaki koltuğa döndüm. Kısa bir süreliğine yalnız kalmanın verdiği heyecan, gördüğüm manzara yüzünden tamamen mahvoldu.

Yüzümü buruşturarak, Scorpion takımının renkleri olan indigo mavisi ve beyaz renklere boyanmış fırırlı ponpon kız üniformasını kaldırıyorum. Kıyafet, Silverwood Prep'e giderken giydiğim kıyafete benziyor. Tek farkı Hazırlık akademisinin renkleri gümüş ve beyazdı ve etekler ayrıydı. Public'in ponpon kız üniforması uzun bir takım elbise ve bakın ...içine erkek şortu dikilmemişti. Gözlerimi devirdim ve rahatsız edici kumaşı yere attım.

Park yerinden çıkıp yola doğru ilerlerken, aylardır ilk kez yönümü kendim belirlemenin verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Cam eski bir manivelalı ama umurumda değil. Camı dikkatlice yarıya kadar indirip, soğuk havanın kabine girmesine izin vererek Apartman kompleksine doğru ilerlerken, lisenin binasının etrafında dönen sarı otobüsleri geçiyorum.

Yirmi dakika sonra, çok fazla trafiği atlatarak, apartmanımın otoparkına girip kamyonetin önünü ofise doğru çeviriyorum. Kapıyı kapatıyorum. Aracı durdurup camı açık ve çantamı ön koltukta bırakarak, kapıyı çalmadan doğrudan Bayan Ritchie'nin ofisine giriyorum.

Bayan Ritchie, kırışık elleriyle eski moda bir fareyi sıkıca tutarak solitaire oynuyor. Ön kapı zili çalınca başını kaldırıyor ve beni tanıdığı anı görebiliyorum. İlk başta kibar olan tavrı bir anda rahatsızlığa dönüşüyor.

"Dairemin hasarı ne zaman tamir edilecek?" diye soruyorum, nezaket kurallarına aldırış etmeden.

Bayan Ritchie burnunu çekerek, zaten sivri olan burnunu bana doğru kaldırır. "Onarabileceğimiz zaman onarılır," der kibirli bir şekilde. "Şu anda çok işimiz var."

"

Evet, muhtemelen bu apartman kompleksi herkesin başının üstüne yıkılmak üzere olduğu için. Bunu söylemek yerine, yaşlı bayana sıkı bir gülümseme sunuyorum. "En azından bir zaman çizelgesi verebilir misiniz?" diye ısrar ediyorum. "Mümkün olduğunca çabuk geri taşınmak istiyorum."

Bayan Ritchie benden başka bir yere bakarak bilgisayar ekranında bir şey tıklıyor. "Muhtemelen birkaç hafta sürer," diyor ilgisiz bir şekilde. "Bir dahaki sefere parti vermeye karar verdiğinizde bunu düşünmelisiniz." Bir an durup bana bakar, yüzünü aşağı eğerek burnunun ucuna kadar kayan gözlüklerini düzeltir. "Ayrıca, parti vermek kira sözleşmenize aykırıdır. Binada parti verilmesi yasaktır."

Bahse girerim binada cinayet de yasaktır.

"Parti vermedim," diye hatırlatıyorum. "Okuldan bazı... çocuklar bana şaka yaptı." Yalan ağzımdan yapmacık bir şekilde dökülüyor, ama Nolan'ın Ritchie'lere dairemdaki hasarı açıklamak için söyledikleri hikayenin aynısı. "Ve eminim daireyi daha çabuk tamir etmen karşılığında sana ekstra para teklif etmişlerdir."

Yaşlı ev sahibesi tekrar dikleşir ve derin bir nefes alır. "Evet, hasarın ne kadar kötü olduğunu belirlemek için bir müteahhit çağırmamız gerekiyor," der alaycı bir şekilde. "Onların programları çok dolu."

Dişlerimi sıkarak, içimde kaynayan öfkeyi zorlukla bastırıyorum. "Peki," derim ve masasının kenarındaki kartlıkta duran kartvizitlerden birini alırım. Kartı çıkarır ve kalemlikten bir kalem alırım. "Yeni bir telefon numaram var." Kartın arkasına bilgileri yazıp ona doğru uzatırım. "Ne zaman bir zaman çizelgesi hazır olursa bana haber vererseniz çok sevinirim."

Bayan Ritchie, yazdığım kartvizite sanki kişisel alanını ihlal eden bir böcekmiş gibi baktı. "Evet," dedi, "bunu mutlaka yapacağız."

Onu uzun bir süre izledim, yalanını yüzüne söylemeye değer mi diye düşündüm. Ne yaparsam yapayım, umurunda bile olmayacaktı. Arkanı dönüp ofisten çıktım. Şu anda bana yardım edebilecek tek bir yer vardı ve o da benim lanet dairem değildi.

Kamyonete geri biniyorum ve motorun ilk denemede çalışmasına şükrediyorum. Bir elimi direksiyona, diğer elimi koltuğun arkasına koyarak, bu sabah okula giderken giydiğim kot pantolon ve tişörtle ne kadar zorlukla eve girebileceğimi düşünüyorum. en azından spor ayakkabı giymeyi akıl etmişim.

On dakika sonra, ödünç aldığım aracı Cory'nin spor salonunun hemen arkasındaki otoparka yönlendiriyorum. Göğsüm sıkışıyor ve arabadan çıkıp binaya girene kadar rahatlayamıyorum. Bir an için öylece duruyorum, vücut kokusu ve temizlik spreyi kokusu duyularımı dolduruyor. Sonra omuzlarım gevşiyor ve kulaklarımın yanından aşağı iniyor.

"Hey, kızım, uzun zamandır görmedik!" Spor salonunun arkasından tanıdık bir ses duyuldu.

Dudaklarım gülümser ve bir dizi koşu bandının etrafından dolanarak, geniş bir gülümsemeyle ve her zamanki gibi at kuyruğu şeklinde toplanmış dreadlockları olan esmer adamın yanına doğru yürürüm.

"Selam Cory. Biraz sparring yapalım mı?"

Cory kalın kaşlarından birini kaldırarak, bakışlarını giysilerimin üzerinde gezdirir. Başını sallar. "Haftalarca ortadan kayboluyorsun ve geri geldiğinde ilk istediğin şey kavga mı?" Gülerek arkasını döner ve beni takip etmem için işaret eder. "Hadi kızım. O sıska kışını hazırlayalım."

Gülerek onun peşinden gittim. Sıska kışım olsun ya da olmasın, iyi bir kavga bu akşamki futbol maçını izlemeye değer hale getirebilirdi.

Üç saat sonra, Cory'nin yeni öğrencilerinden biri sayesinde vücudum ağrıyor, birkaç yeni morluk ve yaralı dudaklarım var. Tabii çok uzun süredir antrenman yapmadığım da cabası. Her şeye rağmen, ödünç aldığım kamyonetin kabinine atladığımda hiç bu kadar sakin hissetmemiştim. Ne yazık ki, giysilerim biraz ter ve biraz kanla kaplı.

Aracın gürültüyle çalışmaya başlamasıyla kendime baktım ve yüzümü buruşturdum. Gözlerim Gio'nun bana bıraktığı üniformaya kaydı. O lanet şeyi giymem imkânsızdı. Bunun yerine, erkek kokusu gibi kokmaya razı oldum ve okula doğru yola çıktım.

Yolun yarısında, cebimdeki telefon titredi. Eski BMW'mde olmadığımı hatırlamadan önce radyoya uzandım. Artık arabam yok

ve bu da kesinlikle yüksek teknolojili değil. Bluetooth düğmesi yok. Yüzümü buruşturarak, kırmızı ışıkta yavaşlayıp cep telefonumu cebimden çıkarır, yeşil düğmeye basar, hoparlörün açık olduğundan emin olur ve telefonumu yanımdaki koltuğa koyarım.

"Ne?" Bu numarayı bilen çok az kişi var. "Hey, bu akşam maça gelmeye karar verdin mi?" şaşırtıcı bir şekilde arayanlar o pisliklerden biri değil, Mads'ti.

"Evet, aslında şu anda oraya gidiyorum," diyorum.

Mads rahatlamış bir ses çıkarır. "Harika. Aslında ben çoktan geldim, seni bekliyorum."

"İyi olur." Bunun üzerine telefonu kapatıp, kalan yoluma konsantre oldum.

Birkaç dakika sonra, okulun öğrenci otoparkına girer ve Mads'in tanıdık beyaz sarı saçlarını görürüm. Okulun etrafından futbol sahasına giden yolun kenarındaki kaldırımında bekliyor. Kamyoneti arkaya park edip, arabadan atlayıp ona doğru yürürüm. Yaklaştığımı görünce gözleri fal taşı gibi açılır.

"Ne oldu sana?" diyor.

Kaşlarımı çatıp onun baktığı yöne bakıyorum. "O kadar da kötü değil, değil mi?" "Kot pantolonunda kan var," diyor. "Kavga mı ettin?" kavga mı ettin?"

"Benim değil," diyorum.

Gözlerini bana dikti. "Nedense bu beni rahatlatmadı." Mads başını salladı. "Bu halde maça çıkamazsın."

Boynumun arkasında soğuyan ter, saçlarımın buklelerini cildime yapıştırıyor. Yüzümden bir tutam saçımı üfleyip kaşlarımı çatıyorum. "Giyecek başka bir şeyim yok." Gio'nun bana bıraktığı o aptal ponpon kız üniformasını giymek de kesinlikle söz konusu değil. Onlara bu zevki yaşatmaktansa o aptal şeyi yakarım.

Mads uzanıp elimi tuttu. Kamerasının askısını boynuna geçirdi ve beni binanın yönüne doğru çekti. "Dolabımda fazladan kıyafetlerim var," dedi. "Ödünç alabilirsin."

Onun çok daha kısa boyuna şüpheyle bakıyorum ama yine de beni çekmesine izin veriyorum. Sonradan düşününce, Scorpion Kings'in bu kadar etrafımızda dolaştığını düşünürsek, biraz kan yüzünden çılgına dönmelerine şaşırmam. Onların nasıl tepki vereceği umurumda değil. Hayır. Hiç umurumda değil. Ama kendimi savunmak zorunda kalmazsam benim için daha kolay olur.

Bu yüzden Mads'in bunu yapmasına izin veriyorum, ya da en azından kendime öyle söylüyorum.

39

JULIET

Futbol sahasının ev sahibi tarafındaki tribünler indigo mavisi ve beyaz renkle kaplıdır. Mads ve ben, gömleklerini çıkarmış ve vücutlarına aynı renk boyalarla boyanmış gürültücü bir grup "Fuck the Spears!" diye bağırarak geçiyor. Dudaklarım eğlenerek seğiriyor. Bu gece, Silverwood Scorpions eski okulum Silverwood Spears ile karşı karşıya geliyor.

Ailem prestijini ve parasını kaybetmeden önce bile, futbolu veya okul sporlarını hiç sevmezdim. Annem iki nedenden dolayı cheerleader takımına girmem için ısrar etmişti: okul etkinliklerine katılmak üniversite transkriptinde iyi görünecekti ve daha da önemlisi, şişmanlamamı engelleyecekti. Uzun erkek basketbol şortu ve üzerinde "35" yazan eski bir forma giymiş haldeki vücuduma bakıyorum.

Mads bana bunun eski erkek arkadaşının futbol forması olduğunu söyledi. O zaman pek umursamamıştım ama şimdi neden tüm okulun önünde onu seks kaseti çektiği iddia edilen adamın formasını sakladığını merak ediyorum. O, başka bir grubun tribünden geçip bizi geçmesini beklerken, onu yan gözle izliyorum.

"Hadi, sahaya inmem lazım," diyor.

"Hadi, sahaya inmem lazım," diyor.

Hiçbir şey söylemeden aşağıdaki yeşil alana bakıp onun peşinden gittim. Öğleden sonra beri erkekleri ne gördüm ne de haber aldım ve bu durum bana tuhaf geliyordu.

Onlardan uzak kalacağım için heyecanlıydım, ama şimdi endişelenmeye başladım. Yirmi dört saat boyunca üç kişiyle birlikte olduktan sonra birkaç saat boyunca onlarla konuşmamak zor.

Mads ve ben tribünün ana kısmından aşağıdaki sahaya doğru ilerliyoruz. Durduğumuzda ıslak çimler spor ayakkabılarımızın altında eziliyor ve o kamerasını kaldırıp tribünleri dolduran öğrencilerin birkaç fotoğrafını çekiyor. Karşımızda, Silverwood Prep'in gümüş ve beyaz renkleri, saha spot ışıkları altında bir fener gibi parlıyor. Kollarımı kendime doluyorum ve o yöne bakmamak için başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum. Sinir bozukluğu

boynumun arkasında ve omurgamda yayılıyor. Cildim, çok büyük kemiklerimin üzerinde gerilmiş gibi hissediyorum. Midem bulanıyor.

Mads, hoparlörlerden takım duyuruları gelmeye başlarken, sahayı boydan boya geçerek büyük pankarta doğru ilerliyor. Mads'in diz çöküp kamerasını doğrultmasını izliyorum. Müzik çalıyor, kalabalığın uğultusunu neredeyse bastırıyor. Çok gürültülü.

Üzerinde "Silverwood Scorpions" yazan kağıt afiş takımın sahaya çıkmasıyla ikiye yırtılıyor. Arkamızdaki tribünlerden gelen tezahürat kulakları sağır ediyor. Yüzümü buruşturuyorum.

Yukarı bakıp koltukları taradım, gelen öğretmenleri ve kolları popcorn ve içeceklerle dolu ebeveynleri gördüm. Küçük çocuklar da vardı, onlarca çocuk, hepsi ceket giymiş, bazılarının yüzleri devlet okulunu temsil eden boyalarla boyanmıştı. Nefesim yüzümün önünde küçük beyaz bulutlar halinde çıkıyordu, keşke ceketimi getirseydim diye düşündüm.

"Tamam." Mads ayağa kalkar. "Sanırım makale için yeterince fotoğraf çektim. Hadi yukarı çıkıp yerlerimize oturalım. Ön sıradan birkaç tane daha çekeceğim."

Tanrıya şükür. Mads uzanıp beni durdurduğunda tribüne doğru dönerim. Arkamızı işaret eder ve ben parmağının izlediği yönü takip ederim. Takımın toplandığı yerden üç kişi ayrılır ve bizim yönümüze doğru gelir. O vücutları her yerde tanırım. Nolan, Lex ve Gio'nun yaklaşmasını izlerim.

Nolan kaskını ilk çıkaran oldu, diğerleri de onu takip etti, ama ilk konuşan Gio oldu. "Hey, sana bıraktığım kıyafet nerede?" diye sordu.

Mads bana bir bakış attı ama ben görmezden geldim. "Artık ponpon kız değilim, salak," dedim. "Ve senin oyuncak bebeğin de değilim."

Gio, formaya bakmaya devam ediyor. Sanki onu çekmek istermiş gibi bana uzanıyor ama ben kolayca kaçıp Mads'in diğer tarafına geçiyorum. "Beğenmedim," diyor sert bir sesle. "Çıkar şunu."

"Hayır!" İstesem bile, okulun yarısının önünde soyunmam imkânsız. Zaten ensemde keskin bakışlar hissediyorum ve bu, omurgamda karıncalanma hissi yaratıyor. Ne düşündükleri umurumda değil ama günün her saniyesinde mikroskop altında hissetmekten bıktım.

Gio eğilip kendi tişörtünün kenarını tuttu. "Eğer lanet olası bir tişört giymek istiyorsan..."

Tam çıkarmak üzereyken Nolan uzanıp kafasına bir şaplak atar.
"Giysilerini çıkarma, pislik."

Gio formayı bırakır ama gözlerini bana diker. "O forma kimin lan?" diye sorar.

Gözlerimi deviriyorum. "Seni ilgilendirmez..."

"Dudaklarında kesik mi var?" Nolan'ın sorusu sözümü keser ve ben somurturum.

"Tanrım, iki saniye geri çekilebilir misiniz?" diye bağıriyorum ve üçü birden bana saldırmak üzereymiş gibi öne doğru adım attıklarında onlardan uzaklaşıyorum.

"Öğleden sonra nereye gittin?" Gio'nun sesinde tehlikeli bir ton vardı.
"Biri sana sataştı mı?"

Gözlerimi devirdim. "Cory'nin spor salonundaydım," itiraf ettim.
"Sparring yaparken oldu, ama dediğim gibi, seni ilgilendirmez. Boş ver."

Birdenbire üçü de gevşer, duruşları rahatlar. Lex bir elinde kaskıyla öne doğru ilerler, diğer eliyle kesik yerine dokunur. Donakalıyorum, parmaklarının sıcaklığı yanağımı ve dudaklarımı okşar.

"Buna biraz hidrojen peroksit sürmelisin," diye fısıldadı. "İyileşmesine yardımcı olur."

Mads'in dörtümüze de dik dik baktığını hissediyorum ve cildimin yüzeyine sıcaklık yayılıyor. Yüzümü ellerinden çekip bir adım geri atıyorum.
"Ben iyiyim," diyorum, sahayı işaret ederek. "Sen gidip maça hazırlanmalısın."

Gio, kendine özgü alaycı gülümsemesini gösterir. "Bizi destekleyecek misin, Prep Girl?"

"Kazananı tebrik etmeyeceğim kim demiş?" diye karşılık veriyorum. Gülümsemesi genişliyor. "Ben öyle dedim."

Ah, kendine güveni biraz sarsılsa iyi olur. "Göreceğiz," diyorum, başımı sallayarak.

Mads bana yaklaşır, boynundaki kamera askısını yerine takar. Nolan ona gülümser ve başını sallar. "Bu tarafta kalın," der bize. "Siz buradayken sorun çıkmasını istemem."

Alaycı bir şekilde üst dudağımı dişlerimden çekiyorum. "Kıçımı ye."

Nolan'ın tarçın rengi gözleri bana dikilir. "Bu bir meydan okuma mı, yoksa teklif mi?"

Ona orta parmağımı gösterip uzaklaşmaya başladım, Mads ise tribüne çıkan merdivenlere ulaştığımda yetişmek için acele etti.

"Vay canına, sana gerçekten iyi bakıyorlar," diye mırıldanıyor Mads, sahadan çıkıp birkaç koltuk boş bırakılmış ön sıraya doğru ilerlerken.

Ben burun kıvrarak, "Hayır, beni kontrol etmeyi seviyorlar," diyorum açıkça. "Ve ben de onlara bu paranın karşılığını veriyorum." O boğazından bir ses çıkarıyor, ama bu onaylayan bir ses değil. İkimiz de oturana kadar bekliyorum, kığım tribünün buz gibi metal bankına yapışmış, sonra cevap veriyorum.

"Ne?" diye soruyorum.

Mads omuzlarını hafifçe silkiyor ve süveterinin yakasını kendine doğru çekiyor. Ben de boş boş çıplak kollarımı ovuşturarak bekliyorum.

"Senin içinden içini içini yiyen erkekler gibi davranmıyorlar." Dönüp bana bakar. "Sürdüğün kamyonet onlardan birinin miydi? Artık araban yok sanıyordum."

"Lex'in Nolan'ın çalıştığı garajdan ödünç aldığı araba. Onun SUV'si... şey... ... tamirde."

Mads'in yüzümün yan tarafına odaklanan bakışları beni yakıyor. Tekrar mırıldanıyor ve ben bu sesi gerçekten sevmemeye başlıyorum. Sahada oyuncular sıralanıyor ve arkamızdaki çığlık atan kalabalık nihayet sakinleşiyor, artık kendi düşüncelerimi duymak için çaba sarf etmem gerekmiyor.

Önümdeki sahaya odaklanmaya çalışsam da, bakışlarımı kaldırıp karşıdaki tribünleri taramadan edemiyorum. Tanıdığım birkaç yüz var, eski sınıf arkadaşlarım ve öğretmenlerim. Devre arası geldiğinde, Avery minik Silverwood Prep ponpon kız üniformasıyla çimlerin üzerinde koşarken neredeyse dilimi yutuyordum, çünkü Avery minik Silverwood Prep ponpon kız üniformasıyla çimlerin üzerinde koşuyordu. Bakışlarım tribünlere kaydı ve tabii ki Brandon da oradaydı, onu salya akıtan bir köpek gibi izliyordu. İçim burkuldu.

Bakışlarımı geri çekip, kendimi çevremdeki tribünleri tararken buluyorum. Burada beklediğimden daha fazla ebeveyn var. Bu bana benimkilerin nerede olduğunu, daha doğrusu nerede olmadıklarını hatırlatıyor. *Burada değiller.*

Devre arası biter ve karnım açlıktan guruldamaya başlar. Mads ayrılır ve kısa bir süre sonra bir kova patlamış mısırla geri gelir. Isınmak için birbirimize sokulurken mısırı paylaşıyoruz. Tuz ve tereyağı dilimin arkasına yapışır maçın son dakikalarını izlerken, her iki takım da sahada galibiyet ya da mağlubiyet getirecek son sayı için mücadele ediyor.

Gio'nun '20' numaralı forması, beyaz formalar giyen oyuncuların arasından geçiyor Nolan geri çekilir ve topu yüksek ve uzağa atar. Bizim tarafımızdaki herkes ayağa kalkar, biz de öyle. Mads ve ben birbirimize sarılırız, nefesimiz kesilir. Silverwood Public'in koşucu oyuncusu topu havada yakalar ve zil çalarken ve kalabalık alkışlarla patlar.

Silverwood Scorpions kazandı.

"Vay canına!" Mads bana doğru zıplıyor. "Bu harikaydı!"

"Evet..." Ben de biraz şaşırılmış bir şekilde gülerek cevap verdim. Eskiden desteklediğim takımın rakibi olmasına rağmen oyunu bu kadar kolayca keyifle izleyebilmiş olmama şaşırmıştım.

"Hadi." Kolumu çeker. "Gazete için kutlama fotoğrafları çekmeliyim."

Onu biraz uyuşmuş bir halde takip ediyorum, cildim gece havasında çoktan üşümüş. Kapıdan geçerken ve o takımın birbirinin üzerine atlayarak fotoğraflarını çekmek için uzaklaşırken kafam pamukla dolu gibi. Kollarımı kendime sararak kenarda dururken göğsüm boşlukla yankılanıyor — her zamanki gibi dışarıda.

Gözlerim Silverwood Prep takımına kayıyor, onlar koşlarının yanına doğru yürürken. Eskiden ben de oradaydım, diye düşünüyorum. Kazansak da kaybetsem de, ben de onlardan biriydim. Şimdi ise hiçbir yere ait değilim.

Burada olmamam gerekirdi.

Düşünmeden dönüp gitmek üzereyken tanıdık bir ses beni durdurur.

"Juliet!"

Kalbim hızla çarpmaya başlar ve yavaşça dönerek, çevremize pek uymayan şık siyah beyaz takım elbisesiyle tarlada koşarak gelen adama bakarım. Morpheus Calloway, onu gördüğümde beri pek değişmemiştir. . Saçları geriye taranmış, yanlardan yüzünden uzaklaştırılmış, ama normalde tıraş ettiği sakalının izleri çenesinde belirginleşmiş. Gözlerinin altında çukurlar var ve pahalı Armani takım elbisesinin pahalı Armani marka takım elbise, tüm takım elbiselerinin özel dikim olduğunu bildiğim için olması gerekenden biraz bol duruyor.

"Bay Calloway," konuşma kararını almadığım halde sesimi duyuyorum.

Morpheus önümde yavaşlayarak durdu, yüzü muhtemelen soğuktan dolayı hafifçe kızarmıştı. Giysilerime kaşlarını çatarak baktı. "Ceketin nerede,

Juliet?" diye sorar, sesi onaylamayan bir tonda.

Omuzlarımı silkiyorum. "Yanımda yok," diyorum. Küfrederek takım elbisesinin ceketini çıkarmaya başlıyor. "Al, giy..."

Elimi kaldırdım. "Hayır, ceketini istemiyorum," dedim başımı sallayarak. "Teşekkürler, ama ben iyiyim."

Eski hayatımdan burada karşılaşmayı hiç beklemediğim insanlar arasında o en başında geliyordu. "Burada ne işin var?" diye soruyorum.

"Silverwood Prep'in en önemli sponsorlarından biriyim," diyor Morpheus, takım elbisesini elinde tutarken sert bir sesle. Hâlâ bana vermek istediği belli, ben de onu uzaklaştırmak için bir adım geri atıyorum.

"Ah, doğru..." Suçluluk duygusu beni kaçacak bir yer aramaya itiyor. Mads nerede? Diğerleri nerede? Kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde atıyor. Refleks olarak yutkunuyorum. "Şey, seni görmek güzeldi." Geri çekiliyorum.

"Hayır, dur!" Morpheus öne doğru atılır ve serbest eliyle kolumu tutar. "Henüz gitme."

Onun tutuşundan kurtulmak için direnirken ellerim sıkılıp açılıyor. Neden benimle konuşmak istiyor? Ne istiyor olabilir? İşle mi ilgili? Babam başka bir şey mi yaptı?

Gözlerimi kapatıp sakinleşmek için derin bir nefes alıyorum. Beşe kadar sayıp gözlerimi açıyorum ve önümdeki adama odaklanıyorum. Morpheus Calloway iyi bir adamdır. Babamın en yakın arkadaşıydı ve zimmetine para geçirme olayı ortaya çıktığında herkesin işini kurtaran kişi oydu. Silverwood için o bir kahramandır. Benim içinse, buraya ait olmadığımı hatırlatan bir başka neden.

"Telefonun kapalı," diyor Morpheus. "Sana ulaşmaya çalıştım. E-posta attım. Paraya ihtiyacın var mı? Lütfen Juliet, senin için çok endişelendim. Bunu yapmana gerek olmadığını biliyorsun. Okula geri dönebilirsin. Okul masraflarını ben öderim. Benimle yaşayabilirsin. Burada olmaktan nefret ediyorum."

Morpheus Calloway'in sadakati kadar parasını da istiyorum, yani hiç istemiyorum. "Çok nazıksın," diyorum, kolumu dikkatlice elinden çekip, başparmağına doğru çevirerek tutuşunu kırıyorum. "Ama ailemin benden aldığı şeyden daha fazlasını senden almak istemiyorum." Dokunduğu yerin arkasını ovuşturup Scorpion ekibine bakıyorum. Çocuklar ne zaman bitecek? Daha ne kadar burada kalmam gerekecek?

"Benden hiçbir şey almadın Juliet," diye ısrar ediyor Morpheus. "Lütfen, seni ailemden biri olarak görüyorum. Senin büyümeni izledim."

"Sen benim gerçek amcam değilsin," diye hatırlatıyorum ona sessizce. Tanrım, bu adama zarar vermek istemiyorum, ama olan onca şeyden sonra ona güvenirsem ne kadar kötü bir insan olurum? Babam yüzünden çok şey kaybetti ve ben... Aynısını yapamam. O iyi bir insan, ondan bir şey alamam. Ailem gibi olamam.

Morpheus yenilgiyi kabul ederek omuzlarını düşürdü ve içini çekti. "Biliyorum," dedi, "ama bu seni umursamadığım anlamına gelmez."

"Bunu takdir ediyorum." Kendimi uyuşmuş ve hareket edemez hissediyorum, sanki bacaklarım kurşunla dolmuş gibi.

"Annen senden haber aldı mı?" diye sorar.

Kafamı sallarım. "Bana not bıraktığından beri yok."

Bana verdiği not. Özür dilediğini, ama uzaklaşması gerektiğini ve Morpheus Calloway'in bana bakacağını, her şeyi halledeceğini söyleyen not. Sanki ben buna izin verecekmişim gibi. Sanki ben de onun kadar bencil olacağım gibi.

"Bunu duyduğuma üzıldüm," diyor Morpheus. "Babanla biraz konuştum. Seni özlüyor."

Bu sözler başımı kaldırıp gözlerine bakmamı sağladı. "Onunla konuştun mu?"

Morpheus başını sallar. "Evet, seni gerçekten görmek istiyor." Yaklaşır ama ben hala kıpırdayamıyorum. Bacaklarım yere sağlamca basmış durumda. "BMW'yi sattığını biliyorum, Juliet. Keşke yardım etmeme izin verseydin. Kendi başına araba kullanamayacağını biliyorum, ama bir araca ihtiyacın olursa, seni babanı ziyarete götürmekten memnuniyet duyarım."

Hapishaneye. Çünkü o bir suçlu. Alt dudağımı kanın tadını alana kadar sertçe ısııyorum. Bundan asla kurtulamayacağım. Babamın avukatlarının Morpheus'a gönderdiği e-postalardan, babama en çok kızması gereken tek kişi olan Morpheus'a kadar, herkes babama bir şans daha vermenin önemli olduğunu düşünüyor gibi. Ama neden? Neden ben? O sadece kasabayı ihanet etmekle kalmadı. Açlık çeken, zor durumda olan aileleri soymakla kalmadı. Kendi ailesini mahvetti.

"Teşekkürler, ama ben hallederim," diyorum, sesim buz gibi, kelimeleri dişlerimin arasından zorla çıkarıyorum.

"Onunla konuşmalısın, tatlım." Morpheus'un eli omzumun üzerinde, sanki beni kendine çekmek, sanki bana bir şey teklif etmek istermiş gibi duruyor.

rahatlık.

Bacaklarıma geri çekilmeleri, uzaklaşmaları için baskı yapıyorum ama yapmıyorlar. Rahatlık istemiyorum. Adalet istiyorum. Hayatımı mahveden adamın suçlarının bedelini ödemesini istiyorum. Onunla konuşmak şimdi ne işe yarar ki?

"Hey, iyi misin Juliet?" Nolan'ın sesi Morpheus Calloway ile aramızdaki gerginliği delip geçer. Sıcak bir vücut yanıma yaklaşır ve Morpheus hemen bir adım geri çekilir. Tekrar nefes alabiliyorum.

"İyiyim," yalan söylüyorum. "Eski bir aile dostuna merhaba diyordum." Nolan'ın sözü ayaklarıma yeni bir hayat verdi ve hareket etmeye başladılar. Dönüp uzaklaşıyorum.

"Teklifiniz için teşekkürler, Bay Calloway," diye arkamdan sesleniyorum, Nolan'ın elini tutup onu yanıma çekiyorum. "Artık iyiyim. Artık bana bakmanıza gerek yok."

Nolan tek kelime etmez ve beni durdurup geri dönmem için zorlamaz. Büyük bir rahatlıkla, sadece kolunu omuzlarıma atar — terli vücudundan çim ve ıslak çığ kokusu gelir — ve beni Mads'in Gio ve Lex ile beklediği yere götürür. Gio'nun gözleri

Morpheus'tan bana geçer, gözlerinin derinliklerinde sorular vardır. Ben başka yere bakarım.

Hayır, Morpheus Calloway'in bana bakmasına ihtiyacım yok. Son birkaç ayda kanıtladığım bir şey varsa, o da kendime bakabilecek kadar yetenekli olduğumdur.

Juliet, Nolan'ın evde yalnız başına duş alabilmesi için Lex'in kamyonetinde ve Juliet benim Firebird'ümde, Nolan'ın evine geri dönerken ürkütücü bir sessizlik içindedir. Tek katlı değirmen evinin önüne geldiğimizde, Nolan Firebird'den iner ve ön kapıya doğru yürür.

ön kapıya doğru yürüyor. Yolcu koltuğuna bakıyorum.

"Hey, üstünü değiştirmek ister misin?" diye soruyorum. "Zaferi kutlamak için bir partiye gidiyoruz. Öyle kalırsan üşürsün." Giymiş olduğu basketbol şortunu ve formayı işaret ediyorum.

Juliet bana her şeyi ve hiçbir şeyi ifade etmeyen bir bakış attı. Sanki aklımdan geçenleri biliyor gibiydi, çünkü evet, endişelendiğim sadece soğuk değildi. Gerçek şu ki, başka bir erkeğin forması giymesini sevmiyordum, o erkek mezun olmuş olsa bile.

Bir an için, zihnimde onun benim formamı giydiğini ve başka hiçbir şey giymediğini görüyorum. Mavi ve beyaz kumaş yukarı kayarken uzun, tonlu bacakları açılıyor. Ne yaptığımı fark eder etmez koltuğa doğru kayıyorum ve bu düşünceyi kafamdan atıyorum. Burada sertleşmek istemiyorum.

"Ben kalabilir miyim?" diye sordu, farlarımın aydınlattığı eve doğru başını sallayarak.

"Hayır."

O iç çekip başını sallar. "Peki, tamam, gidip üstümü değiştireyim."

Başımı sallayıp motoru kapatıyorum, ikimiz de arabadan inerken farları da kapatıyorum. Juliet'in önümden geçip ön kapıya doğru gitmesine izin veriyorum, Lex'e geri döneceğimizi belirtmek için el sallıyorum. O da başını sallayıp telefonunu kaldırıyor ve bir şeyler yazmaya başlıyor — yorucu bir maçtan sonra bile çalışmaya devam ediyor olmalı.

Juliet ve ben birlikte Nolan'ın evine giriyoruz. Nolan duş alırken, duvarlardan su akan boruların gıcırdayan sesi yankılanıyor. "Ceketini de al," diyorum ona koridora doğru koşarken, ama beni duymadan çoktan ortadan kaybolmuş.

Kafamı sallayarak koridordan mutfığa doğru dönüyorum. Nolan'ın annesi Eliza, zor bir gün geçirdiğinde genellikle lavabonun altında birkaç şişe tekila saklar.

. Onları ve shot bardaklarını buluyorum. Üç shot doldurup ilkinı içiyorum, boğazımı bıçak gibi kesen acıyla yüzümü buruşturuyorum. "Tanrım!" diyorum, ama ucuz tekiladan başka bir şey değil. İkincisini alıyorum düşünmeden bir tane alıp geri bıraktım. Belki Nolan ya da Lex'e veririm. Juliet ortalıkta dolaşırken, bu gece gerçekten seks yapma ihtimalim düşük. Stres atmak için bir kızla yatacaksam içmem gerek.

"Erken mi başladın?" Juliet'in sesi mutfağın açık kapısından geliyor. Gülümsüyorum ve karanlık odaya adımını atarken ona dönüp bakıyorum.

Gözlerim vücudunda dolaşıyor. Basketbol şortu ve forması yerine kot pantolon ve onu neredeyse tamamen kapatan büyük bir kapüşonlu sweatshirt giymiş. Mavi saçları dağınık bir topuz yapılmış ve... yüzünü yıkamış mı? Makyajı yok ve ancak şimdi borulardan su sesi gelmediğini fark ediyorum. Nolan duştan çıkmış olmalı.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Partiye gideceğimizi söylemiştim," diye hatırlatıyorum.

Tezgahın etrafından dolanıp yanımda dururken kaşlarını çatıyor, gözleri kalan iki shot bardağına takılıyor. "Evet, ilk seferinde duydum," diye cevaplıyor. "İkisini de içecek misin?"

Onun sorusunu duymazdan geliyorum. "Bunu biliyorsan, neden daha şık giyinmedin?" diyorum. "Makyajını silmişsin." Onu şık giyinmiş, süslenmiş ve baştan çıkarmaya hazır halde hayal edince içimde acı bir his uyandırıyor. "Seni hak ettiğin yere geri götürecek zengin bir şeker babası bulmaktan vazgeçtin mi?"

Bana attığı bakış, yapabilseydi beni kül ederdi. "Kurtarılmak istemiyorum," diye tersledi.

"Hayır mı?" Sus, G. İçimdeki sesin emrine rağmen kendimi tutamıyorum. "Bana biraz kurtarılmaya ihtiyacın var gibi görünüyor. Neden güzelleşip seni kanatları altına alacak ve büyük kötü akreplerden koruyacak bir şövalye bulmuyorsun?"

"Belki bir kurbağa öperim ve o da prene dönüşür," diyor aynı alaycı tonla.

Neden beni öpüp öğrenmiyorsun, Prep Girl? Teklifi dilimden çıkarmamayı başardım, ama zar zor. Başka bir pisliğin elbiselerini giymiş hali beni hala sinirlendiriyor ve sakinleşmem gerekiyor.

Juliet başını sallar ve kalan son shotlardan birine uzanır. "Sen iç" der ve bardağı kaldırır.

"Sana içebilirsin demedim." Sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz, o da bardağı imkansız derecede dolgun dudaklarına götürür ve başını hızlıca geriye atar.

Berrak sıvı ağzında kaybolur ve boğazı, hepsini yutarken çalışır.

Siktir.

Başını tekrar aşağı indirdiğinde, yüzünü buruşturup boşalan shot bardağını tezgahın üzerine koydu. "Buna tuz lazımdı," diye mırıldandı, "ve limon."

Pembe dili çıkıp alt dudağını yaladığında nefesim göğsümde hızla inip çıkıyor. Boğazımdan bir inilti yükseliyor ve bu dürtüyü bastırıyorum. Yutmak, boktan tekiladan daha acı veriyor. O dudaklar nasıl bir his veriyor acaba? Merak ediyorum. Penisimi sardığında nasıl hissederim?

Sikimi kontrol altında tutmaya çalışmakla ilgili tüm düşüncelerim uçup gitti ve şu anda giydiğim kot pantolonumun içinde sertleşmiş sikim çadır gibi dikleşiyor. Dişlerimi sıkarak kontrolü ele geçirmek için mücadele ediyorum, ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ve tezgahın kenarını o kadar sıkı tutuyorum ki, tuttuğum yerden ahşabın gıcırdandığını duyduğuma yemin edebilirim.

Derin nefes alıp veriyorum. On'dan geriye doğru sayarak bu hareketi tekrarlıyorum ve yeterli gelmediğinde yeniden başlıyorum.

"*Gio.*" Adımın keskin sesi sonunda beni hayallerimden uyandırıyor ve Juliet'in aşağıda olanları fark etmemesini umarak bir kez daha ona dönüyorum. Ancak o fark etmeden önce, mutfak kapısında duran Nolan'ı görmek sikimi bir anda sönüyor.

"Partiye gelemeyeceğim," diyor Nolan.

Juliet kaşlarını çatıyor. "Nasıl gelemem? Bu yüzden buraya geri döndük."

Nolan ona bakmaya tenezzül etmez. Gözleri bana dikilmiştir, bu da planlarının neden aniden değiştiğini bilmem gerektiği anlamına gelir. Biliyorum. Yüzüne o ifadeyi koyabilecek tek bir kişi var. Darrio. Babam.

Bu sefer tereddüt etmeden geriye uzanıp son bardağı alıp bir yudumda içiyorum. "Anladım," diyorum ona. "Onu ben hallederim. Sen yapman gerekeni yap."

"Lex'i de yanımda götürüyorum," diyor Nolan.

Bu alışılmadık bir durum. Omzuma bakıyorum. "Bana ihtiyacın var mı?" İyi bir after party'ye gitmeyi çok istesem de, Juliet'in orada olması eğlencenin tadını kaçırıyor ve iki adam da babamın işi için dışarıda olduğundan, yaşlı adamın ne yapmayı planladığını düşünmekle meşgul olacağım.

"Bir saniye, durun!" Juliet aramızda ağzı açık kalmış. "Ne oluyor? Nereye gidiyorsunuz?"

"Endişelenme," diyor Nolan ona, sonra dikkatini bana çeviriyor. "Sana ihtiyacım olacağını sanmıyorum, ama telefonunu yanına al, tamam mı?"

Gerginleşiyorum. "Evet?"

Arkamdaki gözlüklere başıyla işaret etti. "Bu gece başka bir yere gideksen, son içkin olsun. Ne zaman döneceğimi bilmiyorum."

Söylemediklerini duyuyorum — eğer alkolün etkisiyle trafikte durdurulursam, o ya da Lex'in beni almaya ne zaman geleceğini bilmiyor. Anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum ve o da Juliet'in bakışları eşliğinde kapıdan çıkıp gidiyor.

"Nereye gidiyor?" diye soruyor sonunda bana dönerek.

Boş bardakları alıp lavaboya atıyorum. "İşe," diyorum sadece, bardakları yıkayıp kurutma rafına ters çevirerek.

"Bu saatte garaj açık değildir."

Yavaşça dönüp ona iki kaşımı kaldırdım. O aptal bir kız değil ve Silverwood'un kuzeyinde zengin, zengin arkadaşlarıyla takılırken bizim ek işimizin kanıtlarını gördüğünü çok iyi biliyorum. Babamın deyişiyle ana işimiz.

Dudaklarını sıkıp kaşlarını çatıyor. "Hâlâ uğraşıyorsun?" "Hiç bırakmadım." Bırakamıyoruz... istesek bile. Henüz değil.

Lex'in kamyonetinin garajdan çıktığını görmek için zamanında onun yanından geçiyorum. Onların gitmesini izliyorum. Onlar orada olmayacaksa, partiye gitmenin gerçekten bir anlamı var mı?

Lanet olsun babama. Neden bu gece? Maça gelme zahmetine bile girmedim, sonra Nolan ve Lex'i işe soktu ama beni değil. En azından maç bitene kadar beklediği için minnettar olmalıyım. Ön camdan boş sokağa bakarken ellerim yumruk haline geliyor.

boş sokağa bakarken ellerim yumruk haline geliyor. Bu gece eve gitmeyeceğim.

"Eğer partiye gitmeyecekseniz, ben duş alıp yatmak için üstümü değiştireceğim," diyor Juliet arkamdan.

Cevabımı beklemeden, koridordan tek başına banyoya doğru kaybolur. Bir an sonra kapının kapanma sesi evin içinde yankılanır. Borulardan tekrar taze su akmaya başlayana kadar bir süre daha beklerim sonra tekrar su akmaya başlayana kadar bekledim. Sonra eğilip ön kapıyı kilitledim ve mutfığa geri döndüm.

Lavabonun altından hala ıslak olan iki shot bardağı ve tekila şişelerinden birini alıp aynı yolu izleyerek Nolan'ın odasına giriyorum.

Benim odam gibi, onun odası da sadeliğiyle neredeyse işlevseldi. Tek fark, havada kalan şampuan ve sabun kokusu ve Juliet'in kıyafetleriyle dolu açık spor çantasıydı.

Eliza, Silverwood Public'in bir numaralı düşmanını evinde barındırdığını biliyor mu acaba? Sürekli gece vardiyasında çalıştığı için Nolan'ı neredeyse hiç görmüyor. Biraz iç karartıcı olsa da, bu durum bizim için çok uygun.

Nolan'ın yatağına oturup ayakkabılarımı çıkarırım. Tekila şişesi televizyon sehpasının üzerine, shot bardakları da hemen yanına konur. Gözlerimi kapatıp başımı duvara yasladım, oyunun yorgunluğuyla bacaklarımın ağrısı kemiklerime işliyordu.

Bir kez olsun, onunla birlikte Lex ya da Nolan yok. Sadece ben varım. Yalnız. Juliet Donovan ile.

On beş dakika sonra yatak odasının kapısı gıcırdayarak açılır. "Hala burada ne yapıyorsun?" diye sorar Juliet.

Gözlerimi açtığımda onu bir eşofman ve tişört giymiş, omuzlarından dökülen saçlarını havluyla kurularken görüyorum.

"Seni yalnız bırakamam, değil mi?" diye karşılık veriyorum.

O burun kıvrır ama içeri girer ve spor çantasına doğru yürür. Sanırım daha önce giydiği kıyafetleri üstüne atar, Juliet bana döner ve havluyu omuzlarından sarkıtarak bırakır. "Bu gece kalacak mısın?" Kavga beklerken, ses tonu teslim olmuş gibidir.

Kaşlarımı çatarak tekilayı alıyorum. "İlk shot'ı ne kadar iyi içtiğine hayran kaldım," diye sorusuna cevap vermek yerine söylüyorum. "Bir tane daha içtiğinde ne kadar iyi içeceğini görmek istedim."

Boğazından bir mırıldanma duyuldu, parıldayan mavi gözlerinin üzerinde bir kaşını kaldırdı. Açlıktan ölen bir adamın, santim santim bir vaha doğru sürünmesi gibiydim. O, benim için vazgeçilmez olan su gibiydi. O olmadan ölebilirdim.

"Hadi," diye ısrar ediyorum, şişeyi ona doğru sallayarak. "Doğruluk mu cesaret mi oynayalım mı?"

Gözleri bana dikilir ve yavaşça yaklaşır. Yüzünde yazıyor gibi, ne düşündüğünü anlayabiliyorum. Cevaplar istiyor — henüz hiçbirimizin ona verme zahmetine girmedığımız cevaplar. Ve benimle oynarsa, bu cevapları alabilir. Gülümsememi saklayamıyorum.

Ah, zavallı küçük Prep Kız. Seni yakaladım, değil mi? Eski bir kraliçe bile kontrol illüzyonuna kapılmaktan kendini alamaz.

"Kaybetmekten korkmuyor musun?" diye alay ederek şişeyi uzanıyor.

Kapağı açıp televizyon sehpasının üzerine koyarken onu izliyorum. "Hiç de değil."

O kadar yakın ki, ince kumaştan meme uçlarının izlerini görebiliyorum. Tanktopunun kumaşı. Yüzeye yapışmış, birinin onları yalamasını, emmesini bekliyorlar. Nolan ve Lex ikisi de onunla vakit geçirdiler. Şimdi sıra bende.

Juliet iki shot doldurduktan sonra tekilayı masaya koydu ve birini aldı. Bir sonraki hatırladığım şey, bacaklarımı yana itip, sırtını tekilayı koyduğum tek duvara yaslayana kadar üzerimden sürünerek geçmesiydi.

Yüksek bir kahkaha boğazımdan çıkıyor.

"Tamam, Gio," diyor, sesinde meydan okuma var. "Gerçek mi? Yoksa cesaret mi?"

41

JULIET

İki tür tekila vardır. Benim büyürken içtiğim tür: yumuşak, hafif ve çok pahalı. Bir de *bu* tür var.

"Gerçek."

Gözlerimi devirdim. "Korkak," dedim ve ilk sorumu sormaya başladım. Bu oyuna katılmayı kabul etmemin tek nedeni buydu. "Nolan ve Lex nereye gidiyor?"

Gio, viski rengi kahverengi gözlerini yüzümde gezdirdikten sonra shot bardağını kaldırıp bir yudum tekila içti. Ona hayretle baktım. "Bu çok kolay bir soruydu!"

Kafasını sallar ve şişeyi alıp tekrar doldurur. "Sıra sende," der. "Doğru mu, cesaret mi?"

Gözlerimi ona dikiyorum. "Doğru."

Bana attığı sırtış, aynı cevabı seçtiğinde benim düşündüğüm şeyi düşündüğünü belli ediyor. "Morpheus Calloway maқта seninle ne konuştu?"

Sorusuna şaşırarak gözlerimi kırıştırdım. Başımı yana eğerek, Atışımı düşünürüm. Atayım mı, cevap vereyim mi? Dilimin arkasında tükürük birikir, daha önce içtiğim shotun tadı, bu boku daha fazla içersem sabah ne kadar berbat olacağımı hatırlatır. Bir iç çekerek shotu indirir ve ona cevap vermeden önce uyluğumun üzerine dengelerim.

"Beni kontrol ediyordu," diyorum. "İyi olduğumdan emin olmak istedi."

Gio burun kıvrıyor. "Tekrar dene, Prep Girl," diyor. "Bu gerçek bir cevap değil."

Ona sert bir bakış attım. "Detayları sormadın," diye karşılık verdim. "Sıra sende. Doğru mu, cesaret mi?"

"Doğru."

"Ugh." Parmak ucum shot bardağımın kenarını bulur ve berrak ateş suyuna bakarım. "Nolan ve Lex'in nerede olduğunu neden söylemiyorsun? "Nasıl gidiyor?" diye soruyorum, ama o cevap vermeden gözlerim onun yüzüne kayıyor. "Daha açık ol."

Kare şeklinde çenesi bir an gerildi. Bardağı dudaklarına götürüp beni bir kez daha reddedeceğini düşündüm. Bir saniye sonra gevşediğinde, öne doğru eğildim. "Çünkü," dedi, "bunu öğrenirsen başın belaya girebilir sen buna hazır değilsin. Ayrıca, bu seni ilgilendirmez."

"Ama benim hayatım senin değil mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu biraz ikiyüzlülük değil mi sence?"

Dolgun, erkeksi dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Birazcık," diye itiraf etti. "Şimdi sıra sende."

Doğru mu, cesaret mi?"

"Cesaret."

Gözleri genişler ve ben sırtarım.

"Ne? Güvenli oynamaya devam edeceğimi mi sandın?"

Gio başını sallar, ama yüzündeki gülümseme kaybolmaz. "Hatta, 'cesaret' seçeneği 'gerçekleri söylemek'ten daha güvenli bence," diye tartışır. "Ama korkaklık etmek istiyorsan, o zaman..."

Kaşlarımı çatıp ona mutlu bir orta parmak gösteririm, bu da derin, titreyen bir kahkaha koparır. Kahkahasının sesi sessiz odayı doldurur ve ikimizin burada yalnız olduğunu ve bu adamlar söz konusu olduğunda ne kadar aptal olabileceğimi kendime kanıtladığımı hatırlatıyor.

"At şunu, Prep Girl," diyor Gio, uyluklarımın üzerinde duran shot bardağını işaret ederek.

Kaşlarım çatıldı. "Ne? Cesaret edemeyeceğimi mi sanıyorsun?" Edeceğim. Ne olursa olsun, sadece korkak olmadığımı kanıtlamak için.

Gio bana bakıyor, gözlerimiz çarpışıyor. İkimiz de birbirimizden bakışlarımızı kaçırmıyoruz. "Sana vereceğim cesaret için hazır olduğunu sanmıyorum."

"Dene bakalım."

Sıvı altın ve bronz rengi bakışlarının derinliklerinde dönüyor. Göz bebekleri genişliyor ve aşağı bakmama gerek yok, onun kaya gibi sert olduğunu biliyorum.

Ne olacak? Sessizce ona meydan okurum. *Bana meydan okuyacak mısın, Playboy?*

Yavaşça, Gio shot bardağını TV sehpasına koyar ve yatağa doğru eğilir. Parmakları uzanır ve shot bardağını bacağımdan alır. "Sana meydan okumamı mı istiyorsun?" diye sorar.

O üzerime yaklaşırken başımı geriye eğiyorum, giderek daha da yaklaşıyor. Kalp atışlarım hızlanır. "*Cesaretlendirmemi* ister misin?"

O kahkahası ikinci kez duyulur ve o uzanarak, kocaman eliyle çenemi avuçlar. Bazen onun benden ne kadar büyük olduğunu unutuyorum.

binden ne kadar büyük olduğunu unutuyorum. Belki de Lex ve Nolan'ın etrafında olduğunda daha küçük, daha kısa görüldüğü içindir. Ama gerçek şu ki, Giovanni Vargas bir futbol oyuncusu gibi yapılı. Atletik. Kaslı ve güçlü.

Kafamı nazıkçe geriye doğru iterek bana bakıyor ve bir saniye sonra onun gözlerime değıl, dudaklarıma baktığını fark ediyorum. "Ağızını aç, hazırlık öğrencisi," diye fısıldıyor. İçgüdüsel olarak dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve ağızının bir köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. Gözleri benimkilere bakıyor. "Tabii cesaretimi unutmamı istemiyorsan."

"Olmaz." Sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz, o geniş bir gülümsemeyle yanıt verir ve onun tuzağına ne kadar kolay düştüğümü anlarım. Ama artık çok geç.

Gio başımı daha da geriye doğru iter ve sonra içkimi dudaklarına götürür. İçeriğini emer ve kaşlarım karışık bir şekilde çatılır, tam o anda çenemi sıkıca kavrar ve başını eğirir. Dudaklarımın arasına zamanında girer ve o da aynısını yapar. Tekila ağızından ağızıma akar, dilimin üzerinde ateş gibi kayarak ağızımın arkasına ulaşılıyor. sürekli akış. Otomatik olarak yutkunuyorum ve hepsi bittiğinde, bir an daha öylece kalıyoruz. Dudaklarımız hafifçe birbirine değıyor ama aramızda öpücük yok.

Gio geriye yaslanır, elini gevşetir ve ben onun tutuşundan kurtulurum. "Gerçek," der, ben soruyu sormadan önce.

Ona bakıyorum ve burada gerçek korkak kim diye merak ediyorum. O mu, ben mi?

Bir saatten fazla bir süre sonra, ikimiz Nolan'ın yatağına uzanmış, aramızda tekila şişesi var. Bir zamanlar dolu olan cam şişe şimdi tehlikeli bir şekilde azalmış ve oda dönüyor. Elimi tavana kaldırıp parmaklarımı saymaya çalışırken onlara bakıyorum.

Dudaklarımdan kaba bir homurtu kaçır ve sekize geldiğimde kolumu yatağına geri bırakırım. Bu komik. Bir elimde sekiz parmak olduğunu bilmiyordum. On sekiz yıl boyunca bunu fark etmeden nasıl yaşadım?

"Ne?" diye sorar Gio. Benim kadar çok içtiğini bilmeme rağmen, sesinden benim kadar sarhoş olduğı anlaşılıyor.

Bir kahkaha patlar ve bir anda Gio oturmuş bana bakıyor. Elimi ağızıma kapatırım ama kahkahalar daha da artar.

"Senin neyin var?" diye soruyor.

Kendimi tutamıyorum. Gözlerim yaşarır ve kendimi durdurmak için burnumu sıkmak zorunda kalırım. Ama bu, sarhoş zihnim kadar işe yaramaz. öyle olacağını düşünüyor gibi ve bir homurtu duyuluyor. Aniden, baştan ayağa devasa, hantal bir bedenle kaplıyorum. Parmaklar bileğimi buluyor ve elimi çekiyor. Gio, gözlerimin köşelerinden saç çizgime doğru akan gözyaşları ile bana dik dik bakıyor.

Önümde sallanıyor ve Gio'nun ikinci, daha şeffaf bir versiyonu biraz yanımda duruyor. "Senin iki tane var," diyorum, ya da en azından öyle söylemeye çalışıyorum. Ama ağızımdan çıkan ses daha çok "senin iki tane var" gibi çıkıyor. Kaç tane shot içmiştim?

"Tanrım." Gio başını sallar. "Sen sarhoşsun, değil mi?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Olabilir." Gio Vargas'ın üzerimde çömelmiş, her iki bacağı da benim bacaklarımı sarmış olmasına bile aldırmış etmediğim için tamamen sarhoşum.

Bir süre sonra kahkahalarım ve eğlencem sonunda diner, ama Gio uzaklaşmaz. Bunun yerine, gölgeli odada gözleri parıldayarak bana bakar. Bir eli çıkar ve yanağımı avuçladığında nefesim kesilir.

"Morpheus bu gece senden ne istedi, Juliet?" diye soruyor.

Bu sefer 'Prep Girl' değil, benim adım. Tek bir soru yüzünden tamamen ayılmak imkansız, ama önceki sarhoş hayallerimin bir kısmı kayboluyor. Ona bakıyorum. Ona söylemeli miyim?

"Artık Doğruluk mu Cesaret mi oynamıyoruz," diyorum.

Başparmağı yüzümün yanını yavaşça okşadı, avucunun sert ve nasırlı dokusu tenimde bir iz gibi kaldı. O dokunuşu, o sıcaklığı daha çok istiyorum. Göğsüme buz girmiş ve orada bir mağara oluşturmuş. Aylardır yalnızım, soğuk ve istenmeyen. Düşünmeden güvenmem gereken birine ulaşmayı bile düşünemiyorum.

Morpheus Calloway babamın en yakın arkadaşı. Her doğum günümde, her Noel'de, hayatımın her önemli anında yanımda oldu.

Öyleyse neden ona güvenemiyorum?

"Benimle birlikte yaşamamı istiyor," Gio hareket etmezken kendimi bu sözleri söylerken buluyorum.

Kaşlarını çatıyor. "İstemiyor musun?"

Benim istediğim şey... sahip olabileceğim şeylerin çok ötesinde.

Yanağımı çeviriyorum ve eli yüzümden kayıyor. "Cevap ver," diye ısrar ediyor. "Neden güzel, büyük bir malikanede, şehrin iyi mahallesinde güven içinde yaşamak istemiyorsun?"

"Daha iyi" kelimesini söylerken sesi alaycı bir tonda çıkıyor. Göğsüne itiyorum. İpucumu anlamıyor. Kıpırdamıyor. Bunun yerine Gio bileklerimden tutup ellerimi kendine doğru çekiyor ve bakışlarını karşılayana kadar bırakmıyor.

"Neden bu kadar çok önemsiyorsun?"

Bana bakarken gözlerindeki kahverenginin farklı tonları dönüyor. Sonra her şeyi değıştiren üç kelime söyledi. "Çünkü sen önemlisin."

Boğazım sıkışıyor. Gözlerim yanıyor. Ben önemli miyim? Saçmalık. Ona bağırarak istiyorum ama kaslarım gevşek kalıyor, ondan fişkırarak pisliklere karşı koymak istemiyor. Peki o zaman. Vücudum savaşmayacaksa, ağzım savaşacak.

"Eğer benim için bu kadar önemli olsaydım, babam lanet olası bir suçlu olmazdı," diyorum sertçe. "Eğer benim için bu kadar önemli olsaydım, annem kasabayı terk etmezdi. Eğer benim için bu kadar önemli olsaydım, bu lanet olası kasaba..."

"Şşşş." Gio beni sessizce susturur ve ben de sessiz kalırım. Boğazım çok sıkışmış, gözlerimin arkasında biriken gözyaşlarının akmaması için yutkunuyorum. Scorpion Kings'in birinin önünde ağlamamın imkânı yok. Onların önünde kendimi zaten yeterince savunmasız bıraktım.

"Başka ne istedi, Juliet?" Gio'nun sorusu, etrafımızı saran ölümcül sessizlikte sessiz bir yalvarış gibi geliyor.

Ona bir cevap borçlu değilim. Ona hiçbir şey borçlu değilim, ama... "Neden bilmek istiyorsun?" Sesim boğuk çıkıyor. Gio'nun vücudunun benimkine bastırıldığını içten hissediyorum. Sırtım yatağı yaslanmış ve o üzerime uzanmış, dokunmadığı tek bir yer bile yok.

Oda hala hafifçe dönüyor, dünya bana yetişebilmem için yavaşlıyor. Gio ellerimi tutuyor, başımın üzerine bastırıyor, vücudumu onun altında gererek göğüslerimi göğsüne doğru itiyor. Meme uçlarım, ince uyku tişörtümün kumaşına değiyor. Çığlık atıp ona dizlerimle vurmam gerekirdi, ama nedense vücudum onun altında gevşiyor. Sanki bu adamın bize hiçbir tehdidi olmadığını biliyormuş gibi.

"Sana zaten söyledim," diye fısıldadı, başını eğerek dudakları benimkilerden bir saç teli kadar uzaklıkta. "Çünkü sen önemlisin. Çünkü bilmek istiyorum."

Bu kadar iyi hissetmemem gerekirdi, ama yine de durumu daha iyi hale getiren en az bir şey vardı: bu pozisyondan etkilenen tek kişi ben değildim. Gio'nun penisi karnıma doğru uzanıyor, pantolonunun kumaşını şişiriyordu. Nefesim göğsümden çıkarken, gözlerimi onunkilerden yavaşça ayırıp onun güçlü vücuduna baktım.

Vay anasını. Hepsi kaslı ve büyük penisli olamazlar... değil mi?

Gio'nun yüzüne tekrar baktığımda, göz bebekleri bana bakarken kocaman açılmıştı. Kalçalarını çekmeye ya da sertleştiğini saklamaya bile çalışmıyordu. sertleştiğini saklamaya çalışmıyor.

"Gerçekten arkadaşların bununla mutlu olacaklarını mı düşünüyorsun?" Bu sözleri alaycı bir şekilde söylemek istiyorum ve başlangıçta öyle de oluyor, ama soruyu bitirdiğimde, hissettiğim gibi nefes nefese kalmışım.

Tek bir kaşını kaldırıyor. "Biz senin gibi büyümedik, Prep Girl," diyor Gio. "Oyuncaklarımızı hep paylaşmak zorunda kaldık."

Onun altında donakaldım. "Ne?" Bu sözler benim düşündüğüm anlama gelemmez.

Neden olmasın? Kafamın içinde alaycı bir ses soruyor. Zaten beklediğin şey bu değil miydi? Seni kullanacaklarını, seninle oynayacaklarını ve sırf yapabildiklerini kanıtlamak için seninle dalga geçeceklerini. Kimse Silverwood'un düşmüş prensesini gerçekten istemiyor. Kimse umursamıyor.

Viski rengi gözleri kısılır. "O güzel kafanın içinde dönenleri hiç beğenmeyeceğim, değil mi?"

Kalçalarımı kaldırdım ve o, üzerimde daha sağlam bir şekilde yerleşmeden hemen önce gözleri bir anlığına büyüdü, kalçalarının ağırlığıyla beni altında sıkıştırdı. Penisi göbük deliğime yaslandı ve sanki orada bir yuva kurmayı planlıyormuş gibi karnıma gömüldü. En azından iki Akrep Kralıyla yatmışım ve şimdi, burada yatmış, üçüncü ve sonuncusuyla aynı hatayı yapmaya hazırdım.

Ne halt ediyorum ben?

Gio eğildi ve sakallı çenesi yanağımı kaşıyarak sıcak nefesi kulaklarıma değmeden önce. "İtiraf et, Prep Girl," diye emrediyor yüzümün yanına. "Birbirimizden sır saklamayız."

"Ben sizden biri değilim," diye hatırlatıyorum ona, ve asla olmayacağım...
"Olabilirdin." Her nefesi kulak mememe sıcak hava üfleyerek beni titretir.

"Hayır," diye fısıldıyorum, aramızdaki sessizliğı bozmaktan neredeyse korkarak. "Yapamam."

O geriye doğru eğilir, karanlıkta gözleri benimkilerle buluşur.
"Silverwood Prep'te kalabilirdin." Sözleri bir soru değil, bir ifade olduğı için cevap vermeye tenezzül etmiyorum. Sadece orada yatıyorum, onun altında rahat bir poz takınarak, bu adamın yakınlığının beni ne kadar rahatsız ettiğini fark etmemesi için. "Neden kalmadın?"

"Parası yetmedi," diyorum.

"Morpheus Calloway seni kabul ederdi," diyor. "Okul masraflarını o öderdi."

"Morpheus Calloway benim babam değil," diye tersliyorum. "Amcam bile değil, gerçek amcam değil." *Tanrıya şükür.*

"Kan hiçbir şey ifade etmez." Onun benimle alay etmediğini fark etmeden önce, önceden takınmış olduğum sahte rahat tavrım bir anlığına gerilir. Gio'nun yüzü çok ciddidir. "Kan sana sevgi, saygı ve hatta sadakat kazandırmaz," der. "Kan, insanların seni kontrol etmesinin başka bir yoludur. Morpheus Calloway, her şeyini kaybettikten sonra sana bakmak istediye, neden ona izin vermedin
"

Gio'ya daha önce hiç göstermediğim bir dikkatle bakıyorum. Onun sözlerine katılıyorum. "Çünkü..." Sözlerim yumuşak, neredeyse duyulmayacak kadar alçak bir sesle çıkıyor. "Onun yardımının bir bedeli olmayacağına güvenemem..." Ya da yarın ortadan kaybolmayacağına.

Kimse bir başkasına iyilik olsun diye yardım etmez.
İnsanların kalpleri o kadar da iyi değıldir. Kalpler acımasız, açgözlü yaratıklardır ve benimki çok uzun zaman önce öldü.

"Juliet." Dudaklarından çıkan adım şimdi çok garip geliyor. Ona "Prep Girl" demesine daha alışkınım, bu lakap canımı sıkıyor olsa da.

Onun tutuşu ve bakışları altında kıvranıyorum. "Ne?"

"Hayatını başka birine güvenmeden yaşayamazsın." Sesi yumuşak ve sıcak.

Başımı çevirip Nolan'ın odasına bakıyorum. Köşedeki çok küçük masasının üzerinde duran bilgisayar ekranında, ikimizin yansımını görüyorum. Gio, aç bir hayvan gibi üzerimde duruyor ve ben, onun altında

kurbanlık kuzu gibi uzanmış. Bu kasaba için ben buyum. Onların öfkesinin kurbanlık kuzusu. Babama ulaşamıyorlar, anneme ulaşamıyorlar, ama bana ulaşabilirler ve ulaşacaklar. Eğer izin verirsem, hepsini benden çıkaracaklar.

Gio'nun bir eli iki bileğimi tek bir kavrayışla tutar ve parmaklarıyla çenemi tutar. Beni kendine doğru çevirir, başımı yukarı kaldırarak gözlerimizi birbirine kilitler. "Söyle bana, Juliet," diye ısrar eder. "Bana güvenebilirsin."

Gözlerimden yaşlar süzülür. Hayır, yapamam. Gerçekten yapamam.

"Babamı görmek istiyorlar." Düşüncelerime rağmen, sözler dudaklarımdan kaçır ve bir kez ağzımdan çıktılar mı geri alamam. "Kim istiyor?"

"Herkes," diyorum. "Morpheus. Müdür Long. Babam. Avukatı." Gio bu bilgiyi sindiriyor gibi görünüyor. Bakışları benden ayrılmıyor.

"Ne düşünüyorsun?"

"Hayatımı mahveden adamı neden görmek isteyeyim ki?" Kimse bunu anlamıyor, ben de onlar kadar onun suçlarının kurbanıyım.

Gio içini çekerek, "Babamdan nefret ediyorum," diye itiraf eder.

Dudaklarım aralanır. Onun bunu söyleyeceğini hiç beklemiyordum...

Hem de hiç. "O bir pislik," diye devam eder Gio. "Ben küçükken annemi döverdi.

Ona artık vuruyor mu?"

"Onu durdurdun mu?" diye soruyorum.

Gio çenesini aşağıya doğru sallayarak onaylar. "Ben dayak yedim, ama her anneme vurduğunda onunla kavga etmeye başladım. Artık vurmamaya başladı, ama annem hala onu terk etmiyor. Hala ona hakaretler ediyor, şişko ve çirkin diyor, yemek yapamadığını ve ona kadın gibi davranmadığını söylüyor.

"Olmalı." Ağzından çıkan her kelime çenesini daha da sıkı sıkıya kapatıyor gibi. "O, onun sevgisini hak etmese bile onu seviyor."

Yavaşça, istekliliğini ölçerek, ellerinin bağlarını çekiştiriyorum. Beni bırakıyor, ama vücudu benim üstümde kalıyor. Ellerim aşağıya iniyor, kollarım omuzlarına dolanıyor. Ellerim sırtında dolaşırken kasları geriliyor ve kasılmaya başlıyor.

tişörtünün altında kasılır ve büzülür. Tişörtünü yukarı çekip çıkarmak, tenini hissetmek istiyorum. Belki biraz daha ayık olsaydım bunu yapmazdım, ama burada,

, bu yerde, bir şey istediğimde, bunu gerçekleştiririm.

Tişörtünün kenarını tutup çekerim ve Gio direnmez. Çıkarmama izin verir ve tişörtü yatağın kenarına atarım. Ellerinden biri

başımın yanındaki yatağa, kendini tutarak, diğeri ise benim tişörtümün kenarında boş boş oynarken. Gölgelerde göğsünü gizleyen çukurlar ve oyuklar var, ama o kadar yakın olduğu için, onun gerçek halini gizlemek imkansız. İri ve kaslı bir vücudu var.

Ona dokunduğumda, sanki bana dokunmama izin vermek için büyük bir konsantrasyon gerektiriyormuş gibi nefesini hızlandırıyor. Nolan gibi, Gio da kontrolü elinde tutmaktan hoşlanan bir adam. Belki de diğeri her şeyi kontrol altına almak için kontrole ihtiyacı vardır.

"Öyle olmak istemiyorum," diye fısıldıyorum. "Başkalarına fazla güvenip, onların üstüne pislemelerine izin veren bir kadın olamam."

Gio'nun bir eli başımın yanında yumruk haline gelir, diğeri eli belimde durur. "Sen öyle değilsin."

"Ve olmayacağım." Kafamı sallıyorum. "Bu yüzden Morpheus'un bana bakmasına izin veremem." Ona bunu itiraf etmek aptalca, ama çok fazla tekila içtim ve sözler ağzımdan çıkıp gitmiyor.

"Baban..." Gio, elim karın kaslarının üzerinden kayıp kotunun beline tehlikeli bir şekilde yaklaşınca nefesini tuttu. Penisini hala kumaşın altında gergin duruyordu ve bana şimdiye kadar hiçbirinden tatmadığım çılgın bir yolculuk vaat ediyordu. Bunu bu kadar çok istememe şaşırmıştım.

"Babam ne olacak?" Soruyu sormamın sebebi, cevabını pek umursamamam. Sadece onu konuşturmak istiyorum, parmak uçlarımı kotunun dikişine sürterek.

"Sen nasıl karar verirsen..." Nefesi kesiliyor ve bu sesi seviyorum. "Pişman olmanı istemiyorum."

Bir parmağımı ilmeğe takıp düğmeyi açtım. "Artık babam hakkında konuşmak istemiyorum," diye itiraf ettim. "Onu görmek istesem bile" — tırnağımı fermuarının kenarına sürttüm. Kalçaları sıçradı ve nefesi yüzüme çarptı — "Arabam yok."

Fermuarı aşağı çekiyorum ve... ağzım kuruyor. Gio komando gibi. Kalın penisinin tabanını gizleyecek iç çamaşırı yok, koyu renkli kıllarla çevrili olarak gözlerimin önüne çıkıyor. Beklediğim kadar kalın beklediğim kadar kalın ve metal parıltısı karşısında gözlerim fal taşı gibi açılır. Kasıklarında piercing var, iki yanında çift topuzlu küçük bir çubuk.

"Seni götüreceğim!" Teklif Gio'nun dudaklarından patlar ve bu sözlere kim daha çok şok oldu bilmiyorum, o mu ben mi?

"Ne?" Ellerim hareketsiz, o ise gözlerime bakarken burnundan ağır ağır nefes alıyor.

"Seni götürmeme izin ver," diye yalvarırcasına söyler, "babanı görmem için."

Onun penisi gözümün önünde, tam orada, kot pantolonunu yırtarak dışarı çıkmaya çalışıyor ve beni babamı görmeye götürmeyi teklif ediyor... hapishaneye.

Kafamı sallıyorum. "Sen..." Garipsin. Deli. Kesinlikle kafa karıştırıcı.

Elimi pantolonuna sokup penisini serbest bırakıyorum. O piercing tek değil. Gio'nun penisi aramızda geriliyor, ikinci bir metal parıltısı neredeyse tüm dikkatimi ve akıl sağlığımın büyük bir kısmını alıyor. Penisinin başından, metal bir piercing yarık içine girip kalın, damarlı shaftın altından çıkıyor.

Gio'nun eli aşağıya doğru fırlayarak bileğimi kavrar ve onu yumruklamaya çalışırken beni durdurur. "Evet de," diye emreder.

Gözlerim tekrar ona dönüyor. "*Ciddi misin?*"

"*Evet.*" Uzunluğunu sıkınca tısladı. Parmaklarım diğer tarafına bile değmiyordu. Bu canavarı amımın içine soktuğunda nasıl hissedecektim?

"Elim senin sikinde ve sen beni üç saat uzaklıktaki hapishanede babamı ziyarete götürmek mi istiyorsun?" diye soruyorum.

Erimiş viski ve toprak rengi koyu gözleri beni delip geçer. "Evet de, devam etmene izin vereyim."

Gözlerimi deviriyorum ve parmaklarım onun uzunluğunu kavrayan yerden gevşiyor, ama o beni bırakmıyor. Bunun yerine, elimi alıyor ve dikkatlice onun sikinin etrafına sarıyor, onu avucumun içinde tutmaya zorluyor. Sıcak ve sert, boşalma ihtiyacıyla adeta zonkluyor. Kalçalarını birbirine bastırıyor ve karşılık veren ıslaklık amımdan sızarak külotumu ıslatıyor.

"Evet de," diye tekrarlar, başını eğerek. Dudakları dudaklarıma değmeden önce durur. "Evet de, devam etmene izin vereceğim."

"Sana el muamelesi yapmaktan hiçbir zevk almam."

"Senin için çıldırdığımı görebilirsin," diye fısıldadı. "Hızı, hareketleri sen kontrol edersin. Nasıl boşaldığımı görebilirsin, Prep Girl, ve daha da fazlası, *senin için* nasıl boşaldığımı görebilirsin."

Kontrolü elinde tutmaya bu kadar ihtiyaç duyan Gio, *bana* dizginleri ele geçirme şansı mı sunuyor? Ağzını benimkine doğru çekip dudaklarımın üzerinde saf, alaycı bir öpücükle gezdirirken beynim kısa devre yapıyor.

"Evet de..." Dudaklarımın üzerinde nefesini hissediyorum ve kendimi tutamıyorum.

Evet diyorum.

"Evet, Gio."

"Tanrıya şükür." Elimi bırakıyor ve ben onun sikini avuçlayıp okşuyorum. Sikinin başı kızıl ve mor renkte, yarık kısmından sızıyor. Oradaki metal parılıyor. Elimi onun boyunca yukarı doğru sürükleyip oraya vardığımda, başparmağımı piercingin üzerinden gezdiriyorum. Parmak ucum ıslak kalıyor ve onu bırakıp elimi ağızma götürürken onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. Kendi parmaklarımın arasında başparmağımı emip tuzun tadını yalarken dudakları aralanıyor.

Kıkırdaması alçak ve titreşimli. *Kötü.* "Senin bir cadaloz olacağını biliyordum, Prep Girl," diyor ve başını aramızda sallanan ereksiyonuna doğru eğiyor. "Beni tekrar eline al."

Sesindeki emir tonuna gözlerimi devirirdim, ama zaten tam da bunu yapmayı planlamıyordum. Ona uzanıyorum, geniş gövdesini avuçlayıp sıkıyorum. Gio inliyor, sesi kulaklarımı dolduruyor, iki elini yatağa dayıyor. Elime doğru pompalıyor, penisi karnımın üzerinde sürtünüyor, ucundaki piercing tanktopuma takılıyor. Karnım çıplak kalana kadar yukarı doğru kayıyor. Tutuşumu sıkılaştırdığımda ciğerlerim hava ile doldu ve o inledi, sesi kulaklarımda yankılandı.

Yüzü gerilir ve dişlerini gösterir, düzgün inci gibi beyaz dişleri karanlıkta neredeyse sivri dişler gibi görünür. Bu çok yanlış ve sapkın, ama yine de duramıyorum. Şimdi olmaz.

Gio'nun penisi elimde zonkluyor, boşalmak için yalvarıyor ve vücudum buna cevap veriyor. Göğüslerim şişiyor ve amım karıncalanma hissiyle titriyor. Ben de ona doğru sallanıyorum, onun huzursuzluğunu benimkine uydurarak hissetmesini sağlıyorum.

"Siktir." Gio'nun tıslayarak söylediği küfür, hareket etmeden bir saniye önce kulağıma ulaşıyor. Elleri gömleğimin yakasını, göğüslerimin hemen üstünden kavırıyor ve neredeyse hiç çaba harcamadan önünü yırtıyor. Havada meme uçlarımdan üzerine serin bir esinti eser. Yumrukları bir kez daha yanlarımdaki yatağı yumruklar.

"Daha sert," diye homurdanıyor. "Beni daha sert okşa. Beni senin için boşalt, Prep Girl."

Avuç içlerimde hissettiğim kadifemsi penisinin derisine odaklanarak, onu sıkıca kavrayıp sertçe pompalıyorum. Onu sıkarken, kalçaları bana doğru itmeye devam ederken parmaklarım penisinin üzerinde dalgalanıyor. Gözleri yüzümde kalıyor, tehlikeli bir şekilde parılıyor. Ağızım kuruyarak yutkunuyorum, yüzünden penisine bakmaya devam ediyorum.

Meme uçlarım sert küçük elmaslar gibi. Bunun nereye varacağını tahmin ediyorum. Bu yüzden Gio kendini ellerimden çekip kendi penisini çok sıkı bir yumrukla kavradığında şaşırıyorum. Nefes nefese kalırken karnım titriyor. İstediyimi fark ediyorum. Penisinin derime sıçrayan hissini istiyorum.

Penisinin başını göğüslerime yönlendirir. "Tut onları," diye emreder.

Uzanıp göğüslerimi kavrar, birbirine yaklaştırırım. Uyarıya ihtiyacım olduğu için kendi meme uçlarımı çimdiklerim. Bir inilti kaçır ve o da dişlerini gösterir. Gio'nun eli sikinin üzerinde uçar. Onu delen metalden hiç rahatsız görünmüyor. Başına her vurduğunda, sıkıca sıkıldığı için parmak eklemleri neredeyse beyazlaşır. Elinin hareketlerini izlemeye o kadar takılmışım ki, diğer elinin yukarı çıkıp boğazımı kavradığını neredeyse fark etmiyorum. Ama fark ettiğimde, tüm dikkatim ona yöneliyor. Parmakları boynumun yanlarını sıkarken, ama içeri doğru bastırmadan, ona bakıyorum. Nefes alabiliyorum, ama kan akışının aniden kesilmesi tüm dünyayı bulanıklaştırıyor.

O benim göğüslerimin üzerinde mastürbasyon yaparken, ben onun altında inleyerek kıvrılıyorum. Kendini zar zor kontrol edebiliyor ve sıcak zeytin rengi teni var. Benim yaptığımdan çok daha sert bir şekilde sikini pompalıyor ve saniyeler içinde rahatlamamanın inlemesi havayı dolduruyor. Kızgın bir sperm fışkırıyor ve cildime düşüyor. Beni kaplıyor, orgazmının akıntısını göğüslerimin her yerine yönlendiriyor ve meme uçlarıma özel dikkat gösteriyor. Onları boşalmasıyla yıkıyor, parmakları boğazımı sıkarken beni onunla kaplı görmekten hastalıklı bir tatmin duyuyor gibi.

Dünya odaklanıp odaklanıp kaybolurken dişlerimi alt dudağıma batırıyorum. Ellerim yukarı doğru kayıyor, göğüslerimdeki sıvının içinde hareket ediyor. Parmaklarımla oradaki meniye izliyor ve meme uçlarımı daireler çizerek okşuyorum. Gio küfrediyor, ses tonu orgazm olmasına rağmen aynı derecede tahrik edici.

Kendimi uçmuş ve boş hissediyorum. Alkol sonunda etkisini gösteriyor. Etrafımızda çok fazla gölge olması bile umurumda değil. Sıcak ve karıncalanmış hissediyorum ve uzun zamandır ilk kez kendimi güvende hissediyorum, bu da bir illüzyon olsa bile.

42

JULIET

Güneş ışığı yüzüme çarpar ve boğazımdan bir inilti yükselir. Yatağı tokatlayarak yastığı bulur bulmaz başımın üzerine çekerek ışığı engellerim. Başım *zonklu*yor ama düşük bir erkek kahkahası yine de başımı kaldırmamı sağlar. Bir an için nerede olduğumu bilmiyorum nerede olduğumu bilmiyorum. Oda benim değil. Çarşaflar benim değil. Hatta yatak bile benim değil. Sonra hatırlıyorum.

Nolan'ın evindeyim, onun yatağındayım. Yavaşça, erkeklerin eğlendiği yöne dönüyorum ve Nolan'ın kendisinden başka kimseyi görmüyorum, o küçük mobilya parçası olan masa sandalyesinde oturuyor. Dirseklerini sandalyenin koluna dayamış, bir bacağını diğerinin üzerine çekmiş ve bacak bacak üstüne atmış, beni izliyor. Gözlerinin altında, önceki gece uyuduğunu bile merak etmeme neden olan gölgeler var.

Kendime bakıyorum ve giydiğim gri tişörtü tanımadığım için kaşlarımı çatıyorum, çünkü bu kesinlikle yatmak için giydiğim tişört değil. Önceki gecenin olayları küçük parçalar halinde geri geliyor ve o siyah tişörtün başına ne geldiğini hatırlatıyor. Yine inleyerek yatağa yığılırım ve bir kez daha yastığa uzanırım.

"Çok mu tekila içtin?" Nolan hafif bir ses tonuyla sorar.

Yataktan elimi kaldırıp ona orta parmağımı gösterip tekrar çarşafların ve battaniyenin içine gömüldüm. Bir hafta uyusam bile yetmez.

"Hadi." Yatak ağır bir yükün altında çöküyor ve başımın üzerindeki yastık çekiliyor. "Bugün planlarımız var ve burada kalamazsın."

Yatağa doğru kıvrılıp ona öfkeyle tükürmek üzereyken, aniden yüzüme bir su şişesi ve iki parmağıyla açtığı avucuyla küçük mavi haplar dinlen. Somurtarak hapları ve suyu kapıp rekor sürede içiyorum. Nolan'ın sabırla şişenin yarısını bitirmemi beklerken ona öfkeyle bakıyorum. Sonunda nefesimi toplayıp nefesimi veriyorum ama o hemen elinden alıp yataktan kalkıyor.

"Kahvaltı hazır, prenses," diye omzunun üzerinden seslenerek şişeyi bana doğru salladı. "Kalk ve güne hazırlan. Yapacak çok işimiz var."

Hırlayarak, yatağın ucunda duran yastığı kapıp Nolan'ın kafasına fırlatıyorum. O gülerek yastığı kolayca kaçırıyor, yatak odasından çıkıp kapıyı kapatıyor.

On beş dakika sonra giyinmiş, yüzümü yıkamış ve biraz daha insan gibi hissederek Nolan'ın mutfağına giriyorum ve yalnız olmadığımı görüyorum. Gio'nun yönüne bakmamaya dikkat ederek tezgaha doğru ilerliyorum. Lex en üstteki son krepı alırken, bir tabakta bir yığın krep beni bekliyor. Kağıt tabaklardan birini alıp birkaç krep koyduktan sonra diğerlerine dönünce, ensemde bir ürperti hissettim.

Nolan, masanın etrafındaki dört sandalyeden birini tekmeledi ve ben de bunu oturmam için bir işaret olarak algıladım. Güzel bir , bu yüzden tereyağı ve şurubu alıp kahvaltımı şekerli karışımın içine batırdıktan sonra üzerine fıstık ezmesi koydum.

"Lex, SUV'n hazır," diye seslendi Nolan, ben ilk lokmayı çatalla alıp dudaklarıma götürürken.

Çiğnerken başımı kaldırıp etrafımda olup bitenleri izlerken, Lex kendi kahvaltısını tabağıyla birlikte son sandalyeyi çekiyor. Gio, neyse ki dikkatini yemeğine vermiş, yemek yiyip telefonuyla dalgın dalgın oynuyor.

Oyuncaklarımızı hep paylaştık...

Önceki gece söylediğı sözler tam o anda aklıma geldi ve aptallığımı hatırlattı. Fıstık ezmesi damağıma yapıştı ve ben onu yutmaya çalışarak sertçe yuttum. Etrafımdaki

arkadaşlarım tamamen rahat davranıyor, sanki Gio ile Nolan'ın yatağında ne yaptığımı bilmiyorlarmış gibi. Elbette biliyorlar. Gio itiraf etmişti, birbirlerinden sır saklamazlar. Garip bir rahatsızlık içinde dakikeler geçiyor, onların her sözünü, her hareketini fark eden tek kişi benmişim gibi.

Kahvaltımı çabucak bitiriyorum, Nolan'ın daha önce verdiği haplar için minnettarım

çünkü akşamdan kalma baş ağrım nihayet geçiyor.

Tabağımlı alıp çöp kutusuna giderken Lex'in ve Nolan'ın tabaklarını da alıyorum. Gio'nun tabağı hala yarısı dolu olduğı için onu tamamen görmezden geliyorum.

arkamı döndüğümde, üçünün de gözlerinin bana dikildiğini fark ediyorum. Tezgaha yaslanıp, kollarımı kavuşturarak kendimi destekliyorum.

"Tamam," diye sonunda kabul ettim. "Bugün ne yapıyoruz?"

Lex gülümser ve kaşlarını kaldırır. "Bizimle kavga etmeyeceksin, değil mi?" Ona sert bir bakış atarım. "Bunun bir anlamı var mı?"

Bir an düşünür gibi göründükten sonra omuz silkti. "Pek yok. Sadece yorulursun, biz yine istediğimizi yaparız."

Evet, bunu bekliyordum. "O zaman hayır," diyorum. "Kavga etmeyeceğim. Çok yorgunum ve akşamdan kalmayım." Ve bu, bir aydan fazla süredir çalışmak zorunda olmadığım ilk cumartesi. Diğer insanların izin günlerinde ne yaptıklarını pek hatırlamıyorum.

"Yapacak işimiz var," diyor Nolan. "Gio, gidip anneni kontrol etmelisin. Ben Lex'i garağa götüreceğim, SUV'yi alsın."

"Dün gece çalışacağını sanıyordum." Bu sözleri söylerken üçünü de izliyorum. Tam beklediğim gibi, gerginleşip sessizleşiyorlar. *Evet*, alaycı bir şekilde düşünüyorum. *İşmiş, hadi oradan*.

Nolan boğazını temizleyerek herkesin dikkatini tekrar kendine çeker. "Annem bu sabah hastanede fazla mesaiye kaldı, ona yemek götürmek istiyorum." Sonra tekrar bana odaklanır. "Sonra da Ritchie'lerin evine gidip Ritchie'lerin senin evinde ne durumda olduklarına bakmamız gerek."

Kollarımı göğsüme sıkıca sararım. "Dün gittim," itiraf ediyorum. "Bayan Ritchie daha uzun sürecekti gibi konuştu."

Nolan başını sallar. "İçeri girip onunla kendim konuşmak istiyorum. Bay Ritchie cimri bir herif. Eğer büyük bir olay çıkarmazsan, işleri halletmesi sonsuza kadar sürer. O zaman bugün gerçekten yapacak işlerimiz var."

Gio kahvaltısının son parçasını bıçaklayıp neredeyse bütün bir krep parçasını bir lokmada yutarken, ben üçünü de izliyorum. Boğulmadan yutmasına şaşıyorum, ama krep biter ve portakal suyunu da içtikten sonra, ayağa kalkıp sandalyesinden çıkıyor. Beni geçip kağıt tabağı çöp kutusuna, bardağını da lavaboya bırakıyor. Sabahın garip karşılaşmasından kurtulduğumu düşünürken, tam önümde duruyor. Kollarım yanlarıma düşerken, beni tezgaha sıkıştırıyor. Orada, oğullarının önünde, Gio Vargas eğiliyor ve dudaklarını benim dudaklarımın önüne getiriyor. Hareketsiz kalıyorum.

"Bir dahaki sefere," diyor, sesi alçak ve derin, göğsünden titreyerek, "senin benim sikimin üzerine boşaldığını görmek istiyorum."

Dudaklarım aralandı ve o da üzerine çöktü, beni ateşli bir öpücükle lanetledi. Dili içeri girip benimkiyle düello yapar, korkutucu bir sıcaklık dalgası içinde birbirine dolanır. Sonra çekilir, geri çekilir ve uzaklaşır.

"Söylediklerimizi unutma—hapishaneye ziyaret saatlerini öğren, birimiz seni babanı görmeye götüreceğiz."

"Ne..."

Ama o çoktan gitmiştir, ben beynimi vücuduma bağlayamadan oturma odasından geçip ön kapıdan dışarı çıkar.

Bir anlık sessizlik geçer ve sonra Nolan alçak bir ıslık çalar. "Eh, lafı dolandırıyor."

"Bunu biliyordun." Lex, Nolan'a anlamadığım bir bakış attı.

Yüzüm kızarmaya başlayınca ikisinden de uzaklaşıyorum. "Yapacak işin yok mu?" diye ters bir sesle soruyorum ve ayakkabılarımı almak için koridora doğru yöneliyorum.

Arkamda ikisinin kahkahalarını duyuyorum ve midemde hissettiğim tuhaf küçük kelekler, Gio'nun bana öptüğü öpücükten daha fazla kendimi yere basmış hissettirmiyor.

Kahvaltıdan sonra, Lex ve Nolan'ın arasına sıkışarak Nolan'ın çalıştığı garaja gitmek için beyaz kamyonete biniyoruz. Kamyoneti bırakıp, Lex'in yeni tamir ettirdiği SUV'ye geçiyoruz. Arka koltuğa atlayıp arkaya bakarken kaşlarımı çatıyorum.

"Bana mı öyle geliyor, yoksa bu araba yerden daha yüksekte mi?" diye soruyorum.

Nolan ön koltuğa otururken gülümsüyor ve Lex motoru çalıştırıyor.

"Aylardır Lex'in arabasını süslemek istiyordum," diyor Nolan. "Senin küçük öfke nöbetin bana ihtiyacım olan bahaneyi verdi."

Gözlerimi devirerek emniyet kemerimi takıyorum. "Öfke nöbeti değildi," diye mırıldanarak arkama yaslanıyorum.

İkisi de cevap vermez ve şehirden çıkıyoruz. Lex, Silverwood'un şehir sınırlarına giden virajlı arka yollara girerken, ağaç sıraları pencerelerin önünden hızla geçiyor. Şehir dışına varmadan hemen önce sağa dönüyor ve çakıllı bir yola sapıyoruz.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum, ana yola doğru bakarak daha dik oturuyorum.

"Bir şey almam lazım," diyor Lex. Birkaç dakika sonra paslı bir kapının önüne geliyoruz ve Nolan arabadan atlayıp koşarak kilidi açıp kapıyı açıyor.

SUV yavaşça ilerler ve Lex, Nolan'ın koşup araca atlayabilmesi için birkaç metre ileride tekrar durur. Kapıyı açık bırakarak yolumuzda ilerlerken, önü çardakla çevrili ve önünde yarı solmuş çiçekler bulunan eski bir çiftlik evinin önünden geçeriz. Ev biraz bakımsız görünüyor, ama orada yaşayanların ellerinden geleni yaptıkları belli. Ön basamaklar sarkık olsa da boyası yenidir.

Ancak çiftlik evinin yarım mil kadar gerisine gelene kadar durmuyoruz. Oradaki küçük yapı karşısında gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Sade, süslemesiz, kare şeklinde bir bina, üç eski ahşap küçük bir arabanın sığabileceği kadar büyük. Üstünde, her kapının üzerinde küçük pencereler var. Metal bir horoz şeklindeki rüzgar gülü, altında 'N, S, E' ve 'W' harflerinin yazılı olduğu ikiz okların üzerinde duruyor.

"O nedir?" diye soruyorum, pencereye yaklaşarak.

"Büyük büyük dedem 1800'lerde araba tamircisiymiş buraya çok büyük bir araba garajı inşa etti, şehirden gelenler arabalarını tamir ettirmek için buraya getirirlerdi."

"1800'lerde mi?" Kaşlarımı çatıyorum. "Hâlâ araba garajını kullanmıyorsunuz, değil mi?"

Bu sözleri söylerken bile, binanın iyi kullanılmış olduğunun kanıtları gözümün önünde duruyor.

Arabalık, geçtiğimiz çiftlik evi kadar iyi korunmuş görünüyor. Pencerelerde çatlak yok, yapının dışını kaplayan kir yok ve binanın yan tarafındaki kapının üzerindeki ışık buraya elektrik geldiğini gösteriyor.

Lex arabayı park ediyor ve bana bakıyor. "Ben burada yaşıyorum," diyor ve kapıyı açıyor. "Burada bekleyin. Hemen dönerim."

Onun arabaya doğru yürüdüğünü ve cebinden bir anahtar takımı çıkardığını izliyorum. Burada yaşıyor... bir arabalıkta. Ne? Nolan'a bakıyorum ama o da bana bakıyor. Kapıdan geçtikten sonra bir çift güneş gözlüğü bulmuş ve takmış. Gözlüğün parlak yüzeyi gözlük camları, gözlerini görmek ve ne düşündüğünü anlamak imkansız hale getiriyor.

Bu adamlarla daha fazla yakınlaşmamam, cevaplamak istemeyecekleri sorular sormamam konusunda içimden bir ses uyarıyor. Ancak sorular bir kez kafamda dönmeye başladığında, durdurmak imkansız.

"Lex neden teyzesinin yanında değil de burada yaşıyor?"

Nolan, Lex'in evi hakkında hiç beklemediğim kadar farklı görünen eski moda arabalık binaya bakıp bana dönüyor. "Lex'in teyzesi o zamanlar bir çocuğu evine almayı beklemiyordu," diye itiraf ediyor. "Lex'in anne babası öldükten sonra onu büyüttü..." Sesi kesiliyor ama bana hatırlatmasına gerek yok. Kendi babamın suç işlerinden önce, bu Silverwood'da patlak veren en büyük skandallardan biriydi. Sözde nazik ve sevgi dolu bir çift, küçük oğullarına kötü muamele ettikleri için sosyal hizmetlerin soruşturmasına alınmıştı. Utançtan kurtulmak için Sancho Medici karısını ve ardından kendini öldürmüştü. "Burayı tercih ediyor," diyor Nolan bir süre sonra ve kapı açılıp Lex arabaya binerken ön cama bakıyor.

"Her şey halloldu. Gidelim."

Lex arabadan hızla uzaklaşır. Kapıya geri döndüğümüzde Nolan arabadan atlar ve kapıyı kilitler, sonra bir kez daha yola çıkarız. yola

Bu adamlarla ne kadar çok zaman geçirirsem, kim olduklarını o kadar çok merak etmeye başlıyorum. Suçlular mı? Sadece eğlenmek isteyen çapkınlar mı? Lise kariyerlerinden en iyi şekilde yararlanmak isteyen futbolcular mı? Onlara bakacak ve doğru yolda yönlendirecek çok az insanı olan kayıp çocuklar mı? Yoksa tamamen başka bir şey mi?

Bulabileceğim cevaplardan neredeyse korkuyorum.

Okula döndüğümde, Müdür Long'un şartlarıyla yüzleşmek zorunda kalacağım. *Danışmanlık.*

Julia Beck, yüzü yaşlanmayan kadınlardan biri. Yüzüne baktığınızda hiçbir ipucu yok. Silverwood Public'in koridorlarında yürüyen gençlerden biri olabilir ya da kırkına yaklaşan bir kadın olabilir. Burnunun ucuna oturtulmuş siyah çerçeveli gözlükleriyle karşımda oturuyor, ellerini masanın üzerinde birleştirip bana bakıyor. Ben onu analiz ettiğim kadar o da beni analiz ediyor.

"Anladığım kadarıyla, Bayan Donovan, burada olmak istemiyorsunuz," diyor.

"Evet." Karşısındaki nispeten rahat koltuğa yaslanıp başımı pencereden dışarıya doğru çevirirken bu kelimeyi ağızımdan çıkardım.

Okula döndüğümünden beri çocuklar beni rahat bırakmadılar. Bunun, bana saldıran adam ve onu bu işe sokan kişinin ikinci bir saldırı yapip yapmayacağından endişe ettikleri için olduğunu biliyorum. Ancak günler geçtikçe, etrafımda 24 saat boyunca kimse olmadığı bir zaman olduğunu unutmaya başlıyorum. Nolan'ın yatağında uyuyorum, Nolan'ın yatağında uyanıyorum, üçünden biriyle okula gidiyorum ve öğle yemeğinde ve derslerde onların yanında oturuyorum öğle yemeğinde ve derslerde yanlarında oturuyorum. Bu durumun bu kadar kolay olması beni rahatsız etse de, yeni normalime hızla alışıyorum.

"Son birkaç ayda çok şey yaşadın," diyor Bayan Beck. "Bu konuda çok duygusal olman anlaşılabilir."

Gözlerimi ona çeviriyorum. "Size bir soru sorabilir miyim?" diyorum, yüzüm ifadesiz.

Benim hazır cevabım karşısında şaşırılmış gibi gözlerini kırıştırdı, ama hemen ardından yüzü aydınlandı. "Evet, lütfen." Yakınlaştı.

"Babam kasabanın geri kalanını mahvettiğinde sen ne kaybettin?" Yüzü bir an donar. "Ben emin değilim..."

Elimi kaldırarak onu durduruyorum. "Lütfen," diyorum. "Saçmalama. Madem buradayım, 'Ah, zavallı şey,' 'Başkaları da sorunları var, hepsi babanın yüzünden' diye konuşup durmaktansa, nefretimi açıkça ortaya koymayı tercih ederim."

Danışmanın yüzü bir anda sertleşir, savunmacı ve kapalı bir hal alır. "Kaba ve uygunsuz dil kullanmanızı istemem," der. "Ancak, dürüstlüğünüzü takdir ediyorum Bayan Donovan. Bu dürüstlüğünüz ışığında, ben de size kendimden biraz açılmak istiyorum."

Bekliyorum. Kesinlikle gelecek olan darbeyi. Bunun onun işi olduğunu ve sadece işini yaptığını, ama benim gibi birine yardım etmek istemediğini söyleyecektir. Oh, öyle söylemeyecektir. Büyük, eğitimli kelimeler kullanarak, benim sorunlarımın diğer insanların sorunları kadar önemli olmadığını ve yerinden edilmiş olmamın istediğim gibi davranabileceğim anlamına gelmediğini söyleyecektir. Artık kızların suratlarını dövmek yok. Artık sınıfta yaramazlık yapıp sorun çıkarmak yok. Bu okuldaki diğerleri bana ne yaparsa yapsın, burada oturup katlanmalı ve beni babamla birlikte hapse atmak için bir neden bulmadıkları için minnettar olmalıyım.

Gerçi bir neden bulmak için çok da uzağa bakmaları gerekmez...

Nolan, saldırganın cesedini sakladıklarını söylemişti, ama gerçekten iyi saklanmış mıydı? Ya daha sonra bana karşı kullanmak için saklıyorlarsa? Cesedi uzun süre nerede saklayabilirler ki? Arabalıkta mı?

"Donovan-Calloway zimmetine para geçirme skandalının ortaya çıkmasından ve şirketin hisselerinin dūřmesinden altı hafta sonra, nişanlım intihar etti." Bayan Beck'in açıklaması beni şaşkına çevirir.

Gözlerimi kapatıyorum. *Kahretsin*. Gözlerimi yeniden açtığımda, Bayan Beck'in yüzünde hiçbir duygu görmüyorum. Ne şaşkınlık, ne dūřmanlık, ne öfke. şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum ve kadının ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor.

"Nişanlım birçok şeydi," diye devam ediyor. "Akıllı bir yatırımcı değildi. Tüm servetini Donovan-Calloway'e yatırdı." Diğerleri gibi, ben de çenemi kapalı tutuyorum. "Benim yerimde başka bir kadın babanı nefret ederdi," diyor. "Ama sen... sen Allen Donovan değilsin, değil mi Juliet?"

"Benim kim olduğumu nereden biliyorsun?" diye bağırarak soruyorum.

Bayan Beck cevap veremeden, kapı sertçe alınır ve açılır. İkimiz de başımızı kaldırıp Gio'nun orada durduğunu görürüz. Gio, Bayan Beck'e bir bakış atar ve sonra gözleri benimkilere takılır.

"Hadi," dedi, çenesini arkasına doğru çekerek. "Süren doldu. Gitme zamanı."

"Bay Vargas," diye başlar Bayan Beck.

O sadece başını sallar. "Üzgünüm, Bayan JB," der gülümseyerek.

"Onu buradan kaçırmamız lazım. Merak etme, bir sonraki seansa gelir." Tabii ya, siktir git, ama bunu söylemeden ayağa kalkıp yerden sırt çantamı alıyorum. Danışmanın Gio'nun beni ofisinden çekmesine nasıl ve neden izin verdiğini bilmiyorum, ama o bunu yaparken, onun sesi kulağıma ulaşıyor.

"Bence bunu

bunu yapmalısın," diye sesleniyor.

Merak beni durdurur ve omzuma bakmadan önce dudaklarımı kısa bir süre birbirine bastırırım.

"Ne yapayım?"

Gülümsüyor, çok samimi ve nazik bir gülümseme. Gerçekten de kutsal bir havası var. Nişanlısı intihar etmiş ama o beni bunun için nefret etmiyor gibi görünüyor. En azından garip bir durum. "Onu görmeye git," diye cevaplıyor.

"Onun" kim olduğu belli. Kapı arkamdan kapanırken Gio'ya dönerim.

"Ona söyledin mi?" Ellerim yumruk haline gelir.

"JB Hanımla eski dostuz." Gio koridora doğru yürür ve ben onu danışmanın bekleme odasından koridora kadar takip ediyorum. "Evet, onu ikna ettiğimi söyledim."

"Ne oluyor Gio?!"

Cebine uzanır, benim öfkeli hırıltılarımdan hiç aldırış etmez gibi. "Randevu ayarladım," der. "Lex'e avukatı aramasını söyledim, bu hafta sonu seni bekliyorlar."

"*Bu* hafta sonu mu?" Öğrenci otoparkına açılan kapılara vardığımızda duruyorum. O kapıyı iterek açıyor ve üzerimize yağmur damlaları düşmeye başlayınca küfrediyor.

"Kahretsin, arabaya koşmamız gerekecek," der ve telefonunu cebine geri koyup park yerinden koşarak uzaklaşır. Ben de onu takip ederim, ama çok daha sakın bir tempoda. Yüzüme ve omuzlarıma düşen yağmur damlalarını bile hissetmiyorum.

Babamı göreceğim. *Bu hafta sonu*. İki günden az kaldı. *Hayatımı mahvettikten sonra onunla yüzleşmeye hazır mıyım?*

Gio Firebird'e önce varır ve sürücü koltuğuna atlar. Ben yolcu koltuğuna daha yavaş kayarım. Motoru çalıştırır.

"Gio, ben..." Çok korkuyorum.

"Her şey yoluna girecek," diyor G. "Ama yapabilseydin ertelerdin, biliyordum." Ona bakıyorum. "Bu benim seçimim. Sen benim adıma karar veremezsin."

"

Sesimin sertliğine bile aldırış etmiyor. "Bitti," diyor sadece. diyor.

Bitti. Bu sözler korkunç bir kesinliğe sahipti. "Hayır." Kaşlarını kaldırdı. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Hayır, sadece 'bitti' değil."

Gio, birkaç saniye boyunca bana bakarak sakın bir ifadeyle hiçbir şey söylemedi.

Sinirden hırıldadım. "Babamı aylardır görmedim. En son onunla telefonda konuştum." O zaman da inanmadığım ve şimdi de kesinlikle inanmadığım, "her şey yoluna girecek, tatlım" şeklinde kısa bir yalandı.

"Bu sefer yalnız olmayacaksın." Kalbim göğsümde durdu.

Bu yüzden mi geçen sefer babamla konuştuğumda kendimi o kadar kötü hissetmiştim? Çünkü tam da daireme taşındıktan sonraydı. Annem gitmişti ve ben... yalnızdım.

Isı arabaya doluşur, dışarıdaki soğuğu kovar ve geniş bir avuç içi uyluklarımı bulur, çok tanıdık bir hareketle sıkar ve sıkıştırır. "Hemen geliyorum, Prep Girl," diye mırıldanır. "Ne olursa olsun, onunla tek başına yüzleşmene gerek yok."

Gözlerimin arkasında tanıdık bir yanma hissi başlar ve koltuğumda dönerek ön cama bakarım. Gio'nun bir elini direksiyona koyduğunu

direksiyona koyduğunu, diğer elini bacağımda bırakarak geri geri çıkıp park yerinden ayrıldığını fark ettim. Okul binası dikiz aynasından kayboldu.

Bu hafta sonu... dışarıda yağmur yağıyor, camlardan aşağıya doğru akıyor. Gio silecekleri çalıştırıyor. Havalandırma deliklerinden çıkan sıcak hava, elinin uyluklarımdaki hissi ve kafamı dolduran sis beni tüketiyor ve ben kayboluyorum, yol tekerleklerimizin altında kaybolurken ben de giderek uzaklaşıyorum.

Her şeyden öte, belki de onun haklı olduğu için rahatladığımı hissediyorum. Belki yalnız değilsem, onunla yüzleşmek daha kolay olur.

Yıllar boyunca edindiğim, neredeyse görünmez yaraları örten, sarılmış parmak eklemlerime bakıyorum.

yıllar boyunca aldığım neredeyse görünmez yara izlerini örtüyor. Cory'nin spor salonundaki diğerlerinin sesleri, geçen haftayı düşünürken arkamda kayboluyor.

Juliet'in altında uzanmış hali, yırtık gömleği ve göğüsleri gözlerimin önüne geliyor. Mükemmeldi, tam doğru yumuşaklıkta, ellerimi doldurmaya yetecek kadar dolgun ve

O benim sikimi okşarken, o da onları tutup benim için havaya kaldırmıştı... Siktir. Bunu düşünmeyi bırakmalıyım, yoksa burada çadır kurarım.

Yerden tavana kadar uzanan aynadaki yansımamdan uzaklaşarak, bandı yerine yapıştırmayı bitirip rakibimin beklediği ringe atladım. Cory yakınımda duruyor, gözleri eski, çatlak bir iPad'i tarıyor ve burnunun ucunda daha önce hiç takmadığını gördüğüm bir çift okuma gözlüğü var. Gözlüklerle daha yaşlı görünüyor ve bu görüntü nedense beni rahatsız ediyor.

"Tamam, pislik," diyorum ve bakışlarımı rakibime çeviriyorum. Uzun boylu, yüzünün yan tarafında önceki bir antrenman maçından kalma mor bir yara izi olan bir adam. "Hazır mısınız?"

"Senden çok daha hazırım, yakışıklı," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor.

Kaşlarımı kaldırdım. Evet, güzel olduğumu biliyorum, ama bu adam beni şöhretimden tanıyor olamaz, ya da hiç tanımıyor. Çoğu erkekten daha güzelim diye onu yere seremeyeceğim anlamına gelmez.

"Kibar ol, G," diyor Cory, iPad'inden kafasını kaldırmaya bile tenezzül etmeden. Yine de bir şey söylemiş olması, dikkatinin dağınık olması, spor salonunda olan bitenin farkında olmadığı anlamına gelmediğini gösteriyor.

"Anladım, ihtiyar." Önümdeki adama tekrar odaklanıyorum, kendini beğenmiş ifadesine gözlerimi kısıyorum. Onu ne kadar çabuk yere serersem, o kadar iyi hissedeceğim.

Birbirimizin etrafında dönmeye başlıyoruz, ayaklarım ringin halı zemininde rahatça kayıyor. Boğuk sesler ve tekrarlanan düşme sesleri, spor salonundaki diğer erkeklerin sesleriyle birlikte etrafımızda yankılanıyor, ayrıca Cory'nin çoğu zaman açık tuttuğu rap müziğinin

rap müziğın sesi de yankılanıyor. Kendi müziğini getirmeyi unutanlar için yeterince yüksek, ama kendi düşüncelerimi duyamayacak kadar yüksek değil — ya da rakibimin ilk hamlesinden önce aldığı nefesin sesini duyamayacak kadar.

O bana doğru hücum ederken sola kaçarak, adamın ilk saldırı planının işe yaramadığını fark ettiğı anı izliyorum. Bana doğru dönüyor. Yine daire çizmeye başlıyoruz. Bir sonraki saldırısında kolunu yakalayıp geriye doğru büküyorum.

Onun kendi momentumunu kullanarak adamı döndürüyorum ve başparmağını yukarı kaldırıp sırtına bastırıyorum, ta ki o, onun küçük bir orospu olduğunu bildiğim gibi çığlık atana kadar. Gözlerimi devirerek, Cory'nin kafası yukarı gelene kadar bir saniye daha sıkı sıkıyorum. yükselene kadar sıkıca sıkıyorum. Sonra o pisliği bırakıp onu itiyorum.

"Elinden gelenin en iyisi bu mu?" diye soruyorum, sorumu dövüş partnerime değil Cory'ye yönelterek.

Cory başını sallar. "En iyisi olduğunu söylemedim," der. "Çocuk daha eğitimde."

"Ama çok kendini beğenmiş," diye cevap veriyorum.

"Lanet olası pislik." Cory'nin "çocuk" dediğı adam, koluna biraz hissi geri getirmek için ovuştururken mırıldanır.

Onu görmezden gelip ringin iplerinden sıyrılıp Cory'nin yanındaki yere ayaklarımın üstüne basıyorum. Üst bedenimi ince bir ter tabakası kaplıyor ve yüzümün yanlarından aşağıya doğru akıyor. Bunun sebebi dövüş değil, bugün spor salonunda çok fazla insan olduğu için hava çok sıcak. Bakışlarım odanın karşısındaki sabah gökyüzüne kayıyor. Prep Girl'ü zamanında almam için acele edip eve gidip duş almam lazım. Sadece ikimiz, baş başa üç saatlik bir yolculuk... Son kez baş başa kaldığımız anı düşünmemek imkansız.

Cory iPad'i yanına indirip bana bakar. "Kızımız nasıl?"

Üst dudağımdan bir damla teri koklayıp, bantla kaplı parmak eklemlerimin arkasıyla sildim. "O iyi."

İyi olmaktan öte, o lanet olası bir sanat eseri. Göğüs uçları pembe bir renkteydi, bana karşı kıvrılırken o kadar sıkı ve büzgölüydü ki, adeta üzerime boşalmam için yalvarıyordu.

Düşünmeyi bırak. Kafamın içinde zihinsel bir azarlama çınılıyor. Tabii ki pek işe yaramıyor. Duvardaki saate bakıp, ziyaret saatinin başlangıcına yetişmek için yakında çıkmamız gerektiğini kendime hatırlatıyorum. Lex'e de, bir notu

daha sonra Allen Donovan'a vermesi için bir not bırakacağıma söz vermiştim. Hapishanenin güvenliği oldukça iyidir, ama bir hapishane gardiyanının maaşı her zaman biraz ek gelire ihtiyaç duyar ve o da Donovan davası için bağlantıları takip etmekte çok çalışıyor. Duruşma yakında başlayacak ve Juliet'in babasını görmek ona bu gerçeği hatırlatacaktır.

"Biraz uğradı," diyor Cory, beni geri şimdiki zamana ve daha sonra yapacağım planlara çekerek.

"Öyle mi?" Parmaklarımdaki bandı çözmeye başlıyorum ve Cory'nin kaşları kalkıyor.

"Yeri bulamamış," diyor Cory, ama benim yaptığım şeye yorum yapmıyor.

"Eminim öyledir." Nolan spor salonuna yürüme mesafesinde yaşamıyor. "Çok çalışıyor."

Cory boğazından bir uğultu çıkarırken, ben bantın ilk parçasını top haline getirip yakındaki çöp kutusuna atıyorum ve bir sonraki yumruğuma geçiyorum.

"Bir süredir evine gitmediğini duydum," diye çekinerek sordu Cory. Cevap vermediğimde, içini çekerek, "Seninle mi kalıyor?" diye sordu.

Durduramadan burnumdan bir ses çıkar ama başımı sallarım. "Sence ne oldu, dostum?" Son bant parçasını da yırtıp atarım ve diğerleri gibi o da yere düşer.

"Benim evimde güvende olmaz." Kendi annem bile benim evimde güvende değil, ama bunu söylemiyorum.

"Darrio onun gibileri sevmez," Cory ciddi bir şekilde başını sallayarak onayladı.

Bu, duyduğum en hafif tabir. Babam Juliet'ten özellikle nefret etmiyor, ama onun bir zamanlar olduğu her şeyden nefret ediyor, kendisinde olmayan her şeyden. Daha kıskanç, daha haset dolu bir adam olamazdı. Darrio Vargas herkesin sahip olduğu şeyi istiyor: para, güç, şöhret ve saygı. Juliet'in şu anda bunlardan hiçbirine sahip olmadığı doğru, ama uzun bir süre sahipti. Hayatının çoğunda bir kraliçe gibi yaşamıştı. Sırf diğerleriyle birlikte sefaletle düştüğü için

Peons, onun bizden biri olduğu anlamına gelmez.

Ama sen olabilirsin... O gece ona söylediğim sözler aklımda dönüp duruyor. Onlar ağızımdan çıkıncaya kadar ne kadar çok doğru olmasını istediğimi fark etmemiştim. Juliet Donovan, gerçekten isterse bir Akrep olabilir; yeterince güçlü, yeterince cesur ve başkalarının ne düşündüğünü umursamıyor.

O, evini yakıp kül eden ve sonra da küllerin içinde seni beceren türden bir kız ve bu onu tanıdığım en seksi kadın yapmazsa...

"Ona iyi baktın mı?" diye sorar Cory.

Yaşlı adamdan bir adım geri çekilip, omzumun üzerinden cevap verirken dolapların yanına geçiyorum. "Onu merak etme Cory. Göründüğünden daha sert biridir."

"Bu cevap değil, evlat!" diye bağırır Cory.

Daha önce seçtiğim dolaptan çantamı alıp odanın diğer ucuna dönerek ona bakıyorum. Juliet Donovan'ın artık Scorpion'un malı olduğunu söylemek dilimin ucunda ama söylemiyorum. Juliet benim değil. O hiçbirimizin değil, ne kadar istesek de.

"Görüşürüz, ihtiyar," diyorum onun yerine, kaşlarını çatmış yüzüne el sallayarak arkamı dönüp çıkışa doğru ilerliyorum.

Ancak arkamdan gelen ayak sesleri beni binadan tamamen çıkmamı engelliyor. Şaşkınlıkla geri dönünce, Cory elinde tuttuğu iPad'i ön masaya bırakıp bana doğru geliyor. Kaşlarımı çatıp duruyorum, elimi kapı koluna koymuş bekliyorum.

"Ona, stres atmak için ne zaman isterse buraya gelebileceğini söyle," diyor Cory, sesinde tartışmaya yer bırakmayacak bir tonla. Bu bir soru değil, bir emir.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Öyle mi?"

"Evet." Ayaklarını omuz genişliğinde açıp bana bakıyor. "Öyle." Cory'nin her zaman küçük bir kasabanın spor salonu sahibi olmadığını unutmak kolay. O, en sert adamları bile yatıştırabilen sakin bir kişiliğe sahip. Spor salonuna dövüşçülerden çete üyelerine, bar kavgacılarına kadar her türden insan geliyor. Burada, içlerindeki öfkeyi boşaltmak için çalışıyorlar. Erkekçe bir öfke, ama onları tekrar tekrar buraya getiren makineler ya da her zaman bakımlı dövüş ringi değil. Bu adam, tam burada duran adam.

Cory iri bir adam, ama tanıdığım en iri adam değil. Silverwood'daki herkes Cory'nin kuzeyde, Eastpoint adında bir yerde iyi bağlantıları olduğunu bilir. Silverwood'un güneyindeki birçok çocuktan farklı olarak, o bir süre oradan ayrılmış ve orada bir üniversitede yetenekli öğrencilere yönelik bir programa girmişti. Neden geri döndüğü kimse bilmiyor, ama kesin olan bir şey var, Cory hiç kimsenin haksızlık yapmasına izin vermez.

O harika bir kişisel antrenör, ama daha da iyi bir dosttur. Gücü bedeninde değil, insanlara olan ilgisinde yatıyor ve Juliet artık onun için önemli insanlardan biri. Kimse onu umursamadığında, o umursadı. Ona öğretti. Onu evine aldı. Öfkesini boşaltabileceği bir yer verdi.

Juliet spor salonuna ilk geldiğinde bunu biliyor muydu, yoksa şans onun yanındaydı?

Çantamdan Firebird'ün anahtarlarını çıkarırım. "Ona bir şey olmayacak Cory," diye adamı sakinleştiririm. "Onu koruyacağız."

Kahverengi gözleri yüzümden elimde sallanan anahtarlara kayıyor. Cory omzuna sarkan uzun dreadlocklarından birini geri çekip bana temkinli bir bakış attı.

"Onunla uğraşmıyorsun, değil mi?" diye sorar. "Sen ve senin adamların?" Yaşlı adamın gözlerine soğuk bir bakış girer ve bir an için, kendi babamla bile başa çıkabilecek bir adamın yüzüne bakıyormuşum gibi hissediyorum.

Cory'nin öfkesini yatıştırmak için elimi kaldırdım. "O bizim korumamız altında," dedim ona dürüstçe. "Eğer biri bunu kullanabilirse, o da kullanabilir."

Cory'nin gözleri kısıldı. "Siz üçünüz bedavaya koruma sunmayacağınızla ünlüsünüz," dedi.

İnlememi bastırdım. Cory'yi Prep Girl'e zarar vermeyeceğimize ikna etmek, Allen Donovan'ı, onun gerçek babasını görmekten daha zor geliyordu. "O... Lanet olsun, Cory," diyorum. "Ne diyeceğimi bilmiyorum. O farklı... en azından bizim için öyle. Onunla uğraşmıyoruz. Uğraşsak bile, sence buna tahammül eder mi?"

Cory bana biraz daha uzun süre bakar, sonra vücudundaki gerginlik tekrar azalır ve kararlı bir şekilde başını sallayarak geriye doğru eğilir. "Haklısın," diye itiraf eder. "Sizi yerden siler."

Evet, yapardı. Kafamı sallayıp kapıyı açtım. "Şimdi gerçekten gitmeliyim, yoksa geç kalacağım ve eğer haklıysan, o da bunun için beni pataklayacak."

Diğer adamın boğuk kahkahası, soğuk sabahın içine doğru kapıdan dışarıya kadar peşimden geliyor. Dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor ve ellerim anahtarları sıkıca kavırıyor. Juliet'e yakında orada olacağımı haber vermek için cebimdeki telefona uzanıyorum, ama onu arabada unuttuğumu fark ettim. İç çekerek spor salonu binasının etrafından dolaşip arka taraftaki otoparka geçtim.

Arabama ulaşmaya o kadar odaklanmışım ki, çok geç olana kadar arkamdaki ayak seslerini duymuyorum. Kaşlarımı çatarak, tam o anda hafifçe dönüp

Sert ve yuvarlak bir şey kafamın yan tarafına çarptı. Kafatasımı saran acı dalgasıyla sendeleyerek, yanımdaki boş binanın karşı duvarına çarptım. ellerim taş dış cepheye sürtünüyor. Çantam yere düşüyor. Anahtarlarım parmaklarımdan kayıyor ve dizlerim

betona çarptı. Başımın üstünden hava fişkırdı, ama rakibimi yanlış hesapladım ve düşerken bir diz doğrudan yüzüme çarptı. Görüşüm bulanıklaştı ve burnumdan kan fişkırdı.

"Siktir!" Karışık küfürler duvarlardan yankılanırken, bir vücut üstüme çöküyor.

Başımdaki ve yüzümdeki acıyı görmezden gelerek tekme attım, spor ayakkabım birinin bacağına çarptı. Derin bir erkek sesi duyuldu ve ardından bir yumruk ikinci kez yüzüme doğru savruldu. Yuvarlanarak uzaklaştım, kayalar ve çakıllar tişörtümün ve şortumun ince kumaşını deldi.

Cildimde kalan ter, kir ve pislğin bana yapışmasına neden oluyor. Ayağa kalkmaya çalışırken sendeleyerek. Üst dudağımdan sıvı damlıyor ve ağızımı pas ve kanın iğrenç tadı dolduruyor. Görüşüm yeterince netleşince saldırganları görebiliyorum ve dişlerimi sıkıyorum. Üç kişi var — baştan ayağa siyah giysiler giymişler, kimliklerini gizlemek için yüzlerine siyah balaklavalara takmışlar. İlki bana saldırıyor, yumruğunu uzatıyor, ama ben onun ulaşamayacağı bir yere dönüp onu yüzüstü duvara itiyorum. Kemiklerin tuğlaya çarpma sesinin ve onun çığlığının tadını çıkarmak için zaman yok

, ikinci ve üçüncü saldırganlar aynı anda üzerime atılır.

Diğerinin bacaklarına tekme atarken yüzüme sağ kroşe yiyorum. Kan. Ter. Acı. Her yerimi kaplıyor. Savaşıyorum — yumruk atıyorum, tekmeliyorum, nefes nefeseyim, küfrediyorum. Görüşüm tekrar bulanıklaşıp kenarları kararana kadar onlarla mücadele ediyorum. Başımın arkasında ıslak bir şey akıyor ve ilk darbenin bir tür gerçek silahla vurulmuş olabileceğini anlıyorum.

Önüm ve arkam kanıyor. Bir şey tişörtümü kesiyor, tam karnımın üstünden, ve acı etimi keserken nefesim kesiliyor, şoktan donuyorum. Bıçaklı adam yaklaşıyor, konuşurken dudaklarını neredeyse kulağıma dayıyor.

Sesi düzgün ve net. "Bu mesajı iletmemiz istendi," diyor. "Donovan kızını bırakın, yoksa..."

Bıçak çekiliyor ve dizlerimin üzerine sertçe çöküyorum, sokak zemindeki kaya ve çakıl parçaları diz kapaklarımdan derisini kesiyor. Karnımı iki avucumla kapattığımda şortumun önünden bir toz bulutu yükseliyor.

Aşağıya bakıp parmaklarımdan arasından sızan kırmızıyı görünce zorlukla yutkunuyorum.

"Hey! Burada ne halt ediyorsunuz!"

Cory'nin öfkeli ses tonu kulaklarıma ulaştığında kirpiklerim titredi. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Karnımda acı bir ağrı hissettim ve gömleğime daha fazla kan sızarak gri kumaşı kırmızımsı kahverengiye boyadı.

Dünya başımdan dönüyor, yer hızla yaklaşıyor ve yanımdan koşan ayak sesleri duyuluyor. Yüzüm yere çarpmadan hemen önce, kafamdaki son düşünce... *Prep Girl çok kızacak.*

44

JULIET

Gio'nun beni alması gereken saat gelir ve geçer. On beş dakika sonra, hala ondan haber alamayınca ona bir mesaj atarım. Yarım saat geçince onu aramaya çalışırım. Cevap yok. Birkaç mesaj daha atarım. Birkaç kez daha ararım. Hala cevap yok.

Gitmemeliyim. Beni bekleyen tek kişi babam ve o da benim varlığımı hak etmiyor. Ama artık onu görmeye karar verdiğim için, kararım kesin. Sorularım var ve bunları cevaplayabilecek başka kimse yok.

Bir saatten fazla zaman geçmesine rağmen Gio, defalarca aradığım telefonları ve mesajları cevaplamadı. Dişlerimi sıkıp kapıdan çıktım. Ona güvenmemem gerektiğini, kimseye güvenmemem gerektiğini bilmeliydim. Ön kapıyı kilitlemeye zahmet etmedim çünkü haftalardır Nolan'da kalmama rağmen hala anahtarım yoktu. Garajda çalışıyor olması gereken Nolan'a mesaj attım ama ondan da cevap gelmedi.

Lex'in bana verdiği telefon en azından bir işe yarıyor. Telefonsuz hayatın ne kadar zor olduğunu unutmuşum, ama şimdi tekrar bir telefonum olduğu için toplu taşıma sisteminin web sitesini bulup en yakın otobüs durağını kolayca tespit edebiliyorum. Neyse ki, bir sonraki otobüsün gelmesi uzun sürmüyor ve arkada pencere kenarında bir yer buluyorum.

Hansgard Cezaevi'ne varana kadar tüm yol boyunca *Bad Omens* ve *Three Days Grace*'in çığlıkları kulaklarımda yankılanırken orada çürüdüm. Nolan'ın masasından çaldığım kulaklıklar sayesinde. Geçen her dakika göğsüme keskin bir bıçak saplanıyor. Nedense, birkaç saat süren otobüs yolculuğu boyunca telefonumu tekrar tekrar kontrol etmekten kendimi alamıyorum.

Arama yok. Mesaj yok. Sadece... hiçbir şey. Sanki varlığımı unutmuşlar gibi. Sanki... Gio'nun sözleri hiç olmamış gibi. Dişlerimi o kadar sıkıyorum ki çenem ağrımaya başlıyor ve gevşemek için gerçekten konsantre olmam gerekiyor. Otobüsün penceresine yaslanıp, hiç görmeden geçen manzaraya bakıyorum. Sistemdeki çocuklar da böyle hissediyor mu acaba diye merak ediyorum.

Şanslısınız, Bayan Donovan. On sekiz yaşında, önünüzde çok daha fazla seçenek var. Bay Calloway, en azından lise son sınıfı bitirene kadar size bakmayı teklif ediyor. Diğer çocuklar böyle bir fırsat için canlarını verirler. Mevcut okulunuzdan ayrılmanıza bile gerek yok.

Gözlerimi kapatıp, annem o notu bıraktıktan sonra beni görmeye gelen sosyal hizmet görevlisinin sözlerini hatırlıyorum. *Şanslı*. Bu kelimeyi alaycı bir tonla söylemişti, bana ve soyadımıza duyduğu açık nefret her hareketinde belliydi. Sözlerinden üst dudağının kıvrımına kadar, orada olmak istemediğini açıkça belli etmişti. Şüphesiz, başka bir Silverwood sakini daha bu çileyle mahvolmuştu.

Otobüs yavaşladığında gözlerimi açtım ve Hansgard Cezaevi'ni oluşturan büyük gri binayı gördüm. Otobüs tamamen durmadan ayağa kalktım, kulaklıklarımı çıkardım, cebime tıktırdım ve merdivenlerden indim.

Babamı görme zamanı gelmişti.

Hansgard Cezaevi'nin kapısından girip iki saat bile geçmeden, gözlerim yanarak kapıdan dışarı fırladım.

Yalancılar. Hepsi öyle, hepsi yalancı. Akrep Kralları ve babam. Hepsi aynı.

Boğazım düğümlenmiş, tüm vücudum titreyerek otoparka doğru koşuyorum. Yıpranmış kamyonetler, ucuz Mazda'lar ve birkaç minibüsün sıralandığı bir sıranın ortasında durup, yumruklarımı göz çukurlarıma bastırıp başımı geriye eğiyorum.

"Ben yapmadım tatlım. Ben masumum." Babamın sözleri kafamın içinde yankılanıyor, dönüp duruyor.

Neden buraya geldim ki? Aylar önce tutuklandığından beri masum olduğunu ilan etmesinin neyi değiştireceğini düşünüyor ki?

Belki de gelmemeleri daha iyi olurdu. Derin bir nefes alıp, ellerimi yüzümden indiriyorum. Alnıma bir damla ter düşüyor ve gözlerim açılıyor. Karanlık bulutlar gökyüzünü kaplıyor, mükemmel bir boktan gün için mükemmel bir boktan hava.

"Sadece biraz paraya ihtiyacım var Jules. Morpheus telefonlarıma cevap vermiyor ve annen de..."

Babamla az önce yaptığım konuşmanın parçaları, bu kez yanağıma düşen başka bir damla ile birlikte zihnime giriyor. Başımı eğiyorum. Giydiklerim ayakkabılara bakıyorum, iki damla yağmur hafif bir sis haline gelirken, ayak parmaklarımda üzerindeki çiziklere odaklanıyorum.

"Hiç param yok, baba. Devlet tüm mal varlığımızı el koydu —bunu biliyorsun. Annem gitti. Bizi terk etti."

"Ne demek gitti?" Şaşkın yüzünü hala görebiliyorum. En azından bir ebeveyn, diğerinin tek çocuğunu terk etmesine oldukça şaşırılmış görünüyor. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi? Morpheus ona söylememesi gerekmiyor muydu?

"O gitti, baba. Kasabadan ayrıldı. Aylardır görmedim."

Ve geri döneceğini sanmıyorum.

Annemin bizi terk ettiği haberi onu, birbirimizi görebilmemiz için izin verilen toplantı odasındaki çürümüş plastik tabureye oturmaya zorlamışken, ona şüphelerimi söylemeye cesaret edemedim.

"O zaman Morpheus'un yanında kalıyor olmalısın..."

Bu varsayımı da düzeltmedim. Ne kadar kızgın olsam da —hala öfkeliyim— babamı kelepçeli ve parlak turuncu bir tulum içinde görmek, düşündüğümde çok daha fazla etkilenmişim. Hapiste geçirdiği aylarda yaşlanmış. Şakaklarında başlayan griler, şakaklarından başının yanlarına ve hatta tepesine kadar yayılmış. Gözleri koyu halkalarla kaplıydı ve dudaklarında hiç görmediğim kadar çok kırışıklık vardı.

Sadece bir an için, tüm masaların bulunduğu o büyük odaya girdiğimde — elbette güvenlik amacıyla sabitlenmiş masalar — ona baktım ve korkmuş küçük bir kız çocuğuna dönüşmek istedim. Ona koşup sarılmak ve ağlamaya başlamak istedim. Her şeyi düzeltmesi için ona yalvarmak istedim.

O kollarını bile açmamıştı. Masadan kalkamıyorken bunu nasıl yapabilirdi ki? Güvenlik görevlileri onu metal yüzeydeki bir halkaya kelepçelemişti.

Her şey düzelmeye başlamışken, tam da iyi olabileceğimi düşünürken...

Yeni cep telefonum arka cebimde çaldı. Telefonu çıkardım ve bir blok ötedeki otobüs durağının camına doğru ağır adımlarla yürüdüm.

Daha fazla yağmur yağar, saçlarımı ıslatır. Saçlarımı yüzümden çekip arayanı görmek için kaldırıyorum.

Boğazıma bir öfke kıvılcımı yükseliyor. *Nolan*. Tabii ki şimdi arıyor. Gio'nun aramamasına daha çok şaşırdım, çünkü burada olması gereken oydu. Yalan söyleyen oydu. Yeşil tuşa basıp telefonu kulağıma götürürken göğsüm sıkışıyor.

"Neredesin?" diye soruyor.

"Nerede olduğumu sanıyorsun, pislik?" diye tersliyorum.

"Cezaevindeyim."

"Ne?" Nolan'ın şok olmuş sesi beni tokatlar. "Neden oradasın? Gio..." Durur ve nefes alır. Alt dudağım titrer ve titremesini durdurmak için sertçe ısırıyorum. O biliyor. Gio'nun beni almadığını biliyor. Beni buraya getirmek için baskı yaptılar, sonra da tek başıma buraya geleceğimi düşünmeden sözlerinden döndüler.

neden? Beni küçük düşürmek için mi? Kimsenin beni umursamadığını hatırlatmak için mi? Tutmaya niyetleri yoksa neden söz verdiler ki? Onlara mı? Neden bana karşı nazik davranmaya zahmet ettin ki, hem de yarım yamalak? Kendi başıma olduğum zamanlar çok daha iyiydim. Sadece ben varken her şey daha kolaydı. Aptal Akrep Kralları bana bir şeyler almıyor ya da yalnız olmadığımı hissettirmiyordu.

Yalnız olmak zor değil, yalnız olmadığını sanıp sonra kimsenin seni umursamadığını fark etmek zor. Tehlikedeyken tek bir kişi bile yardım etmeden kalabalığın içinde durmaktansa, odada tek başına olmak daha kolay.

"Dinle, geri dönmelisin," diyor.

"Gio'nun unuttuğuna şaşırmadın, değil mi?" diye soruyorum.

"Yoksa unuttu mu?" Lanet olası göğsüm yine sıkışıyor, bir yılan gibi dolanıp duruyor, acıtana kadar. "Beni gerçekten getirmek niyetinde miydi?"

Hattın diğer ucunda kısa bir sessizlik olur ve ben yüksek sesle gülerim, kırık, acılı bir ses çıkar. "Cevap hayır, değil mi?"

"Hayır, değil," diyor Nolan. Sonra aynı hızla bir küfür savuruyor.

"Siktir." Hepsi bu. Tek söylediği bu.

Sanki karşımda duruyormuş gibi başımı sallayıp kaldırıma atlıyorum. Yüzümün yanından bir damla su akıyor.

"Evet, haklısın," diyorum. "Siktir git." "Juliet, ben... bir durum vardı."

"Dur tahmin edeyim," diyorum. "Zavallı esnaflardan daha fazla para toplamak ve patronuna götürmek zorunda kaldın, değil mi?"

Kaldırımındaki her çatlağa basarak, sözleri kurşun gibi fırlatırken ağır ağır nefes alıyorum.

"İşimiz seni ilgilendirmez." Nolan'ın sesi alçaktı, uyarıcıydı.

"Neredesin? İşin bitti mi?"

"*Seni ilgilendirmez,*" diyorum, onun sözlerini yüzüne geri fırlatarak.

O homurdanıyor. "Dalga geçmiyorum, Juliet. Nerede lan... Lanet olsun. Biliyor musun..."

Otobüs durağı görüş alanımda ve orada bekleyen birkaç kişi görüyorum, . Silverwood'a vardığımda sıırıslıklam olacağım.

Nolan bir şey söylüyor, sesi hafif boğuk geliyor.

Telefonu kapatıp başka biriyle konuşmaya başladığını varsayalım. Geri geldiğinde, aynı sinirli ses tonuyla konuşmaya devam ediyor. "Lanet olası konumunu kapattın mı?"

Bu soruya gülümserim. Evet, kapatmıştım. Onlara o kadar kızmıştım ki, otobüsle Hansgard'a giderken cep telefonumda konum paylaşma uygulamasını bulmuş ve hemen silmişim.

"Artık konumum hakkında endişelenmene gerek yok," diyorum.

"Aslında, artık benimle hiç ilgilenme. Silverwood'a döndüğümde eve gideceğim, kendi daireme, sen de siktir git, umurumda değil."

"Kapı hala tamir edilmedi," diyor Nolan. "Orada yaşayamazsın."

"*Senden* uzak olduğu sürece umurumda değil," diyorum, yağmurun kemiklerime işleyen soğuktan titremeye başlarken bile öfkeyle. "Hepinizden."

Otobüs durağından birkaç metre uzaklıkta, yağmurdan biraz korunabileceğim bir ağacın altında durup, kollarımı kendime doladım ve dişlerimi sıkarak titrememe engel oldum. "Lex'in telefonunu ona geri göndereceğim. Senden hiçbir şey istemiyorum."

Hiç ihtiyacım olmadı. Sadece unutmuştum.

"*Juliet.*" Adımı söyleme şekliyle parmaklarım elimdeki telefonu sıktı. adımı söylediği için parmaklarım telefonu sıktı. Bu hem bir okşama hem de bir tehditti. "Benimle kalmak zorunda değilsin, ama dairenize geri dönemezsiniz."

"Öyle mi? O zaman kiminle kalacağım? Gio mu?" İnanamayıp burnumdan hava üfledim. "Darrio Vargas'ın benden ne kadar nefret ettiğini söylememiş miydin? Silverwood'un gecekondu mahallesi patronu, Juliet Donovan'ın orada yaşadığını öğrenirse ne yapar acaba?"

Onun evinde, ha? Sence beni döver mi? Tecavüz eder mi? En yüksek teklifi verene satar mı?

Bunların hiçbirisi, Silverwood kasabasında şu anda bana yapılanlardan farklı mı olurdu?

"Belki de babamın hapiste olması iyi bir şeydir," diye mırıldandım. "Annemin kaçtığını bile bilmiyordu."

"*Jules.*" Bu sefer sesi daha yumuşak. Kendimi etkilemesine izin veremem. "Oraya tek başına gitmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Söz verdiğimiz biliyorum..."

Yanağımın ortasından bir damla su süzülür ve ben hızla Sil gitsin, gözyaşı mı yağmur mu bilmiyorum. "Evet, sözler tutulmaz, değil mi?" diye ters bir şekilde cevap veriyorum, göğsüm inanılmaz bir şekilde sıkışıyor. "Yoksa tutmaya niyetin hiç olmadığına bile sözlerin tutulmamış sayılır mı?"

"

"Ben... biz tutacaktık Juliet, sana yemin ederim. Başımızdan bir sürü şey geçti. Sözümüzü tutmak istiyorduk. Tek başına gitmemeliydin, "Doğru, çünkü artık tüm hayatım senin etrafında dönmeli, öyle mi

"Tabii, çünkü artık tüm hayatım senin etrafında dönmeli, öyle mi? Senin *Akrep Kızın* mı olmalıyım?" Son iki kelimeyi en iğrenç küfürler gibi fısıldadım. "Her zaman emrine amade mi olmalıyım?"

Bu dersi ne zaman öğreneceğim? Kendime soruyorum. Kimse beni gerçekten istemiyor, sadece kullanmak istiyorlar.

"Tabii ki hayır, Hansgard'dan dönüyorsun, değil mi? Neredesin..."

"Hayır mı?" Onun sözünü kestim. "Bana Akrep Kız gibi davrandın. Önce sen, sonra Lex. Gio beni becermeye çalışmayan tek kişi... Senin küçük grubunun zamparası olduğunu düşünürsek bu bir mucize. Onun ilk olacağını sanmıştım."

Nolan yine homurdandı, saf hayvani bir öfke sesi. "Seni becermeye çalışmadım, Juliet." Her kelimeyle sesi daha da kalınlaşıyordu. "İnan bana, gerçekten deneseydim, tahmin etmeye gerek kalmazdı. Seni iyi ve sert becerirdim."

"Evet, ama artık hiç şansın yok, değil mi?" Su kaldırırma sığıyor ve başımı kaldırıp köşeyi dönüp caddeden uzaklaşan otobüsü görüyorum.

Ağacın altından çıkıp otobüs durağına doğru yürüdüm. "Sadece..." Nolan iç çekti. "Geri gel de konuşalım. Gerçekten istemiyorsan benimle kalmak zorunda değilsin. Bir çözüm bulabiliriz."

"Hayır," diyorum, durağa yaklaşırken. "Dediğim gibi, gerek yok. Kendim hallederim. Her zaman öyle yaparım."

"Geri döneceksin, Juliet," diye homurdandı Nolan. "Sana kendim gelip bulsam bile, buraya geri döneceksin. Bizden kaçamazsın."

"Öyle mi?" İçim ölmüş gibi hissediyorum. "İzle de gör."

"Jul..." O bir kelime daha söylemeden telefonu kapatıyorum ve hemen çalmaya başlayınca kapatıyorum.

Bastonlu yaşlı bir kadın ve kısa boylu, iri yarı bir adamın otobüse binişine izin verdim. Hafif ılık otobüsün içine girip kartımı okuttuğumda, sırlıslık olmuştum. Spor ayakkabılarım, koridorda yürürken ve arkada boş bir koltuk bulurken koridorda yürürken ve arkada boş bir koltuk bulurken ıslak sesler çıkarıyor. Neyse ki, bu saatte otobüste çok yolcu yok, bu yüzden otobüs tekrar hareket edip yeni durağa doğru yola çıkarken çoğu kişi ön tarafta kalmaya karar veriyor.

Sert otobüs koltuğuna yaslanıp pencereye dönüyorum. Cebimdeki telefon ağır bir yük gibi, onlara verdiğim aptalca güveni hatırlatıyor. Anlamsız. Tamamen anlamsız. Alt dudağımı ısıırıyorum, titremeye başladığında ısıırıyorum ve sonra gözlerim yanmaya başlayınca gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Koltuğumda kıpırdanıyorum, başımı pencerenin soğuk camına yaslıyorum.

Herkes kendini seçer ya da her zaman başkalarını seçer.

Akrep Kralları birbirlerini seçerler ve ben de... belki... diye düşündüm ama yanılmışım. Her zamanki gibi yanılmışım. Avery ve Brandon'ı yanlış değerlendirmiştim ve şimdi de Akrep Kralları'nı. Kafamın içinde derin, kötü bir ses eski arkadaşarımla Akrep Kralları arasında tek bir ortak nokta olduğunu söylüyor: ben.

Gözlerimi yeniden açtım. Belki de sorun bende. Belki de ben... seçilmeye değer biri değilim.

Gözlerim gerçek gözyaşlarıyla doluyor, tüm dünya bulanık bir karmaşaya dönüşüyor ve başımı eğip kanın tadını alana kadar dişlerimi sıkıyorum. Gözlerimi açık tutmaya çalışıyorum, göz kırpmamak gözyaşlarının akmasını engelleyeceğini umuyorum, ama bunda da başarısız oluyorum. Gözyaşları yüzümden akıp dizlerimin üzerine düşüyor.

Bir daha asla güvenmemek için. Çünkü birine güvenmek her zaman acı ile sonuçlanır —ve ben her zaman acının yanlış tarafındayım.

"*Siktir!*" Juliet'in telefonunu arıyorum ve yine sesli mesaja düşüyor. Geri çekilip lanet şeyi fırlatıyorum. Telefon duvara çarpıyor ve yere düşmeden önce büyük bir çukur bırakıyor. Lex, kaşları çatık bir şekilde oturma odasının ortasında duruyor.

"O benimle kalabilir," diyor. "Geri geldiğinde onu alırız ve benim evimde kalır."

Lex'in evi, Juliet Donovan gibi birinin alışık olduğu yerlerden çok farklı. Elimi yüzüme sürerek silip sildim. "Peki ya senin gizli odan ne olacak?"

"Sen onu aramıza katmak istemiştin. Onu ortada tutmak istemiştin. Tebrikler, istediğini elde ettin. Bunu öğrenirse kaçır."

"O çoktan kaçtı," diyor.

İnlerim. Haklı. Her şeyi mahvettik. Darrio bizi mahvetti. Kasabadan ayrılmadan hemen önce onu ortadan kaldırmanın en iyi zaman olacağını düşünmüştüm, ama son birkaç haftadır bize daha da fazla yapıştı, Gio'ya daha fazla zaman geçirmek için. Sonra bugün...

"Bunun için vaktimiz yok," diyorum, başımı sallayarak. "Hayır, o seninle kalmayacak. Her gece onu lanet olası yatağıma bağlamak zorunda kalsam bile buraya geri dönecek."

Lex kaşlarını çatıyor. "Her gece o benimle birlikte olursa odaya sık sık girmem gerekmez. Kapıyı da kilitleyebilirim. O fark etmez."

Nasıl onun hayatımızı bu şekilde alt üst etmesine izin verdik? *Ben* nasıl izin verdim?

Odanın diğer ucuna doğru yürüdüm ve telefonumu aldım. Yan taraftaki düğmeye bastığımda hiçbir şey olmadı, küfrederek telefonu sehpaye fırlattım. Elimi saçlarıma daldırdım, bir tutam saçımı tutup sertçe çektim.

"Sana yeni bir tane alırım," der Lex, telefona doğru başını sallayarak. "Endişelenme. Şimdi yapmamız gereken onu bulmak."

"Hapishaneden dönüyor," diyorum. "Muhtemelen otobüste."

"O zaman gelmesini bekleyelim." Bu olayın başında biri bana bir gün Lex'in, o lanet olası sapığın, mantığın sesi olacağını söyleseydi, ona yumruk atardım. Ama şimdi bu gerçek. "Buraya gelmeyecek." Çok kızgındı, çok incinmişti. "Ama en azından nerede olacağını biliyoruz. Dairesine geri dönecektir. Gidecek başka yeri yok."

Lex başını sallar. "Tamam o zaman, sen onun dairesine git, ben Gio'yu alırım."

Gio. Başım migren ağrısıyla zonkluyor. Son birkaç Saatler berbat geçti ve en kötüsü henüz gelmedi. "Annesi hastanede onunla birlikte," diyorum. "Ama çıkmadan önce onu görmeliyiz. Şimdilik bir şeyi yok ama ona saldıranlar birkaç çizikle kurtulmuş olamaz. Canları çok acıyordur. Juliet'i almaya gitme vaktine kadar hastaneye gidip ortaya çıkarlar mı diye bakayım."

Lex topukları üzerinde geriye doğru sallanır. "Sence bu akıllıca mı?"

Ona bir bakış attım. "Onu yalnız bırakmamı mı istiyorsun?" "Hayır, öyle demek istemedim."

Dişlerimi sıkıyorum, hayal kırıklığı başımdaki ağrıyı daha da şiddetlendiriyor. "O zaman, beni aydınlat." Her kelime kesik kesik ve düzgün çıkıyor.

"O sana kızgın."

"Hepimize kızgın," diye karşılık verdim.

"Juliet incindi. Onu unuttuğumuzu düşünüyor. Gio'dan haberi yok." "Ve ona söylemeyeceğiz." Sesimi alçaltıp ona sert bir bakış attım. "Neden?"

"Çünkü o bu işin içinde değil. Darrio Vargas, Juliet Donovan hakkında ne kadar az şey bilirse o kadar iyi. O adam eline fırsat geçerse onu parçalar."

Lex'in söylemediklerimi anlaması zor değil. "Otis'in onun dairesine girmesinde onun parmağı var mı sence?" Sesindeki dikkatli tehlike, daha zayıf bir adamı geri adım attırırdı.

"Bence kasabada Allen Donovan'ın kızına karşı kötü niyetli biri varsa, o da Darrio Vargas'tır. O, Donovan ailesine karşı her zaman bir garezi olmuştur." Kendinden daha iyi gördüğü herkese karşı derin bir nefret beslemiştir. Bu, kendi oğlunu neden bu kadar çok nefret ettiğini açıklıyordu.

Lex'in elleri yumruk haline gelir ve kapıya bakar. "Onu öldüreceğim." Bu sözler öfkeli bir adamın ya da saçmalayan bir adamın sözleri gibi değildir. Bir kez adam öldürmüş ve bunu tekrar yapmaktan çekinmeyen bir adamın cesaretini yansıtıyordu. Eğer izin verirsem, Lex çok

Gio ve benden uzaklaşacağı bir uçuruma düşebilir. Ekranlarının ve kameralarının arkasında kendisi olmaktan çıkacak, hedeflerini kolayca takip edecek ve onların zayıflıklarını öğrenip onları altı metre alta bulurlardı.

Ona doğru iki adım atıp omzuna elimi koyarak dikkatini bana çevirdim. "Gideceğiz," diye onu temin ettim. "Planımız hep böyleydi, Gio'nun annesini o piç kurusuyla burada bırakmayacaktık. Ona ya da Juliet'e zarar vermez. Şu anda Gio'yu kontrol etmemiz lazım. Onu takip edenler, zayıf düşmüşken onu öldürmeye çalışmasınlar. Bize ihtiyacı var."

Lex'in kaşları çatıldı. "Dizüstü bilgisayarına ihtiyacım var," dedi. "Ama..." Sanki içindeki şiddet arzusunu bastırmaya çalışır gibi başını salladı, bu duyguyu çok iyi biliyorum. "Gio'yu izlediğinizi belli etmemelisiniz. Onu vuran kişi, Gio'nun korunduğunu düşünürse, kimlerin karıştığını bulmak daha zor olabilir."

Bu iyi bir noktaydı ve benim aklıma gelmemiştii, ama gerçek şu ki, Gio'nun annesinin bize verdiği bilgilerden daha fazlasına ihtiyacımız vardı. Kadın histerik bir haldeydi, ağlıyor ve oğlu için endişeleniyordu. Darrio'nun kendi oğlunun saldırısında parmağı olup olmadığını merak ettim. Lex'i ve beni çağırması ve kısa süre sonra Gio'nun saldırıya uğraması şüpheliydi. Gio iyi bir dövüşçüydü; hastanedeyse, birden fazla saldırgan olması ihtimali vardı. Ne yazık ki, polis muhtemelen yardımcı olamazdı. Silverwood'da herkes Gio'nun babasının kim olduğunu biliyordu. Darrio Vargas'ın oğlunun intikamını alacağını veya küçük suç çetesiyle her şeyi halledeceğini düşüneceklerdi.

Lex'in omzunu sıkıp bırakıyorum. "Şu anda tek ihtiyacım olan bir telefon daha," diyorum ona. "Gio ve annesine bakmak için hastaneye gidiyorum. Otobüsün gelmesini bekleyip Juliet'i dairesinden alacağım."

"Ben ne yapayım?" Lex boynunu yana doğru çevirir, vücudu gerginlikle doludur. En azından elleri artık yumruk halinde değildir, bu da bir gelişmedir.

"Eve git," diyorum ona. "Doktorlardan ve Gio'dan öğrendiklerimi sana gönderirim. Öncelikle saldırıdan önce bulunduğu bölgedeki kameraları takip et, saldırganın aptalca bir şekilde kameraya yakalanmış mı bak."

"

Her ipucu. Her kanıt. Ne kadar küçük olursa olsun, bulur ve kullanırız.
Kimse bizden birine zarar verip hayatta kalamaz.

46

JULIET

Ateş arındırıcıdır. Ateş acımasızdır. Ateş, bir zamanlar benim tek evim olan yerin yanlarını yalıyor. Ailemin değil. Bir hayır kurumu tarafından verilen değil. Benim. Alevler binanın yan tarafını yalarken, yoluna çıkan her şeyi yok ederken, apartmanım herkes için bir işaret feneri gibi duruyor. İtfaiyecilerin ve yanıp sönen ışıkların geçit törenini izlerken, uyuşukluk uzuvlarımı kemiriyor.

Birkaç kişi, diğer sakinler, kaldırımda durmuş, kırmızı ve altın rengi ışıkların otoparkın asfaltına ışık ve gölgeler düşürmesini izliyor. Kalabalığı tarıyorum, bir şekilde onların burada olması gerektiğini biliyorum.

Aptal değilim.

Sadece birkaç saat önce Nolan'a bağırımtım. Ona ve diğer Akrep Krallarına asla güvenmeyeceğimi söylemiştim. Hepsi yalancıydılar. Bazı konularda yalan söylüyor olabilirlerdi, ama istedikleri şey konusunda asla yalan söylemezlerdi. Nolan, onlara gelmem gerektiğini söylemişti ve başka seçeneğim kalmamasını sağlamıştı. Duygularım beni ele geçirmek üzereyken dudaklarımı ısırıyorum. Gözlerimi kapatıp, sonbaharın yumuşak serin rüzgârının aşırı ısınmış tenimi yatıştırmasına izin veriyorum. Ateşe yeterince yakın değilim, ısınısını hissetmiyorum. Hayır, burada başka bir ateş var, yaklaşan bir volkanik patlama şiddetiyle içimde yanıyor.

Bize kaçamazsın.

Nolan'ın sözleri, o lezzetli, derin bariton sesiyle zihnimin derinliklerinde yankılanıyor. Ne kadar tehlikeli olabileceğini bilen, kendine ve gücüne güvenen bir adamın sesi.

Çünkü benim aksime, Nolan Pierce Silverwood'da güce sahip. Kirli, pis bir güç olabilir, ama yine de güç ve bugün en azından bir sözünü tuttu. Ne yazık ki doğru söz değildi.

Bir adamın bozuk bir şekilde bağırıldığını duyunca gözlerimi açtım. Sözlerini duyamıyorum, ama bir saniye sonra iki itfaiyeci binanın önüne koşarak uzun bir hortumu sürükleyerek geliyorlar. Daha fazla bağırışlar duyuluyor ve ardından su fışkırarak binanın önünü ıslatıyor, pencereleri kırarak içeri giriyor. Bir parçam onlara bunun ne anlamı olduğunu sormak istiyorum. Bu bir

Daha küçük bir grup ve otoparkın etrafında hızlıca dolaştığımda, binaya girip çıkan ve görmeye alıştığım tüm sakinlerin ve komşuların dışarıda olduğunu gördüm. Bu saatte neredeyse herkes işten eve dönmüştü ve kimse itfaiyecilere arkadaşlarını, eşlerini veya çocuklarını kurtarmaları için bağırıyordu.

Bina eski ve yangın, avının leşini parçalayan bir hayvan gibi binayı parçalıyor. Başımın arkası zonkluyor ve ağrı şakaklarıma kadar yayılıyor.

BMW'mi satarak kazandığım tüm param o dairedeydi. Giysilerimin çoğu. Sakladığım fotoğraflar. Futonum. Hepsi gitti. Her şey gitti ve bunun için ağlayamıyorum bile. Hayır.

Ne kadar ağlamaya çalışsam da, hiçbir şey olmuyor. Gözlerim kuru kalıyor ve göğsüm boş bir mağara gibi. İçim yanıyor, garip bir sıcaklık tüm uzuvlarımı sarıyor, benliğimi yiyip bitiriyor, ama gözlerimde hiçbir şey yok. Acı yok. Yanma yok. Sıcaklık yok. Ağlayacak gözyaşım kalmadı. Onları da aldılar. Artık gözyaşlarım artık onların.

Hala ellerinde olmayan bir şey var. Almadıkları tek şey ve benim kalan tek silahım.

Bir adım geri çekiliyorum, sonra bir adım daha, bir adım daha. Islak odun ve yanan közlerin kokusu gece gökyüzüne yükseliyor. Gözlerim metal korkuluk ve merdivenlerde takılıyor. Yarın sabah, son ateş de söndüğünde, muhtemelen ayakta kalan tek şey onlar olacak, ama onlar bile aynı olmayacak. Alevlerin ısıyla çoktan eğilmeye başladı bile. Şafak söktüğünde, o bina kömürleşmiş bir odun yığını, kırık cam ve erimiş metalden ibaret olacak.

Yanan binanın önündeki kalabalığın hiçbiri, caddeyi geçmek için büyük adımlarla yürürken beni fark etmiyor. Beni bırakan otobüs çoktan gitmiş. Otobüsten inen tek kişi bendim ve pencerenin dışındaki yanan odun yığınlarına bakarken o kadar şaşkındım ki, neredeyse durağımı kaçıırıyordum. Şimdi keşke devam etseydim, otobüsün beni şehir dışına götürmesine izin verseydim diye düşünüyorum.

O zaman ne yaparlardı? Öylece ortadan kaybolsaydım. uzak bir yere gidersem, görünüşümü değiştirirsem, hatta adımları bile değiştirirsem?

Dolar mağazasının önünde durup saçlarımdaki mavi çizgilere bakıyorum. Bir tutam saçımı mağazadan sızan ışığa doğru kaldırıyorum.

Neden mavi seçtiğimi hatırlamıyorum. Belki depresyondaydım. Belki de eski halimden olabildiğince farklı görünmek istediğim içindi.

Bazı insanlar saçın anıları sakladığını düşünür. Benim saçım ise acı ve kayıplardan başka bir şey saklamıyor.

Ama bu saçlar aynı değil. Göğsümdeki acının acı olduğuna inanmıyorum. İhanet. Kendine kötü şeyler olmasına izin vermek çok kolay, ama karşı koymak zor. Yine de denedim. Denedim ve denedim. Savaşmak yorucu. Kirli bir iş.

Ama... onların dikkatini çeken de buydu, değil mi?

Benim gibi biri, düşmüş bir Silverwood prensesi, karşı koyabildiğine hepsi şaşırmıştı.

Ama ben hala mücadele ediyorum.

Mavi saçlarımı omzuma indirip tekrar yürümeye başladım, dolar marketini geçip bir sonraki bloğu geçtim. Kalbim göğsümde çarpıyor ve titriyorum, ateşten uzaklaştıkça kollarımı göğsüme sarıyorum. Hala biraz nemli giysilerimden yeni bir soğukluk sızıyor.

Akrep Kralları oyun oynamak mı istiyor?

Beni diğer tüm yollardan kesmek mi istiyorlar? Beni sikip atmak mı istiyorlar?

Peki.

Kim kazanacak göreceğiz.

Bir adım önde, bir adım arkada, bacaklarım ağrıyana, kaslarım yorgun ve ağrıyana kadar yürüyorum.

kaslarım yorgun ve ağrıyana kadar yürüyorum. Evlerin birbirinden uzaklaştığı ve kaldırımların tamamen kaybolduğu kasabanın kenarına kadar yürüyorum. Ayakkabılarımın tabanı sadece çimlere ve solmuş yol asfaltına değene kadar yürüyorum.

Yapacak tek bir şey, gidecek tek bir yer kaldı.

Akrep Kralları yaptıkları her şeyden pişman olacaklar. Beni kendileriyle birlikte tuzağa düşürdüklerini sanabilirler, ama yanılıyorlar. Ben Akrep Kralları ile birlikte tuzağa düşmedim... *onlar benimle birlikte* tuzağa düştüler.

Bu iş bitmeden, onları *kan içinde* bırakacağım.

The Venom We Bleed'i okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Lütfen [buradan](#) yorumunuzu yazın ve 2. kitabı [buradan!](#) alın

YAZAR HAKKINDA

Fantastik eserleriyle Lucinda Dark olarak da tanınan Lucy Smoke, İngilizce yüksek lisansına sahiptir ve kendini yaratıcı bir chihuahua olarak tanımlamaktadır. Gezme tutkusunu, kapak bağımlılığını ve yüzünü beslemekten hoşlanır.

Mükemmel milkshake'i bulmak için bitmeyen arayışında olmadığı zamanlarda, sevgili tüylü bebeği Hiro, ailesi ve arkadaşlarıyla birlikte Amerika Birleşik Devletleri'nin güneyinde yaşıyor ve çalışıyor.

Güncel bilgilerden haberdar olmak ister misiniz? Yazarın grubuna katılmayı veya aşağıdaki haber bültenine kaydolmayı düşünün.

[Facebook Grubu](#) - Reader Mafia [Haber](#)

[Bülteni](#) - lucysmoke.com/subscribe

[TikTok](#) - @Lucy_Smoke

LUCY SMOKE'UN DİĞER ESERLERİ

Çağdaş Serisi:

Gods of Hazelwood: Icarus Duet (tamamlandı)

[Burn With Me](#)

[Benimle Düş](#)

Sick Boys Serisi (tamamlandı)

[Forbidden Deviant Games](#) (ön bölüm)

[Pretty Little Savage](#)

[Soğuk Kalpli Kraliçe](#)

[Doğal Katiller Kötü](#)

[Karanlık Kafirler Kanlı](#)

[Zalim Psikopat Kanlı Zalim](#)

[Canavar İntikamcı Çürümüş](#)

[Kurbanlar](#)

Kötü Düzenleme Düeti (tamamlandı) [Kötü](#)

[Melek](#)

[Zalim Efendi](#)

Iris Boys Serisi (tamamlandı)

[Şimdi ya da Asla](#)

[Güç ve Seçim](#)

[İnanç Sıçraması](#)

[Kalbime Yemin](#)

[Et](#)

[Sonsuza Kadar ve Her Zaman](#)

[Iris Boys Serisi Boxset](#)

The Break Serisi (tamamlandı)

Break Cilt 1

Break Cilt 2 Break

Serisi Koleksiyonu

Çağdaş Tekil Romanlar: Zehirli

Cennet

Expressionate

Vahşi Kalpler

Fantastik Serisi:

Ölümlü Tanrılar Serisi

(tamamlandı) Gölge ve Aldatma

Kılıcı Fırtına ve Delilik

Hükümdarlığı Tanrılar ve

Canavarların Kanı

Kükürt ve Karanlığın Sığınağı

Uyanmış Kaderler Serisi

(tamamlandı) Kan ve Camdan

Taç Kader ve Cesaretin Şafağı

Güneş Ateşi ve Karanlığın Kanatları

Twisted Fae Serisi (tamamlandı)

Kızıl Mahkeme

Donma Mahkemesi

Gece Yarısı Mahkemesi

Barbie: Vampir Avcısı Serisi (tamamlandı) Parçalar

Halinde Dinlen

Ölü Kız Yürüyor

Küller Küllere

Gökyüzü Şehirleri Serisi (Distopik)

Tartarus'un Kalbi

Aldatmanın Gölgesi Hasar

Kılıcı -

Savaş Köpekleri (Yakında)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

